

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

GORDONS B. HINKLIJS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
GORDONS B. HINKLIJS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtas štatā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snovs (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: Deivids O. MakKejs (36492)

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Fildings Smits (36907)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spensers V. Kimbals (36500)

Baznīcas prezidentu mācības: Ezra Tafts Bensons (08860)

Baznīcas prezidentu mācības: Hovards V. Hanters (08861)

Baznīcas prezidentu mācības: Gordons B. Hinklijs (08862)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz vietējo materiālu sadales centru vai apmeklējiet store.lds.org. Grāmatas ir pieejamas arī digitālos formātos vietnē LDS.org un Evaņģēlija bibliotēkas mobilajā lietotnē.

Būsim pateicīgi par jūsu komentāriem un ierosinājumiem. Lūdzu, sūtiet tos uz adresi:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
E-pasts: pth-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Pēc tam sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2016 by Intellectual Reserve, Inc.

All rights reserved.

Iespiests Amerikas Savienotajās Valstīs

Angļu val. teksta apstiprinājums: 3/11

Tulkojuma apstiprinājums: 3/11

Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley tulkojums.

Latvian

08862 153

Saturs

Ievads.	v
Vēsturiskais kopsavilkums	ix
Gordona B. Hinklija dzīves gājums un kalpošana.	1
1 Evaņģēlija atjaunošana — gaišākas dienas rītausma.	43
2 Karogs — tautām, gaisma — pasaulei	55
3 Priekpilnas attieksmes un optimistiska gara izkopšana.	67
4 Ticība un upurēšanās — pionieru mantojums	79
5 Dieva meitas	93
6 Cik gan varena ir lūgšana!	105
7 Gara čuksti.	115
8 Mēs raugāties uz Kristu	125
9 Vērtīgā liecības dāvana.	137
10 Mūžīgo laulības attiecību izkopšana.	149
11 Ģimene — taisnīgas dzīves pamats	161
12 Paklausība — vienkārši dzīvot pēc evaņģēlija	173
13 Laicīgajā pašpaļāvībā rastais miers un gandarījums	185
14 Nodošanās kalpošanai citiem.	195
15 Svētā priesterība.	207
16 Mormona Grāmatas spēks	217
17 Turpiniet diženo mācīšanās procesu!	229
18 Tikumība — stūrakmens, uz kura celt savu dzīvi	241
19 Priesterības vadība Jēzus Kristus baznīcā	251
20 Sadraudzība ar tiem, kuri nav no mūsu ticības	263
21 Pēdējo dienu brīnums — misionāru darbs	275
22 Mīloša sadraudzība ar jaunpievērstajiem un neaktīvajiem Baznīcas locekļiem	287
23 Svētā tempļa svētības	299
24 Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana — visaptveroša un vienlaikus personīga	311
25 Virzieties uz priekšu ar ticību!	323
Attēlu saraksts	333
Alfabētiskais rādītājs.	335

James M. Harrison

Ievads

Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kворums ir izdevis grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto Jēzus Kristus evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosiet evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzētas lietošanai gan patstāvīgajās studijās, gan arī kā mācību līdzeklis dažādām nodarbībām. Tās jums var palīdzēt, arī sagatavojot ģimenes mājvakaru stundas, citas nodarbības vai runas, kā arī atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas mācībām.

Šajā grāmatā ir atspoguļotas prezidenta Gordona B. Hinklija mācības, kurš no 1995. gada 12. marta līdz 2008. gada 27. janvārim kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

Patstāvīgās studijas

Studējot prezidenta Gordona B. Hinklija mācības, caur lūgšanu tiecieties pēc Svētā Gara iedvesmas. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs apdomāt, saprast un pielietot prezidenta Hinklija mācības. Jums var palīdzēt dotie ieteikumi:

- Pierakstiet savas domas un sajūtas, ko studēšanas laikā iedvesmo Svētais Gars.
- Atzīmējiet tās rakstvietas, kuras vēlaties iegaumēt. Apsveriet iespēju iemācīties šīs rakstvietas no galvas vai atzīmēt tās savos Svētajos Rakstos — līdzās saistītajiem pantiem.
- Izlasiet nodaļu vai rakstvietu vairāk par vienu reizi, lai jūs spētu to labāk izprast.
- Uzdodiet sev šādus jautājumus: Kā prezidenta Hinklija mācības padziļina manu izpratni par evaņģēlija principiem? Ko Tas Kungs vēlas, lai es apgūtu no šīm mācībām? Ko Viņš vēlas, lai es darītu?

- Pajautājiet sev, kā šīs grāmatas mācības var man palīdzēt rast risinājumus maniem izaicinājumiem un bažām.
- Dalieties tajā, ko esat iemācījies, ar saviem ģimenes locekļiem un draugiem.

Kā mācīt no šīs grāmatas

Tālāk dotās vadlīnijas jums palīdzēs mācīt no šīs grāmatas gan mājās, gan Baznīcā.

Sagatavojieties mācīt

Gatavojoties mācīt, tiecieties pēc Svētā Gara vadības. Izstudējiet nodaļu, lai būtu pārliecināts, ka izprotat prezidenta Hinklija mācības, un ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsu prātā, būs visnoderīgākās.

Mudiniet tos, kurus mācāt, patstāvīgi izstudēt nodaļu, īpašu uzmanību pievēršot sadaļai „Ieteikumi studēšanai un mācīšanai”, kas atrodas katras nodaļas beigās.

Vadiet pārrunas par prezidenta Hinklija mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet pārējos dalīties savās domās, uzdot jautājumus, liecināt un mācīt citam citu. Ja dalībnieki aktīvi iesaistīsies stundā, viņi būs gatavāki mācīties un saņemt personīgās atklāsmes.

Ļaujiet veiksmīgām pārrunām turpināties, nevis tās pārtraukt, lai paspētu pasniegt visas nodaļas mācības. Vadiet pārrunas tā, lai palīdzētu dalībniekiem izlasīt prezidenta Hinklija mācības un atklāt, kā tās pielietot savās dzīvēs.

Katras nodaļas beigās dotie jautājumi ir labs avots diskusiju rosināšanai. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, kas ir īpaši pielāgoti jūsu nodarbības dalībniekiem. Zemāk dotas citas idejas pārrunu veicināšanai:

- Palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir iemācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi.
- Palūdziet dalībniekiem izlasīt izvēlētos jautājumus, kas doti nodaļas beigās (individuāli vai nelielās grupās). Aiciniet viņus sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Tad

palūdziet viņiem dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem.

- Kopīgi izlasiet kādu no prezidenta Hinklija mācībām no attiecīgās nodaļas. Aiciniet dalībniekus dalīties ar piemēriem no Svētajiem Rakstiem un savām pašu pieredzēm, kas attiecas uz šīm mācībām.
- Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un to patstāvīgi izlasīt. Aiciniet viņus pulcēties divu vai trīs cilvēku grupās, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir iemācījušies.

Mudiniet dalīties un pielietot mācības

Prezidenta Hinklija mācības dalībniekiem kļūs daudz nozīmīgākas, ja viņi tās pielietos savās dzīvēs un dalīsies tajās ar citiem. Apsveriet dotās idejas:

- Pavaicājiet dalībniekiem, kā viņi var pielietot prezidenta Hinklija mācības, veicot savus pienākumus mājās, baznīcā un citās situācijās.
- Aiciniet dalībniekus dalīties pieredzē, ko viņi ir guvuši, cenšoties sekot prezidenta Hinklija padomam.
- Mudiniet dalībniekus dalīties prezidenta Hinklija mācībās ar ģimenes locekļiem un draugiem.

Pārrunu nobeigumā

Sniedziet stundas kopsavilkumu vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Lieciniet par mācībām, ko esat pārrunājuši, un mudiniet dalībniekus tās pielietot. Jūs varat aicināt arī citus dalīties savās liecībās.

Informācija par grāmatā izmantotās informācijas avotiem

Šajā grāmatā esošās mācības ir citāti no prezidenta Gordona B. Hinklija sprediķiem, rakstiem un intervijām. Citātos no iespējamiem materiāliem ir saglabāts pieturzīmju lietojums, rakstība, lielo burtu lietojums un iedalījums rindkopās tāpat kā pirmavotos, ja vien nav bijis nepieciešams veikt rediģējošas vai tipogrāfiskas izmaiņas, lai uzlabotu lasāmību. Šī iemesla dēļ jūs tekstā varat pamanīt nelielu neatbilstību. Piemēram, vārds Dievība dažos citātos ir ar mazo burtu, bet citos — ar lielo.

Prezidents Hinklijs bieži izmantoja tādas terminus kā *cilvēki*, *cilvēks* vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja arī vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. akuz.*), attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Šie valodas paradumi bija raksturīgi viņa laikam.

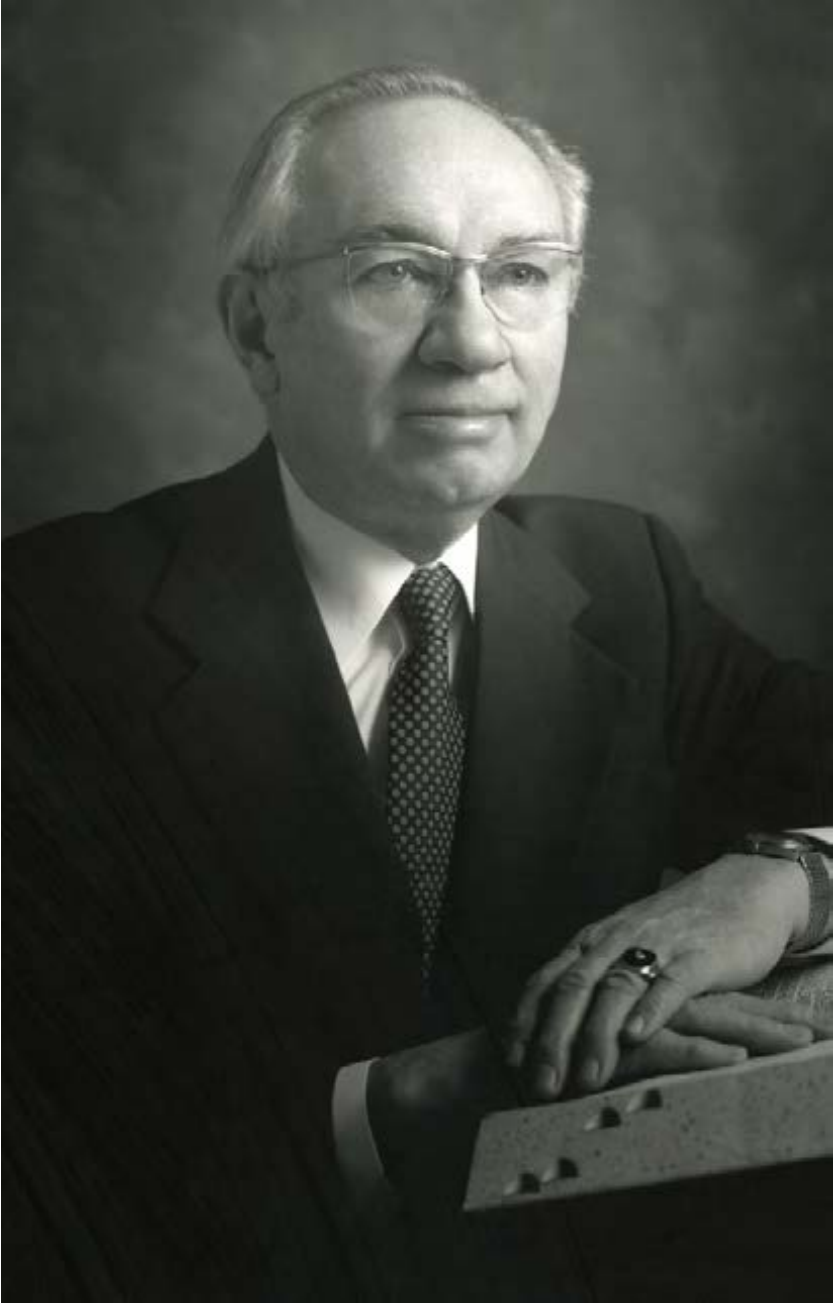
Vēsturiskais kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz nelielu pārskatu par galvenajiem notikumiem prezidenta Gordona B. Hinklija dzīvē.

1910. g. 23. jūn. Nāk pasaulē Brajenta S. Hinklija un Eidas Bitneres Hinklijas ģimenē Soltleiksitijā, Jūtas štatā.
1922. g. Kopā ar tēvu apmeklē staba priesterības sanākumi un iegūst licību par pravieša Džozefa Smita aicinājumu.
1932. g. Pabeidz Jūtas Universitāti, kur studē angļu valodu, žurnālistiku un senās valodas.
- 1933.–1935. g. Kalpo par pilnlaika misionāru Eiropas misijā, pavadot visu savu misiju Anglijā.
- 1935.–1943. g. Strādā par Baznīcas Radio, izdevniecības un misijas literatūras komitejas izpildsekretāru.
1937. g. Tiek aicināts kalpot Svētdienas skolas vispārējā padomē.
1937. g. 29. apr. Salaulājas ar Mārdžoriju Peiju Soltleikas templī.
- 1943.–1945. g. Strādā par Denveras un Riograndes dzelzceļa direktora asistentu Soltleiksitijā, Jūtas štatā, un Denverā, Kolorādo štatā.
- 1945.–1958. g. Atgriežas pie darba Baznīcā; 1951. gadā sāk pārraudzīt jaunizveidotā Misionāru departamenta ikdienas darbību.
- 1953.–1955. g. Prezidenta Deivida O. Makeija vadībā rekomendē un pārskata tempļa endamenta filmas izveidi, lai tā varētu tikt ierunāta vairākās valodās.

1956. g. 28. okt. Tiek aicināts kalpot par Milkriķas austrumstaba prezidentu.
1958. g. 6. apr. Tiek atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma asistentu.
1961. g. 5. okt. Prezidents Deivids O. Makeijs ordinē un iesvēta viņu par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.
1981. g. 23. jūl. Aicināts kalpot par padomnieku Augstākajā prezidijā, lai asistētu prezidentam Spenseram V. Kimbalam, Marionam G. Romnijam un N. Eldonam Taneram.
1982. g. 2. dec. Tiek aicināts kalpot par prezidenta Kimbala otro padomnieku.
1985. g. 10. nov. Tiek aicināts kalpot par prezidenta Ezras Tafta Bensona pirmo padomnieku.
1994. g. 5. jūn. Tiek aicināts kalpot par prezidenta Hovarda V. Hantera pirmo padomnieku.
1995. g. 3. mar. Pēc prezidenta Hantera nāves kļūst par vecāko apustuli.
1995. g. 12. mar. Tiek iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1995. g. 23. sept. Palīdzības biedrības vispārējās sanāksmes laikā nāk klajā ar paziņojumu „Ģimene — vēstījums pasaulei”.
1996. g. feb. Baznīcas locekļu skaits ārpus Amerikas Savienotajām Valstīm pārsniedz Baznīcas locekļu skaitu ASV.
1996. g. 7. apr. Piedalās ASV televīzijas programmā *60 Minutes*.
1996. g. 26. maijs Iesvēta Honkongas templi Ķīnā — pirmo no 77 templiem, kas tika iesvētīti viņa prezidentūras laikā, no kuriem 63 iesvētīja viņš pats.
1997. g. 5. apr. Organizē trīs jaunus Septiņdesmito kvorumus.

1997. g. 4. okt. Izziņo ieceri celt mazākus tempļus visā pasaulē.
2000. g. 1. janv. Kopā ar pārējiem apustuļiem Augstākajā prezidijā un Divpadsmīto kvorumā izdod vēstījumu „Dzīvais Kristus — apustuļu liecība”.
2000. g. 1. okt. Iesvēta Bostonas templi Masačūsetsā — 100-to darba kārtībā esošo templi.
2000. g. 8. okt. Iesvēta Konferenču centru.
2001. g. 31. marts Izsludina Pastāvīgā izglītības fonda izveidi.
2002. g. 8. feb. Sveic apmeklētājus no visas pasaules, kuri ieradušies uz Soltleiksitijas Ziemas Olimpiskajām spēlēm.
2002. g. 27. jūn. Džozefa un Hairama Smitu nāves 158-tajā atceres dienā iesvēta Navū templi Ilinoisā.
2003. g. 11. janv. Prezidē pirmajā pasaules mēroga vadītāju apmācības tiešraidē.
2003. g. feb. Ar satelītpārraides starpniecību uzrunā miljonu Sākumskolas bērnu, atzīmējot Sākumskolas 125. gadadienu.
2004. g. 6. apr. Sēro par savas sievas Mārdžorijas nāvi.
2004. g. 23. jūn. Tiek apbalvots ar Prezidenta brīvības medaļu — augstāko civilo apbalvojumu ASV.
2007. g. 26. jūn. Pasludina, ka Baznīcas locekļu skaits ir pārsniedzis 13 miljonus un ka kopš Baznīcas dibināšanas misijā devies miljonais misionārs.
2008. g. 27. janv. Aiziet mūžībā savās mājās Soltleiksitijā, Jūtas štatā.

Gordona B. Hinklija dzīves gājums un kalpošana

Pēdējo dienu svētie 1998. gada 16. februārī pēdējo dienu svētie sapulcējās Neatkarības laukumā, Akrā, Ganā. Viņi atnāca, lai sveiktu savu pravieti — prezidentu Gordonu B. Hinkliju.¹ Viņš stāvēja viņu priekšā ar smaidu sejā un paziņoja ilgi gaidītus jaunumus, proti, ka viņu dzimtenē tiks būvēts templis. Elders Džefrijs R. Holands, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, teica, ka tajā brīdī, kad prezidents Hinklijs to paziņoja, cilvēki „piecēlās un uzgavilēja, raudāja un dejoja, satvēra cits citu un kļiedza”.² Dažus gadus pēc tam, kad templis tika uzcelts un iesvētīts, kāda sieviete, kura todien bija klāt, atcerējās tās prieka sajūtas un izstāstīja, kā templis ir svētījis viņu:

„Es skaidri atceros pravieša Gordona B. Hinklija apmeklējumu Ganā un viņa paziņojumu par templi mūsu dzimtenē. Satraukums visu sejās, laime un prieka saucieni vēl joprojām ir skaidri manā prātā. . . .

Šodien, tāpēc ka mūsu valstī ir templis, es esmu precējusies un saistīta ar savu vīru uz laiku un visu mūžību. Šī svētība, ka es varu dzīvot ar savu ģimeni pēc šīs mirstīgās dzīves, dod man lielu cerību, kad es cenšos darīt visu, kas ir manos spēkos, lai būtu kopā ar savu ģimeni mūžīgi.”³

Visā pasaulē prezidents Hinklijs ir palīdzējis cilvēkiem atrast šo „lielo cerību” centienos dzīvot atbilstoši Jēzus Kristus evaņģēlijam. Kā to parāda notikums Ganā, viņš vienlaicīgi kalpoja tūkstošiem. Viņš arī palīdzēja cilvēkiem katram individuāli. Elders Adnijs J. Komatsu no Septiņdesmitajiem pastāstīja, kā viņš jutās, kad kalpoja kā misijas prezidents un kad prezidents Hinklijs apmeklēja viņa misiju:

„Nekad, visu šo trīs gadu laikā, kopš es kalpoju kā misijas prezidents, viņš mani nekritizēja, neskatoties uz visām manām vājībām. . . . Un tas mani motivēja turpināt strādāt. . . . Katru reizi, kad viņš izkāpa no lidmašīnas, viņš satvēra manu roku un paspieda to tā, it kā viņš ar lielu sajūsmu smeltu ūdeni no akas. „Prezident Komatsu,

kā jums klājas? . . . Jūs esat labi pastrādājis.” Tādā veidā viņš mani uzmundrināja, . . . un, kad viņš aizbrauca, es jutu, ka man vajadzētu strādāt ne tikai ar 100 procentu, bet ar 105 procentu atdevi.”⁴

Cilvēki juta no prezidenta Hinklija nākam uzmundrinājumu ne tikai viņa iedvesmojošo vārdu dēļ, bet arī viņa dzīvesveida dēļ. Elders Rasels M. Nelsons no Divpadsmīt apustuļu kvorumā atceras:

„Centrālamerikā ceļā no lūgšanu nama uz lidostu automašīna, kurā brauca prezidents Hinklijs un māsa Hinklija, iekļuva avārijā. Es un māsa Nelsona braucām aiz viņiem un redzējām, kā tas notika. Smagā mašīna, kas bija pilna ar nenostiprinātiem metāla stieņiem, krustojumā tuvojās automašīnai, kurā atradās prezidents Hinklijs un māsa Hinklija. Lai izvairītos no sadursmes, smagās automašīnas vadītājs strauji nobremzēja, liekot šiem metāla stieņiem ietriekties Hinkliju mašīnā un to caurdurt. Logi tika sadauzīti, spārni un durvis tika iebuktētas. Tā būtu varējusi izvērsties par ļoti nopietnu avāriju. Notīrot saplēstā stikla lauskas no drēbēm un no ādas, prezidents Hinklijs teica: „Paldies, Tev, Kungs, par Tavu svētību; un tagad turpināsim ceļu citā mašīnā.””⁵

Šie vārdi, kas tika izteikti spontāni krīzes situācijā, raksturo prezidenta Hinklija dzīvi un kalpošanu kā Jēzus Kristus māceklim. Viņš, kā novēroja elders Holands, „vienmēr [bija] ticības pilns Dievam un nākotnei.”⁶

Ģimenes vēstures mantojums — ticības un neatlaidības pamats

Kad Gordons Bitners Hinklijs piedzima, 1910. gada 23. jūnijā, viņš savai mātei bija pirmais bērns, bet ģimenē viņu sagaidīja astoņi vecāki brāļi un māsas. Gordona tēvs, Brajents Stringhems Hinklijs, pēc savas pirmās sievas, Kristīnes, nāves apprecēja Eidu Bitneri. Eidai un Brajentam pēc Gordona piedzimšanas piedzima vēl četri bērni, un viņi audzināja savu lielo ģimeni ar mīlestību — un nešķirojot savā starpā, piemēram, saucot kādu par pusbrāli vai pusmāsu. Jau agrā bērnībā Gordons iemācījās augstu vērtēt savu ģimeni.

Gordona uzvārds un otrais vārds bija atgādinājums par viņa cēlo ģimenes vēstures mantojumu. Viņa Hinkliju senči bija starp pirmajiem piligriem zemē, kas vēlāk kļuva par Amerikas Savienotajām

Valstīm. Vieni tika izraidīti uz šo zemi 1600–ajos gados savas kristīgās ticības dēļ. Citi 1620. gadā bija pasažieri uz *Mayflower*, viena no pirmajiem kuģiem, kas pārveda pārceļotājus no Eiropas uz Ziemeļameriku. Vairāk kā divus gadsimtus vēlāk Gordona vectēvs pa tēva līniju, Aira Nataniēls Hinklijs, kļuva par vienu no agrīnajiem pēdējo dienu svēto pionieriem. 1843. gadā 14 gadus vecais Aira, kas nesen bija palicis par bāreni, pievienojās Baznīcai Navū, Ilinoisā, pēc tam, kad viņš bija dzirdējis Džozefa un Hairama Smitu sprediķi. Gordona vecvecmāte Anna Bāra Masare Bitnere Stāra arī bija pioniere. Viņas dēls Brenimans Bārs Bitners, Gordona vectēvs pa mātes līniju, vēlāk atcerējās viņu ceļojumu uz Sālsezera ieleju 1849. gadā. „Es [11 gadu vecumā] karstumā un aukstumā dzinu divu vēršu pajūgu pāri tukšiem, upēm un kalniem — uz šo ieleju.”⁷

Brajents Hinklijs bieži atgādināja bērniem un mazbērniem par viņu bagāto vēstures mantojumu. Runājot par *Mayflower* piligrimu bīstamo ceļojumu un garo, skarbo ziemu, ar kuru viņi saskārās, kad sasniedza savu gala mērķi, viņš reiz teica: „Kad *Mayflower* pavasarī bija gatavs atgriezties, tikai 49 [no 102] cilvēki bija izdzīvojuši. Neviens neatgriezās atpakaļ [Anglijā]. Šī rakstura iezīme — nekad negriezies atpakaļ — ir iedzimta arī jūsos, puīši.”⁸ Tik ilgi kamēr Gordons palika uzticīgs šai mācībai, viņam pavērās tādas iespējas mācīties, kalpot un liecināt, par kurām viņš nekad nebūtu varējis iedomāties.

Bērnība — laiks, kad mācīties būt optimistam, čaklam un uzticīgam

Būdams bērns, Gordons Hinklijs nebija tik enerģisks un spēcīgs cilvēks, kādu viņu iepazīna cilvēki viņa vēlākajos gados. Viņš bija „izstīdzējis, slimīgs zēns”, uzņēmīgs pret slimībām.⁹ Kad divus gadus vecais Gordons „saslima ar garo klepu”, . . . ārsts teica Eidai, ka vienīgās zāles ir tīrs lauku gaiss. Sekoja ārsta padomam, Brajents nopirka divus hektārus lielu saimniecību . . . un uzbūvēja mazu vasaras māju.”¹⁰ Saimniecība, kas atradās Sālsezera ielejas rajonā un kuru sauca Īstmilkrīka, kļuva par svētību visai ģimenei, sniedzot bērniem vietu, kur pastaigāties, spēlēt un apgūt vērtīgas mācības, kad tie strādāja kopā.

Eida un Brajents Hinkliji bija optimistiski un čakli vecāki, kas radīja saviem bērniem iespējas augt un gūt panākumus. Viņi sāka rīkot ģimenes mājvakarus, tiklīdz šī programma tika ieviesta 1915. gadā. Pirms gulētiešanas viņi dalījās stāstos, bieži no Svētajiem Rakstiem. Savās mājās viņi iedalīja istabu bibliotēkai, kur bērni varēja lasīt labas grāmatas. Viņi iemācīja saviem bērniem būt disciplinētiem, iedrošinot tos un sagaidot no viņiem to labāko.

Gordonam pieaugot, viņa ticība vairojās, kuru pastāvīgi stiprināja viņa vecāku ticības ietekme. Tad, kādu dienu, viņš piedzīvoja ko tādu, kas palīdzēja izveidot viņa liecības pamatu par pravieti Džozefu Smitu:

„Kad es biju divpadsmit gadus vecs zēns, mans tēvs paņēma mani līdzī uz staba, kurā mēs dzīvojām, priesterības sanāksmi. Es sēdēju pēdējā rindā, kamēr mans tēvs, būdams staba prezidents, sēdēja uz paaugstinājuma. Sanāksmes, kādu es nekad vēl nebiju apmeklējis, atklāšanā kājās stāvēja trīs vai četri simti vīru. Tie bija vīri no dažādiem sabiedrības slāņiem un dažādām profesijām, bet katram sirdī bija tā pati pārliecība, kura lika viņiem kopā dziedāt šos dižos vārdus:

Cildinām vīru, kas ar Jehovu tikās!

Pravieti, gaišreģi — Jēzus iecelto.

Pēdējo dienu atklāšanu viņš sāka,

Valdnieki godās un tautas slavēs to.

Manī kaut kas notika, kad es dzirdēju šos ticības vīrus dziedam. Savā zēna sirdī sajutu atskārsmi, ko sniedza Svētais Gars, par to, ka Džozefs Smits patiešām bija Visuvarenā pravietis.”¹¹

Izglītības turpināšana un smagu pārbaudījumu laiks

Savā agrajā bērnībā Gordonam nepatika skola, klases sienu un galdu vietā viņš deva priekšroku pagalmam. Taču kļūstot pieaugušākam, viņš iemācījās novērtēt grāmatas, skolas un bibliotēku mājās tikpat ļoti, kā laukus, kur viņš skraidīja ar basām kājām, būdams mazs zēns. Viņš absolvēja vidusskolu 1928. gadā un tajā pat gadā uzsāka studijas Jūtas Universitātē.

Šie četri gadi universitātē kļuva par gandrīz nepārvaramu izaicinājumu. 1929. gadā Savienoto Valstu akciju tirgus sabruka, un Lielā

Gordons B. Hinklijs kā jauns vīrietis

depresija sāka izplatīties visā valstī un pasaulē. Bezdarba līmenis Soltleiksitijā bija 35 procenti, taču Gordonam paveicās — viņam bija darbs apkalpojošajā sfērā, kas ļāva viņam nomaksāt mācību maksu un iegādāties skolas piederumus. Brajents, kurš strādāja par pārvaldnieku Baznīcas Dēsereta sporta zālē, samazināja sev algu, lai citi darbinieki varētu saglabāt savas darba vietas.¹²

Daudz nopietnāks par šīm finansiālām grūtībām bija atklājums, ka Gordona mātei ir vēzis. Viņa nomira 1930. gadā, 50 gadu vecumā, kad Gordonam bija 20 gadi. „Brūces, kuras iecirta mātes nāve, „bija dziļas un sāpīgas”,” teica Gordons.¹³ Šie personīgie pārbaudījumi apvienojumā ar pasaulīgās filozofijas un tā laika cinisma ietekmi lika viņam uzdot grūtus jautājumus. „Tas bija šausmīgs nospiesības laiks,” Gordons atcerējās, „un to spēcīgi varēja just studentu

pilsētiņā. Daļu no tā es pats sajutu. Es sāku apšaubīt dažas lietas, ieskaitot nelielā mērā savu vecāku ticību. Tas nav nekas neparasts universitātes studentiem, taču šaubu un cinisma sajūtas tajā laikā bija jo īpaši izteiktas.”¹⁴

Gordonam radušies jautājumi, lai arī viņu satrauca, tomēr nesatricināja viņa ticību. „Manī bija dziļš mīlestības pamats, ko izveidoja lieliski vecāki un laba ģimene, brīnišķīgs bīskaps, aizrautīgi un uzticīgi skolotāji, kā arī Svētie Raksti, kurus lasīt un pārdomāt,” viņš atceras. Runājot par tā laika izaicinājumiem, ar kuriem saskārās Gordons un citi viņa vecuma cilvēki, viņš teica: „Lai arī savā jaunībā mums daudz ko bija grūti saprast, dziļi savās sirdīs mēs jutām mīlestību pret Dievu un viņa dižo darbu, kas palīdzēja mums pārvarēt jebkuras šaubas un bailes. Mēs mīlējām To Kungu un mēs mīlējām labus un godājamus draugus. Šajā mīlestībā mēs smēlāmies lielu spēku.”¹⁵

Kalpošana misijā un personīgā pievēršanās

Gordons pabeidza Jūtas Universitāti 1932. gada jūnijā ar galveno specializāciju angļu valodā un otro specializāciju — senajās valodās. Gadu vēlāk viņš atradās izvēles priekšā. Viņš cerēja turpināt savas studijas, lai varētu kļūt par žurnālistu. Pat Lielās depresijas laikā viņš bija spējis iekrāt pietiekami daudz naudas savai izglītībai. Viņš tāpat arī domāja par laulību. Viņš un Mārdžorija Peija, jauna sieviete, kas dzīvoja ielas otrā pusē, kļuva ļoti mīļi viens otram.

Tad, tikai dienu pirms savas 23. dzimšanas dienas, Gordons satikās ar savu bīskapu Džonu C. Dankanu, kurš jautāja viņam par to, vai viņš nedomā kalpot misijā. Gordonam tas šķita „šokējošs ierosinājums”,¹⁶ jo tikai daži jaunieši tika aicināti kalpot misijā Depresijas laikā. Ģimenēm vienkārši nebija pietiekami līdzekļu, lai samaksātu par jauniešu misiju.

Gordons pateica bīskapam Dankanam, ka viņš kalpos, bet viņš ir noraizējies par to, kā viņa ģimene spēs samaksāt par viņa misiju. Viņa bažas pieauga, kad viņš uzzināja, ka banka, kurā viņš bija noguldījis savus uzkrājumus, bankrotēja. „Neskatoties uz to,” viņš teica, „es atceros savu tēvu sakām: „Mēs darīsim visu, kas ir mūsu spēkos, lai nodrošinātu tevi,” un viņš un mans brālis apņēmas palīdzēt man pabeigt misiju. ”Tajā laikā mēs atklājām krājkontu, ko atstāja mana

māte, kurā bija noguldīti nelieli ietaupījumi — naudas atlikums, ko viņa ietaupīja, veicot pārtikas un citus pirkumus. Ar šo ietaupījumu palīdzību izskatījās, ka es varu doties misijā.” Savas mātes naudu Gordons uzskatīja par svētu. „Es sargāju šo naudu ļoti rūpīgi,” viņš teica.¹⁷ Viņš tika aicināts kalpot Eiropas misijā.

Juzdams, ka viņa dēls vēl joprojām ir noraizējies, Brajents Hinklijs sagatavoja vienkāršu atgādinājumu par patieso spēka avotu. „Kad es devos misijā,” Gordons vēlāk teica, „mans labais tēvs pasniedza man kartiņu, uz kuras bija uzrakstīti trīs vārdi . . . : „Nebīsties, tici vien” (Marka 5:36).”¹⁸ Šie vārdi iedvesmoja elderu Gordonu B. Hinkliju kalpot misijā uzticīgi un godpilni, īpaši, kad tie tika apvienoti ar pieciem citiem vārdiem, kurus uzrakstīja viņa tēvs dažas nedēļas vēlāk.

Šie pieci papildus vārdi nāca nopietnas nomāktības laikā, kas sākās 1933. gada 29. jūnijā, eldera Hinklija pirmajā dienā Prestonā, Anglijā. Kad viņš ieradās savā dzīvoklī, viņa pārinieks viņam pavēstīja, ka šovakar viņi runās pilsētas laukumā. „Es neesmu īstais cilvēks, kas varētu tev iet līdzi,” elders Hinklijs atbildēja, bet dažas stundas vēlāk atskārta, ka viņš dzied un uzstājas no paaugstinājuma vienaldzīga skatītāju pūļa priekšā.¹⁹

Elders Hinklijs atklāja, ka daudzi cilvēki negrib klausīties atjaunotā evaņģēlija vēstījumā. Taču nabadzība, ko radīja vispasaules finanšu depresija, šķietami aizskāra to cilvēku dvēseles, kurus viņš satika tramvajos, un viņš atrada kaut ko kopīgu ar tiem. Turklāt viņš fiziski jutās slikti. Viņš atcerējās: „Anglijā zālājs putekšņus un sēklas veido jūnija beigās un jūlija sākumā, tieši tad, kad es ierados.”²⁰ Tas ierosināja alerģijas, kas lika visam izskatīties sliktāk. Viņš ilgojās pēc savas ģimenes. Viņš ilgojās pēc Mārdžorijas. Viņš ilgojās pēc savas valsts ierastās vides. Darbs sagādāja vilšanos. Viņam un citiem misionāriem bija ļoti maz iespēju mācīt klausītājus, kaut arī katru svētdienu viņi mācīja un uzstājās mazās draudzēs.

Juzdams, ka viņš izšķiež savu laiku un ģimenes līdzekļus, elders Hinklijs uzrakstīja vēstuli savam tēvam, kurā paskaidroja savu nelaimīgo situāciju. Brajents Hinklijs atbildēja ar padomu, kuram viņa dēls sekoja visas savas dzīves garumā. „Dārgais Gordon,” viņš rakstīja, „lasu tavu pēdējo vēstuli. Man ir tikai viens ieteikums.” Un tad sekoja šie pieci vārdi, kuri piešķīra spēku tiem trīs vārdiem, kurus tēvs bija rakstījis iepriekš: „Aizmirsti sevi un ej strādāt.”²¹ Šis padoms

*Elders Gordons B. Hinklijs sludina Londonas
Haidparkā, kad viņš bija pilnlaika misionārs*

atgādināja Svēto Rakstu vietu, kuru elders Hinklijs kopā ar savu pārinieku bija lasījis agrāk todien: „Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs” (Marka 8:35).

Ar šo sava tēva vēstuli rokās jaunais elders Hinklijs nometās ceļos un apsolīja, ka viņš veltīs sevi Tam Kungam. Efekts bija gandrīz tūlītējs. „Visa pasaule mainījās,” viņš teica. „Migla izklīda. Saule sāka spīdēt manā dzīvē. Man bija jauna interese. Es ieraudzīju, cik šī zeme ir skaista. Es ieraudzīju, cik šie cilvēki ir lieliski. Es sāku justies kā mājās šajā brīnišķīgajā zemē.”²²

Atceroties tās dienas, Gordons paskaidroja, ka viņš arī saņēma palīdzību no savas mātes. Viņš juta viņas mierinošo klātbūtni, jo īpaši

grūtajos un nospiestajos brīžos. „Kopš tā brīža es centos veidot savu dzīvi un veikt savus pienākumus tā, lai godinātu viņas vārdu,” viņš teica. „Domas par to, ka es varētu pievilt savas mātes gaidas, bija mokošas, bet tās lika man sevi disciplinēt, ko, iespējams, es savādāk nebūtu paveicis.”²³

Viņš kļuva mērķtiecīgs un dedzīgs misionārs. Ieraksti par viņa misijas pirmajiem astoņiem mēnešiem parāda: lai arī viņš nevienu nekristīja, viņš izdalīja 8785 brošūras, pavadīja vairāk kā 440 stundas ar Baznīcas locekļiem, apmeklēja 191 sanāksmi, novadīja 220 sarunas par evaņģēliju un konfirmēja vienu cilvēku.²⁴

1934. gada martā elders Hinklijs tika pārcelts no Prestonas uz Londonu, lai strādātu kā palīgs elderam Džozefam F. Merilam, Divpadsmi apustuļu kvoruma loceklim, kurš prezidēja Lielbritānijas un Eiropas misijās.²⁵ Atlikušo savu misijas daļu viņš pavadīja tur, dienā strādājot birojā, bet vakarā mācot evaņģēliju. Jaunpievērsto kristību bija maz, taču Brajenta un Eidas Hinkliju dēla sirdī pievēršanās dzirksts kļuva par neizdziestošu liesmu.

Jauna iespēja kalpot Tam Kungam

Kad Gordons atgriezās no misijas, viņš teica: „Es vairs nekad negribēšu ceļot. Es esmu ceļojis tik tālu, cik vien tālu jebkad esmu gribējis.”²⁶ Viņš un divi citi misionāri pa ceļam uz mājām bija apceļojuši Eiropu un Savienotās Valstis, kas bija ierasta lieta tajā laikā, un viņš bija noguris. Kad viņa ģimene devās atvaļinājumā drīz pēc viņa atgriešanās, viņš palika mājās. Par spīti nogurumam, viņš guva zināmu gandarījumu, pārdomājot savus ceļojumus: viņš jūta, ka bija redzējis piepildāmie daļu no savas patriarhālās svētības. Daudzus gadus vēlāk viņš teica:

„Es saņēmu patriarhālo svētību, kad biju zēns. Tajā svētībā tika teikts, ka es skaļi liecināšu par patiesību pasaules tautām. Es ilgu laiku strādāju Londonā un sniedzu tur savu liecību daudzas reizes. Mēs [devāmies uz Amsterdamu], un man bija iespēja kādā sanāksmē teikt dažus vārdus un sniegt savu liecību. Tad mēs devāmies uz Berlīni, kur man bija līdzīga iespēja. Tad mēs devāmies uz Parīzi, kur man bija līdzīga iespēja. Tad mēs devāmies uz Savienotajām Valstīm, uz Vašingtonu (Kolumbijas apgabālā), un svētdienā tur man

bija līdzīga iespēja. Kad es atbraucu mājās, es biju noguris. . . . es teicu: „. . . Es esmu piepildījies [šo] savas svētības daļu. Es esmu skaļi runājis pasaules lielajās galvaspilsētās. . . .” Un es patiešām tā jutos.”²⁷

Lai Gordons varētu uzskatīt savu misiju par pabeigtu, viņam bija jāizpilda vēl viens uzdevums. Elders Džozefs F. Merils bija lūdzis viņam norunāt tikšanos ar Baznīcas Augstāko prezidiju, lai ziņotu par vajadzībām Lielbritānijas un Eiropas misijās. 1935. gada 20. augusta rītā, mazāk kā pēc mēneša kopš atgriešanās mājās, Gordons tika ievests sanāksmju telpā, kas atradās Baznīcas administratīvajā ēkā. Paspiežot roku katram Augstākā prezidija loceklim — prezidentiem Hiberam Dž. Grantam, Dž. Rūbenam Klarkam, jaunākajam, un Deividam O. Makeijam —, viņu pēkšņi satrieca uzdevums, kas viņam tika dots. Prezidents Grants teica: „Brāli Hinklij, mēs dosim Jums piecpadsmit minūtes, lai izstāstītu mums, ko elders Merils vēlas mums pateikt.”²⁸

Nākamajās 15 minūtēs nesen atgriezies misionārs izklāstīja eldera Merila bažas — to, ka misionāriem vajadzēja labākus drukātos materiālus, lai palīdzētu viņiem viņu darbā. Pēc tam prezidents Grants un viņa padomnieki uzdeva jautājumu pēc jautājuma, un tikšanās ievilkās par stundu ilgāk, nekā tika plānots.

Pēc tikšanās pa ceļam uz mājām Gordons pat nevarēja iedomāties, kā šīs 75 minūtes ietekmēs viņa dzīvi. Pēc divām dienām viņam piezvanīja prezidents Makeijs, kurš piedāvāja viņam izpildsekretāra darbu tikko izveidotajā Baznīcas Radio, publicitātes un misijas literatūras komitejā. Šai komitejai, kuru veidoja seši Divpadsmito kvoruma locekļi, vajadzēja risināt tās problēmas, kuras Gordons vispārīgos vilcienos bija izklāstījis savā tikšanās reizē ar Augstāko prezidiju.²⁹

Un atkal Gordons atlika savus plānus attiecībā uz universitātes pabeigšanu un žurnālista karjeru. Darbā viņš izstrādāja scenārijus radio programmām un diafilmām, rakstīja misionāru brošūras, veidoja profesionālas attiecības ar mediju celmlaužiem, kā arī pētīja un rakstīja par Baznīcas vēsturi. Viņš palīdzēja veidot vēstījumus, kas bija paredzēti tam, lai vairotu Baznīcas locekļu ticību un atrastu saikni ar cilvēkiem ārpus Baznīcas. Kāds draugs reiz atsūtīja viņam vēstuli, kurā izteica viņam komplimentu par kādu radio programmas scenāriju un jautāja, kā viņš attīstīja šādu rakstīšanas un runas dāvanu. Gordons atbildēja:

Gordons B. Hinklijs kā Baznīcas Radio, publicitātes un misijas literatūras komitejas darbinieks

„Ja man ir kāds runas vai rakstīšanas talants, tad par to es esmu ļoti pateicīgs savam Debesu Tēvam. Es neticu, ka tās man ir iedzimtas spējas, es drīzāk domāju, ka jebkura spēja, kas man varētu piemist, ir radusies, izmantojot iespējas, kas man tika dotas.”³⁰

Gordona darbs komitejā noslīpēja viņa rakstnieka prasmes. Šis darbs arī pavēra vērtīgu iespēju — mācīties no apustuļiem un praviešiem. Kad Gordons redzēja, kā Divpadsmīto locekļi apsver savus lēmumus un māca cits citu, viņš labāk saprata šo atšķirīgo vīru svēto aicinājumu un atklāsmju saņemšanas procesu, kas bija vērojams, kad viņi apspriedās.

Elders Stīvens L. Ričards, kas vēlāk kalpoja kā pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā, bija komitejas vadītājs. Gordons raksturoja viņu kā „apdomīgu, piesardzīgu, uzmanīgu un gudru cilvēku. Viņš nekad nesteidzās rīkoties, bet vispirms uzmanīgi visu apsvēra. Es iemācījos, ka šajā darbā labāk ir rīkoties uzmanīgi, jo, lai arī kādu lēmumu tu pieņemi, tam būs tālejošas sekas un ietekme uz daudzu cilvēku dzīvēm.”³¹

Pieci pārējie komitejas locekļi bija elderi Melvins Dž. Balards, Džons A. Vidsou, Čārlzs A. Kalis, Alonco A. Hinklijs (Gordona tēvocis) un Alberts E. Bovens. Attiecībā uz viņiem Gordons teica:

Es lieliski satiku ar šiem dižajiem vīriem, kuri bija laipni pret mani. Bet es arī atklāju, ka viņi ir cilvēki. Viņiem bija vājības un problēmas, bet tas mani nesatrauca. Patiesībā, mans viedoklis par viņiem kļuva vēl labāks, jo es redzēju, ka viņos ir kaut kas dievišķs, kas paceļas pāri viņu mirstīgajai būtībai, vai vismaz viņos bija vēlme vēltīt sevi milzīgam mērķim, kas viņu dzīvē bija pirmajā vietā. Es redzēju iedvesmu, kas darbojās viņu dzīvē. Man nebija šaubu attiecībā uz viņu pravietisko aicinājumu vai attiecībā uz to, ka Tas Kungs runā un rīkojas caur viņiem. Es redzēju viņu cilvēcisko pusi, viņu vājības, — un viņiem visiem tādas bija. Bet es arī redzēju viņu ticības un mīlestības pret To Kungu milzīgo spēku, kā arī viņu pilnīgo lojalitāti pret darbu un pienākumiem, kas viņiem tika uzticēti.”³²

Laulība, ģimene un kalpošana Baznīcā

Protams, Gordons nedomāja tikai par darbu. Viņš turpināja izrādīt uzmanību Mārdžorijai Peijai, kad atgriezās no Anglijas. Viņa aizbraukšana Mārdžorijai bija tikpat grūts laiks, kā viņam pašam. „Lai arī cik ļoti es vēlējos, lai viņš kalpo misijā,” Mārdžorija vēlāk teica, „es nekad neaizmirsīšu to tukšumu un vientulību, ko jutu, kad vilciens atstāja staciju.”³³

1929. gada rudenī, četrus gadus pirms Gordona aizbraukšanas uz Angliju, Mārdžorija bija pieteikusies lekcijām Jūtas Universitātē, taču neilgi pēc tam viņas tēvs zaudēja darbu Lielās depresijas dēļ. Viņa tūlīt pameta studijas un atrada sekretāres darbu, lai palīdzētu atbalstīt savus vecākus un savus jaunākos brāļus un māsas, — viņa turpināja strādāt par sekretāri līdz 1935. gadam, kad Gordons atgriezās no misijas. Viņai vairs nekad neradās iespēja iegūt oficiālu izglītību, bet viņa bija apņēmusies turpināt mācīties, un tā viņa turpināja izglītoties lasot.

Mārdžorijas jautrais temperaments, darba ētika un dziļa nodošanās evaņģēlijam piesaistīja Gordona uzmanību, savukārt uz Mārdžoriju iespaidu atstāja viņa labestība un ticība. „Tuvojoties laulībām,” viņa teica, „es biju pilnīgi pārliecināta, ka Gordons mani mīl. Bet es arī

zināju, ka es viņam nebūšu pirmajā vietā. Es zināju, ka es viņa dzīvē būšu otrajā vietā un ka Tas Kungs būs pirmajā vietā. Un tas mani apmierināja.” Viņa turpināja: „Man šķita, ja tu saproti evaņģēliju un to, kāpēc mēs esam šeit, tu gribētu vīru, kurš pirmajā vietā liek To Kungu. Es jutos droši, zinot, ka viņš ir tāds vīrietis.”³⁴

1937. gada 29. aprīlī Gordons un Mārdžorija salaulājās Soltleiksitijas tempļi un pārcēlās uz Hinkliju vasaras māju, Īstmilkrīku. Viņi ierīkoja krāsni, veica citus uzlabojumus, kas bija nepieciešami, lai tur dzīvotu visu gadu, rūpējās par augļu un puķu dārzu un sāka celt paši savu māju uz blakus esošā zemes gabala. Un tā lauku apvidus, kas Gordonam tik ļoti patika bērnības vasarās, kļuva par vietu, kur viņš un Mārdžorija izveidoja savas mājas un izaudzināja savus bērnus — Ketlīnu, Ričardu, Virdžīniju, Klarku un Džeinu.

Gordons un Mārdžorija izveidoja mājas, kuras raksturoja mīlestība, savstarpēja cieņa, smags darbs un dzīve atbilstoši evaņģēlijam. Ikdienas ģimenes lūgšanas deva bērniem iespēju redzēt savu vecāku ticību un mīlestību. Kad ģimene lūdza kopā, bērni arī juta sava Debesu Tēva klātbūtni.

Hinkliju māja bija vieta, kur bija maz noteikumu, bet kur vecāki daudz sagaidīja no saviem bērniem. To, par ko runāja Mārdžorijas, nebija vērts apstrīdēt. Aprakstot pieeju audzināšanā, kuru izmantoja viņa un viņas vīrs, Mārdžorija teica: „Es sapratu, ka man ir jāuzticas saviem bērniem, un tā es centos nekad neteikt „nē”, ja man bija iespēja teikt „jā”. Kad mēs audzinājām bērnus, runa bija par to, lai izdzīvotu katru dienu un tajā pašā laikā gūtu nelielu prieku. Kad es redzēju, ka es tāpat nevarēšu pieņemt visus lēmumus savu bērnu vietā, es centos neuztraukties par katru sīkumu.”³⁵ Vecāku uzticēšanās rezultātā bērni jutās cienīti un ieguva pieredzi un pārliecību. Un reizēs, kad atbilde bija „nē”, bērni saprata, ka tas nav tāpat vien.

Hinkliju mājās valdīja arī smiekli. Reiz Mārdžorija teica: „Vienīgais veids, kā nodzīvot šo dzīvi, ir par to pasmieties. Jums ir vai nu jāsmejas, vai jāraud. Es doodu priekšroku smiekliem. Raudāšana sagādā man galvassāpes.”³⁶ Ar vecākiem, kas spēja pasmieties gan par sevi, gan par ikdienas situācijām, bērni savas mājas uztvēra par brīnišķīgu patvērumu.

Mārdžorija Peija

Kalpošana baznīcā Gordonam un Mārdžorijai vienmēr bija daļa no dzīves. Gordons kalpoja par staba Svētdienas skolas vadītāju un tad tika aicināts Svētdienas skolas vispārējā padomē, kur viņš kalpoja deviņus gadus. Vēlāk viņš kalpoja par padomnieku staba prezidijā un par staba prezidentu, kamēr Mārdžorija kalpoja Sākumskolā, Jauno sieviešu biedrībā un Palīdzības biedrībā. Viņu bērni bija par lieciniekiem tam, ka kalpošana Baznīcā ir prieka pilna privilēģija — paraugs, kuram viņi vēlāk sekoja savos brieduma gados.

Sagatavošanās caur profesionālo darbību

Mārdžorijas un Gordona laulības pirmos sešus gadus Gordons turpināja strādāt Baznīcas Radio, publicitātes un misijas literatūras komitejā. Viņš bija nodevies savam darbam, projekti un termiņi bieži

vien prasīja no viņa visas viņa spējas un pieredzi — un pat vairāk par to. Vēstulē savam draugam viņš rakstīja:

„Daudz darāmā. Šīs komitejas — ar tās garo nosaukumu — darbs kļūst apjomīgāks un daudz sarežģītāks un interesantāks. . . .

. . . Radio, filmas un dažāda veida literatūra . . . liek man turpināt lūgt, būt pazemīgam, aizņemtam un strādāt garas stundas. . . . Tā visa rezultātā, es sāku lietot brilles, . . . kļuvu apaļīgāks, nedaudz mierīgāks un nedaudz vairāk sāku uzdot jautājumus attiecībā uz to, kas no tā visa sanāks.”³⁷

1940-to gadu sākumā Otrais pasaules karš ieviesa izmaiņas Gordona darbā. Pilnlaika misionāru darbs kara dēļ praktiski bija apstājies, tāpēc viņa darbs, nodrošināt misionāru materiālus, kļuva mazāk vajadzīgs. Juzdams pienākumu — palīdzēt kara darbībā, viņš iesniedza dokumentus Savienoto Valstu jūras kara flotes kara skolā, lai kļūtu par virsnieku. Tomēr viņa alergisko slimību vēstures dēļ viņš netika uzņemts. „Noraidījuma dēļ es biju nomākts,” viņš vēlāk atzina. „Bija karš, un katrs kaut ko darīja, lai palīdzētu. Man bija sajūta, ka man kaut kādā veidā ir jāpiedalās.”³⁸ Šī vēlēšanās lika viņam pieteikties uz Denveras un Rio Grande dzelzceļa pārvaldnieka palīga vietu. Tāpēc ka vilcieni bija svarīgi armijas vienību un preču pārvietošanā, Gordons juta, ka viņa darbs palīdzēs viņam kalpot savai valstij. 1943. gadā uzņēmums nolīga viņu, un viņš strādāja uzņēmuma depo Soltleiksītijā līdz brīdim, kad viņš un viņa ģimene 1944. gadā tika pārcelti uz Denveru, Kolorado.

Gordona darbs atstāja iespaidu uz vadītājiem dzelzceļa uzņēmumā, un, kad karš beidzās 1945. gadā, viņi piedāvāja Gordonam pastāvīgu darbu ar šķietami labām izaugsmes iespējām. Tajā pat laikā Gordonam pazvanīja elders Stīvens L. Ričards un lūdza viņam atgriezties Baznīcas darbā uz pilnu slodzi. Lai arī dzelzceļa uzņēmums varēja piedāvāt ievērojami augstāku atalgojumu nekā Baznīca, Gordons sekoja savai sirdsbalsij un atgriezās Soltleiksītijā.³⁹

Gordona agrākajiem darba pienākumiem Baznīcas galvenajā mītnē drīz vien klāt nāca jauni. 1951. gadā viņš tika nozīmēts par Baznīcas Vispārējās misionāru komitejas izpildsekretāru un viņa pienākumos ietilpa pārraudzīt tikko izveidotā Misionāru departamenta ikdienas darbību. Šis departaments pārraudzīja visu, kam bija

Gordons B. Hinklijs, 1951. gads

sakars ar evaņģēlija izplatīšanu, ieskaitot materiālu, kurus izmantoja misionāri, izgatavošanu, tulkošanu un izplatīšanu, misionāru un misijas prezidentu apmācību un sabiedrisko attiecību medijus, kas tika izmantoti, lai veidotu attiecības ar cilvēkiem un organizācijām ārpus Baznīcas un kļiedētu maldīgus priekšstatus par Baznīcu.⁴⁰

1953. gada rudenī prezidents Deivids O. Makeijs ieaicināja Gordonu savā birojā un palūdza viņam izskatīt jautājumu, kas nebija tieši saistīts ar pienākumiem Misionāru departamentā. „Brāli Hinklij,” viņš sāka, „kā Jūs jau zināt, mēs Šveicē ceļam tempļi, un tas atšķirsies no mūsu citiem tempļiem ar to, ka tam būs jāapkalpo Baznīcas locekļi, kuri runā dažādās valodās. Es gribu, lai Jūs atrastu veidu, kā dot tempļa norādījumus Eiropas dažādās valodās, izmantojot minimālu tempļa darbinieku skaitu.”⁴¹

Prezidents Makeijs nodrošināja vietu, kur Gordons varēja meklēt iedvesmu un gūt atslodzi no saviem pienākumiem Misionāru departamentā. Darba dienu vakaros, sestdienās un dažreiz svētdienās Gordons strādāja mazā istabā, kas atradās Soltleikas tempļa piektajā stāvā. Daudzus svētdienas rītus prezidents Makeijs pievienojās viņam, lai dalītos idejās, rūpīgāk aplūkotu dāvinājuma sesiju un lūgtu pēc vadības.

Pēc pārdomām, lūgšanām un meklējumiem pēc atklāsmes, Gordons ieteica dāvinājuma sesiju pasniegt kā filmu, kurā svēto norādījumu vārdi tiktu dublēti vairākās valodās. Prezidents Makeijs un citi apstiprināja viņa ieteikumu un uzdeva viņam uzņemt filmu. Gordons strādāja ar talantīgu un uzticamu profesionāļu komandu, kas projektu pabeidza 1955. gada septembrī. Tad viņš personīgi nogādāja filmas uz Berni, Šveices templi, un pārraudzīja pirmās dāvinājuma sesijas tehniskos sagatavošanās darbus.⁴²

Gordons bija aizkustināts, redzot, ka viņa darbs sniedz prieku svētajiem Eiropā: „Redzot šos cilvēkus sapulcējamies no desmit valstīm, lai piedalītos tempļa priekšrakstos, redzot vecāka gājuma cilvēkus no Dzelzs priekš kara otras puses, kas bija zaudējuši savas ģimenes karos, ko tie bija piedzīvojuši, un esot par liecinieku prieka izpausmēm un laimes asarām, kas nāca no sirds viņiem doto iespēju dēļ, redzot jaunus vīrus un sievas ar savām ģimenēm — viņu laimes pilnajiem un skaistajiem bērniem — un to, kā šīs ģimenes tiek savienotas mūžīgās attiecībās, es biju pārlicināts — pat vairāk nekā agrāk, ka [prezidents Makeijs] tika Tā Kunga iedvesmots un vadīts, lai ienestu šīs ļoti vērtīgās svētības to ticīgo vīriešu un sieviešu dzīvē, kas bija sapulcējušies no Eiropas valstīm.”⁴³

Bija pagājuši 20 gadi, kopš Gordons atgriezās no savas misijas, un viņš nebija piepildījis savu sapni — iegūt augstāko izglītību un kļūt par žurnālistu. Tā vietā, viņš bija iemācījies izmantot jaunu tehnoloģiju, lai izplatītu Dieva vārdu, palīdzēja izveidot pozitīvas attiecības ar citu ticību pārstāvjiem, studēja un rakstīja Baznīcas vēstures darbus, un palīdzēja sagatavot ceļu tūkstošiem pēdējo dienu svēto, lai tie saņemtu tempļa svētības. Šī pieredze kalpos par pamatu tam kalpošanas darbam, ko viņš veiks visu savu atlikušo dzīvi.

Kalpojot par palīgu Divpadsmitiem

1958. gada 5. aprīlī Gordona un Mārdžorijas dēls Ričards atbildēja uz telefona zvanu. Zvanītājs nestādījās priekšā, bet Ričards atpazīna prezidenta Deivida O. Makeija balsi un steidzās par zvanu paziņot tēvam. Pēc īsas sarunas ar prezidentu Makeiju Gordons ātri iegāja dušā, pārvilka savas drēbes un aizbrauca uz Baznīcas prezidenta biroju. Tā kā viņš jau iepriekš bija saņēmis uzdevumus no prezidenta Makeija, viņš sagaidīja, ka viņam lūgs ar kaut ko palīdzēt nākamās dienas vispārējās konferences sagatavošanās darbos. Viņš bija pārsteigts, kad uzzināja, ka prezidentam Makeijam ir kaut kas cits padomā. Pēc draudzīgas sasveicināšanās prezidents Makeijs lūdza Gordonam kalpot par palīgu Divpadsmitajiem. Brāļi, kas kalpoja šajā aicinājumā, kurš tika izbeigts 1976. gadā, bija Baznīcas augstākie pilnvarotie. Gordons kalpoja par Īstmilkkrīkas staba prezidentu laikā, kad prezidents Makeijs izteica šo aicinājumu.

Nākamajā dienā vispārējā konferencē elders Gordons B. Hinklijs tika vienbalsīgi atbalstīts. Lai arī savā pirmajā konferences uzstāšanās reizē viņš atzina, ka viņu „nospiež nepiemērotības sajūta”, viņš pieņēma savu jauno pienākumu ar viņam raksturīgo ticību un sparū.⁴⁴

Viens no galvenajiem eldera Hinklija pienākumiem kā Divpadsmito palīgam bija pārraudzīt Baznīcas darbu visā Āzijā. Viņš maz ko zināja par cilvēkiem Āzijā un nerunāja nevienā no viņu valodām, bet elders Hinklijs ātri iemīlēja viņus, un viņi iemīlēja elduru Hinkliju. Kendži Tanaka, pēdējo dienu svētais no Japānas, par eldera Hinklija pirmo sapulci Japānā teica: „Eldera Hinklija satraukumu varēja redzēt viņa mirdzošajās acīs. Pirmais vārds, ko viņš pateica, mūs uzrunājot, bija *Subaraši!* [„Brīnišķīgi!”] Tās sapulces stingro un formālo gaisotni nomainīja draudzīgums un atvērtība pret viņu, un apkārt valdīja draudzīgas sajūtas.”⁴⁵

Lai kurp arī viņš dotos Āzijā, viņš radīja šo draudzīgo gaisotni. Viņš palīdzēja cilvēkiem ieraudzīt to, ka ar Tā Kunga ticību viņi var paveikt dižus darbus un palīdzēt Baznīcai augt savā dzimtenē. Viņš arī saglabāja ciešas attiecības ar pilnlaika misionāriem, zinādams, ka viņu uzcītībai būs tiešs iespaids uz cilvēkiem, kuriem viņi kalpoja.

Īpašais Kristus Vārda liecinieks

Vēl viens telefona zvans, kas mainīja Gordona B. Hincklija dzīvi, atskanēja 1961. gada 30. septembrī. Šoreiz tā bija Mārdžorija, kura telefonā izdzirdēja pazīstamo prezidenta Makeija balsi. Atkal Gordons B. Hinklijs steidzās uz Baznīcas prezidenta biroju. Atkal viņš bija pārsteigts un emociju pārņemts, kad uzzināja tikšanos iemeslu. Kad viņš ieradās, prezidents Makeijs viņam teica: „Es esmu saņēmis pamudinājumu izvirzīt tevi par Divpadsmīt apustuļu kворuma locekli, kura vieta patreiz ir brīva, un mēs šodien konferencē tevi atbalstīsim.”⁴⁶ Atkal elders Hinklijs devās uz priekšu ar ticību un entuziasmu — par spīti nepiemērotības sajūtai.

Elderam Hinklijam kā apustulim klāt nāca papildus pienākumi. Laiku pa laikam viņš tikās ar valdības vadītājiem un citām amatpersonām. Viņam bieži lūdza publiski uzstāties Baznīcas vārdā, lai atbildētu uz kritiku un tiktu galā ar kultūras nemieriem Savienotajās Valstīs. Viņš aktīvi atbalstīja centienus stiprināt Baznīcas apraides iespējas un izmantot tehnoloģijas evaņģēlija izplatīšanai visā pasaulē. Neskatoties uz pieaugošo pienākumu skaitu, viņš nekad neizlaida no sava redzes loka pienākumu — stiprināt atsevišķu cilvēku un ģimeņu ticību. Neatkarīgi no tā, vai viņš runāja ar vienu cilvēku vai desmit tūkstošiem cilvēku, viņš personīgi uz katru atstāja iespaidu, šī īpašība vēlāk kļuva par viņa kalpošanas raksturīgu iezīmi: vest cilvēkus pa vienam pie Kristus.

Elders Hinklijs turpināja pārraudzīt darbu Āzijā nākamajos septiņus gadus un priecājās, redzot tur savu draugu izaugsmi. Viņš piezīmēja: „Tā ir iedvesmojoša pieredze — . . . būt par liecinieku tam veidam, kādā Tas Kungs piepilda savas lielās ieceres detaļas šajās . . . Zemes daļās.”⁴⁷

Kad starp Divpadsmīt apustuļu kворuma locekļiem nomainījās uzdevumi, elderam Hinklijam radās iespēja kalpot citās pasaules daļās. Lai kur viņš arī devās, viņš izrādīja interesi par katru cilvēku. 1970. gadā, laikā, kad viņš pārraudzīja Baznīcas darbu Dienvidamerikā, viņš ceļoja uz Čīli, pēc tam, kad bija prezidējis staba konferencē Perū. Divas dienas pēc ierašanās Čīlē viņš uzzināja, ka Peru notikusi postoša zemestrīce un ka ir pazuduši četri misionāri. Viņš

nekavējoties sāka plānot atgriešanos Peru, pat ja tas aizkavēs viņa atgriešanos mājās. „Es nevaru ar mierīgu sirdsapziņu doties mājās, kamēr ir pazuduši misionāri,” viņš teica.⁴⁸

Nākamajā rītā viņš ieradās Limā, Perū. Kad pazudušie misionāri atrada kādu radio amatieri, viņi varēja piezvanīt uz Limu, un elders Hinklijs runāja ar viņiem. Misionāri atradās mazā istabā kopā ar citiem izdzīvojušiem un viņu saruna tika pārraidīta caur skaļruņiem. „Kad istabā, pārpildītā ar cilvēkiem, kas par katru varu centās piekļūt pie radio, no skaļruņiem atskanēja eldera Hinklija balss, telpā tūlīt iestājās klusums. Neskatoties uz to, ka viņš runāja angļu valodā, bet visi istabā esošie cilvēki runāja spāniski, cilvēki savā starpā sāka sačukstēties un jautāja: „Kas ir šis vīrs?” Pat tādā haosā bija sajūta, ka balss pieder neparastam vīram.”⁴⁹

Pirmo divu gadu laikā, kad viņš pārraudzīja Baznīcu Dienvidamerikā, elders Hinklijs apceļoja katru misiju, izveidoja jaunas misijas Kolumbijā un Ekvadorā, palīdzēja izveidot jaunus stabus Limā, Perū un Sanpaulū, Brazīlijā, un palīdzēja atrisināt ar vīzu iegūšanu saistītās problēmas misionāriem, kas tika aicināti kalpot Argentīnā. 1971. gada maijā, laikā, kad viņš īstenoja vēl citas ieceres, viņam tika uzdots pārraudzīt astoņas misijas Eiropā.⁵⁰

Elders Hinklijs bieži jutās noguris sava saspringtā grafika dēļ. Viņš vienmēr bija laimīgs atgriezties mājās un pavadīt laiku ar Mārdžoriju un bērniem. Tomēr Mārdžorija mācēja stāstīt, ka tad, kad viņš bija pārāk ilgi prom no darba, viņš kļuva nemierīgs. Viņa aicinājums — būt par apustuli, vienu no „Kristus Vārda īpašajiem lieciniekiem visā pasaulē” (M&D 107:23), nekad nepameta viņa prātu.

Smagie padomnieka pienākumi Augstākajā prezidijā

1981. gada 15. jūlijā, pēc tam, kad viņš Divpadsmito kvorumā bija nokalpojis 20 gadus, elders Hinklijs saņēma vēl vienu negaidītu zvanu. Prezidents Spensers V. Kimbals, toreizējais Baznīcas prezidents, lūdza viņam kalpot par padomnieku Augstākajā prezidijā — papildus prezidentam N. Eldonam Teneram un Marionam G. Romnijam. Tas bija neparasti, bet tā nebija pirmā reize, kad notika atkāpšanās no ierastās kārtības, — divu padomnieku vietā aicinot trīs. Prezidenta Kimbala un viņa padomnieku fiziskās

veselības stāvoklis nebija labs un viņiem bija nepieciešams papildus atbalsts prezidijā.⁵¹

Savā pirmajā konferencē, kurā viņš piedalījās šajā jaunajā aicinājumā, prezidents Hinklijs atzīmēja: „Mana vienīgā vēlēšanās ir uzticīgi kalpot, kad vien es tieku aicināts. . . . Šis svētais aicinājums ir licis man apzināties manas vājības. Ja es kaut kad esmu kādu aizvainojis, es atvainojos un ceru, ka jūs man piedosiet. Neatkarīgi no tā, vai šis aicinājums būs uz ilgu laiku vai īslaicīgs, es svinīgi apsolu kalpot ar maksimālu atdevi mīlestībā un ticībā.”⁵²

Viņa maksimālā atdeva bija nepieciešama, kad prezidentu — Kimbala, Tenera un Romnija — veselība pasliktinājās. Lielākā daļa Augstākā prezidija ikdienas darbu gūlās uz prezidenta Hinklija pleciem. Viņš arī bija atbildīgs par lielākiem darbiem, piemēram, par Džordanriveras Jūtas tempļa iesvētīšanu. Turklāt viņš saskārās ar kritiku Baznīcas un tās tagadējo un bijušo vadītāju virzienā. 1982. gada aprīļa vispārējā konferencē viņš deva padomu:

„Mēs dzīvojam sabiedrībā, kas gūst gandarījumu, kritizējot citus. . . . es mudīnu jūs skatīties plašāk un pārstāt satraukties par sīkiem trūkumiem. . . . Šie trūkumi ir nenozīmīgi salīdzinājumā ar [Baznīcas vadītāju] kalpošanas mērogu un viņu ieguldījuma cēlumu.”⁵³

Prezidents Teners nomira 1982. gada 27. novembrī, bet prezidenta Kimbala un Romnija veselība pasliktinājās līdz tādām stāvoklim, ka 1983. gada aprīļa vispārējā konferencē prezidents Hinklijs, kurš uz to laiku bija aicināts par otro padomnieku Augstākajā prezidijā, uz paaugstinājuma sēdēja blakus tukšiem krēsliem. Ļoti personīgā veidā viņš izjuta, kā pats reiz izteicās, „vadības vientulību”.⁵⁴

Prezidents Hinklijs darbojās uzmanīgi un ar lūgšanām, negribēdams iet pravietim pa priekšu. Viņš lūdza Divpadsmīto kvoruma vecāko locekļu — īpaši eldera Ezras Tafta Bensona, kvoruma prezidenta, — palīdzību, risinot Baznīcas ikdienas jautājumus. Prezidents Hinklijs strādāja roku rokā ar Divpadsmīto kvorumu, būdams vienmēr prezidenta Kimbala vadīts. Tomēr viņš juta smagu nastu.

Lai arī prezidenta Hinklija pienākumi Augstākajā prezidijā lika viņam lielāko daļu laika uzturēties Solleiksitijā, tomēr laiku pa laikam viņš ceļoja, lai kalpotu Baznīcas locekļiem un misionāriem citās pasaules daļās. 1984. gadā viņš atgriezās Filipīnās. Pirms

Prezidents Gordons B. Hinklijs vispārējā konferencē laikā, kad viņš bija vienīgais Augstākā prezidija loceklis, kurš bija pietiekami vesels, lai apmeklētu konferenci.

astoņpadsmit gadiem šeit viņš bija iesvētījis pirmo lūgšanu namu, tagad viņš grasījās iesvētīt pirmo templi. Iesvētīšanas lūgšanā viņš teica:

„Šī Filipīnu tauta ir daudzu salu tauta, kuras cilvēki mīl brīvību un patiesību, kuru sirds dziļi izjūt Tavu kalpu liecību un kuri atsaucas uz mūžīgā evaņģēlija vēstījumu. Mēs pateicamies Tev par viņu ticību. Mēs pateicamies Tev par viņu ziedošanās garu. Mēs pateicamies Tev par Tava darba attīstības brīnumu šajā valstī.”⁵⁵

Pastāvīga Baznīcas attīstība kļuva acīmredzama 1984. gada jūnijā, kad prezidents Hinklijs Augstākā prezidija vārdā paziņoja par reģiona prezidija aicinājumu — prezidijā tiktu aicināti Septiņdesmito locekļi, kuri dzīvotu visā pasaulē un pārraudzītu Baznīcas darbu nozīmētajā ģeogrāfiskajā reģionā. Strādājot Augstākā prezidija un Divpadsmit apustuļu kvoruma vadībā, šiem brāļiem vairums gadījumos bija jāsniedz vadība un jānodrošina apmācība, kas bija nepieciešama viņu reģionos. „Mēs nevaram katru lēmumu pieņemt

Soltleiksitijā,” viņš teica. „Mums kaut kas ir jādara, lai decentralizētu pilnvaras.”⁵⁶ Apmēram gadu vēlāk, uzrunājot Baznīcas vadītājus no visas pasaules, prezidents Hinklijs teica: „Es esmu pārliecināts, ka tas ir iedvesmots un liels solis uz priekšu, ko mēs spērām šajos dažos pēdējos mēnešos. Es esmu pārliecināts, ka bieža šo labo vīru klātbūtne jūsu vidū sniedz jums lielu uzmundrinājumu. Šie Brāļi būtībā satur kopā visu Baznīcu.”⁵⁷

1985. gada 5. novembrī prezidents V. Kimbals pēc tam, kad bija vadījis Baznīcu 12 ievērojamas izaugsmes gadus, nomira. Par Baznīcas prezidentu tika iesvētīts vecākais apustulis, prezidents Ezra Tafts Bensons. Viņš lūdza Gordonu B. Hinkliju kalpot par pirmo padomnieku Augstākajā prezidijā un prezidentu Tomasu S. Monsonu kalpot par otro padomnieku. Ar trīs veseliem Augstākā prezidija locekļiem prezidents Hinklijs juta, ka viņa pienākumu slogs mazinās un viņam ir vairāk iespēju apmeklēt svētos visā pasaulē.

Dažu gadu laikā prezidenta Bensona veselība sāka pasliktināties, un ikdienas pienākumi, kas bija saistīti ar Baznīcas vadīšanu, atkal gūlās uz prezidenta Hinklija pleciem. Taču šoreiz Augstākajā prezidijā viņš nebija viens. Mundri un enerģiski prezidenti Hinklijs un Monsons veda Baznīcu pa drošo ceļu, vienmēr ņemot vērā prezidenta Bensona, pravieša, gaišreģa un atklājēja, aicinājumu. Viņi izveidoja stipru, ilgstošu draudzību un sadarbību.

Prezidents Bensons nomira 1994. gada 30. maijā, un prezidents Hovards V. Hanters kļuva par Baznīcas prezidentu. Un arī šoreiz prezidents Hinklijs un Monsons kalpoja par padomniekiem. Jūnijā prezidents un māsa Hinkliji pavadīja prezidentu Hanteru un viņa sievu Inisu, kā arī elderu M. Raselu Balardu un viņa sievu Barbaru uz Navū, Ilinoisā, lai atzīmētu 150. gadadienu, kopš Džozefs un Hairsams Smiti gāja bojā mocekļu nāvē. Tas bija vienīgais brauciens, kurā prezidents Hanters un prezidents Hinklijs devās kopā. Prezidentam Hanteram jau vairākus gadus bija veselības problēmas un viņa veselība strauji pasliktinājās pēc šī brauciena. 1995. gada 27. februārī viņš lūdza prezidentam Hinklijam priesterības svētību. Priesterības svētībā prezidents Hinklijs lūdza par prezidenta Hantera dzīvību, bet arī teica, ka prezidents Hanters ir Tā Kunga rokās.⁵⁸ Pēc dažām dienām, 1995. gada 3. martā, prezidents Hanters nomira.

Prezidents Ezra Tafts Bensons (centrā) ar saviem padomniekiem, prezidentu Gordonu B. Hinkliju (pa kreisi) un prezidentu Tomasu S. Monsonu (pa labi), vispārējā konferencē

Baznīcas pravietis, gaišreģis un atklājējs

Lai arī prezidenta Hantera nāve nebija negaidīta, tomēr tas uz Hinklijiem uzlika lielu slogu. Būdams vecākais apustulis, prezidents Hinklijs bija nākamais, kuram bija jākļūst par Baznīcas prezidentu. Māsa Hinklija atceras brīdi, kad viņi saņēma ziņas par prezidenta Hantera nāvi: „Prezidents Hanteris bija miris, bet mēs palikām, lai turpinātu Tā Kunga darbu. Es jutos tik bēdīga, tik vientuļa. Gordons jutās tāpat. Viņš bija satriekts. Un viņš jutās ļoti, ļoti vientuļi. Neviens nebija palicis, kurš varētu saprast, kas viņam bija jāpiedzīvo.”⁵⁹

Pēc prezidenta Hantera bērēm prezidents Gordons B. Hinklijs mierinājumu atrada tempļī. Viens pats Soltleikas tempļa Augstākā prezidija un Divpadsmīto kvoruma sanāksmju istabā viņš uzmanīgi lasīja Svētos Rakstus un pārdomāja izlasīto. Viņš pārdomāja par Jēzus Kristus dzīvi, kalpošanu un Grēku Izpirkšanu. Tad viņš pētīja uz sienas esošos portretus, kuros bija attēloti visi Baznīcas prezidenti, sākot ar Džozefu Smitu un beidzot ar Hovardu V. Hanteru. Viņš pierakstīja šo pieredzi savā dienasgrāmatā:

„Es pastaigājos gar šiem portretiem un ieskatījos to vīru acīs, kas bija attēloti šajos portretos. Es jutos tā, it kā gandrīz varētu sarunāties

ar viņiem. Es jutos tā, it kā viņi runātu ar mani un uzmundrinātu mani. . . . Es sēdēju krēslā, kuru es ieņēmu kā prezidenta pirmais padomnieks. Es pavadīju diezgan daudz laika, skatoties uz šiem portretiem. Katrs no tiem šķita gandrīz atdzīvojies. Viņu acis, šķita, raugās uz mani. Es jutu, ka viņi iedrošina mani un apliecina savu atbalstu. Viņi, šķita, man sakām, ka viņi ir runājuši manā vārdā sanāksmē, kas tika noturēta debesīs, ka man nav jābaidās un ka es tikšu svētīts un atbalstīts savā kalpošanā.

Es nometos ceļos un lūdzu To Kungu. Es ilgi runāju ar Viņu lūgšanā. . . . Es esmu pārliecināts, ka ar Gara spēku es dzirdēju Tā Kunga vārdu, ne kā skaņu, bet kā siltu sajūtu savā sirdī attiecībā uz jautājumiem, kurus es uzdevu lūgšanā.”⁶⁰

Pēc šīs pieredzes viņš vēlreiz pierakstīja savas domas: „Es jutos labāk un man ir daudz stingrāka paļāvība sirdī uz to, ka Tas Kungs īsteno Savu gribu attiecībā uz Savu lietu un valstību un ka es tikšu atbalstīts kā Baznīcas prezidents un pravietis, un atklājējs, un tā kalpošu tik ilgi, cik Tas Kungs vēlēšies. Ar Gara apstiprinājumu savā sirdī tagad es esmu gatavs doties uz priekšu, lai pildītu vislabāko darbu no darbiem, ko es protu. Man ir grūti noticēt, ka Tas Kungs dod man šo visaugstāko un vissvētāko pienākumu. . . . Es ceru, ka Tas Kungs ir apmācījis mani darīt to, ko viņš sagaida no manis. Es būšu Viņam pilnīgi uzticīgs un noteikti meklēšu Viņa vadību.”⁶¹

Prezidents Gordons B. Hinklijs par Baznīcas prezidentu tika iesvētīts 1995. gada 12. martā, bet nākamajā dienā viņš runāja preses konferencē un atbildēja uz reportieru jautājumiem. Elders Džefrijs R. Holands stāstīja, ka „draudzīgās, bieži vien jokiem pilnās, vienmēr pārliecinošās diskusijas beigās par visdažādākajiem jautājumiem, kas tika uzdoti šajā preses konferencē, kāds reportieris prezidentam Hinklijam pajautāja: „Uz ko Jūs koncentrēsiet savu uzmanību? Kāds būs Jūsu administrācijas moto?”

Instinktīvi viņš atbildēja: „Turpināt. Jā. Mūsu moto būs turpināt šo dižo darbu, kuru virzīja uz priekšu mūsu priekšgājēji.”⁶²

Prezidents Hinklijs bija uzticīgs šim solījumam. Izturoties ar cieņu pret praviešiem, kas bija kalpojuši pirms viņa, viņš turpināja viņu iesākto darbu. Un ar ticību Dievam, Tēvam, un Jēzum Kristus un viņš sekoja atklāsmei, lai paveiktu šo darbu jaunos veidos.

Prezidents Gordons B. Hinklijs pie kanceles vispārējā konferencē.

Vedot Baznīcu „laukā no krēslas” (M&D 1:30)

Prezidenta Hinklija kalpošanas sākuma posmā elders Nīls A. Maksvels no Divpadsmīto kvorumu novēroja: „Prezidents Hinklijs palīdz vest Baznīcu laukā no krēslas. Baznīca nevar virzīties uz priekšu tā, kā Tai vajadzētu, ja Tā tiek likta zem pūra. Kādam ir jārikojas, un prezidents Hinklijs ir gatavs to darīt. Viņš ir vīrs, kas saprot pagātni un tagadni vienlaicīgi, un viņam piemīt brīnišķīgas dāvanas izpausties,

kas ļauj viņam pasniegt mūsu vēstījumu tādā veidā, kas uzrunā cilvēkus visā pasaulē.⁶³

Prezidenta Hinklija bagātīgā pieredze plašsaziņas līdzekļu un apraides jomā palīdzēja sagatavot viņu šim darbam. Kā Baznīcas prezidents — viņš bieži sniedza intervijas žurnālistiem visā pasaulē, atbildot uz viņu jautājumiem par Baznīcas mācību un politiku un sniedzot savu liecību par Glābēju un atjaunoto evaņģēliju. Ar katru reizi pieauga izpratne un veidojās draudzīgas attiecības.

1996. gada intervija ar pieredzējušo raidījuma *60 Minutes (60 minūtes)* reportieri Maiku Valencu bija ievērojams notikums. Valenca kungs bija pazīstams kā neatlaidīgs intervētājs, un prezidents Hinklijs atzina, ka pirms raidījuma tiešraides Savienoto Valstu nacionālajā televīzijā viņš jutās nedaudz nobažījies par interviju. „Ja intervija tiks pavērsta labvēlīgā gaismā, tad tas būs lieliski,” viņš teica. „Pretējā gadījumā, es apsolu, kas es vairs nekad nepiekritīšu kaut kam tādām.”⁶⁴

Intervija bija labvēlīga, tā atklāja daudzus Baznīcas pozitīvos aspektus. Vēl viens intervijas iznākums bija tāds, ka Maiks Valenca un prezidents Hinklijs kļuva par draugiem.

2002. gadā Soltleiksitija rīkoja Ziemas Olimpiskās spēles, kas nostādīja Baznīcu uzmanības centrā starptautiskā mērogā. Laiku pa laikam, Olimpisko spēļu plānošanas gaitā, tika jautāts prezidenta Hinklija un viņa padomnieku viedoklis. „Mēs apzināti nolēmām neizmantot šīs Ziemas Olimpiskās spēles kā laiku vai vietu, lai sludinātu,” viņš teica, „bet mēs bijām pārliecināti, ka šis ievērojamais notikums dos kaut ko brīnišķīgu Baznīcai.”⁶⁵ Viņam bija taisnība. Desmitiem tūkstošu cilvēku apmeklēja Soltleikas ieleju un viņus sveica laipnie saimnieki — pēdējo dienu svētie un citi, kas strādāja kopā, lai izveidotu veiksmīgas Olimpiskās spēles. Šie apmeklētāji pastaigājās pa Tempļa laukumu, klausījās Tabernakla korī un apmeklēja Ģimenes vēstures bibliotēku. Miljardiem cilvēku televīzijā redzēja Soltleikas templi un viņi redzēja reportierus stāstām pozitīvi par Baznīcu. Tas bija, kā prezidents Hinklijs teica, „kaut [kas] brīnišķīg[s] Baznīcai”.

Papildus jau ilgu laiku izmantojamiem saziņas līdzekļiem, prezidents Hinklijs dedzīgi sāka izmantot inovatīvus saziņas līdzekļus. Piemēram, viņš saredzēja internetu kā līdzekli, kas ļauj pietuvināt

Baznīcu tās locekļiem un kas ļauj dalīties atjaunotajā evaņģēlijā ar citas ticības pārstāvjiem. Viņa administrācijas laikā Baznīca izveidoja LDS.org, FamilySearch.org un Mormon.org tīmekļa vietnes.

2004. gada 23. jūnijā, dienā, kad prezidentam Hinklijam palika 94 gadi, viņu apbalvoja ar Prezidentālo Brīvības medaļu, augstāko civilo apbalvojumu, kas tiek pasniegts Savienotajās Valstīs. Uz to viņš atbildēja: „Es [esmu] dziļi pagodināts, saņemot šo prestižo apbalvojumu no Savienoto Valstu prezidenta. Es esmu ļoti pateicīgs. Plašākā nozīmē šis apbalvojums izsaka atzinību un godā Baznīcu, kas man ir devusi tik daudz iespēju un kuras interešu labā es esmu centies kalpot.”⁶⁶ Viņš uzskatīja šo apbalvojumu par simbolu augošai, pozitīvai Baznīcas reputācijai un par pierādījumu tam, ka Baznīca patiešām ir tikusi „izvesta laukā no krēslas”.

Ceļojot starp pēdējo dienu svētajiem

Prezidentam Hinklijam nepatika neērtības, kuras sagādāja ceļošana, bet viņa vēlme — kalpot pēdējo dienu svēto vidū — bija spēcīgāka, nekā vēlme — palikt mājās. Viņš teica, ka grib „nokļūt pie saviem ļaudīm, lai izteiktu pateicību un uzmundrinātu tos un lai liecinātu par Tā Kunga darba dievišķīgumu”.⁶⁷ Savas kalpošanas sākumā viņš izteicās: „Es esmu apņēmis doties pie cilvēkiem, tuvu un tālu, tik ilgi, kamēr man ir spēks. . . . Es plānoju turpināt enerģiski strādāt tik ilgi, cik vien varu. Es vēlos tikties un runāt ar cilvēkiem, kurus mīlu.”⁶⁸

Kalpodams par Baznīcas prezidentu, viņš ļoti daudz ceļoja Savienoto Valstu robežās un vairāk kā 90 reizes apciemoja valstis ārpus Savienotajām Valstīm. Kopsummā viņš kā Baznīcas prezidents, tikdamies ar svētajiem visās pasaules malās, ir pārvarējis 1,6 miljonus kilometru.⁶⁹

Dažos reģionos cilvēkiem, lai redzētu viņu, bija jāpieliek pat lielākas pūles, nekā tās, ko prezidents Hinklijs bija pielicis, lai redzētu viņus. Piemēram, 1996. gadā viņš un māsa Hinklija apmeklēja Filipīnas, kur Baznīcas locekļu skaits bija sasniedzis vairāk nekā 375 000. Vienu vakaru prezidentam un mātai Hinklijiem bija ielānāts uzstāties sanāksmē Manilas Araneta lielajā stadionā. Līdz tās dienas pēcpusdienas vidum stadions „jau bija pārpildīts. Rindas sāka veidoties 7:00 no rīta uz sanākumi, kurai vajadzēja sākties pēc

Prezidentam Hinklijam patika „doties pie cilvēkiem — tuvu un tālu”.

divpadsmit stundām. Oficiālā statistika vēlāk parādīja, ka apmēram 35 000 Baznīcas locekļi bija piepildījuši stadiona 25 000 sēdvietas, ejas un vestibilus. Daudzi svētie bija ceļojuši divdesmit stundas ar laivu un autobusu, lai sasniegtu Manilu. Dažiem ceļojuma izmaksas bija pielīdzināmas vairāku mēnešu algai. . . .

Kad prezidents Hinklijs tika informēts par to, ka stadions ir pilns un ka ēkas pārvaldnieks grib zināt, vai ir kāda iespēja sākt sanāksmi ātrāk, viņš nekavējoties teica: „Sāksim sanāksmi ātrāk.” Viņš un māsa Hinkliji ienāca plašajā arēnā. . . . Kā uz burvju mājienu klātesošie spontāni piecēlās kājās, aplaudēja un emocionāli sāka dziedāt „Pateicamies par pravieti”.⁷⁰

Zinādams, ka viņš un viņa brāļi nevar doties visur, kurp viņi gribētu doties, prezidents Hinklijs atbalstīja tehnoloģiju izmantošanu, lai dotu norādījumus vadītājiem visā pasaulē. Izmantojot satelītu tehnoloģiju, viņš prezidēja vispasaulē vadītāju apmācības pārraidēs, kas pirmo reizi notika 2003. gada janvārī.

*Sludinot garīgo un laicīgo patiesību
apgūšanas un mācīšanas svarīgumu*

Prezidents Hinklijs paziņoja: „Neviens no mums . . . nezina visu. Mācību process ir nebeidzams process. Mums ir jālasa, mums ir jāvēro, mums ir jāasimilē, un mums ir jāapdomā tas, kam mēs pakļaujam savu prātu.”⁷¹ Viņš arī teica: „Efektīva mācīšana ir pašā pamatā vadībai Baznīcā. Mūžīgā dzīve pienāks tikai tad, kad vīriešiem un sievietēm tiks mācīts tik efektīvi, ka viņi mainīs un disciplinēs savu dzīvi. Viņus nevar piespiest būt taisnīgiem, nedz ieiet debesīs. Viņus ir jāvada, un tas sevī ietver mācīšanu.”⁷²

Prezidents Hinklijs vēlējās sniegt lielāku garīgu atbalstu pēdējo dienu svētajiem visā pasaulē. 1995. gadā, entuziasma pilns, viņš apstiprināja plānu — publicēt jaunu grāmatu sēriju, kas Baznīcas locekļus nodrošinās ar evaņģēlija grāmatu kolekciju. Drīz vien Baznīca sāka publicēt šo grāmatu sēriju ar nosaukumu *Baznīcas prezidentu mācības*, kuras daļa ir arī šī grāmata.

Laicīgo zināšanu apgūšana prezidentam Hinklijam arī bija svarīga. Viņš bija nobažījies par nabadzības skartajos reģionos dzīvojošajiem Baznīcas locekļiem, kas nevarēja atļauties augstāko vai profesionālo izglītību. Bez šāda veida izglītības lielākā daļa no viņiem paliktu nabadzībā. 2001. gada aprīļa vispārējās konferences priesterības sesijā prezidents Hinklijs teica:

„Lai uzlabotu šo situāciju, mēs piedāvājam plānu — plānu, kuru, kā mēs ticam, ir iedvesmojis Tas Kungs. Baznīca veido fondu, kurā līdzekļus šim mērķim galvenokārt ir ziedojuši un ziedos uzticami pēdējo dienu svētie. Mēs esam viņiem dziļi pateicīgi. . . . mēs to sauksim par Pastāvīgās izglītības fondu.”⁷³

Prezidents Hinklijs paskaidroja, ka tiem, kas izmantos šo programmu, no līdzekļiem, ko saziedoja Baznīcas locekļi, lai apmaksātu augstāko vai profesionālo izglītību, tiks piešķirts aizdevums. Pēc tam, kad viņi būs ieguvuši izglītību, no viņiem sagaidīs, lai tie atmaksā savus aizdevumus tā, lai līdzekļi varētu tikt izmantoti citu Baznīcas locekļu palīdzībai. Prezidents Hinklijs arī paskaidroja, ka Pastāvīgās izglītības fonds tiks veidots, „balstoties uz principiem, līdzīgiem tiem, kas bija pamatā Pastāvīgās emigrācijas fondam”, kuru Baznīca

bija izveidojusi 1800–ajos gados, lai palīdzētu trūcīgajiem svētajiem emigrēt uz Ciānu.⁷⁴

Sešu mēnešu laikā pēdējo dienu svētie Pastāvīgās izglītības fondā bija saziņojuši miljoniem dolāru.⁷⁵ Gadu pēc plāna ieviešanas prezidents Hinklijs paziņoja: „Šiem pūliņiem tagad ir stabils pamats. . . . Jauniem vīriešiem un sievietēm pasaules nabadzīgajos reģionos, jauniem vīriešiem un sievietēm, kuri lielākoties ir atgriezušies misionāri, tiks dota iespēja iegūt labu izglītību, kas palīdzēs viņiem izkļūt no nabadzības, kurā vairāku paaudžu garumā atradās viņu priekšteči.”⁷⁶ Šī programma turpina svētīt pēdējo dienu svētos, gan tos, kas saņem līdzekļus, gan tos, kas tos ziedo.

Liecīnot par laulības un ģimenes svētumu

Vispārējā Palīdzības biedrības sapulcē, kas tika noturēta 1995. gada 23. septembrī, prezidents Hinklijs teica:

„Ņemot vērā maldinošās filozofijas, kas tiek pieņemtas par patiesību un maldināšanu attiecībā uz standartiem un vērtībām, kā arī vilinājumu un kārdinājumu tikt pasaules aptraipītiem, mēs vēlamies jūs savlaicīgi brīdināt. Tāpēc mēs, Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu padome, izdodam vēstījumu Baznīcai un pasaulei, paziņojot un apstiprinot standartus, doktrīnas un dzīvesveidu attiecībā uz ģimeni, par ko šis Baznīcas pravieši, gaišreģi un atklājēji ir atkārtoti runājuši visā tās pastāvēšanas vēsturē.”⁷⁷

Pēc šāda ievada prezidents Hinklijs pirmo reizi publiski nolasīja paziņojumu „Ģimene: vēstījums pasaulei”.

Laulības un ģimenes svētums bija pastāvīga tēma prezidenta Hinklija mācībās. Viņš nosodīja jebkāda veida ļaunprātīgu izturēšanos un mudināja vecākus un bērnus būt pacietīgiem vienam pret otru, mīlēt vienam otru, mācīt vienam otru un savstarpēji kalpot. Vēstulē, kas datēta ar 1999. gada 11. februāri, viņš un viņa padomnieki Augstākajā prezidijā teica:

„Mēs aicinām vecākus ieguldīt vislielākās pūles, lai mācītu un audzinātu savus bērnus pēc evaņģēlija principiem, kas ļaus viņiem palikt „tuvu Baznīcai”. Ģimene ir taisnīgas dzīves pamats, un nav nekā cita, kas varētu tās aizvietot jeb pildīt tās būtisko lomu, atsaucoties uz šo Dieva doto pienākumu.

„Mēs sniedzam padomu vecākiem un bērniem — atvēlēt augstāko prioritāti ģimenes lūgšanai, ģimenes mājvakaram, evaņģēlija studēšanai un norādījumiem, un vērtīgiem ģimenes pasākumiem.”

Mēs sniedzam padomu vecākiem un bērniem — atvēlēt augstāko prioritāti ģimenes lūgšanai, ģimenes mājvakaram, evaņģēlija studēšanai un norādījumiem, un vērtīgiem ģimenes pasākumiem. Lai cik cienīgas un atbilstošas būtu citas prasības vai pasākumi, nedrīkst pieļaut, ka tie aizvietotu dievišķi noteiktos pienākumus, ko vienīgi vecāki un ģimenes spēj pienācīgi veikt.”⁷⁸

Palīdzība jaunpievērstajiem

Prezidentam Hinklijam patika vērot, kā liels skaits cilvēku pievienojas Baznīcai, bet viņš arī bija ieinteresēts cilvēkos, kas stāvēja aiz šī skaita. Savas kalpošanas agrīnajā posmā viņš teica:

„Ņemot vērā pastāvīgi pieaugošo jaunpievērsto skaitu, mums jāpieliek aizvien lielākas pūles, lai palīdzētu viņiem pilnveidoties. Ikvienam no viņiem ir nepieciešamas trīs lietas: draugs, atbildība un barošana ar „labo Dieva vārdu” (Moronija 6:4). Mums ir uzticēts pienākums un dota iespēja — nodrošināt šīs lietas.”⁷⁹

Jaunpievērsto stiprināšanas jautājums pastāvīgi bija prezidenta Hinklija uzmanības centrā. Elders Džefrijs R. Holands dalījās šajā stāstā par prezidentu Hinkliju, kurā viņš uzsvēra šo jautājumu:

„Nesen, piemiedzot ar aci un uzsistdams ar roku pa galdu, kas bija viņa priekšā, viņš teica Divpadsmiņiem: „Brāļi, kad mana dzīve būs galā un bēres gandrīz beigušās, es zārkā piecelšos, paskatīšos katram no jums acīs un teikšu: „Kā mums klājas ar jaunpievērsto saglabāšanu?””⁸⁰

Tempļu celtniecība

1910. gadā, laikā, kad piedzima Gordons B. Hinklijs, pasaulē bija četri ekspluatācijā nodoti tempļi, un tie visi atradās Jūtā. 1961. gadā, kad viņš tika ordinēts par apustuli, tempļu skaits pieauga līdz 12. Progress bija ievērojams, taču elders Hinklijs bieži pauda bažas par to, ka daudziem cilvēkiem visā pasaulē ir ierobežota pieeja tempļa svētībām. 1973. gadā, laikā, kad viņš kalpoja par Baznīcas tempļa komitejas vadītāju, viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā: „Baznīca varētu uzbūvēt [daudzus mazākus] tempļus par tādu pašu naudu, kas tika iztērēta Vašingtonas tempļa [kas toreiz bija celtniecības stadijā] celtniecībai. Tas padarītu tempļus cilvēkiem pieejamākus, tā vietā, lai liktu viņiem ceļot lielus attālumus, lai tur nokļūtu.”⁸¹

1995. gadā, kad viņš tika atbalstīts par Baznīcas prezidentu, ekspluatācijā nodoto tempļu skaits sasniedza 47, taču viņa vēlme pēc lielāka skaita tempļu vēl joprojām bija spēcīga. Viņš teica: „Tā ir mana dedzīga vēlēšanās, lai templis būtu pieejams, kur vien nepieciešams, lai mūsu cilvēki, lai kur arī viņi atrastos, varētu bez pārāk lieliem upuriem, ierasties Tā Kunga namā pēc saviem priekšrakstiem un pēc iespējas veikt darbu mirušo labā.”⁸²

1997. gada vispārējā konferencē prezidents Hinklijs veica vēsturisku paziņojumu: „Baznīca visā pasaulē sāks celt mazākus tempļus.”⁸³ Vēlāk viņš teica: „Es ticu, ka ideja par maziem tempļiem nāca kā tieša atklāsme.”⁸⁴ 1998. gadā viņš paziņoja, ka 30 jauni mazie tempļi kopā ar citiem tempļiem, kuru celtniecība tika plānota vai jau noritēja, veidos „kopsummā 47 jaunus tempļus — papildus tam 51 templim, kas jau darbojas.” Par prieku visiem tiem, kas klausījās paziņojumā, viņš piebilda: „Es domāju, ka mums šim sarakstam labāk vajadzētu pievienot vēl divus tempļus, lai līdz šī gadsimta beigām, kad būs pagājuši 2000 gadu kopš „mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus atnākšanas miesā” (M&D 20:1), sanāktu apaļš 100.” Tad viņš apsolīja: „Un vēl vairāk tempļu tiks uzcelti.”⁸⁵

Prezidents Hinklijs apmet ar javu pamatakmenis un kapsulas ielikšanas ceremonijā pirms Navū Ilinoisas tempļa iesvētīšanas 2002. gadā.

2000. gada 1. oktobrī prezidents Hinklijs iesvētīja Bostonas Masačūsetsas tempļi, 100. ekspluatācijā nodoto tempļi. Līdz 2000. gada beigām viņš iesvētīja vēl divus tempļus. Kad viņš nomira 2008. gadā, Baznīcai bija 124 ekspluatācijā nodoti tempļi un vēl par 13 tempļu celtniecību bija paziņots. Prezidents Hinklijs bija iesaistīts šo tempļu plānošanā un celtniecībā un personīgi iesvētīja 85 no tiem, un atkārtoti iesvētīja 13 (8 no šiem atkārtoti iesvētītajiem tempļiem viņš jau bija iesvētījis iepriekš).

Konferenču centrs

1995. gada oktobra vispārējā konferencē prezidents Hinklijs deva mājienu attiecībā uz ideju, kas viņam bija padomā. Runājot no Tabernakla Tempļa laukumā, viņš teica: „Šis milzīgais Tabernakls šķiet saraujas ar katru gadu. Tagad mēs tiekamies ar daudz lielākām grupām, kuras dažās reģionālajās konferencēs pulcējas zem viena jumta.”⁸⁶ 1996. gada aprīļa vispārējā konferencē prezidents Hinklijs vairāk pastāstīja par savu ideju:

„Man ir žēl, ka daudziem, kas šorīt vēlējās tikties ar mums Tabernaklā, nebija iespēja tajā iekļūt. Daudzi palika ārā — aiz durvīm. Šī unikālā un ievērojamā zāle, kuru uzcēla mūsu priekšteči, pionieri, un iesvētīja to, lai pielūgtu To Kungu, ērti ietilpina ap 6000 cilvēku. Daži no jums, kas tagad sēž uz cietajiem soliem, varētu apšaubīt vārdu *ērti*.

Es paužu mīlestību pret tiem, kuri vēlas ienākt, bet kuriem nepietiek vietas. Pirms kāda gada es brāļiem teicu, ka varbūt ir pienācis laiks, kad mums vajadzētu izvērtēt vēl vienu, daudz plašāku pielūgšanai paredzētu nama celtniecības iespēju, kurā varētu izvietot trīs vai četras reizes vairāk cilvēku nekā šajā ēkā.”⁸⁷

1997. gada 24. jūlijā, 150. pionieru ierašanās Soltleikas ielejā gadadienā, kvartālā, kas atrodas uzreiz uz ziemeļiem no Tempļa laukuma, svinīgi tika uzsākti jaunās ēkas — dēvētas par Konferenču centru — celtniecības darbi. Mazāk kā pēc trīs gadiem, 2000. gada aprīlī, tur tika noturētas vispārējās konferences pirmās sesijas, lai arī ēka vēl gluži nebija pabeigta. Prezidents Hinklijs iesvētīja Konferenču centru 2000. gada oktobra vispārējā konferencē. Pirms noskaitīt iesvētīšanas lūgšanu, viņš nostājās kancelē, kas bija izveidota no melna riekstkoka, kurš bija audzis viņa paša pagalmā, un teica:

„Šodien mēs iesvētīsim šo namu kā namu, kurā pielūgt Dievu, Mūžīgo Tēvu, un Viņa Vienpiedzimušo Dēlu, To Kungu, Jēzu Kristu. Mēs ceram un lūdzam par to, lai no šīs kanceles pasaulē turpinātu izplatīties paziņojumi par liecību un mācību, par ticību Dzīvajam Dievam un pateicības vārdi par dižo, izpērkošo mūsu Pestītāja upuri.”⁸⁸

Liecība par Jēzu Kristu

2000. gada 1. janvārī prezidents Hinklijs, viņa padomnieki Augstākajā prezidijā un Divpadsmit apustuļu kvorums publicēja vēstījumu ar virsrakstu „Dzīvais Kristus — apustuļu liecība”. Viņi paziņoja par Glābēju: „Neviens cits nav atstājis tik dziļu iespaidu uz tiem, kas jebkad ir dzīvojuši un vēl dzīvos uz zemes.”⁸⁹

Un nevienam citam nebija tik dziļa ietekme uz prezidenta Gordona B. Hinklija dzīvi. Vairāk kā 46 gadus viņš kalpoja par īpašo Jēzu Kristu vārda liecinieku. Dažus mēnešus pēc tam, kad viņš un viņa brāļi publicēja „Dzīvais Kristus”, prezidents Hinklijs stāvēja pēdējo dienu svēto priekšā un teica: „Starp visām lietām, par kurām es esmu

*Konferenču centrs, kuru prezidents Hinklijs iesvētīja
2000. gada oktobra vispārējā konferencē.*

pateicīgs šajā rītā, viena izceļas jo īpaši. Tā ir dzīva liecība par Jēzu Kristu, Visuvarenā Dieva Dēlu, Miera valdnieku, Israēla Svēto.”⁹⁰

Pārbaudījumi un cerība

2004. gada aprīļa vispārējās konferences beigās prezidents Hinklijs teica: „Uz brīdi es esmu spiests runāt par kaut ko personīgu. Daži no jums ir pamanījuši, ka šeit nav māsas Hinklijas. Pirmo reizi 46 gadu laikā, kopš es kļuvu par Augstāko pilnvaroto, viņa nav apmeklējusi vispārējo konferenci. . . . Mēs bijām ceļā uz mājām [janvārī, ceļojot no Āfrikas], kad viņa nespēkā sabruka. Un kopš tā laika viņa nav atkopusies. . . . izskatās, ka mūsu laiks ir iztecējis, un mēs nezinām, kā to apstādināt.

Tas man ir drūms laiks. Šomēnes apritēja 67 gadi, kopš mēs esam precējušies. Viņa ir piecu apdāvinātu un spējīgu bērnu māte, 25 mazbērnu un vairāku mazmazbērnu, kuru skaits turpina augt, vecā māte. Mēs cauri šiem gadiem esam gājuši kopā, plecu pie pleca, būdami līdzvērtīgi partneri gan labos, gan sliktos laikos. Lai kur arī

viņa devās, viņa visā pasaulē savā liecībā runāja par šo darbu, par mīlestības paušanu, par iedrošināšanu un ticību.”⁹¹

Pēc divām dienām, 6. aprīlī, Mārdžorija Peija Hinklija nomira. Miljoniem cilvēku, kas viņu mīlēja viņas sirsnības, asprātības un nelokāmās ticības dēļ, sēroja kopā ar prezidentu Hinkliju. Viņš bija pateicīgs par atbalsta un mīlestības pilnām vēstulēm, kas nāca no visām pasaules malām. „Šīs līdzjūtības vēstules,” viņš teica, „sniedza mierinājuma sajūtu laikā, kad mēs skumām.”⁹² Daudzi cilvēki ziedoja Pastāvīgās izglītības fondam māsas Hinklijas vārdā.

Lai arī cik smags bija Mārdžorijas zaudējums, prezidents Hinklijs turpināja Baznīcas darbu, pat neskatoties uz to, ka viņa paša veselība nedaudz pasliktinājās. Viņš sāka izmantot spieķi. Dažreiz viņš to izmantoja, lai atbalstītos, bet daudz biežāk viņš to izmantoja, lai pamātu Baznīcas locekļiem. Prezidents Tomass S. Monsons atceras sarunu ar prezidenta Hinklija ārstu, kurš bija noraizējies par to, kā prezidents Hinklijs izmanto — un neizmanto — savu spieķi. Ārsts teica: „Vismazāk mēs gribam, lai viņš nokrīt un salauž sev gūžu vai lai notiek kas ļaunāks. Tā vietā viņš māj ar to visapkārt, un tad viņš to neizmanto, kad iet. Pasakiet viņam, ka spieķi ir izrakstījis viņa ārsts un ka viņam tas ir jāizmanto tā, kā tas ir paredzēts.” Prezidents Monsons atbildēja: „Dakter, es esmu prezidenta Hinklija padomnieks. Jūs esat viņa ārsts. *Jūs* viņam pasakiet!”⁹³

2006. gada sākumā, 95 gadu vecumā, prezidentam Hinklijam tika diagnosticēts vēzis. Tā gada oktobra vispārējā konferencē viņš teica: „Tas Kungs man ir ļāvis dzīvot man nezināmu laika sprīdi. Bet, lai kāds arī būtu man atvēlētais laiks, es darīšu visu, kas ir manos spēkos, lai paveiktu uzdevumus, kas man ir uzticēti. . . . es jūtos labi, mana veselība ir pietiekami laba. Bet, kad pienāks laiks pēctecim, pāreja notiks gludi un atbilstoši Tā gribai, kuram pieder šī Baznīca.”⁹⁴

Gadu vēlāk, 2007. gada oktobrī, prezidents Hinklijs noslēdza savu pēdējo vispārējo konferenci, sakot: „Mēs ceram jūs satikt atkal nākamajā aprīlī. Man ir 97 gadi, bet es ceru, ka es to sagaidīšu. Tikmēr, lai debesu svētības ir ar jums, par to mēs pazemīgi un sirsnīgi lūdzam mūsu Pestītāja, patiesi Tā Kunga Jēzus Kristus, vārdā, āmen.”⁹⁵

Prezidenta un māsas Hinkliju meita Virdžīnija četrus gadus, kas sekoja pēc māsas Hinklijas nāves, aprakstīja kā prezidenta Hinklija

dzīves „kulminācijas gadus”. Tad viņa dziļdomīgi pastāstīja par lūgšanu, kuru prezidents Hinklijs teica 2008. gada 20. janvārī, nedēļu pirms savas nāves, kad iesvētīja atjaunoto lūgšanas namu Soltleiksītijā.

„Šajā lūgšanā ļoti neparastā veidā viņš lūdza Tam Kungam par sevi kā par pravieti. Viņš runāja ar pateicību: „Kopš pravieša Džozefa Smita dienām līdz šai dienai Tu esi izvēlējis un iecēlis pravieti šiem ļaudīm. Mēs Tev pateicamies un lūdzam Tev, lai Tu mierinātu un atbalstītu viņu, un svētītu viņu atbilstoši viņa vajadzībām un Tavam dižajam mērķim.””⁹⁶

2008. gada 24. janvārī prezidents Hinklijs pirmo reizi juta, ka nespēs piedalīties kopā ar saviem brāļiem iknedēļas tempļa sanāksmē. Nākamajā svētdienā, 27. janvārī, prezidents Monsons, kuram palīdzēja prezidenti Henrijs B. Airings un Boids K. Pekers, sniedza viņam priesterības svētību. Vēlāk, tajā pašā dienā, prezidents Gordons B. Hinklijs klusi nomira mājās, savu piecu bērnu un viņu sievu lokā.

Dažas dienas vēlāk tūkstošiem cilvēku izrādīja cieņu prezidentam Hinklijam, ejot garām viņa zārkam, kas tika izlikts publiskai apskatei Konferenču centra Praviešu zālē. Citu baznīcu vadītāji, valdības un uzņēmumu vadītāji arī izteica līdzjūtību, paužot pateicību par prezidenta Hinklija ietekmi un mācībām.

Bēru ceremonija notika Konferenču centrā un tika pārraidīta Banzīcas ēkā visā pasaulē. Tabernakla koris nodziedāja jaunu Baznīcas dziesmu ar nosaukumu „What Is This Thing That Men Call Death?” (Kas ir tas, ko cilvēki sauc par nāvi?), kas bija daļa no sanāksmes. Dziesmas vārdus — savu pēdējā liecību par Jēzu Kristu saviem draugiem, kas uzlūkoja viņu kā pravieti, — bija uzrakstījis prezidents Hinklijs:

*Kas ir tas, ko cilvēki sauc par nāvi,
Šī klusā aiziešana naktī?
Tās nav beigas, bet gan sākums
Labākai pasaulei un dižākai godībai.
Ak, Dievs, pieskaries manai sāpju pilnai sirdij
Un nomierini manas nemiera pilnās, mokošās bailes.
Ļauj cerībai un ticībai, pārākai un tīrākai,
Dot man spēku un mieru, kas manas bēdas aizēnos.*

Nav nāves, bet ir tikai izmaiņas,
 Kas sniedz balvu uzvarai pār mirstību;
 Dāvanu no Viņa, kurš mīlēja visus cilvēkus,
 Dieva Dēla, Israēla Svētā.⁹⁷

Atsauces

1. Skat. Stīvs Fidels, „A Temple to Be Built in Ghana”, *Church News*, 1998. g. 21. feb., 3. lpp.
2. Džefrijs R. Holands, „Emerging with Faith in Africa”, mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; piekļūts 2015. g. 11. feb.
3. Estere Korantemā Abujea rakstā „Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary”, africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; piekļūts 2015. g. 11. feb.
4. Adnijs J. Komatsu Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 288. lpp.
5. Rasels M. Nelsons, „Spiritual Capacity”, *Ensign*, 1997. g. nov., 15.–16. lpp.
6. Džefrijs R. Holands, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, 1995. g. jūn., 4. lpp.
7. Bendžamīna F. Tibija pierakstos Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, Hinkliju un Bitneru ģimeņu vēstures kolekcija, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija, skat. arī Silasa Ričarda Sabiedrības grafiks un atskaites, 1849. g., Baznīcas vēstures bibliotēka.
8. Brajents S. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 193. lpp. Vairums pieņēmumu norāda, ka *Mayflower* izdzīvojušo skaits ir nedaudz lielāks par 49.
9. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 24. lpp.
10. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 25. lpp.
11. Gordons B. Hinklijs, „Joseph the Seer”, *Ensign*, 1977. g. maijs, 66. lpp.; citējot „Cildinām vīru”, *Baznīcas dziesmas*, nr. 18.
12. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 45. lpp.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 388. lpp.
14. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 46.–47. lpp.
15. Gordons B. Hinklijs, „God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign*, 1984. g. okt., 4.–5. lpp.
16. Gordon B. Hinckley, „The State of the Church”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 40. lpp.
17. Gordons B. Hinklijs Džefrija R. Holanda rakstā „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 7.–8. lpp.
18. Gordons B. Hinklijs, „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, 1996. g. feb., 2. lpp.
19. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 62. lpp.
20. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 64. lpp.
21. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 64. lpp.
22. Gordons B. Hinklijs rakstā „His Mission to England Was a Life-Changing Experience”, *Deseret Morning News*, 2008. g. 28. jan., 11. lpp.
23. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 75. lpp.
24. Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Lielbritānijas misijas Liverpoolles konferences eldēru kopīgi veidotie pieraksti, no 1933. g. jūlija līdz 1934. g. februārim, Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
25. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 69. lpp.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 348. lpp.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 348. lpp.
28. Hiberts Dž. Grants Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 84. lpp.
29. Lai uzzinātu vairāk par šo pieredzi, skat. šīs grāmatas 2. nodaļu.
30. Gordons B. Hinklijs, vēstule Pārlījam Džailsam, 1936. g. 7. dec., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
31. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 151.–152. lpp.

32. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 104. lpp.
33. Mārdžorija Peija Hinklija Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 59. lpp.
34. Mārdžorija Peija Hinklija Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 114.–115. lpp.
35. Mārdžorija Peija Hinklija Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 173.–174. lpp.
36. Mārdžorija Peija Hinklija grāmatā *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, Virdžīnijas H. Pirsas redakcijā (1999), 107. lpp.
37. Gordons B. Hinklijs, vēstule G. Homēram Durham, 1939. g. 27. mar., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksītija.
38. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 126. lpp.
39. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 135.–136. lpp.
40. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 143.–144. lpp.
41. Deivids O. Makeijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 176. lpp.
42. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 177.–181. lpp.
43. Gordons B. Hinklijs, Conference Report, 1958. g. apr., 123.–124. lpp.
44. Gordons B. Hinklijs, Conference Report, 1958. g. apr., 123. lpp.
45. Kendži Tanaka Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 220. lpp.
46. Deivids O. Makeijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 234. lpp.
47. Gordons B. Hinklijs, Conference Report, 1962. g. apr., 71. lpp.
48. Skat. Alans E. Listers Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 313. lpp.
49. Alans E. Listers Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 314. lpp.
50. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 315. lpp.
51. Savas kalpošanas pēdējos gados kā Baznīcas prezidents — Deivids O. Makeijs arī aicināja papildus padomniekus Augstākajā prezidijā, lai viņam palīdzētu.
52. Gordons B. Hinklijs „Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, 1981. g. nov., 6. lpp.
53. Gordons B. Hinklijs, „Five Million Members—A Milestone and Not a Summit”, *Ensign*, 1982. g. maijs, 46. lpp.
54. Gordons B. Hinklijs, „The Loneliness of Leadership” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1969. g. 4. nov.), speeches.byu.edu.
55. Gordons B. Hinklijs Frensisa M. Orkjoļa vēstījumā „Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, 1984. g. nov., 106. lpp.
56. Gordons B. Hinklijs, „New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders”, *Ensign*, 1984. g. sep., 76. lpp.
57. Gordons B. Hinklijs, „Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members”, *Ensign*, 1985. g. maijs, 96. lpp.
58. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 505. lpp.
59. Mārdžorija Peija Hinklija Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 505. lpp.
60. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 508. lpp.
61. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 508. lpp.
62. Džefrijs R. Holands, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 2. lpp.
63. Nīls A. Maksvels Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 536. lpp.
64. Gordons B. Hinklijs, „Remember . . . Thy Church, O Lord”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 83. lpp.
65. Gordons B. Hinklijs, „The Church Goes Forward”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 4. lpp.
66. Gordons B. Hinklijs rakstā „President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom”, mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom; piekļūts 2015. g. 21. sep.
67. Gordons B. Hinklijs, „Forgiveness”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. nov., 81. lpp.
68. Gordons B. Hinklijs, „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 65.–66. lpp.
69. Skat. „Milestones in the Presidency of Gordon B. Hinckley”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (pielikums žurnālam *Ensign*, 2008. g. mar.), 13. lpp.
70. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 553.–554. lpp.

71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298. lpp.
72. Gordons B. Hinklijs Džefrija R. Holanda vēstījumā „A Teacher Come from God”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 26. lpp.
73. Gordons B. Hinklijs, „The Perpetual Education Fund”, *Ensign*, 2001. g. maijs, 52. lpp.
74. Gordons B. Hinklijs, „The Perpetual Education Fund”, 52. lpp.
75. Skat. Gordons B. Hinklijs, „Reaching Down to Lift Another”, *Ensign*, 2001. g. nov., 52. lpp.
76. Gordons B. Hinklijs, „The Church Goes Forward”, 6. lpp.
77. Gordons B. Hinklijs, „Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, 1995. g. nov., 100. lpp.
78. Augstākā prezidija vēstule, 1999. g. 11. feb., rakstā „Policies, Announcements, and Appointments”, *Ensign*, 1999. g. jūn., 80. lpp. Vairāk informācijas par šo tematu skatiet 10. un 11. nodaļā.
79. Gordons B. Hinklijs, „Converts and Young Men”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 47. lpp. Vairāk informācijas par šo tematu skatiet 22. nodaļā.
80. Džefrijs R. Holands, „Abide in Me”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 31. lpp.
81. Gordons B. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 325. lpp.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 629. lpp.
83. Skat. Gordons B. Hinklijs, „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, 1997. g. nov., 49.–50. lpp.
84. Gordons B. Hinklijs, „The Quorum of the First Presidency”, *Ensign*, 2005. g. dec., 50. lpp.
85. Gordons B. Hinklijs, „New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 88. lpp. Vairāk informācijas par iedvesmu — būvēt mazākus tempļus — skat. 23. nodaļā.
86. Gordons B. Hinklijs, „As We Gather Together”, *Ensign*, 1995. g. nov., 4. lpp.
87. Gordons B. Hinklijs, „This Glorious Easter Morn”, 65. lpp.
88. Gordons B. Hinklijs, „This Great Millennial Year”, *Ensign*, 2000. g. nov., 68.–69. lpp.
89. „Dzīvais Kristus: Divpadsmit apustuļu liecība”, *Ensign*, 2000. g. apr., 2. lpp.
90. Gordons B. Hinklijs, „My Testimony”, *Ensign*, 2000. g. maijs, 69. lpp. Vairāk informācijas par šo tematu skatiet 8. un 24. nodaļā.
91. Gordons B. Hinklijs, „Concluding Remarks”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 103.–104. lpp.
92. Gordons B. Hinklijs, „The Women in Our Lives”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. nov., 82. lpp.
93. Tomass S. Monsons, „God Be with You Till We Meet Again”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 30. lpp.
94. Gordons B. Hinklijs, „The Faith to Move Mountains”, *Ensign* vai *Liahona*, 2006. g. nov., 82. lpp.
95. Gordons B. Hinklijs, „Closing Remarks”, *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. nov., 108. lpp.
96. Virdžīnija H. Pīrsa, „A Daughter’s Tribute”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 18.–19. lpp.
97. Gordons B. Hinklijs, „What Is This Thing That Men Call Death?” *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 32. lpp.

Pirmā vīzija aizsāka „pēdējo nodaļu ilgajā stāstā par Dieva darbiem starp vīriešiem un sievietēm uz šīs Zemes”.

Evāņģēlija atjaunošana — gaišākas dienas rītausma

*„Šo brīnišķīgo evāņģēliju ievadīja Tēva un Dēla
parādīšanās zēnam — vārdā Džozefs.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Visu savu dzīvi prezidents Gordons B. Hinklijs izkopa dziļu cieņu pret cilvēkiem un vietām, kas saistīti ar evāņģēlija atjaunošanu. Viņš izjuta īpašu pateicību par Džozefu Smitu un viņa lomu Atjaunošanā, un viņš runāja par „pieaugošo tieksmi liecināt par Tā Kunga dievišķumu un pravieša Džozefa Smita misiju.”¹

1935. gadā, mājupceļā no savas misijas Anglijā, Gordons kopā ar citiem misionāriem, kas bija beiguši savu misiju, apmeklēja Svētbirzi un Kumoras pakalnu. Viņi piestāja arī Kārtidžas cietumā, kur tika nogalināts pravietis Džozefs un Hairams Smits. Viņi izstaigāja Navū putekļainās ielas — kādreiz purvaino vietu, ko padzītie svētie pārvērta par skaistu pilsētu. Nav šaubu, ka, apmeklējot šīs vietas un turpinot savu ceļu rietumu virzienā uz Soltleiksitiju pa pionieru maršrutu, pārdomas par pārbaudījumiem un panākumiem, ko piedzīvoja agrīnie svētie, iespiedās Gordona prātā.

Turpmākajās desmitgadēs Gordons B. Hinklijs atgriezās Atjaunošanas svētajās vietās vēl daudzas reizes. 2000. gada 3. decembrī, Augstākā prezidija Ziemassvētku svētbīdī, viņš dalījās personīgajā pieredzē, ko guva, apmeklējot Svētbirzi:

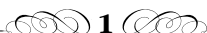
„Pirms vairākiem gadiem . . . es tiku norīkots apmeklēt Ročestera Ņujorkas staba konferenci. Sestdien es teicu brāļiem, kuri bija kopā ar mani: „Piecelsimies agri no rīta, agri svētdienas rītā, un aiziesim pirms konferences uz Svētbirzi.” Viņi visi piekrita. Un tā ļoti agrā pavasara, sabata dienas rītā misijas prezidents, staba prezidents, reģiona pārstāvji un es devāmies uz Palmīru un iegājām Svētbirzī.

Tur nebija neviena. Bija mierīgi un skaisti. Naktī bija nolijis lietus. Uz kokiem bija uzplaukušas sīciņas lapiņas.

Mēs runājām klusi savā starpā. Mēs nometāmies ceļos uz mitrās zemes un lūdžām. Mēs nedzirdējām kāda balsi. Mēs neredzējām vīziju. Taču kaut kādā neizsakāmā veidā mūsu prātos tika pausts — jā, tas notika šeit, gluži tā, kā to raksturoja Džozefs. Tieši šeit Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, un Viņa Miļotais Dēls, augšāmceltais Kungs, Jēzus Kristus, parādījās 14 gadus vecam zēnam un runāja ar viņu. Viņu — nekam nepielīdzināmā — gaisma apstājās virs Džozefa, un viņš tika pamācīts tajā, kas viņam bija jādara.

Šis diženais notikums, Pirmā vīzija, pavēra ceļu Kristus Baznīcas atjaunošanai uz Zemes. Tā iznāca no tumsības tuksneša, no drūmajiem pagātnes laikmetiem un uzausa godības pilnā, jaunā dienā. Tam sekoja Mormona Grāmata — vēl viena liecība par To Kungu, Jēzu Kristu. Viņa svēto, dievišķo priesterību atjaunoja tie, kam tā bija sendienās. Pravietim un viņa līdzgaitniekiem tika piešķirtas atslēgas un spēks. Sendienu Baznīca atkal bija uz Zemes ar visām iepriekšējo atklāšanas laikmetu svētībām, spēku, mācībām, atslēgām un principiem. Šī ir [Kristus] Baznīca. Tā nes Viņa vārdu. Tā tiek vadīta ar Viņa priesterību. Zem debesīm nav cita vārda, ar ko glābšana varētu nākt pie cilvēka. Džozefs Smits . . . kļuva par Viņa diženo liecinieku.”²

Gordona B. Hinklija mācības

Pēc Glābēja nāves Baznīca, ko Viņš bija nodibinājis, pakāpeniski nonāca atkrišanas stāvoklī.

[Jēzus Kristus] bija un ir cilvēces vēstures diženā, centrālā figūra, visas cilvēces un gadsimtu zenīts.

Pirms nāves Viņš iecēla Savus apustuļus. Kādu laiku viņi turpināja Viņa darbu. Viņa Baznīca tika iedibināta.³

Pēc Glābēja nāves Baznīca, ko Viņš bija nodibinājis, pakāpeniski nonāca atkrišanas stāvoklī. Jesajas vārdi: „Zeme ir iedzīvotāju negodā likta, jo tie pārkāpuši bauslību, pārgrozījuši likumus un laužuši kopš mūžīgiem laikiem noslēgto derību,” tika piepildīti (Jesajas 24:5).⁴

Pāvila vēstules brīdināja par to, ka Kristus sekotājiem ir jāsmeļas spēks, citādi viņi nokļūs uz ļaundarības ceļiem. Taču atkrišanas gars galu galā guva virsroku.⁵

Gadsimti gāja uz priekšu. Zemi bija apklājis tumsības mākonis, ko Jesaja raksturoja šādi: „Tik tiešām, tumsība apklāj zemi un dziļa krēsla tautas” (Jes. 60:2).

Tā bija laupīšanu un ciešanu ēra, ko iezīmēja ilgs un asiņains konflikts. . . . Tas bija bezcerības laikmets, kungu un kalpu laiks.

Pagāja pirmais gadu tūkstotis, iesākās otrs. Pirmajos gadsimtos turpinājās tas, kas notika iepriekšējos. Tas bija baiļu un ciešanu pilns laiks.⁶

2

Renesanse un reformācija palīdzēja sagatavot ceļu evaņģēlija atjaunošanai.

Kaut kā šajā ilgajā tumsības laikmetā tika iedegta svece. Renesanses laikmetā uzplauka izglītība, māksla un zinātne. Drosmīgie un droširdīgie vīrieši un sievietes, kas skatījās debesu virzienā un atzina Dievu un Viņa dievišķo Dēlu, aizsāka kustību, ko mēs saucam par reformāciju.⁷

Reformatori, it īpaši tādi vīri kā Luters, Melanhtons, Huss, Cvinglijs un Tindeils, centās izmainīt [kristīgo] baznīcu. Šiem vīriem piemita liela drosmē, daži savas ticības dēļ piedzīvoja mokpilnu nāvi. Protestantisms radās, jo bija nepieciešama reformēšana. Kad šo reformēšanu neīstenoja, reformatori nodibināja paši savas baznīcas. Tas tika darīts bez priesterības pilnvarām. Viņu lielākā vēlēšanās bija rast vietu, kur viņi varētu pielūgt Dievu tā, kā viņi sajuta.

Laikā, kad šie lielie notikumi satrauca kristiešu pasauli, pārmaiņas brieda arī politiskajā arēnā. Tad sākās Amerikas Neatkarības karš, kā rezultātā dzima nācija, kuras konstitūcijā tika paziņots, ka valdībai nav teikšanas pār reliģijas lietām. Bija uzaususi jauna, brīnišķīga diena. Vairs nepastāvēja valsts baznīca. Neviena ticība nebija pārāka par citu.

Pēc tumsības, sāpju un ciešanu gadsimtiem bija pienācis laiks evaņģēlija atjaunošanai. Senie pravieši bija runājuši par šo ilgi gaidīto dienu.

Visa pagātnes vēsture norādīja uz šo laiku. Gadsimti ar savām ciešanām un cerībām bija nākuši un aizgājuši. Visuvarenais tautu Tiesnesis, Dzīvais Dievs, noteica, ka laiki, par kuriem runāja pravieši, bija pienākuši. Daniēls redzēja akmeni, kurš atraisījās no kalna bez cilvēku roku palīdzības, kas kļuva par lielu kalnu un piepildīja visu zemi [skat. Daniēla 2:35, 44].⁸

3

Atjaunošanu ievadīja Tēva un Dēla parādīšanās Džozefam Smitam.

Pēc tam, kad daudzas paaudzes bija nodzīvojušas uz šīs Zemes, lielākoties nesaskaņu, naida, tumsības un ļaunuma ielenkti, uzausa jauna, diženā Atjaunošanas diena. Šo brīnišķīgo evaņģēliju ievadīja Tēva un Dēla parādīšanās zēnam — vārdā Džozefs.⁹

Cik gan patiesi ievērojama bija šī vīzija, kad 1820. gadā Džozefs lūdza mežā un viņa priekšā parādījās gan Tēvs, gan Dēls! Viens no viņiem uzrunāja Džozefu, nosaucot viņu vārdā un norādot uz otro, sacīja: „Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklausi Viņu!” (Džozefs Smits — Vēsture 1:17).

Nekas tamlīdzīgs iepriekš nebija noticis. Jūs varētu brīnīties, kāpēc bija tik svarīgi, ka viņam parādījās gan Tēvs, gan Dēls. Es domāju tāpēc, ka Viņi ievadīja evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetu, pēdējo un galīgo atklāšanu, kur vienoti kopā tiks apkopotī visi iepriekšējo atklāšanas laikmetu elementi. Šī būs pēdējā nodaļa ilgajā stāstā par Dieva darbiem starp vīriešiem un sievietēm uz šīs Zemes.¹⁰

Katrs apgalvojums, ko mēs paužam attiecībā uz dievišķām pilnvarām, katra patiesā mācība, ko mēs piedāvājam attiecībā uz šī darba patiesumu — tas viss sakņojas Pirmajā vīzijā, ko redzēja zēns, pravietis. Bez tās mums nebūtu daudz, ko teikt. Šī vīzija pavēra priekškaru evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmetam, kad Dievs apsolīja, ka Viņš atjaunos visu iepriekšējo atklāšanas laikmetu spēku, dāvanas un svētības.¹¹

4

Priesterības pilnvaras un atslēgas tika atjaunotas.

Atjaunojot Ārona priesterību, augšāmcēlies Jānis Kristītājs uzlika sava rokas uz Džozefa Smita un Olivera Kauderija galvas un teica:

*Melhisedeka priesterības pilnvaras un atslēgas tika atjaunotas
uz Zemes, kas bija Atjaunošanas sastāvdaļa.*

„Jums, mani kalpošanas biedri, Mesijas Vārdā es piešķiru Ārona priesterību, kas tur eņģeļu kalpošanas un grēku nožēlošanas evaņģēlija, un kristīšanas, ar iegremdēšanu grēku piedošanai, atslēgas” (M&D 13:1).¹²

Tad sekoja Pētera, Jēkaba un Jāņa, Tā Kunga Jēzus Kristus apustuļu, apmeklējums, kas piešķīra Džozefam un Oliveram Kauderijam Melhisedeka priesterību, ko Tas Kungs šiem apustuļiem bija piešķīris ar Savām rokām.¹³

Trīs [Glābēja] apustuļi — Pēteris, Jēkabs un Jānis — parādījās Džozefam un Oliveram kaut kur „neapdzīvotā apvidū” pie Saskvehannas upes (skat. M&D 128:20). Viņi uzlika savas rokas uz viņu galvām un piešķīra tiem šīs svētās pilnvaras. . . .

Es varu izsekot savai priesterības līnijai tieši līdz šim notikumam. Tā ir šāda: Mani ordinēja Deivids O. Makeijs, kuru ordinēja Džozefs F. Smits, kuru ordinēja Brigams Jangs, kuru ordinēja Trīs liecinieki, kurus ordinēja Džozefs Smits, jaun., un Oliveri Kauderiji, kurus ordinēja Pēteris, Jēkaba un Jānis, kurus ordinēja Tas Kungs, Jēzus Kristus.

Līdzīgi [ikviens Melhisedeka priesterības nesējs] var izsekot savai līnijai. Katrs no jums, brāļi, kam ir šī priesterība, saņēma to tiešā līnijā no Pētera, Jēkaba un Jāņa.¹⁴

5

Caur Džozefu Smitu Tas Kungs atklāja patiesās mācības, kas atšķir mūs no pārējām baznīcām.

Ļaujiet man nosaukt dažas no daudzām mācībām un paradumiem, kas atšķir mūs no visām citām baznīcām, un tās visas ir nākušas pravietim caur atklāsmi. Jūs tās zināt, taču ir vērts atkārtot un par tām padomāt.

Dievība

Viena no tām . . . ir Dieva un Viņa Miļotā Dēla, Tā Kunga Jēzus Kristus, parādīšanās. Ievērojamā Dieva parādīšanās, manā skatījumā, ir diženākais notikums pēc mūsu Kunga dzimšanas, dzīves, nāves un Augšāmcelšanās laika zenītā.

Mēs nezinām nevienu citu notikumu, kas līdzinātos šim.

Gadsimtiem ilgi cilvēki pulcējās kopā un strīdējās par Dievības dabu. 325. gadā Nīkajā Konstantīns sapulcināja dažādu frakciju garīdzniekus. Pēc divu mēnešu ilgajām, asajām debatēm viņi nonāca pie kompromisa attiecībā uz Dievības definīciju, kas gadsimtiem ilgi ir bijusi kristiešu doktrīna.

Es aicinu jūs izlasīt šo definīciju un salīdzināt ar zēna, Džozefa, apgalvojumu. Viņš vienkārši saka, ka Dievs stāvēja viņa priekšā un runāja ar viņu. Džozefs varēja Viņu redzēt un dzirdēt. Viņš bija cilvēka veidolā, taustāma būtne. Blakus Viņam stāvēja augšāmcēlies Kungs, atsevišķa būtne, kuru Viņš iepazīstināja kā Savu miļo Dēlu un ar kuru Džozefs arī runāja.

Es saku jums, ka šis īsās un ievērojamās vīzijas laikā Džozefs attiecībā uz Dievību uzzināja vairāk, kā visi pagātnes laika zinātnieki un garīdznieki.

Šajā dievišķajā atklāsmē tika no jauna, nešaubīgi apstiprināts, ka Tas Kungs, Jēzus Kristus, patiesi augšāmcēlās.

Šis zināšanas par Dievību, kas gadsimtiem ilgi tika slēptas no pasaules, bija pirmā un lielā atklāsme, ko Dievs sniedza Sevis izredzētajam kalpam.¹⁵

Mormona Grāmata — liecība līdzās Bībelei

Tālāk es runāšu par vēl vienu svarīgu lietu, ko atklāja Dievs.

Kristiešu pasaule pieņem Bībeli kā Dieva vārdu. Lielākai daļai nav ne jausmas, kā tā nonāca pie mums.

Es nesēn pabeidzu lasīt tikko izdotu, plaši pazīstama zinātnieka grāmatu. Balstoties uz informāciju, ko viņš sniedz, ir acīmredzami, ka lielākā daļa Bībeles grāmatu tika saliktas kopā neorganizētā veidā. Dažos gadījumos pieraksti tika radīti ilgi pēc notikumiem, kurus tie apraksta. Mēs varētu jautāt: „Vai Bībele ir patiesa? Vai tā tiešām ir Dieva vārds?”

Mēs atbildam, ka tā ir, ciktāl tā ir pareizi pārtulkota. Tas Kungs pielika Savu roku tās radišanā. Taču šobrīd tas nav vienīgais Dieva vārds. Pastāv vēl viena liecība svarīgajām un nozīmīgajām, patiesajām mācībām, kas atrodas Bībelē.

Svētajos Rakstos ir teikts: „Katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes.” (2. korintiešiem 13:1.)

Mormona Grāmata ir iznākusi ar Dieva dāvanu un spēku. Tā runā kā balss no pīšļiem, liecinot par Dieva Dēlu. Tā vēsta par Viņa piedzimšanu, par Viņa kalpošanu, par Viņa krustā sišanu un Augšamcelšanos un par Viņa parādīšanos taisnīgiem cilvēkiem Amerikas kontinenta Pārpilnības zemē.

Tā ir taustāma lieta, ko var paņemt rokās, ko var lasīt, ko var pārbaudīt. Tās vākos ir ietverts dievišķas izcelsmes apsolījums. Miljoniem cilvēku to ir pārbaudījuši un atklājuši, ka tas ir paties un svēts pieraksts. . . .

Gluži kā Bībele ir liecība no Vecās pasaules, Mormona Grāmata ir liecība no Jaunās. Tās iet roku rokā, paziņojot par Jēzu, Tēva Dēlu. . . .

Šī svētā grāmata, ko Visuvarenais sniedza kā atklāsmi, patiesi ir vēl viena liecība par mūsu Kunga dievišķumu.¹⁶

„Mormona Grāmata . . . runā kā balss no pīšļiem, liecinot par Dieva Dēlu.”

Priesterības pilnvaras un Baznīcas organizēšana

Priesterība ir pilnvaras rīkoties Dieva vārdā. . . . Nesen es izlasīju grāmatu par agrīnās Baznīcas atkrišanu. Ja šīs Baznīcas pilnvaras tika nozaudētas, ar ko tās varētu aizstāt?

Priesterības pilnvaras nāca tikai no viena avota, no kura tās arī varēja nākt, un tās ir debesis. Tās tika piešķirtas no to cilvēku rokām, kuriem tās bija laikā, kad Glābējs dzīvoja uz Zemes. . . .

Cik brīnišķīgi norisinājās atjaunošana, kas noveda pie Baznīcas organizēšanas 1830. gadā! . . . Baznīcas nosaukums nāca ar atklāsmi. Kā Baznīca tā bija? Vai Džozefa Smita? Vai Olivera Kauderija? Nē, tā bija Jēzus Kristus Baznīca, ko atjaunoja uz Zemes šajās pēdējās dienās.¹⁷

Ģimene

Vēl viena dižena un atšķirīga atklāsme, ko saņēma pravietis, attiecas uz ieceri ģimenei pastāvēt mūžīgi.

Ģimeni ir izveidojis Visuvarenais. Tā ietver vissvētākās attiecības. Tā ietver visnopietnākās saistības. Tā ir sabiedrības pamatorganizācija.

Caur atklāsmēm, ko Dievs sniedza Savam pravietim, nāca mācība un pilnvaras, ar kurām ģimenes tiek saistītas kopā ne tikai šajā dzīvē, bet visā mūžībā.¹⁸

Mazu bērnu nevainīgums

Tas, ka mazi bērni ir nevainīgi, ir vēl viena atklāsme, ko Dievs deva caur pravieti Džozefu. Zīdaiņu kristīšana ir vispārpieņemts paradums, ko īsteno, lai novērstu, tā saucamās, Ādama un Ievas grēka sekas. Saskaņā ar Atjaunošanas doktrīnu, kristības ir paredzētas, lai piedotu konkrēta cilvēka personīgos grēkus. Tās kļūst par derību starp Dievu un cilvēku. Tās tiek veiktas, kad cilvēks ir sasniedzis atbildības vecumu, spējot atšķirt labo no ļaunā. Tās tiek izpildītas ar iegremdēšanu ūdenī, simbolizējot Jēzus Kristus nāvi un apbedīšanu un Viņa Augšāmcelšanos.¹⁹

Mirušo glābšana

Es turpināšu, pieminot vēl vienu patieso mācību, kas tika atklāta. Mums ir teikts, ka Dievs nešķiro cilvēkus, bet tomēr neviena cita, man zināmā, baznīca nepiedāvā tiem, kas ir aiz nāves priekšvara, saņemt visas dzīvajiem cilvēkiem pieejamās svētības. Diženā mācība par glābšanu mirušajiem ir unikāla tikai šajā Baznīcā. . . . Mirušajiem tiek dotas tādas pašas iespējas, kas dzīvajiem. Un atkal, kas par lielisku un brīnišķīgu iespēju, ko Visuvarenais nodrošināja caur Savu atklāsmi Savam pravietim!²⁰

Dieva bērnu daba, nolūks un potenciāls

Cilvēka mūžīgā daba ir tikusi atklāta. Mēs esam Dieva dēli un meitas. Dievs ir mūsu garu Tēvs. Mēs dzīvojām, pirms ieradāmies šeit. Mēs bijām personības. Mēs piedzimām šajā dzīvē ar dievišķu ieceri. Mēs esam šeit, lai tiktu pārbaudīts mūsu cienīgums, rīkojoties saskaņā ar rīcības brīvību, ko Dievs mums ir devis. Pēc nāves mēs turpināsim dzīvot. Mūsu mūžīgā dzīve sastāv no trim fāzēm: pirmā — mūsu pirmslaicīgā esamība; otrā — mūsu laicīgā esamība un trešā — mūsu pēclaicīgā esamība. Līdz ar nāvi mēs nomirstam šajā pasaulē un caur priekškaru ienākam sfērā, kurā esam cienīgi ieiet. Šī atkal ir unikāla, atšķirīga un dārga šīs Baznīcas doktrīna, kura tika saņemta caur atklāsmi.²¹

Mūsdienu atklāsme

Es sniedzu šo īso kopsavilkumu par to, kā Dievs dāsni dāvāja Savam pravietim lieliskās zināšanas un pilnvaras. . . . Man ir jāpiemin vēl kas. Tas ir mūsdienu atklāsmes princips. Ticības apliecinājumā, ko uzrakstīja pravietis, ir teikts:

„Mēs ticam visam, ko Dievs ir atklājis, visam, ko Viņš tagad atklāj, un mēs ticam, ka Viņš vēl atklās daudz ko lielu un svarīgu attiecībā uz Dieva Valstību” (Ticības apliecinājumi 1:9).

Augošai baznīcai, baznīcai, kura šajos sarežģītajos apstākļos izplatās pa visu Zemes virsmu, ir nepieciešama pastāvīga atklāsme no debesu troņa, lai to vadītu un virzītu uz priekšu.

Mēs liecinām, ka, lūdzot un dedzīgi tiecoties uzzināt Tā Kunga gribu, mēs saņemam vadību, ka mēs saņemam atklāsmi un ka Dievs svēta Savu Baznīcu, tai virzoties pretī savam liktenim.

Uz šī stingrā pamata, kas ir pravieša Džozefa dievišķais aicinājums un Dieva atklāsme, kura nāca caur viņu, mēs virzāmies uz priekšu.²²

Būdam 15. cilvēks aiz Džozefa Smita, kas valkā šo pravieša mantiju, kuru saņēma viņš, es svinīgi paziņoju savu liecību par to, ka pravieša Džozefa pieraksts par [Atjaunošanas notikumiem] ir patiess, ka Tēvs . . . liecināja par Sava dēla dievišķumu, ka Dievs sniedza zēnam, pravietim, norādījumus un ka pēc tam sekoja notikumu virkne, kas ļāva nodibināt „vienīgo patieso un dzīvo Baznīcu uz Zemes virsmas” [M&D 1:30].²³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kāpēc cilvēkiem pasaulē bija nepieciešams, lai tiktu atjaunota Jēzus Kristus Baznīca un Viņa evaņģēlijs? (Skat. 1. sadaļu.) Kā Tas Kungs sagatavoja ceļu evaņģēlija atjaunošanai? (Skat. 2. sadaļu.)
- Apdomājiet prezidenta Hinklija mācības par Pirmo vīziju (skat. 3. sadaļu). Kā jūsu liecība par Pirmo vīziju ir jūs ietekmējusi?
- Kādēļ bija nepieciešams, lai Debesu vēstneši atjaunotu priesterību? (Skat. 4. sadaļu.) Kādēļ ir svarīgi, ka Melhisedeka priesterības nesēji var izsekot savām priesterības pilnvarām līdz pat Jēzum Kristum?

- Atkārtojiet 5. nodaļā uzskaitīto, patieso mācību kopsavilkumu, ko praviētis Džozefs Smits saņēma caur atklāsmi. Kā šīs patiesās mācības ir svētījušas jūsu dzīvi? Kā mēs varētu palīdzēt bērniem saprast un novērtēt šīs patiesās mācības?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 2:1–3; Apustuļu darbi 3:19–21; Jāņa atkl. 14:6–7; 2. Nefija 25:17–18; M&D 128:19–21

Ieteikums studijām

„Visefektīvāk evaņģēlijs tiek apgūts tad, kad jūs tiekāt mācīti ar Svēto Garu. Vienmēr sāciet savas evaņģēlija studijas ar lūgšanu, lai Svētais Gars palīdz jums mācīties” (*Šrudini Manu evaņģēliju* (2005. g.), 18. lpp.).

Atsauces

1. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 326. lpp.
2. „My Redeemer Lives”, *Ensign*, 2001. g. febr., 72. lpp.
3. „At the Summit of the Ages”, *Ensign*, 1999. g. nov., 73. lpp.
4. „Akmens novēlās no kalna” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. nov., 84. lpp.
5. „The Dawning of a Brighter Day”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 82. lpp.
6. „At the Summit of the Ages”, 73. lpp.
7. „The Dawning of a Brighter Day”, 82.–83. lpp.
8. „At the Summit of the Ages”, 73. lpp.
9. „The Dawning of a Brighter Day”, 83. lpp.
10. „Akmens novēlās no kalna”, 84. lpp.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 226. lpp.
12. „Lietas, ko es zinu” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 84. lpp.
13. „The Great Things Which God Has Revealed”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. maijs, 82. lpp.
14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, 2. sēj.: 2000–2004* (2005. g.), 411. lpp.
15. „The Great Things Which God Has Revealed”, 80.–81. lpp.
16. „The Great Things Which God Has Revealed”, 81.–82. lpp.
17. „The Great Things Which God Has Revealed”, 82. lpp.
18. „The Great Things Which God Has Revealed”, 82. lpp.
19. „The Great Things Which God Has Revealed”, 82. lpp.
20. „The Great Things Which God Has Revealed”, 82. lpp.
21. „The Great Things Which God Has Revealed”, 83. lpp.
22. „The Great Things Which God Has Revealed”, 83. lpp.
23. „Special Witnesses of Christ”, *Ensign*, 2001. g. apr., 20.–21. lpp.

„Šīs Baznīcas misija ir būt par karogu tautām un gaismu pasaulei.”

Karogs — tautām, gaisma — pasaulei

„Šis ir laiks, kad mums jābūt stipriem. Laiks, kurā doties uz priekšu bez vilcināšanās, labi apzinoties mūsu misijas jēgu, vērienu un nozīmīgumu.

No Gordona B. Hinklija dzīves

Drīz vien pēc tam, kad Gordons B. Hinklijs bija atgriezies mājās no misijas Anglijā, viņš izpildīja sava misijas prezidenta, Džozefa F. Merila, pēdējo aicinājumu. Prezidents Merils bija arī Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis un aicināja Gordonu sniegt ziņojumu Augstākajam prezidijam: prezidentam Hiberam Dž. Grantam, Dž. Rūbenam Klārkam, jaunākajam, un Deividam O. Makeijam. Gordons sazinājās ar Augstākā prezidija sekretariātu un norunāja tikšanos.

Kad Gordons ienāca Augstākā prezidija padomes telpā, prezidents Grants ar saviem padomniekiem viņu laipni uzņēma. Prezidents Grants teica: „Brāli Hinklij, mēs tev dosim piecpadsmit minūtes laika, lai tu mums pastāstītu to, ko elders Merils vēlas, lai mēs dzirdētu.” Gordons devās projām pēc vienas stundas un piecpadsmit minūtēm. Atvēlētajās piecpadsmit minūtēs viņš pastāstīja par sava misijas prezidenta bažām, proti, ka misionāriem evaņģēlija sludināšanas darbā ir nepieciešami drukāti materiāli. Viņa neilgā prezentācija lika Augstākajam prezidijam uzdot papildjautājumus, līdz tā izvērsās stundu ilgā sarunā.

Izpildot savu uzdevumu, Gordons juta, ka „viņa misija tagad patiešām ir beigusies un ir laiks doties uz priekšu un plānot nākotni”. Viņš jau bija absolvējis Jūtas universitāti un ieguvis bakalaura grādu angļu valodā, un viņš vēlējās turpināt maģistra studijas žurnālistikā Kolumbijas universitātē, Ņujorkā. Taču zvans, ko viņš pēc divām dienām saņēma no Augstākā prezidija, mainīja viņa plānus.

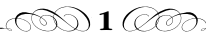
Prezidents Makeijs zvanīja un teica: „Brāli Hinklij, mēs ar Augstāko prezidiju un Divpadsmīt apustuļu kvorumu vakar pārrunājām to, par ko mēs runājām mūsu sarunas laikā. Mēs esam noorganizējuši komiteju, kurā būs seši Divpadsmīt apustuļu kvoruma locekļi un ko vadīs elders Stīvens L. Ričards, lai risinātu tevis uzsvērtās vajadzības. Mēs vēlamies, lai tu pievienotos un strādātu šajā komitejā.”¹

Gordons pieņēma aicinājumu un tika pieņemts darbā par izpildsekretāru nesen nodibinātajai Baznīcas radio, sabiedrisko attiecību un misijas literatūras komitejai. Viņš tā arī nekad nedevās uz Kolumbijas universitāti un nekad nestrādāja par žurnālistu, lai publicētu ziņas pasaulei. Tā vietā viņš uzsāka sava mūža darbu, publicējot labās evaņģēlija vēstis. Šie pienākumi vēlāk izvērsās plašumā, kad viņš kalpoja par Augstāko pilnvaroto.

Tā kā Gordons B. Hinklijs bija attīstījis prasmi — skaidri paust savu viedokli pat sarežģītās situācijās, ziņu reportieri viņu bieži aicināja uz intervijām. Kā Baznīcas prezidents, viņš turpināja izmantot šīs iespējas, dodot savu ieguldījumu, lai palīdzētu Jēzus Kristus Baznīcu „izvest laukā no krēslas” (M&D 1:30). Viņš paziņoja:

„Es ticu un liecinu, ka šīs Baznīcas misija ir būt par karogu tautām un gaismu pasaulei. Mēs esam uzņēmušies lielu, visaptverošu pienākumu, no kā mēs nevaram ne izvairīties, ne novērsties. Mēs pieņemam šo pienākumu un esam apņēmušies to izpildīt, un ar Dieva palīdzību mēs to izdarīsim.”²

Gordona B. Hinklija mācības

Tāpat kā akmens Daniēla vīzijā, Baznīca turpina velties uz priekšu, lai piepildītu pasauli.

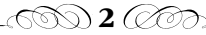
Šī Baznīca aizsākās ar zēna, Džozefa Smita, pazemīgu lūgšanu birzī, kas atradās viņa tēva saimniecībā. Šis darbs ir aizsācies no apbrīnojamas pieredzes, ko mēs saucam par Pirmo vīziju. . . . Tā ir Daniēla vīzijas iemiesojums, vīzijas, kurā akmens bez cilvēku palīdzības novēlās no kalna, lai piepildītu visu Zemi (skat. Daniēla 2:44–45).³

Kad 1830. gadā tika nodibināta Baznīca, tajā bija tikai seši locekļi un daži ticīgie, kuri pārsvarā dzīvoja mazpazīstamā ciematā. . . . Tagad Ciānas stabi plaukst katrā Savienoto Valstu štatā, katrā Kanādas

apgabalā, katrā Meksikas štatā, ikvienā Centrālamerikas tautā un visā Dienvidamerikā.

Baznīcas draudzes atrodas gan Britu salās, gan Eiropā, kur, gadiem ejot, tūkstošiem cilvēku ir pievienojušies Baznīcai. Šis darbs ir aizsniedzis arī Baltijas tautas, kā arī Bulgāriju, Albāniju un citas šīs pasaules daļas apgabalus. Tas sniedzas pāri milzīgajai Krievijas teritorijai. Tas ir sasniedzis arī Mongoliju un visas Āzijas tautas, sākot no Klusā okeāna salām, Austrāliju un Jaunzēlandi, līdz pat Indijai un Indonēzijai. Tas zeļ daudzās Āfrikas tautās. . . .

Un tas ir tikai sākums. Šis darbs turpinās plaukt un zelt un pārklās visu Zemi.⁴

Agrīnajiem Baznīcas vadītājiem bija pravietisks redzējums par Tā Kunga darba piepildīšanos.

1847. gada 24. jūlijā Soltleikas ielejā ieradās mūsu ļaužu pirmā grupa. Iepriekšējā grupa ieradās dienu vai divas agrāk. Brigams Jangs ieradās sestdienā. Nākamajā dienā sabata dienas dievkalpojums tika novadīts gan no rīta, gan pēcpusdienā. Nebija nevienas ēkas, kurā sapulcēties. Es pieņemu, ka jūlija saules karstajā svēlmē viņi sēdēja uz savu ratu iejūga un atbalstījās pret ratu riteņiem, kamēr brāļi runāja. Vasara jau bija vidū un viņiem bija jātiek galā ar ārkārtīgi lielu un neatliekamu uzdevumu, jo viņiem bija jāizaudzē sēklas nākamajai sezonai. Taču prezidents Jangs viņiem lūdza nepārkāpt sabata dienu ne tobrīd, ne nākotnē.

Nākamajā rītā viņi sadalījās grupās, lai izpētītu apkārtni. Brigams Jangs, Vilfords Vudrafs un vairāki viņu līdzgaitnieki devās ceļā no savas apmešanās vietas. . . . Viņi uzkāpa kupolam līdzīgā kalna virsotnē. Prezidentam Jangam to bija grūti izdarīt viņa nesenās slimības dēļ.

Kad brāļi stāvēja kalna virsotnē, viņi noraudzījās uz ieleju, kas atradās dienvidu pusē no vietas, kur viņi atradās. Tā pamatā bija neauglīga, izņemot vītolus un meldrus, kas auga pie strautiem, kas no kalniem ietecēja ezerā. Ielejā nebija nevienas ēkas, taču Brigams Jangs iepriekšējā sestdienā bija teicis, ka „šī ir īstā vieta”.

Virsotne, uz kuras viņi stāvēja, tika nosaukta par Karoga Smaili, atsaucoties uz Jesajas diženajiem un pravietiskajiem vārdiem: „Un

Viņš [Dievs] pacels par zīmi karogu tālajām tautām un aicinās kādu no zemes gala, un redzi, tā steigšus jau tuvojas.” (Jesajas 5:26.)

„Un Viņš pacels karogu tautām un savāks izklīdinātos no Israēla, un sapulcinās kopā izkaisītos jūdus no četriem zemes stūriem.” (Jesajas 11:12.) . . .

Es domāju, ka brāļi šajā brīdī varēja runāt arī par tempļa celšanu . . ., lai piepildītos Jesajas vārdi:

„Un notiks pēdējās dienās, ka Tā Kunga nama kalns tiks nostiprināts kalnu virsotnē un pacelsies pāri pakalniem, un visas tautas saplūdīs pie tā.

Un daudzas tautas nāks un sacīs: Iesim un kāpsim Tā Kunga kalnā, Jēkaba Dieva namā; un Viņš mācīs mums Savus ceļus un mēs staigāsim Viņa takas! Jo no Ciānas izies likums un Tā Kunga vārds no Jeruzālemes.” (Jesajas 2:2–3.)

Kāds būtu teicis: „Cik mulķīgi,” ja būtu dzirdējis šos vārdus runājam tajā 1847. gada jūlija rītā. Viņi neizskatījās pēc valstsvīriem ar diženiem sapņiem. Viņi neizskatījās pēc valdniekiem, kuri pēta kartes, plānojot paplašināt impēriju. Viņi bija trimdinieki, kuri no jaukās Misisipi upes piepilsētas bija iebraukuši Savienoto Valstu rietumu tuksnešainajā apgabalā. Taču viņiem bija vīzija, kas bija saskaņā ar Svētajiem Rakstiem un atklāsmes vārdiem.

Es apbrīnoju šīs mazās grupas tālredzību. Tā bija bezbailīga un drosmīga, un gandrīz neticama. Tur nu viņi bija — gandrīz tūkstoš jūdzes [1600 km] no tuvākās apdzīvotās vietas uz rietumiem un gandrīz astoņsimt jūdzes [1300 km] no Klusā okeāna. Viņiem bija jāiepazīst jaunais klimats. Augsne šeit atšķīrās no melnā, auglīgā smilšmāla Ilinoisā un Aiovā, kur viņi vēl nesen bija dzīvojuši. Viņi vēl nekad šeit nebija audzējuši labību. Viņi nekad nebija pieredzējuši ziemu. Viņi vēl nebija uzcēluši nevienu ēku. Šie pravieši, ģērbusies vecās, ceļojumā novalkātās drēbēs un apāvuši zābakus, ar kuriem bija nostaiģājuši vairāk nekā tūkstoš jūdzes (600 km) no Navū līdz šai ielejai, runāja par Tūkstošgades vīziju. Viņi runāja, pamatojoties uz pravietisku redzējumu par šī mērķa brīnišķīgo piepildīšanos. Todien viņi nokāpa no smailes un sāka strādāt, lai sapni pārvērstu īstenībā.⁵

Divas dienas pēc ierašanās Soltleikas ielejā, Brigams Jangs ar vairākiem citiem brāļiem uzkāpa kupolam līdzīgā kalnā, ko nosauca par Karoga Smaili, un pārlūkoja apkārtni.

3

Mums vienmēr vajadzētu atcerēties vīziju par Dieva dievišķā darba likteni un mūsu lomu tajā.

Dažkārt, staigājot pa šauru taku un darot savus ikdienas pienākumus, mēs vairs neredzam diženo kopainu. Kad es vēl biju mazs zēns, darba zirgi bija ļoti izplatīti. Iemaukti bija svarīga segļu daļa. Iemauktu abās pusēs atradās klapes. Tās bija novietotas tā, lai zirgs varētu redzēt vienīgi to, kas atrodas viņa priekšā, nevis sānos. Tās tika izveidotas, lai neļautu zirgam izbīties vai apjukt un vērstu viņa uzmanību tikai uz ceļu, pa kuru viņam bija jāiet.

Daži no mums savu darbu dara tā, it kā uz viņu acīm būtu uzliktas klapes. Mēs redzam vien savu nelielo, šauru taku. Mēs nespējam saskatīt plašāku ainu. Iespējams, ka jums Baznīcā ir dots kāds neliels pienākums. Taču būtu labi šo pienākumu pildīt ar uzcītību. Un būtu labi arī saprast, kā šis pienākums sniedz ieguldījumu lielajā un visaptverošajā darbā, kas veicina Dieva valstības celšanu.

Prezidents Harolds B. Lī, citējot nezināmu rakstnieku, reiz teica: „Aplūko lielus laukus, taču rūpējies par mazajiem.”

Es šo citātu skaidrotu tā, ka mums būtu jāapzinās Tā Kunga darba plašums, dziļums un augstums — diženums, vēriens un

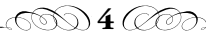
visaptverošā būtība — un tad jāstrādā ar uzcītību, veicot mums piešķirto pienākumu.

Katram no mums ir mazs lauks, par kuru mums ir jārūpējas. To darot, mums vajadzētu atcerēties šī darba diženo kopainu un to, kā dievišķā darba liktenī savienojas daudz mazu darbiņu. Tos mums piešķīra Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, un katram no mums ir sava loma šī krāšņā gobelēna aušanā. Mūsu individuālais ieguldījums varbūt nav liels, bet tas nav mazsvarīgs. . . .

. . . Pildot to darba daļu, ko esat aicināti darīt, nekad nepazaudējiet vareno un brīnišķīgo mērķa kopainu — evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmeta kopainu. Skaisti ieaudiet savu mazo pavedienu lielajā gobelēnā — gobelēnā, ko mums debesīs sagatavoja Dievs. Turiet augstu standartus, pēc kuriem dzīvojat. Esiet uzcītīgi, patiesi, tikumīgi un uzticīgi, lai šie standarti nezaudētu vērtību.

Vīzija par šo valstību nav virspusējs, naktī redzēts sapnis, kas izgaist līdz ar saullēktu. Tā patiešām ir Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, iecere un darbs. Tā attiecas uz visiem Viņa bērniem.

Kaplējot rietumu ielejas [Jūtas] krūmājus, lai liktu pamatus draudzes labklājībai, darot daudzas ikdienišķas lietas, ko mūsu senčiem [pionieriem] vajadzēja darīt, lai viņi varētu palikt dzīvi un turpināt attīstīties, viņi vienmēr atcerējās dižā mērķa cēlumu, kā dēļ viņi tika aicināti. Tas ir darbs, kas mums ir jāveic, paturot prātā to pašu vīziju, kas bija viņiem. Tas ir darbs, kas turpināsies arī pēc tam, kad mēs būsīm atstājuši šo pasauli. Dievs mums, Viņa kalpiem, kuri aicināti ar Viņa dievišķo gribu, palīdz izdarīt labāko, ko varam, lai mēs varētu turpināt strādāt un celt valstību ar nepilnīgām rokām, un būt vienoti, lai paveiktu perfektu darbu.⁶

Mēs varam kļūt par karogu tautām, no kura pasaules ļaudis var gūt spēku.

Brāļi un māsas, ir pienācis laiks, lai mēs izslietos nedaudz staltāk, lai mēs paceltu savas acis un padziļinātu savu izpratni, un vairāk aptvertu, un apjēgtu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas dižo Tūkstošgades misiju. Šis ir laiks, kad mums ir jābūt stipriem. Laiks, kurā doties uz priekšu bez vilcināšanās, labi apzinoties mūsu misijas jēgu, vērienu un nozīmīgumu. Ir laiks darīt to, kas ir pareizi,

neatkarīgi no iespējamām sekām. Ir laiks turēt baušļus. Ir laiks būt laipniem un mīlēt tos, kuri cieš, un tos, kuri klejo tumsībā un sāpēs. Ir laiks būt apdomīgiem un labiem, krietniem un laipniem citam pret citu jebkurās attiecībās. Citiem vārdiem, ir laiks, lai mēs kļūtu līdzīgāki Kristum.⁷

Ja vien pasaule nemainīs pašreizējo tendenču kursu (un tas, visticamāk, nenotiks); un, ja mēs, no otras puses, turpināsim sekot praviešu mācībām, mēs kļūsim par īpašākiem un atšķirīgākiem cilvēkiem, kurus pasaule pamanīs. Piemēram, pasaules spiediena rezultātā, sabrūkot ģimenes viengabalainībai, mūsu nostāja, ka ģimene ir svēta, kas atšķirsies no vispārpieņemtā, kļūs arvien acīmredzamāka un īpašāka, ja vien mums būs ticība šo nostāju saglabāt.

Tā kā pieaugošā liberālā attieksme pret dzimumattiecībām turpina izplatīties, Baznīcas doktrīna, kas neatlaidīgi mācīta vairāk nekā pusotru gadsimtu, daudziem kļūs arvien nepazīstamāka un pat sveša.

Tā kā alkohola un narkotiku lietošana mūsu sabiedrības vērtību ietvaros pieaug ar katru gadu, mūsu nostāja, ko noteicis Tas Kungs, vairāk nekā pirms pusotra gadsimta, pasaulei kļūs arvien neparastāka. . . .

Un, tā kā sabats arvien vairāk kļūst par dienu, kad iepirkties un izklaidēties, tie, kuri pakļaujas šim likuma priekšrakstam, ko ar savu pirkstu Sinaja kalnā uzrakstīja Tas Kungs un ko nostiprināja caur mūsdienās saņemtu atklāsmi, šķitīs ļoti dīvaini.

Ne vienmēr ir viegli dzīvot pasaulē, bet nebūt no pasaules. Mēs nevaram pilnībā dzīvot tikai sev, un mums to arī nevajadzētu darīt. Mums ir jāsaskaras ar citiem. To darot, mēs varam būt laipni. Mēs varam neaizskart citus. Mēs varam izvairīties no paštaisnas attieksmes. Taču mēs varam saglabāt mūsu standartus. . . .

Ievērojot šos un citus standartus, kas tiek mācīti Baznīcā, daudzi pasaulē mūs cienīs un atradīs sevī spēku, lai sekotu tam, kas, saskaņā arī ar viņu zināšanām, ir pareizs.

Jesajas vārdiem sakot: „Un daudzas tautas nāks un sacīs: Iesim un kāpsim Tā Kunga kalnā, Jēkaba Dieva namā; un Viņš mācīs mums Savus ceļus un mēs staigāsim Viņa takas!” (Jesajas 2:3.)

Mums nevajag atmet savus standartus. Mēs to nedrīkstam darīt. Svece, ko šajā atklāšanā ir aizdedzis Tas Kungs, var kļūt par gaismu visai pasaulei, un citi, redzot mūsu labos darbus, sāks godāt mūsu Tēvu Debesīs un paši centīsies līdzināties mūsu piemēram.

Sākot ar mani un jums, ir daudzi cilvēki, kuri, redzot vērtības, saskaņā ar kurām mēs dzīvojam kā mājās, tā darbā vai izklaidējoties, var kļūt par pilsētu kalnā, uz ko citi skatīsies un mācīsies, par karogu tautām, no kā cilvēki pasaulē varēs gūt spēku.⁸

Ja mēs vēlamies, lai šī Baznīca būtu karogs tautām un gaisma pasaulei, tad katram no mums sevī ir jāattīsta vēl vairāk Kristus īpašību. Aizstāvot patiesību, mēs nedrīkstam baidīties no sekām. Mums nekad nevajadzētu baidīties. Pāvils teica Timotejam:

„Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.

Nekauties liecināt par mūsu Kungu” (2. Timotejam 1:7–8).⁹

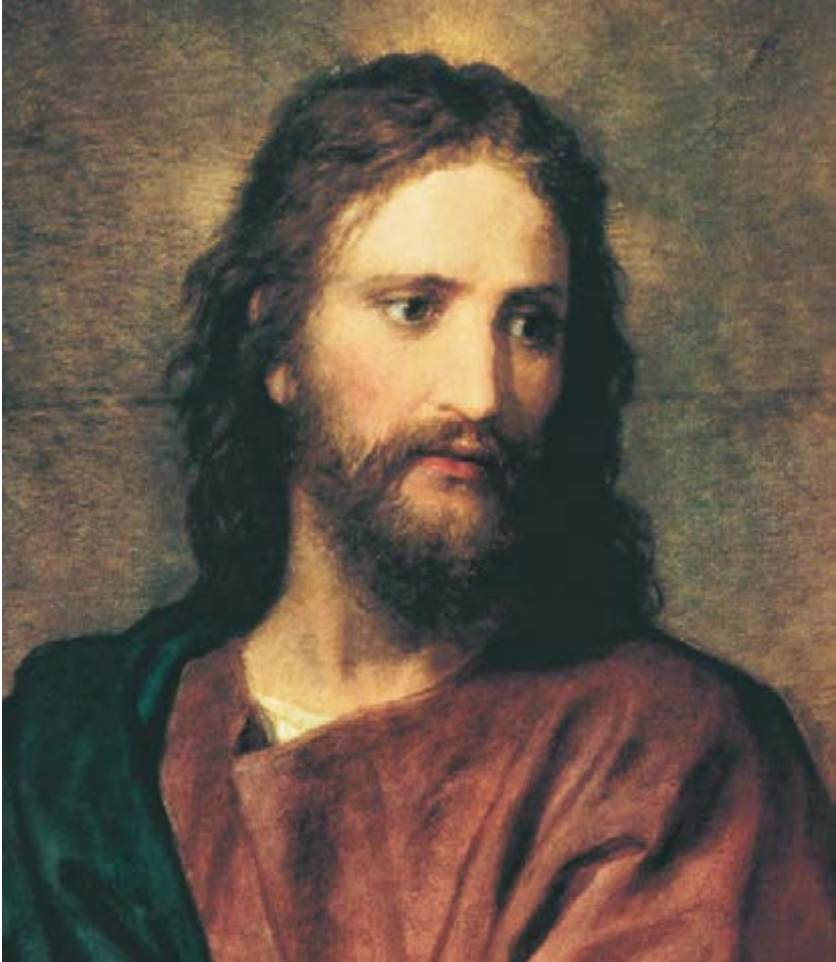
Jūs nevaram pieņemt par pašsaprotamu šo mērķi, kas ir Kristus mērķis. Jūs nevarat stāvēt malā un noskatīties cīņā starp labo un ļauno. . . .

. . . No visa sava spēka es jūs mudinu paveikt vairāk, nekā prasa ikdienas rūpes; tas ir, būt stipriem, pat kļūstot par vadoņiem, runājot to mērķu vārdā, kas mūsu civilizācijai liek plaukt un kas mūsu dzīvēs nes mierinājumu un mieru. Jūs varat būt līderi. Jums, šīs Baznīcas locekļiem, ir jābūt par piemēriem Baznīcas izvirzīto mērķu vārdā. Neļaujiet bailēm pārņemt jūsu centienus.¹⁰

Mums ne no kā nav jābaidās. Stūre ir Dieva rokās. Viņš aizdzīs bailes šī darba labā. Viņš izlies savas svētības pār tiem, kuri uzticīgi pildīs Viņa baušļus. Tāds ir Viņa apsolījums. Nevienam no mums nevajadzētu šaubīties par Viņa spēju piepildīt šo apsolījumu.

. . . Mūsu Glābējs, kurš ir mūsu Pestītājs, Dižais Jehova, Varenais Mesija, ir apsolījis: „Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu” (M&D 84:88).

„Tādēļ,” Viņš teica, „nebīsties, mazais ganāmpulciņ; dari labu; lai zeme un elle apvienojas pret jums, jo, ja jūs esat celti uz Manas klīns, tie nevar uzvarēt. . . .

*„Ja mēs vēlamies, lai šī Baznīca ir karogs tautām un gaisma pasaulei,
tad katram no mums sevī ir jāattīsta vēl vairāk Kristus gaismas.”*

Griezieties pie Manis katrā domā, nešaubieties, nebaidieties.

Lūk, brūces, kas caurdurtas Manos sānos, un arī nagļu rētas Manās rokās un kājās; esiet uzticīgi, turiet Manas pavēles, un jūs iemantosit Debesu valstību” (M&D 6:34, 36–37).

Vienotībā, strādājot plecu pie pleca, mums, Dzīvā Dieva kalpiem, ir jādodas uz priekšu, darot Viņa Mīlotā Dēla, mūsu Skolotāja, kuram mēs kalpojam un kura vārdu mēs godinām, darbu.¹¹

Mums ir jābūt nelokāmiem. Mums ir jāstāv pretī pasaules ļaunumam. Ja mēs to darīsim, Visuvarenais būs mūsu Spēks un Aizstāvis, Pavadonis un Atklājējs. Mums ir jāgūst mierinājums, zinot, ka mēs darām to, ko Viņš vēlas, lai mēs darītu. Citi mums var nepiekrīst, bet es esmu drošs, ka viņi mūs cienīs. Mēs netiksim atstāti vienatnē. Ir daudzi, kuri nav no mūsu Baznīcas, bet jūtas tāpat kā mēs. Viņi mūs atbalstīs. Viņi palīdzēs mūsu pūliņos.¹²

Gavilēsim šajā brīnišķīgajā — Tā Kunga — darba laikā! Nebūsim lepni vai iedomīgi. Būsim pazemīgi un pateicīgi. Apņemsimies šim brīnišķīgajam Visuvarenā darbam piešķilt klāt savu gaismu, lai tā atmirdzētu pār visu Zemi kā spēka un labsirdības bāka, ko uzlūkot visai pasaulei.¹³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādas bija jūsu izjūtas, lasot pirmo sadaļu un apdomājot Baznīcas izaugsmi no 1830. gada līdz mūsdienām?
- Pārlasiet prezidenta Hinklija stāstu par pirmajiem pionieriem, kuri ieradās Soltleikas ielejā (skat. 2. sadaļu). Ko mēs varam mācīties no šī stāsta? Kādu labumu mēs esam guvuši no sākotnējo Baznīcas vadītāju pravietiskā redzējuma? Ko, jūsprāt, nozīmē — būt par „karogu tautām”? (Skat. Jesajas 5:26; 11:12.)
- Trešajā sadaļā prezidents Hinklijs mūs mudināja saskatīt Dieva darba „diženo kopainu” un „plašāku ainu”. Kāpēc mums ir nepieciešams saskatīt šo diženo kopainu? Kāpēc mēs dažkārt to neredzam? Kā mūsu nelielie pūliņi var sniegt ieguldījumu Dieva valstības celšanā?
- Pārlasi prezidenta Hinklija teikto par to, ka pēdējo dienu svētie kļūs par „īpašākiem un atšķirīgākiem cilvēkiem” (4. sadaļa). Kā mēs varam attīstīt plašāku redzējumu un drosmi, virzot uz priekšu Dieva darbu? Kā mēs varam dzīvot pasaulē, bet nebūt no pasaules? Kā mēs varam „sevī attīstīt vēl vairāk Kristus gaismas”? Kādēļ ir svarīgi, lai mēs aizstāvētu to, kas ir pareizi?

Saistītās rakstvietas

Mateja 5:14–16; 1. Nefija 14:14; M&D 1:1–6; 65:1–6; 88:81; 115:5–6

Ieteikums skolotājam

„Uzmanieties, lai nesāktu domāt, ka jūs esat „īstenais skolotājs”, citādi pieļausiet lielu kļūdu. . . . Uzmanieties, lai nekļūtu par traucēkli. Skolotāja galvenais uzdevums ir sagatavot ceļu, lai cilvēki varētu gūt garīgu pieredzi saziņā ar To Kungu.” (Gene R. Cook, citāts no *Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 41. lpp.)

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 83.–85. lpp.
2. „An Ensign to the Nations, a Light to the World”, *Ensign* vai *Liahona*, 2003. g. nov., 82.–83. lpp.
3. „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 115. lpp.
4. „Akmens novēlās no kalna” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. nov., 84. lpp.
5. „An Ensign to the Nations”, *Ensign*, 1989. g. nov., 51.–52. lpp.
6. „An Ensign to the Nations”, 52.–54. lpp.
7. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 71. lpp.
8. „A City upon a Hill”, *Ensign*, 1990. g. jūl., 4.–5. lpp.
9. „An Ensign to the Nations, a Light to the World”, 84. lpp.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 138. lpp.
11. „This Is the Work of the Master”, 71. lpp.
12. „An Ensign to the Nations, a Light to the World”, 83. lpp.
13. „Condition of the Church”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. nov., 6. lpp.

„Mums ir daudzi iemesli būt priecīgiem.”

Priekpilnas attieksmes un optimistiska gara izkopšana

„Ticiet, esiet laimīgi un nezaudējiet drosmi! Viss nokārtosies.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

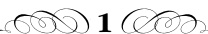
Prezidenta Gordona B. Hinklija māte, Eida Bitnere Hinklija, bieži teica, ka „pozitīva attieksme un smaids sejā palīdz tikt galā ar gandrīz jebkuru likstu un ka katrs pats ir atbildīgs par savu laimi”.¹ Arī viņa tēvam, Brajentam S. Hinklijam, bija „ļoti pozitīva attieksme pret dzīvi”.² Prezidents Hinklijs atceras: „Kad es biju mazs un mēdzu par kaut ko sūdzēties, mans tēvs teica: „Ciniņi nesniedz nekādu ieguldījumu, skeptiķi neko nerada, un tie, kuri šaubās, neko nenasniedz.””³ Ņemot vērā vecāku padomus un piemēru, mazais Gordons Hinklijs iemācījās attiekties pret dzīvi ar optimismu un ticību.

Būdams misionārs Anglijā, elders Hinklijs ļoti centās sekot savu vecāku padomam. Katru rītu viņš kopā ar savu pārinieku sarokojās un viens otram teica: „Dzīve ir lieliska.”⁴ Pēc gandrīz 70 gadiem viņš kādai misionāru grupai Filipīnās ieteica darīt to pašu. „Vakardien es piedzīvoju brīnišķīgu dienu,” viņš tiem teica. „Katra diena manā dzīvē ir lieliska. Es ceru, ka arī jūsu dzīvēs katra diena ir lieliska. Es ceru, ka jūs esat gatavi katru rītu sarokoties ar savu pārinieku un teikt: „Brāli (māsa), dzīve ir lieliska. Dosimies ārā un to izbaudīsim!” Un, kad jūs vakarā pārnāksiet mājās, es ceru, ka jūs viens otram sacīsiet: „Tā bija lieliska diena. Mēs labi pavadījām laiku. Mēs kādam šodien palīdzējām. . . . Mēs viņiem palīdzēsīm arī turpmāk, lūdzot un cerot, ka viņi pievienosies Baznīcai.” Misijas laikā katrai dienai būtu jābūt lieliskai.”⁵

Šis padoms atainoja prezidenta Hinklija attieksmi pret dzīvi. Prezidents Rasels M. Nelsons, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis,

pastāstīja, ko viņš bija novērojis prezidenta Hinklija un viņa sievas, Mārdžorijas, dzīvē: „Viņi netērē laiku tam, lai domātu par pagātņi vai raizētos par nākotni. Un, neskatoties uz dzīves likstām, viņi neatkāpjas.”⁶ Elders Džefrijs R. Holands, Divpadsmit apustuļu kvorumā loceklis, teica: „„Viss nokārtosies” — šie varētu būt vieni no prezidenta Hinklija visvairāk lietotajiem vārdiem, ko viņš ir teicis savai ģimenei, draugiem un kolēģiem. „Turpiniet censties,” viņš teiks. „Ticiet, esiet laimīgi un nezaudējiet drosmi! Viss nokārtosies.””⁷

Gordona B. Hinklija mācības

Pat tad, kad daudzi cilvēki ir negatīvi un pesimistiski, mēs varam censties veidot priekpilnu un pozitīvu attieksmi.

Pasaulē pastāv briesmīga nosliece uz pesimismu. Tā ir pielīdzināma epidēmijai. Mums pastāvīgi tiek piedāvāts ievērot stingru un rūgtu diētu — pazemot citus, zūdīties un aprunāt vienam otru. . . .

Es pie jums vērsos . . . ar lūgumu — necensties meklēt vētras, bet daudz vairāk izbaudīt saules gaismu. Es iesaku uzsvērt pozitīvo. Es aicinu pacensties ievērot labo, pieklusināt vēlmi izteikt aizskarošas un sarkastiskas piezīmes un daudz dāsnāk izteikt komplimentus par cilvēka labajām īpašībām un sasniegumiem.

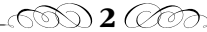
Es neprasu, lai jebkura kritika tiktu noklusēta. Izaugsme tiek sasniegta, pateicoties korekcijām. Spēks ir gūstams, nožēlojot grēkus. Gudrs ir tas vīrietis vai sieviete, kurš, pieļaujot kļūdu, uzklausa citu kritiku un to ņem vērā. Es nesaku, ka visām mūsu sarunām būtu jābūt glaimojošām. Spēja — patiesi un godīgi izteikties — ir prasme, pēc kuras būtu jāticē un kas būtu jāattīsta. Tas, ko es ierosinu un uz ko aicinu, — lai mēs no negatīvā, kas mūsu sabiedrībā ir tik plaši sastopams, pievērstos neatkārtojami labajam, kas ir mūsu pasaulē un laikā, kurā dzīvojam, lai mēs runātu par otra labajām īpašībām vairāk nekā par viņu trūkumiem, lai optimisms nomainītu pesimismu. Lai mūsu bailes tiktu aizstātas ar ticību.⁸

Mums ir daudzi iemesli būt priecīgiem šajā pasaulē. Jā, apkārt notiek traģēdijas. Jā, visapkārt ir problēmas. Taču . . . jūs nevarat kaut ko veidot uz pesimisma vai cinisma pamata. Ja jūs raudzīsieties ar optimismu un strādāsiet ar ticību, tad viss izdosies.⁹

Nekrītiēt izmisumā! Nepadodieties! Katram mākonim ir zelta maliņa. Galu galā, jums radīsies izdevība. Neļaujiet, lai cilvēki, kuri vienmēr sagaida vissliktāko, apdraud jūsu iespējas.¹⁰

Izkopiet priekpilnu attieksmi un optimisma garu. Ticiet, priecājieties par dabas skaistumu, par labo, kas ir cilvēkos, kurus mīlat, par liecību, kas ir jūsu sirdīs attiecībā uz dievišķajām lietām.¹¹

Tā Kunga iecere ir laimes iecere. Ja mēs izkopsim priekpilnu attieksmi, tad ceļš liksies vieglāks, raizes — mazākas, un stridi — ne tik grūti.¹²

Tā vietā, lai noskaņotos uz problēmām, mēs varam ļaut pateicības garam mūs vadīt un svētīt.

Mēs esam tik ļoti svētīti! Cik gan pateicīgiem mums vajadzētu būt! . . . Mācieties pateikties par to, ka varat dzīvot un baudīt apbrīnojamās dāvanas un privilēģijas. Tas Kungs teica, ka lēnprātīgie iemantos zemi. (Skat. Mateja 5:5.) Man ir jāpiekrīt skaidrojumam, ka lēnprātība norāda uz pateicības garu, kas ir pretējs pašapmierinātai attieksmei. Tā norāda uz augstāka spēka atzīšanu pār sevi, uz Dieva atzīšanu un Viņa baušļu pieņemšanu. Tas ir gudrības aizsākums. Pateicieties Viņam, kurš ir dzīvības un katras labās dāvanas Devējs.¹³

Pasaules vēsturē nav bijis labāka laika, kurā dzīvot, par šo. Mums būtu jābūt ļoti pateicīgiem, ka varam dzīvot šajā brīnišķīgajā laikā un baudīt visas brīnumainās svētības.¹⁴

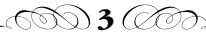
Kad es domāju par visiem brīnumiem, kas ir īstenojušies manas dzīves laikā — un tie ir vairāk, nekā visas cilvēces vēsturē kopā ņemot, — es izjūtu godbijību un pateicību. Es runāju par automašīnām, lidmašīnām, datoriem, faksiem, internetu un e-pastu. Tas viss ir tik brīnumains un brīnišķīgs. Es runāju par milzīgo progresu medicīnā un higiēnas nodrošināšanā. . . . Neskatoties uz to visu, šajā laikā ir atjaunots Jēzus Kristus evaņģēlijs. Mēs esam daļa no šīs dziļās ieceres un valstības brīnuma, kas izplatās par zemi, svētot cilvēku dzīves ikvienā vietā, kur tas izskan. Par to es esmu bezgala pateicīgs.¹⁵

Mēs dzīvojam laiku pilnībā. Pievērsiet uzmanību šai frāzei. Apdomājiet vārdu *pilnība*. Tas norāda uz visu labo, kas ir sapulcināts kopā no pagātnes un atjaunots uz Zemes šajā pēdējā atklāšanā.

Mana sirds . . . ir pilna pateicības Visuvarenajam Dievam. Pateicoties dāvanai, ko mums sniedzis Viņa Dēls, kurš ir šis pasaules Dievs, mēs esam ārkārtīgi svētīti. Mani pārņem savīļņojums, apdomājot garīgās dziesmas vārdus: „Atceries, cik daudz tev dāvā Dievs, Un par Viņa doto pateicies” (*Garīgās dziesmas*, nr. 151).¹⁶

Būsim pateicīgi un neieslēgsim problēmās. Tā vietā atcerēsimies, cik daudz mums ir dāvāts un, izjutot lielu pateicību, motivāciju un ticību, dosimies uz priekšu, un celsim Dieva valstību uz Zemes.¹⁷

Lai pateicības gars vada un svētī jūs ik dienu un nakti. Strādājiet pie tā. Jūs atklāsit, ka tas sniedz brīnišķīgus rezultātus.¹⁸

Jēzus Kristus evaņģēlijs mums dod iemeslu priecāties.

Tas Kungs teica: „Tādēļ priecājies savā sirdī un līksmojies, un paliec pie derībām, kuras tu esi noslēgusi” [M&D 25:13]. Es domāju, ka Viņš katram no mums saka: „Esi laimīgs!” Evaņģēlijs ir prieka vēsts. Tas mums dod iemeslu priecāties.¹⁹

Nekad neaizmirstiet, kas jūs esat. . . . Jūs patiesi esat Dieva bērni. Viņš ir jūsu Tēvs, un jūs mīl. . . . Viņš vēlas, lai Viņa dēli un meitas būtu laimīgi. Laime nekad nav slēpusies grēkā, pārkāpumā vai nepaklausībā. Laime slēpjas Debesu Tēva iecerē un paklausībā Viņa mīļotā Dēla, Tā Kunga, Jēzus Kristus, baušļiem.²⁰

Neatkarīgi no tā, kā jūs rīkojāties pagātnē, es jūs aicinu . . . dzīvot saskaņā ar evaņģēlija mācībām, raudzīties uz šo Baznīcu ar mīlestību, cieņu un atzinību, kā uz savas ticības pamatu un dzīvot tā, lai ar savas ticības piemēru jūs varētu parādīt, kādu laimi katram cilvēkam sniedz Jēzus Kristus evaņģēlijs.²¹

Grēku nožēlošana ir viens no galvenajiem evaņģēlija principiem. Piedošana ir dievišķības iezīme. Jums ir cerība. Jums vēl visa dzīve ir priekšā, un jūs to varat piepildīt ar laimi, pat ja pagātnē esat grēkojuši. Šis ir darbs, lai glābtu cilvēkus un palīdzētu viņiem tikt galā ar problēmām. Tas ir evaņģēlija mērķis.²²

Es bieži sastopos ar daudziem cilvēkiem, kuri nepārtraukti sūdzas par savu pienākumu slogu. Protams, spiediens ir liels. Ir ļoti daudz, ko darīt, pārāk daudz. Un papildus šim spiedienam, ir jātiek galā arī ar finansiālām problēmām, un tā visa dēļ mēs bieži tiecamies

„Dzīvē ir daudz prieka un smieklu. Dzīve ir jābauda, nevis tikai jāztur.”

sūdzēties gan mājās, gan sabiedrībā. Mainiet savu domāšanu. Evaņģēlijs ir labā vēsts. „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku” [skat. 2. Nefija 2:25]. Esiet laimīgi! Ļaujiet laimei mirdzēt jūsu sejās un runāt caur jūsu liecībām. Protams, jums būs problēmas. Laiku pa laikam notiks arī traģēdijas. Taču Tas Kungs lūdz, lai mēs tam visam ejam cauri ar smaidu sejā:

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mateja 11:28–30.)

Man ļoti patīk Dženkinsa Lioda Džounsas vārdi, kurus es pirms dažiem gadiem izgriezu no laikraksta *Desert News* slejas. Es tos jums nocitēšu. . . . Viņš rakstīja:

„Ikviens, kurš iedomājas, ka laime ir normāla parādība, izniekos daudz laika, skraidot apkārt un klieodzot, ka viņš ir ticis aplaupīts.

Lielākā daļa golfa bumbiņu neiekrit bedrītē. Lielākā daļa gaļas ir sūksta. Lielākā daļa bērnu izaug par parastiem cilvēkiem. Lielākajai

daļai laimīgu laulību ir nepieciešama liela savstarpējā iecietība. Lie-
lākā daļa darbu ir garlaicīgi, nevis interesanti. . . .

Dzīve ir kā brauciens ar tvaika lokomotīvi — ir jāsaskaras ar vil-
ciena kavēšanos, novirzīšanos no kursa, dūmiem, putekļiem, izde-
džiem un grūdieniem, kas tikai reizēm mijas ar skaistām ainavām
un aizraujošiem ātruma uzrāvieniem.

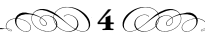
Katram cilvēkam vajadzētu saprast, ka viņam ir jāpateicas Tam
Kungam par to, ka Viņš vispār ļauj piedalīties šajā braucienā.” (*Desert
News*, 1973. g. 12. jūn.)

Brāļi un māsas, es atkārtošu, ka katram cilvēkam vajadzētu saprast,
ka viņam ir jāpateicas Tam Kungam par to, ka Viņš vispār ļauj pie-
dalīties šajā braucienā; un vai šis nav patiesi brīnišķīgs brauciens?
Izbaudiet to! Smejieties par to! Dziediet par to! Atcerieties Salamana
pamācības vārdus:

„Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus.”
(Salamana pamācības 17:22.)²³

Ļaujiet savā dzīvē ienākt kādai laimīgai notij. Ļaujiet, lai tajā valda
jautrība un prieks, humora izjūta un spēja reizi pa reizei pasmieties
par smieklīgām lietām.²⁴

Dzīvē ir daudz prieka un smieklu. Dzīve ir jābauda, nevis tikai
jāiztur.²⁵

Evaņģēlijs ir uzvaras vēsts, kas ir jāuzņem ar entuziasmu, pieķeršanos un optimismu.

Šodien runājot par Tā Kunga darbu, es uz to raugos ar optimis-
mu. Es neticu, ka Dievs aizsāktu Savu darbu pasaulē, lai tas ciestu
neveiksmi. Es neticu, ka tas paliek gausāks. Es zinu, ka tas uzņem
apgriezienus. . . . Man ir vienkārša un svēta pārliecība, ka taisnība
uzvarēs un patiesība gūs virsroku.²⁶

Mani vienmēr ir aizrāvuši stāsti par Kālebu, Jozua un citiem Israēla
izlūkiem. Mozus vadīja Israēla bērnus tuksnesī. Otrajā klejošanas
gadā viņš izvēlējās vienu pārstāvi no katras cilts, kas kopā bija div-
padsmit, lai viņi izpētītu Kānaānas zemi un ziņotu, cik auglīga tā ir
un kādi ļaudis tur dzīvo. Kālebs pārstāvēja Jūdas cilti, bet Jozua —
Efraima cilti. Visi divpadsmit devās uz Kānaānas zemi. Viņi redzēja,

ka tā ir auglīga. Viņi bija projām četrdesmit dienas. Viņi atgriezās ar „[pirmajām vīnogām]”, lai pierādītu, ka šī zeme ir auglīga (4. Mozus 13:20).

Viņi gāja pie Mozus, Ārona un visas Israēla bērnu draudzes un stāstīja par Kānaānas zemi, sakot: „Patiesi — tur tek piens un medus, un šie ir tās zemes augļi” (27. pants).

Taču desmit izlūki kļuva par savu šaubu un baiļu upuriem. Viņi sniedza nepatiesas ziņas par kānaāniešu skaitu un miesasbūvi. Viņi nolēma, ka „tie ir stiprāki, nekā mēs” (31. pants). Viņi teica, ka salīdzinājumā ar milžiem, ko bija redzējuši tajā zemē, viņi ir siseņi. Viņi bija paši sava bikluma upuri.

Tad Jozua un Kālebs nostājās ļaužu priekšā un teica: „Zeme, ko mēs esam pārstaigājuši, to izlūkodami, ir varen laba zeme!

Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievēdīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek.

Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumos. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet Tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!” (14:7–9).

Taču ļaudis daudz vairāk vēlējās ticēt tiem desmit, kuri šaubījās, nevis uz klausīt Kālebu un Jozua.

Tad Tas Kungs paziņoja, ka Israēla bērni klejos pa tuksnesi četrdesmit gadus, līdz paaudze, kas šaubās un baidās, beigs savas mūža gaitas. Svētajos Rakstos ir teikts, ka „vīri, kas bija neslavu cēluši zemei, nomira piepešā nāvē Tā Kunga priekšā.

Bet Jozua . . . un Kālebs . . . no to vīru vidus, kas bija gājuši izlūkot zemi, palika dzīvi” (37.–38. pants). No iepriekšējās paaudzes viņi bija vienīgie, kuri palika dzīvi pēc četrdesmit gadu klejošanas, un viņiem tika dota privilēģija — ieiet apsolītajā zemē, par kuru viņi bija stāstījuši tikai labu.

Mums apkārt ir daudzi, kuri ar vienaldzību attiecas pret šī darba nākotni, ir apātiski, runā par to, kas šo darbu traucē paveikt, pauž bailes un tērē laiku, meklējot un aprakstot to, kas, viņuprāt, ir vājās puses, kam patiesībā nav nekādas nozīmes. Raugoties ar šaubām uz pagātņi, viņi nespēj saskatīt nākotni.

Par to Salamans veiksmīgi izteicās sendienās: „Kur nav atklāsmes, tur tauta kļūst mežonīga un nevaldāma” (Salamana pamācības 29:18). Šajā darbā nav vietas tiem, kas tic vienīgi nelaimēm un bezcerībai. Evaņģēlijs ir labā vēsts. Tas ir vēstījums par uzvaru. Tas ir darbs ar mērķi, kas jāpieņem ar entuziasmu.

Tas Kungs nekad nav teicis, ka nebūs grūtību. Mūsu ļaudis ir iepazinuši dažāda veida ciešanas, ko ir veicinājuši šī darba pretinieki. Taču visos bēdu laikos viņi ir izrādījuši ticību. Šis darbs pastāvīgi ir virzījies uz priekšu un, kopš tā aizsākuma, nekad nav spēris soli atpakaļ. . . .

Šis ir Visuvarenā darbs. Tas, vai mēs dosimies uz priekšu, ir atkarīgs no mums pašiem. Taču Baznīca vienmēr turpinās Viņa darbu. . . .

Kad Tas Kungs paņēmu Mozu pie Sevis, Viņš Jozua teica: „Esi stiprs un drošs, nebīsties un nebaiļojies! Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir visur ar tevi, kurp vien tu iesi” (Jozuas 1:9). Šis ir Viņa darbs. Nekad neaizmirstiet. Pieņemiet to ar entuziasmu un mīlestību.²⁷

5

**Zinot to, ka mēs visi esam Dieva bērni, mēs varam
būt nedaudz apņēmīgāki, neatlaidīgāki un labāki.**

Skumji, bet mūsu pasaulē ir tendence citam citu aizskart. Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, ka nav nepieciešama liela gudrība, lai izteiktu piezīmi, kas otru var aizvainot? Pamēģiniet rīkoties otrādi. Pacientieties izteikt komplimentus. . . .

Mūsu sabiedrībā pastāv arī bēdīga tendence — pašiem sevi noniecināt. Mums var šķist, ka citi par sevi ir ļoti pārliecināti, taču patiesībā, lielākoties, katram no mums ir mazvērtības kompleksi. Svarīgi ir pašam tiem nepievērst uzmanību. . . . Būtiski ir censties darīt labāko, balstoties uz to, kas mums jau ir.

Netērējiet laiku sevis žēlošanai. Nonieciniet sevi. Nekad neaizmirstiet, ka jūs esat Dieva bērni. Jums jau no dzimšanas ir piešķirtas dievišķas īpašības. Jūsos ir kaut kas no paša Dieva.²⁸

Mēs dziedam: „Es esmu Dieva bērns” (*Garīgās dziesmas*, nr. 187). Tas nav tikai poētisks izdomājums — tā ir patiesība. Katrā no mums ir kaut kas dievišķs, kas ir jāattīsta, kam ir jāiznāk uz āru un jāatrod veids, kā izpausties. Tēvi un mātes, māciet saviem bērniem,

ka viņi burtiskā nozīmē ir Dieva dēli un meitas. Visā pasaulē nav lielākas patiesības par šo — mums ir jāapzinās, ka mūsos ir kaut kas dievišķs.²⁹

Ticiet sev. Ticiet, ka varat paveikt lielas un labas lietas. Ticiet, ka neviens kalns nav par augstu, lai jūs tajā uzkāptu. Ticiet, ka neviena vētra nav tik liela, lai jūs to nevarētu pārciest. . . . Jūs esat Dieva bērni ar mūžīgu potenciālu.³⁰

Esiet nedaudz apņēmīgāki, neatlaidīgāki un labāki. Pacientieties nedaudz vairāk, un jūs būsiet laimīgāki. Jūs sajūtīsiet jaunu gandarījumu un prieku savā sirdī.³¹

Protams, jūsu ceļā būs arī problēmas. Jums būs jāpārvar grūtības. Taču tās nepastāvēs mūžīgi. [Dievs] jūs neaizmirsīs. . . .

Meklējiet pozitīvo. Esiet droši, ka Viņš jūs redz, ka Viņš dzird jūsu lūgšanas un uz tām atbildēs, ka Viņš jūs mīl un jums to parādīs.³²

Ir tik daudz kas jauks, piedienīgs un skaists, uz ko vērst uzmanību. Mēs esam Jēzus Kristus evaņģēlija dalībnieki. Evaņģēlijs nozīmē — „labā vēsts”! Tā Kunga vēsts ir cerības un glābšanas vēsts. Tā Kunga balss ir prieka balss. Tā Kunga darbs ir brīnumainu sasniegumu darbs.

Tumšā un nemierīgā stundā Tas Kungs saviem mīļajiem teica: „Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas.” (Jāņa 14:27.)

Šie lieliskie vārdi, kas sniedz pārliecību, ir bāka katram no mums. Uz Viņu mēs patiešām varam paļauties, jo Viņš un Viņa solījumi nekad necietīs neveiksmi.³³

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Apdomājiet prezidenta Hinklija padomu — „pacensties ievērot labo” un „izkopt priekpilnu un pozitīvu attieksmi” (1. sadaļa). Kādēļ mūsdienās ir nepieciešams šis padoms? Kā mēs varam izkopt priekpilnu attieksmi?
- Prezidents Hinklijs teica, ka „brīnišķīgi rezultāti” tiek sasniegti tad, ja mēs „[ļauj]am pateicības garam mūs vadīt” (2. sadaļa). Kāpēc, jūsprāt, šie „brīnišķīgie rezultāti” tiek sasniegti? Kādas svētības jūs saņemat, ja esat pateicīgi?

- Ko jūs domājat par dzīves salīdzinājumu ar „braucienu ar tvaika lokomotīvi”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā evaņģēlija „labā vēsts” ietekmē jūsu attieksmi pret šo ceļojumu?
- Kā, jūsuprāt, Kāleba un Jozua stāstu var attiecināt uz mūsu dzīvi? (Skat. 4. sadaļu.) Vai jūs esat pieredzējuši, ka cilvēki pieņem evaņģēliju ar entuziasmu? Kā mēs varam atgūt optimismu, ja jūtamies nomākti? Kādas pieredzes jums ir likušas ar lielāku optimismu raudzīties uz Tā Kunga darbu?
- Kādēļ, jūsuprāt, pastāv tendence — noniecināt sevi un citus? Kā mēs varam to pārvarēt? Ko mēs gan personīgi, gan kopā ar ģimenēm varam darīt, lai palīdzētu citiem būt apņēmīgākiem un neatlaidīgākiem? (Skat. 5. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

Jāņa 16:33; Filipiešiem 4:13; Mosijas 2:41; Almas 34:38; Etera 12:4; M&D 19:38–39; 128:19–23

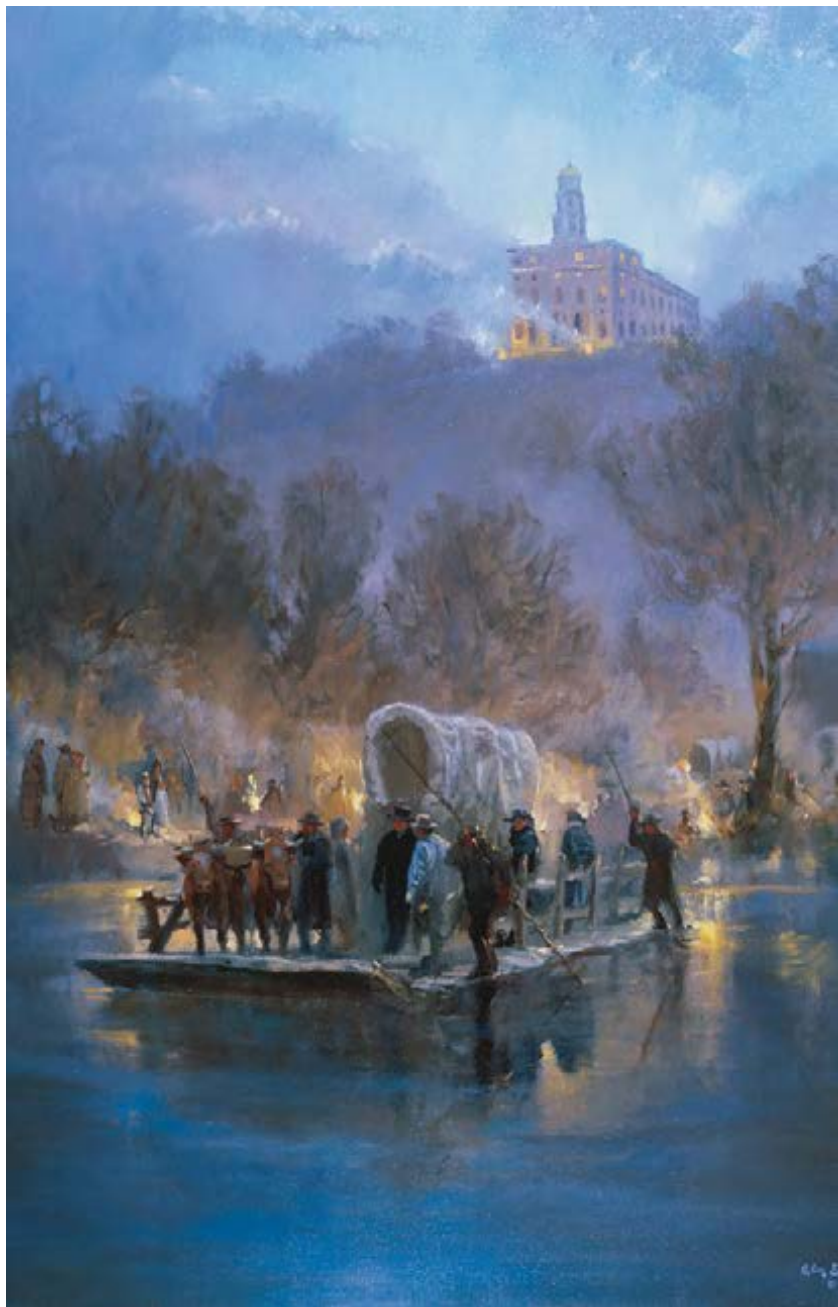
Ieteikums studijām

„Kad jūs rīkosieties saskaņā ar to, ko esat iemācījušies, jūs gūsiet labāku un ilgstošāku izpratni (skat. Jāņa 7:17).” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005], 19. lpp.) Pajautājiet sev, kā jūs varat pielietot evaņģēlija mācības mājās, darbā un pildot baznīcas aicinājumus.

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 37. lpp.
2. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 37. lpp.
3. „The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, 1986. g. apr., 4. lpp.
4. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith*, 76. lpp.
5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005. g.), 343. lpp.
6. Rasels M. Nelsons, „Spiritual Capacity”, *Ensign*, 1997. g. nov., 15. lpp.
7. Džefrijs R. Holands, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, 1995. g. jūn., 4. lpp.
8. „The Lord Is at the Helm” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1994. g. 6. marts), 3.–4. lpp., speeches.byu.edu.
9. Citēts Džefrijs R. Holands, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 4. lpp.
10. „The Continuing Pursuit of Truth”, 4. lpp.
11. „If Thou Art Faithful”, *Ensign*, 1984. g. nov., 92. lpp.
12. „Each a Better Person”, *Ensign*, 2002. g. nov., 100. lpp.
13. „With All Thy Getting Get Understanding”, *Ensign*, 1988. g. aug., 3–4. lpp.
14. „The Spirit of Optimism”, *New Era*, 2001. g. jūl., 4. lpp.
15. „Keep the Chain Unbroken” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1999. g. 30. nov.), 1.–2. lpp., speeches.byu.edu.
16. „My Redeemer Lives”, *Ensign*, 2001. g. feb., 70. lpp.
17. „The Lord Is at the Helm”, 6. lpp.
18. „A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth”, *Ensign*, 2001. g. janv., 4. lpp.

19. „If Thou Art Faithful”, 91.–92. lpp.
20. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 93.–94. lpp.
21. „True to the Faith”, *Ensign*, 1996. g. jūn., 4. lpp.
22. „Stand True and Faithful”, 94. lpp.
23. „Four Imperatives for Religious Educators” (uzruna reliģijas pasniedzējiem, 1978. g. 15. sept.), 4. lpp.
24. „A Challenging Time—a Wonderful Time” (uzruna reliģijas pasniedzējiem, 2003. g. 7. feb.), 4. lpp.
25. „Stand True and Faithful”, 94. lpp.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 410. lpp.
27. „Stay the Course — Keep the Faith”, *Ensign*, 1995. g. nov., 71.–72. lpp.
28. „Strengthening Each Other”, *Ensign*, 1985. g. feb., 3.–4. lpp.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006. g.), 90.–91. lpp.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 452. lpp.
31. „The Quest for Excellence” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1998. g. 10. nov.), 5. lpp., speeches.byu.edu.
32. „How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, 2001. g. maijs, 96. lpp.
33. „The Continuing Pursuit of Truth”, 6. lpp.

„Tas spēks, kas virzīja mūsu priekštečus evaņģēlijā, bija viņu ticība Dievam.”

Ticība un upurēšanās — pionieru mantojums

„Neatkarīgi no tā, vai jums ir pionieru priekšteči, vai arī jūs pievienojāties Baznīcai tikai vakar, jūs esat daļa no visas tās grandiozās ainas, par kuru sapņoja šie vīrieši un sievietes. . . . Viņi ielika pamatus. Mums ir pienākums — turpināt celt uz tiem.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Kolumbas tempļa iesvētīšanas laikā Ohaio štatā prezidents Gordons B. Hinklijs gremdējās atmiņās par saviem pionieru priekštečiem. Vēlāk viņš atcerējās:

„Sēžot celestiālajā istabā, es domāju par savu vecvectēvu. . . . Es nesen biju apmeklējis viņa atdusas vietu Kanādā, tieši uz ziemeļiem no Ņujorkas robežlīnijas. . . . Viņš nomira jauns — 38 vecumā.”

Kad nomira prezidenta Hinklija vecvectēvs, viņa dēlam Airam, kurš vēlāk kļuva par prezidenta Hinklija vectēvu, vēl nebija apritējuši trīs gadi. Airas māte drīz vien atkal apprecējās un pēc dažiem gadiem pārcēlās uz Ohaio un vēlāk uz Ilinoisas štatu. Viņa nomira 1842. gadā, un Aira, kuram bija tikai 13 gadu, kļuva par bāreni. Turpinot šo stāstu, prezidents Hinklijs teica:

„Mans vectēvs [Aira Hinklijs] tika kristīts Navū un . . . pēc kāda laika šķērsoja lidzenumus, piedaloties [pionieru] pārceļošanā.” Šajā 1850. gada ceļojumā, „vienā un tajā pašā dienā, nomira gan Airas jaunā sieva, gan viņa [pusbrālis]. Viņš pagatavoja rupji tēstus zārkus, apbedīja tos, paņēma uz rokām savu mazulīti un aiznesa viņu uz [Sālsezera] ieleju.

Saskaņā ar Brigama Janga prasību viņš uzcēla Kovfortu, kļuva par pirmo Filmoras staba prezidentu [Jūtas štatā] un paveica vēl tūkstošiem citu lietu, virzot uz priekšu šo darbu.

Pēc tam nāca mans tēvs. . . . Viņš kļuva par prezidentu vislielākajam Baznīcas stabam, kurā bija vairāk nekā 150 000 Baznīcas locekļu.”

Drīz vien prezidenta Hinklija domas novērsās no priekštečiem un pievērsās pēctečiem. Viņš turpināja:

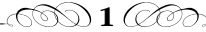
„Sēdot templī un domājot par šo trīs vīriešu dzīvēm, es paskatījos lejup, uz savu meitu, viņas meitu, manu mazmazmeitu un uz viņas bērniem — saviem mazmazbērniem. Es pēkšņi atskārtu, ka esmu tieši pa vidu šīm septiņām paaudzēm — trijām pirms un trijām pēc manis.

Tajā svētajā, svētīgajā namā mani caurstrāvoja milzīga pienākuma sajūta — nodot tālāk visu, ko esmu saņēmis kā mantojumu no saviem priekštečiem, nododot to tiem, kuri ir nākuši pēc manis.”¹

Pateikdamies par saviem pionieru priekštečiem un visu agrīno pēdējo dienu svēto pionieru atstāto mantojumu, prezidents Hinklijs bieži uzsvēra, ka arī daļa no visas mūsdienų pasaules Baznīcas locekļiem ir pionieri. 1997. gadā viņš teica Gvatemalas svētajiem: „Šogad mēs atzīmējam 150. gadadienu, kad mormoņu pionieri ieradās Sāls ezera ielejā. Viņi mēroja tālu ceļu ar vezumiem un rokas ratiņiem. Viņi bija pionieri. Taču pionieru gaitas turpinās. Mūsu vidū ir pionieri no visas pasaules, un jūs esat starp tiem.”² Uzrunājot Taizemes svētos, viņš paziņoja: „Jūs esat pionieri, kas turpina izplatīt Tā Kunga vārdu šajā dižajā tautā.”³ Līdzīgus vārdus viņš teica arī 2002. gadā, apciemojot Ukrainas svētos: „Baznīcai ir agrīno dienu pionieri, un jūs esat tagadējie, šī brīža pionieri.”⁴

Runājot par agrīnajiem pionieriem, prezidents Hinklijs nevēlējās pievērsties vienīgi pagātnei, viņa mērķis bija daudz plašāks. Viņš lūkojās nākotnē, cerot, ka agrīno svēto ticība un upuri „kļūs par spēcīgu motivāciju mums visiem, jo katrs no mums ir pionieris savā paša dzīvē un bieži vien arī savā ģimenē.”⁵

Gordona B. Hinklija mācības

Balstoties uz savu vīziju, strādājot un paļaujoties uz to, ka caur viņiem darbosies Dieva spēks, agrinie pēdējo dienu svēto pionieri īstenoja savu ticību realitātē.

Tikai pateicoties ticībai, nelielā agrīno jaunpievērsto grupiņa [no Savienoto Valstu austrumiem] pārcēlās no Ņujorkas uz Ohaio un no Ohaio uz Misūri, un no Misūri uz Ilinoisu, tiecoties pēc miera un brīvības, lai varētu pielūgt Dievu saskaņā ar savu sirdsapziņu.

Pirmo reizi pārejot Komercas purvus Ilinoisā, viņi ar ticības acīm skatīja skaisto [Navū] pilsētu. Ar pārliecību, ka ticība bez darbiem ir nedzīva, viņi nosusināja šo purvaino zemi, izplānoja pilsētu, uzcēla pamatīgas mājas, kā arī pielūgsmes un mācību ēkas, kas vainagojās ar majestātiska tempļa celtniecību, kas tolaik bija smalkākā ēka visā Ilinoisā. . . .

[Drīz vien nāca] vajāšanas, kuras uzsāka zaimojoši un asinskāri pūļi. Viņu pravietis tika nogalināts. Viņu sapņi tika sagrauti. Bet viņi jau atkal smēlās drosmi ticībā, sapulcējoties pēc pravieša izstrādātā parauga, lai sagatavotos nākamajai izceļošanai.

Ar asarām acīs un sāpošu sirdi viņi pameta savas ērtās mājas un darbnīcas. Viņi atskatījās uz savu svēto templi un tad ar ticību pievērsa skatu rietumiem, nezināmajām un neizpētītajām zemēm, 1846. gada februārī cauri ziemas sniegiem šķērsojot Misisipi [upi] un turpinot brist savu dubļaino ceļu pāri Aiovas prērijai.

Ar ticību viņi iekārtoja Ziemas mītņi pie Misūri [upes]. Simtiem cilvēku nomira, kad tos pieveica mēris, dizentērija un difterija. Taču ticība uzturēja tos, kuri izdzīvoja. Viņi apglabāja savus mīļos uz kraujas, virs upes, un 1847. gadā atsāka ceļu . . . uz rietumu kalniem.

Brigams Jangs ticībā pārlaida skatu [Sālsezera] ielejai, kas tolaik bija sausa un neauglīga, pasludinot: „Ši ir tā vieta.” Pēc četrām dienām viņš jau atkal ticībā piesita savu spieķi zemei . . . un teica: „Šeit būs mūsu Dieva templis.” Majestātiskais un svētais [Soltleikas templis] ir apliecinājums ticībai — ne vien to ļaužu ticībai, kuri to uzbūvēja, bet arī to ļaužu ticībai, kuri to joprojām izmanto, veicot diženu un nesavtīgu mīlestības darbu.

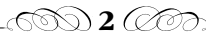
Pāvils rakstīja ebrejiem: „Ticība ir stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām.” (Ebrejiem 11:1.) Visi šie dižie sasniegumi, par kuriem es šeit runāju, kādreiz bija tikai „stipra paļaušanās uz to, kas cerams, pārliecība par neredzamām lietām”. Taču, pateicoties vīzijai, darbam un paļāvībai uz to, ka caur viņiem darbojas Dieva spēks, [pionieri] īstenoja to, kam ticēja.⁶

Tas spēks, kas virzīja mūsu priekštečus evaņģēlijā, bija viņu ticība Dievam. Tas bija tas pats spēks, kas ļāva iziet no Ēģiptes, šķērsot Sarkano jūru, paveikt garo ceļu cauri tuksnesim un nodibināt Apsoļitajā zemē Izraēlu. . . .

Mums ir ļoti, ļoti nepieciešama šāda kvēlojoša ticība dzīvajam Dievam un Viņa dzīvajam, augšāmceltajam Dēlam, jo tā bija mūsu evaņģēlija priekšteču dižā un virzošā ticība.

Viņu vīzija pacēlās pāri visiem citiem apsvērumiem, aizēnojot tos. Ejot uz rietumiem, viņi bija tūkstoš jūdžu, tūkstoš nogurdinošu jūdžu (1600 km) attālumā no tuvākajām austrumos esošajām apmetnēm un astoņsimt jūdžu (1300 km) attālumā no apmetnēm rietumos. Personīga un individuāla atziņa par Dievu, savu Mūžīgo Tēvu, uz kuru tie varēja raudzīties ticībā, bija viņu spēka avots. Viņi ticēja dižēnajam Svēto Rakstu norādījumam: „Raugies uz Dievu un dzīvo.” (Almas 37:47.) Ticībā tie centās darīt Viņa gribu. Ticībā tie lasīja un pieņēma dievišķo mācību. Ticībā tie strādāja līdz pat spēku izsīkumam, ar nezūdošu pārliecību, ka tiem būs jāatskaitās Tam, kurš ir viņu Tēvs un viņu Dievs.⁷

Mums ir apbrīnojama vēsture. To apmirdz varonība, neatlaidīga principu ievērošana un nepagurstoša uzticība. Tā ir ticības rezultāts. Mūs gaida dižena nākotne. Tā sākas šodien. Mēs nedrīkstam apstāties. Mēs nedrīkstam palēnināt gaitu. Mēs nedrīkstam samazināt tempu vai saīsināt savu soli.⁸

Agrīnie pēdējo dienu svēto pionieri lūkojās nākotnē ar diženu sapni par Ciānu.

Mums pienāktos noturēt godbijīgu klusuma mirkli, lai izrādītu cieņu tiem, kuri ir ielikuši šī diženā darba pamatu. . . . Viņu grandiozais mērķis bija Ciāna [skat. M&D 97:21; Mozus gr. 7:18]. Viņi dziedāja par to. Viņi sapņoja par to. Tā bija viņu diženā cerība. Mums allaž būtu

jāpatur atmiņā viņu episkais ceļojums kā patiesi unikāls veikums. Desmitiem tūkstošu ļaužu, kuri pārcēlās uz rietumiem, apdraudēja visas iespējamās likstas, tai skaitā nāve, kuras nežēlīgo īstenumu iepazīna katra vezumnieku rinda un katra rokas ratiņu grupa.

Es izjūtu godbijīgu cieņu pret Brigamu Jangu. Viņš bija redzējis Sālszera ieleju vīzijā — labu laiku iepriekš, pirms varēja to skatīt savām dabiskajām acīm. Es šaubos, vai citādi viņš jebkad būtu tur apstājies. Kalifornijā un Oregonā bija zaļākas zemes. Citur bija daudz dziļāka un auglīgāka augsne. Citur bija daudz lielākas kokaudzes, daudz vairāk ūdens un daudz mērenāks un patīkamāks klimats.

Šeit bija kalnu upes, tas tiesa, bet neviena no tām nebija ļoti liela. Augsne bija pavisam nepārbaudīta. Neviena arkls nekad nebija šķēlis tās sažuvušo virskārtu. Es apbrīnoju, es vienkārši apbrīnoju to, ka prezidents Jangs atveda milzīgu ļaužu pulku . . . uz vietu, kur vēl nekad nebija pieredzēta ne sēja, ne pļauja. . . .

Viņi bija ceļa nogurdināti, šie pionieri. Bija nepieciešamas 111 dienas, lai atvestu viņus no Ziemas mītnes līdz Sālszera ielejai. Viņi bija noguruši. Viņu drēbes bija nonēsātas. Viņu lopi bija novārguši. Laiks bija karsts un sauss — karstais jūlija laiks. Taču te nu viņi bija, domājot par turpmākajiem gadiem un sapņojot tūkstošgades sapni, grandiozo sapni par Ciānu.⁹

Kādu dienu es stāvēju vecajā Liverpūles piestātnē, Anglijā. Tajā piektdienas rītā, kad mēs tur atradāmies, tur gandrīz nekas nenotika. Taču reiz tur dūca gluži kā bišu stropā. 1800–tajos gados desmitiem tūkstošu no mūsu ļaudīm mēroja ceļu pa to pašu akmens bruģi, pa kuru gājām mēs. Viņi nāca no Britu salām un Eiropas zemēm, būdami Baznīcas jaunpievērstie. Viņi nāca ar liecību uz lūpām un ticību savās sirdīs. Vai viņiem bija grūti pamest savas mājas un doties pretī nezināmajam Jaunajā pasaulē? Protams, ka tas bija grūti. Taču viņi paveica to ar optimismu un entuziasmu. Viņi iekāpa buru kuģos. Viņi apzinājās, ka ūdeņu šķērsošana būs labākajā gadījumā riskanta. Drīz vien viņi atklāja, ka lielākoties tā bija pavisam nožēlojama pieredze. Viņi dzīvoja piebāztās kajītēs — nedēļu pēc nedēļas. Viņi pārcieta vētras, slimības un nelabumu. Daudzi ceļā nomira un tika apglabāti jūrā. Tas bija grūts un baismīgs ceļojums. Jā, viņiem bija šaubas. Taču viņu ticība pacēlās pāri šīm šaubām. Viņu optimisms

bija spēcīgāks par bailēm. Viņiem bija savs sapnis par Ciānu un viņi bija devušies ceļā, lai to īstenotu.¹⁰

3

Villija un Martina rokas ratiņu pionieru grupu glābšana parāda Jēzus Kristus evaņģēlija būtību.

Atgriezīsimies atpakaļ . . . 1856. gada oktobrī. Sestdien [4. oktobrī] Franklins D. Ričards kopā ar dažiem ceļabiedriem ieradās [Sālsezera] ielejā. Viņi bija atceļojuši no Ziemas mītnes ar stipriem zirgiem un viegliem vezumiem un bija spējuši ierasties īsā laikā. Brālis Ričards nekavējoties uzmeklēja prezidentu Jangu. Viņš paziņoja, ka simtiem vīriešu, sieviešu un bērnu izklaidus nāk pa garo ceļu . . . uz [Sālsezera] ieleju. Lielākā daļa no tiem velk rokas ratiņus. . . . Priekšā gaida ceļa posms, kas ved augšup — līdz pat kontinentālajai grēdai, pēc kuras jāpaveic vēl daudz, daudz jūdžu. Viņi ir bezcerīgā stāvoklī. . . . Viņi visi aizies bojā, ja vien tos neglābs.

Es domāju, ka prezidents Jangs tonakt negulēja. Es domāju, ka viņa prātā riņķoja ainas ar šiem izmisumā nonākušajiem . . . cilvēkiem.

Nākamajā rītā viņš . . . vēsās pie ļaudīm, sakot:

„Tagad es došu šiem ļaudīm tematu pārdomām un ziņojumu elderiem, kuri var runāt ar citiem. . . . Tas ir šāds . . . Daudzi no mūsu brāļiem un māsām atrodas līdzenumos ar rokas ratiņiem un, iespējams, daudzi šobrīd ir 700 jūdžu [1100 km] attālumā no šīs vietas, un viņi ir jāatved uz šejieni, mums viņiem ir jāsniegta palīdzība. Ziņojums ir šāds: „Dabūjiet viņus uz šejieni!”

Tā ir mana reliģija; to man liek Svētais Gars, kurš ir manī. Mums ir jāglābj šie cilvēki.

Es aicināšu bīskapus jau šodien. Es negaidīšu līdz rītdienai vai parītdienai, lai sadabūtu 60 labus mūļu pārus un 12 vai 15 ratus. Es negribu sūtīt vēršus. Es gribu labus zirgus un mūļus. Tie ir šajā apkaimē, un mums tie jādadabū. Vēl arī 12 tonnas miltu un 40 labus pārvadātājus, neskaitot tos, kuri vadīs grupas.

Es jums saku, ka jūsu ticība, reliģija un ticības apliecinājumi neizglābs nevienu no jūsu dvēselēm mūsu Dieva celestiālajā valstībā, ja vien jūs nerīkosieties saskaņā ar principiem, kurus es jums šobrīd mācu. *Ejiet un atvediet cilvēkus, kuri šobrīd atrodas līdzenumos.*”

„Kad glābēji sasniedza ieputinātos svētos, viņi tos uzņēma kā eņģeļus no debesīm.”

(Citāts no LeRoy R. Hafen un Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1960. g.), 120.–121. lpp.)

Tajā pēcpusdienā sievietes savāca milzum daudz pārtikas, gultas veļas un drēbju.

Nākamajā rītā zirgi tika apkalti un rati tika salaboti un piekrauti.

Aiznākamajā rītā, otrdien, ceļā uz austrumiem izbrauca 16 mūļu pāri. Līdz oktobra beigām ceļā, lai sniegtu palīdzību, bija devušās 250 grupas.¹¹

Kad glābēji sasniedza ieputinātos svētos, viņi tos uzņēma kā eņģeļus no debesīm. Cilvēki lēja pateicības asaras. Rokas ratiņu vilcēji tika pārcelti uz vezumiem, lai daudz ātrāk varētu aizceļot līdz Sālsēzera kopienai.

Kādi divsimt nomira, taču tūkstotis tika glābti.¹²

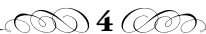
Stāsti par [šiem] ieputinātajiem svētajiem un viņu ciešanām, un nāvi tiks atkārtoti vairākkārt. . . . Stāstus par viņu glābšanu vajadzētu atkārtot atkal un atkal. Tie parāda Jēzus Kristus evaņģēlija būtību. . . .

Es esmu pateicīgs, ka mūsu brāļi un māsas nav ieputināti sniegā, ka viņi nesarst un nemirst, cenšoties tikt uz . . . savu Ciānu kalnos. Taču ir tādi cilvēki, un viņu nav maz, kuri atrodas bezcerīgos apstākļos un sauc pēc palīdzības un atbalsta.

Visā pasaulē ir tik daudz ļaužu, kuri ir izbadējušies un cieš no trūkuma un kuriem ir nepieciešama palīdzība. Es esmu pateicīgs, ka varu teikt — mēs palīdzam daudziem, kuri nav no mūsu ticības un cieš ārkārtīgu trūkumu un kuriem mēs varam palīdzēt ar saviem resursiem. Taču mums nemaz nav jālūkojas tik tālu. Daži no mūsējiem arī sauc pēc palīdzības savās sāpēs un ciešanās, vientulībā un bailēs. Mums ir liels un svēts pienākums — pasniegties un palīdzēt tiem, uzmundrināt tos, pabarot tos, ja tie ir izsalkuši, gādāt par viņu garu, ja tie ir izslāpuši pēc patiesības un taisnīguma.

Visapkārt ir tik daudz cilvēku, kuri bezmērķīgi kļīst, ejot traģisko narkotiku, bandu un netikumības ceļu un ciešot no visa veida likstām, kas to pavada. Mūsu vidū ir atraitnes, kuras ilgojas pēc draudzīgām balsīm un patiesām rūpēm, kas liecinātu par mīlestību. Starp mums ir cilvēki, kuru kvēlā ticība ir pakāpeniski izdzisusi. Daudzi no viņiem vēlas atgriezties, taču īsti nezina, kā to izdarīt. Viņiem ir vajadzīgas draudzīgas, pretimnākošas rokas. Ar nelielu piepūli daudzi no viņiem var tikt atvesti atpakaļ, lai no jauna mielotos pie Tā Kunga galda.

Mani brāļi un māsas, es ceru, es lūdzu par to — kaut katrs no mums . . . apņemtos uzmeklēt tos, kam ir nepieciešama palīdzība, kas atrodas bezcerīgos un grūtos apstākļos, un mīlestības garā aicinātu viņus atgriezties Baznīcā, kur spēcīgas rokas un mīlošas sirdis tos sasildīs, mierinās, atbalstīs un palīdzēs uzsākt ceļu uz laimīgu un ražīgu dzīvi.¹³

Ikviens no mums ir pionieris.

Ir labi paraudzīties pagātnē, lai novērtētu tagadni un iegūtu perspektīvu nākotnei. Ir labi paraudzīties uz to, kādi tikumi piemituši

priekšgājējiem, lai gūtu spēku — stāties pretī nākotnei. Ir labi padomāt par to cilvēku darbu, kuru sapņi un sākotnējās, cītīgi lolotās ieceres, lai gan tie tik smagi strādājuši un tik maz ieguvuši šajā pasaulē, ir nesušas tik dzienu ražu, kuras augļus gūstam mēs. Viņu lieliskais piemērs var kļūt par neatvairāmu motivāciju mums visiem, jo ikviens no mums ir pionieris savā paša dzīvē un bieži vien arī savā ģimenē, un daudzi no mums ik dienas veic pionieru darbu, cenzdamiem nodibināt evaņģēlija atbalsta vienības tālās pasaulēs malās.¹⁴

Mēs vēl joprojām veicam pionieru darbu. Mēs neesam pārstājuši veikt pionieru darbu, kopš . . . brīža, kad mūsu ļaudis pameta Navū un beigu beigās . . . ienāca lielā Sālsezera ielejā. Tas bija riskants pasākums. Taču viņiem bija mērķis — atrast vietu, kur apmesties uz dzīvi, lai varētu pielūgt Dievu saskaņā ar savu sirdsapziņu. . . .

Šobrīd mēs joprojām dodamies pasaulē, lai sasniegtu vietas, kas [reiz] šķita tikpat kā nepieejamas. . . . Es pats personīgi esmu pieredzējis Baznīcas izaugsmi Filipīnās. Man bija tas gods iesvētīt šo zemi misionāru darbam 1961. gadā, kad 1961. gada maija sapulcē mēs uzmeklējām vienu vietējo Filipīnu Baznīcas locekli. [1996. gadā] mēs pabijām Manilā, kur lieliskajā Aranetas kolizejā bija sapulcējušies . . . kādi 35 000. . . . Es to uzskatu par brīnumu, kas noticis [kopš] brīža, kad uzsākām darbu šajā lieliskajā Filipīnu zemē [lai uzzinātu vairāk par šo pieredzi, skat. 29.–30. lpp.].

Mēs dodamies sludināt it visur, un tas prasa pionieru darbu. Dodoties uz dažiem reģioniem, mūsu misionāri nedzīvo tajos labākajos apstākļos, taču viņi virzās uz priekšu, darot savu darbu, un tas nes augļus. Nepaieļ ilgš laiks, un mums jau ir daži Baznīcas locekļi, pēc tam — simts Baznīcas locekļu, vēlāk — pieci simti Baznīcas locekļu, un tad — tūkstotis Baznīcas locekļu.¹⁵

Baznīcas pionieru dienas vēl arvien turpinās, tās nebeidzās līdz ar aplātajiem vezumiem un rokas ratiņiem. . . . Pionierus var atrast gan starp misionāriem, kuri māca evaņģēliju, gan starp jauniešiem, kuri pievienojas Baznīcai. Parasti ikvienam no viņiem ir grūti. Tas neizbēgami prasa kaut ko upurēt. Tas var būt saistīts arī ar vajāšanām. Taču tā ir samaksa, kas tiek pienesta labprātīgi, un cena, kas par to jāmaksā, ir tikpat īstena, kā tā cena, ko maksāja ļaudis, kuri vairāk nekā pirms gadsimta šķērsoja līdzenumus, īstenojot savu dziēno pionieru veikumu.¹⁶

„Neatkarīgi no tā, vai jums ir pionieru priekšteči, vai jūs pievienojāties Baznīcai tikai vakar, jūs esat daļa no visas šīs grandiozās ainas.”

Neatkarīgi no tā, vai jums ir pionieru priekšteči, vai jūs pievienojāties Baznīcai tikai vakar, jūs esat daļa no visas šīs grandiozās ainas, par kuru šie vīrieši un sievietes sapņoja. Viņi uzsāka milzīgu darbu. Mums ir jāturpina šis diženais pienākums. Viņi ielika pamatus. Mums ir pienākums celt uz tiem.

Viņi nosprauda taku un rādīja ceļu. Mums ir pienākums palielināt, paplašināt un nostiprināt šo ceļu, līdz tas ieskaus visu Zemi. . . . Ticība bija vadošais princips tanīs grūtajās dienās. Ticība ir vadošais princips, kam mums jāseko arī šodien.¹⁷

5

Mēs godājam pionieru upurus un mantojumu, sekojot viņu piemēram un ceļot uz viņu iedibinātā pamata.

Brāļi un māsas, cik tas ir brīnumaini, ka mums ir šis diženais mantojums! Cik tas ir grandiozi — apzināties, ka mūsu priekšgājēji ir nosprauduši ceļu, pa kuru mums vajadzētu iet, mācot diženus un

mūžīgus principus, kam būtu jāklūst par vadošajām zvaigznēm mūsu pašu dzīvē un to cilvēku dzīvē, kuri nāks pēc mums. Mēs varam sekot viņu piemēram mūsdienās. Pionieri bija ārkārtīgi ticīgi, apbrīnojami lojāli, neiedomājami čakli, absolūti pārliecināti un nelokāmi godprātīgi ļaudis.¹⁸

Mēs šodien esam šeit, pateicoties [pionieru] dižajām pūlēm. Es ceru, ka mēs esam pateicīgi. Es ceru, ka mēs jūtam savās sirdīs dziļu pateicību par visu, ko viņi mūsu labā darījuši. . . .

No viņiem tika sagaidītas lielas lietas, tāpat kā no mums. Mēs zinām, ko viņi paveica, izmantojot to, kas tiem bija. Mums ir dots daudz, daudz vairāk, līdz ar milzīgu izaicinājumu — doties uzcelt Dieva valstību. Mums ir tik daudz darāmā! Mums ir dievišķs uzdevums — nest evaņģēliju katrai tautai, tautībai, valodai un cilvēkam. Mums ir uzdots mācīt un kristīt Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā. Augšāmceltais Glābējs teica: „Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.” [Marka 16:15.] . . .

Mūsu priekšteči ielika apbrīnojami stigru pamatu. Mums paveras lieliska iespēja uzbūvēt virsbūvi, kas pienācīgi sastiprināta kopā ar Kristu kā galveno stūrakmeni.¹⁹

Jūs esat visu [pionieru] ieceru un visa viņu darba augļi. . . . Cik tie bija brīnišķīgi ļaudis! Visā cilvēces vēsturē nav nekā tāda, ko varētu pielīdzināt viņu dižajiem pūļiem. . . . Kaut Dievs svētītu, lai viņu piemiņa nāktu mums par labu! Kad ceļš šķiet grūts, kad zūd cerība un šķiet, ka viss ir zaudēts, mēs varam paraudzīties uz viņiem, lai redzētu, ka viņu apstākļi bija daudz, daudz sliktāki. Prātojot par nākotni, mēs varam paraudzīties uz viņiem un viņu diženās ticības piemēru. . . .

Tā kā mēs esam saņēmuši tik diženu mantojumu, mums ir jāturpina virzīties uz priekšu. Mēs nedrīkstam atslābināties. Mums ir jāiet, augstu paceltām galvām. Mums ir jābūt godprātīgiem. Mums ir jārikojas pareizi, nebaidoties seku („Rikojies pareizi”, *Garīgās dziesmas*, 1985. g., nr. 148).²⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ ticībai bija tik izšķiroša nozīme to pionieru dzīvē, kuri vēlējās sapulcēties Sālsezera ielejā? (Skat. 1. sadaļu.) Kā viņi pielietoja savu ticību dzīvē? Kā mēs varam pielietot savu ticību, palīdzot īstenoties „diženajai nākotnei”, kas mums paveras?
- Prezidents Hinklijs mācīja, ka agrīnie pionieri lūkojās nākotnē, domājot par Ciānu kā par savu „grandiozo mērķi”, „dižo cerību” un „sapni” (2. sadaļa). Kādēļ, jūsuprāt, tas tik ārkārtīgi motivēja šos agrīnos pionierus? Vai mums ir līdzīgas cerības, kas mūs motivē šodien?
- Kā jūs iespaido prezidenta Hinklija stāsts par Villija un Martina rokas ratiņu pionieru grupu glābšanu? (Skat. 3. sadaļu.) Kā Brigama Janga aicinājumā — glābt šos ļaudis — izpaužas pravietiskā iedvesma? Ko mēs varam mācīties no tiem, kuri atsaucās viņa aicinājumam? Ko mēs varam darīt, lai glābtu un uzmundrinātu tos, kuriem nepieciešama palīdzība?
- Kā raudzīšanās pagātnē palīdz jums novērtēt tagadni un iegūt perspektīvu nākotnei? (Skat. 4. sadaļu.) Kādās jomās katrs no mums ir pionieris?
- Kādēļ ir labi godāt agrīnos pionierus? (Skat. 5. sadaļu.) Kā visi Baznīcas locekļi ir tikuši svētīti, pateicoties šo pionieru ticībai un upuriem? Kā agrīno pionieru piemērs var mums palīdzēt, saskaroties ar grūtībām?

Saistītās rakstvietas

Mateja 25:40; Etera 12:6–9; M&D 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Ieteikums skolotājiem

„Jēgpilnām diskusijām lielākoties ir pamatīga nozīme evaņģēlija apgūvē. . . . Pateicoties prasmīgi vadītām diskusijām, pieaug apmācāmo ieinteresētība un aktivitāte. Katrs klātesošais var tik iedrošināts — aktīvi iesaistīties mācību procesā. . . . Uzdodiet jautājumus, kas rosina uz pārdomātiem komentāriem un palīdz patiesi gremdēties individuālās pārdomās par evaņģēliju.” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 63. lpp.)

Atsauces

1. „Keep the Chain Unbroken” (Brigama Janga universitātes garīgais vakars, 1999. g. 30. nov.), 2. lpp.; speeches.byu.edu.
2. Uzruna Gvatemalas pilsētas ziemeļu un dienvidu reģiona konferencē, 1997. g. 26. janv., 2. lpp.; Baznīcas Vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
3. Uzruna Baznīcas locekļu sanāksmē Bangkokā, Taizemē, 2000. g. 13. jūn., 2. lpp.; Baznīcas Vēstures bibliotēka, Soltleiksitija.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 360.–361. lpp.
5. „The Faith of the Pioneers”, *Ensign*, 1984. g., 3. lpp.
6. „God Grant Us Faith”, *Ensign*, 1983. g. nov., 52.–53. lpp.
7. „The Faith of the Pioneers”, 5.–6. lpp.
8. „God Grant Us Faith”, 53. lpp.
9. „These Noble Pioneers” (Brigama Janga universitātes garīgais vakars, 1997. g. 2. feb.), 1.–2. lpp.; speeches.byu.edu.
10. „Stay the Course — Keep the Faith”, *Ensign*, 1995. g. nov., 72. lpp.
11. „Reach with a Rescuing Hand”, *Ensign*, 1996. g. nov., 85.–86. lpp.
12. „The Faith to Move Mountains”, *Ensign* vai *Liahona*, 2006. g. nov., 84. lpp.
13. „Reach with a Rescuing Hand”, 86. lpp.
14. „The Faith of the Pioneers”, 3. lpp.
15. Citāts no Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 213.–215. lpp.
16. Citāts no Gerry Avant, „Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails”, *Church News*, 1993. g. 24. jūl., 6. lpp.
17. „These Noble Pioneers”, 2., 4. lpp.
18. „These Noble Pioneers”, 2. lpp.
19. „True to the Faith”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 66.–67. lpp.
20. „These Noble Pioneers”, 2., 6. lpp.

*„Katra no jums ir Dieva meita. Apmāģijiet ikvienu šī
paša svarīgākā fakta brīnumaino nozīmi.”*

Dieva meitas

„Taisnīgo sieviešu spēks ir apbrīnojams.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Visas savas dzīves laikā Gordons B. Hinklijs pauda pateicību sievietēm par viņu sniegto ieguldījumu un spējām. Viņš arī sniedza spēcīgu liecību par sieviešu lielo nozīmi Dieva mūžīgajā iecerē. Viņš priecājās par sieviešu pieaugošo ietekmi, kā arī viņu ticību Glābējam un nodošanos savām ģimenēm un Baznīcai.

Gordona B. Hinklija māte Ada bija gudra un izglītota sieviete, kurai ļoti patika literatūra, mūzika un māksla. Divdesmit deviņu gadu vecumā viņa apprecējās ar atraitni Brajentu Hinkliju un uzņēmas rūpes par astoņiem bērniem, kuri sēroja par savas mātes nāvi. Viņa tos audzināja ar mīlestību, sniedza nepieciešamo atbalstu un mācījās pārvaldīt lielu saimniecību. Gordons bija pirmais no pieciem Eidas un Brajenta bērniem. Lai gan Eida nomira, kad Gordonam bija 20 gadi, viņas mācības un piemērs atstāja paliekošu ietekmi uz visu viņa dzīvi. Par viņu runājot, viņš vienmēr pieminēja ārkārtīgi lielo ietekmi, kādu māte uz viņu bija atstājusi.

Arī Gordona B. Hinklija sieva, Mārdžorija Peija, atstāja uz viņu lielu ietekmi. Viņa bija stipra sieviete, kura bija nodevusies Jēzus Kristus evaņģēlijam. Viņai piemita īpaša ticība, dzīvespriecīgs raksturs un mīlestība pret dzīvi. Prezidents Hinklijs kādā viņai rakstītā, sirsnīgā vēstulē pauda savu mīlestību un cieņu:

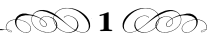
„Mēs kopā esam apceļojuši tālas un plašas zemes. Mēs esam apmeklējuši ikvienu kontinentu. Mums ir bijušas sanāksmes pasaulē lielpilsētās un daudzās citās mazās pilsētīnās. . . . Mēs esam runājuši ar miljoniem cilvēku, kuri tevi ir augstu novērtējuši. Ar vienkāršiem vārdiem tu esi nopelnījusi to cilvēku mīlestību, kuri tevi ir uzklaušījuši. Ar savām viedajām atziņām, dzīvespriecīgo un dzirkstošo asprātību, kluso un nebeidzamo gudrību un ārkārtīgi lielo

un pastāvīgo ticību tu esi ieguvusi visu to cilvēku mīlestību, kuri tevī ir ieklausījušies. . . . Tava lasīšanas kāre un nerimstošā tiekšanās pēc zināšanām tevī ir uzturējusi možu un jaunu visas tavas ilgās un ražīgās dzīves laikā.”¹

Prezidents Hinklijs bieži runāja par sieviešu dievišķo dabu un mudināja viņas tiekties pēc lielākiem sasniegumiem un ticības. Uzrunājot jaunās sievietes, viņš paziņoja: „Jūs, vārda tiešajā nozīmē, esat Visuvarenā meitas. Jūsu potenciālam nav robežu. Ja jūs kontrolēsiet savas dzīves, nākotne būs iespēju un prieka pilna. Jūs nevarat atļauties izniekot savus talantus vai laiku. Jūsu priekšā ir lielas iespējas.”² Uzrunājot pieaugušās sievietes, viņš teica: „Pasaulei ir nepieciešams sieviešu pieskāriens un mīlestība, viņu mierinājums un spēks. Mūsu skarbjai videi ir nepieciešams viņu iedrošinājums, viņām dabiski piemītošais skaistums un mantotais žēlsirdības gars.”³

Vispārējās konferences laikā, pēc prezidenta Hinklija mīlotās dzīvesbiedres, Mārdžorijas, nāves, viņš noslēdza uzrunu sievietēm ar šo izjusto pateicības izpausmi: „Cik gan es esmu pateicīgs un cik gan mums visiem vajadzētu būt pateicīgiem par sievietēm mūsu dzīvēs. Lai Dievs viņas svētī! Lai Viņa lielā mīlestība tās ieskauj un lai Viņš tās apbalvo ar spozmi un skaistumu, žēlastību un ticību.”⁴

Gordona B. Hinklija mācības

Sievietēm ir augsta un svēta vieta Dieva mūžīgajā iecerē.

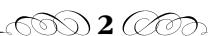
Katra no jums ir Dieva meita. Apdomājiet ikvienu šī paša svarīgākā fakta brīnumaino nozīmi. . . .

Es atgādināšu jums vārdus, ko pravietis Džozefs teica Palīdzības biedrības sievietēm 1842. gada aprīlī. Viņš sacīja: „Ja jūs dzīvosiet saskaņā ar sev piešķirtajām privilēģijām, eņģeļus nevarēs atturēt no tā, lai tie kļūtu par jūsu sabiedrotajiem” [*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 451. lpp.]. Jūsos slēpjas brīnumains potenciāls.⁵

Katra no jums ir ļoti īpaša. . . . Jūs ieņemat augstu un svētu vietu Dieva, mūsu Debesu Tēva, mūžīgajā iecerē. Jūs esat Viņa meitas, kuras Viņam ir ļoti dārgas, svarīgas un kuras Viņš ļoti mīl. Viņa dižā iecere nevar gūt panākumus bez jums.⁶

Ļaujiet man jums, māsas, teikt, ka jums nav atvēlēta otršķirīga vieta Tēva iecerē Viņa bērnu mūžīgai laimei un labklājībai. Jūs esat ļoti svarīga ieceres daļa. Bez jums šis plāns nevarētu pastāvēt. Bez jums visa iecere tiktu sagrauta.⁷

Vēl pirms dzimšanas jūsos tika ielikts kaut kas skaists, svēts un dievišķs. Nekad to neaizmirstiet. Jūsu Mūžīgais Tēvs ir dižais visuma Valdnieks. Viņš valda pār visu, taču Viņš ieklausīsies arī jūsu, Savu meitu, lūgšanās un uzklausīs, kad ar Viņu runāsi. Viņš atbildēs uz jūsu lūgšanām. Viņš jūs neatstās vienas.⁸

Tā Kunga dotais padoms Emmai Smitai attiecas uz visām sievietēm.

Mācības un Derību 25. nodaļa ir atklāsme, kas caur pravieti Džozefu tika dota viņa sievai Emmai. . . . Emmai un katram no mums Viņš teica:

„Atklāsmi Es dodu tev attiecībā uz Manu gribu, un, ja tu esi uzticīga un staigā šķīstības takas Manā priekšā, Es saglabāšu tavu dzīvību, un tu saņemsi mantojumu Ciānā” [M&D 25:2; skat. arī 16. pantu]. . . .

Lielā mērā katram no mums ir pieejamas Visuvarenā sniegtās svētības. Ja mēs vēlamies saņemt svētību, mums par to ir jāmaksā. Daļa no šīs samaksas ir mūsu uzticība. Uzticība kam? Uzticība mums pašiem, tam, kas mūsos ir vislabākais. Neviena sieviete nedrīkst atļauties sevi pazemot, noniecināt un nonievāt savas spējas vai talantus. Esiet uzticīgas tām dižajām un dievišķajām īpašībām, kas ir jūsos. Esiet uzticīgas evaņģēlijam. Esiet uzticīgas Baznīcai. Daudzi cilvēki mums apkārt to centīsies noniecināt, kritizēt, meklēt vājības tās vadītājos un nepilnības programmās. Es liecinu, ka tas ir Dieva darbs un tie, kuri runās pret to, runās pret Viņu.

Esiet Viņam uzticīgas. Viņš ir jūsu spēka patiesais avots. Viņš ir jūsu Tēvs Debesīs. Viņš ir dzīvs. Viņš dzird un atbild uz lūgšanām. Esiet uzticīgas Dievam.

Tas Kungs turpināja uzrunāt Emmu, sakot: „Ja tu . . . staigā šķīstības takas.”

Es domāju, ka ikviena sieviete . . . saprot šī teikuma nozīmi. Es domāju, ka šie vārdi, kas tika doti Emmai Smitai un tā rezultātā arī

visiem mums, bija paredzēti, lai redzētu, vai mēs esam gatavi saņemt mantojumu Dieva valstībā. Tikumības trūkums ir pilnīgā pretrunā ar paklausību Dieva baušļiem. Nav nekā skaistāka par tikumību. Nav tāda spēka, kas būtu lielāks par tikumības spēku. Nav nekā cēlāka par tikumību. Nav nevienas citas īpašības, kas būtu tik pievilcīga, vai rotājuma, kas būtu tik valdzinošs. . . .

Emma tika nosaukta par „izredzēto kundzi” [M&D 25:3]. Izsaoties ar citas rakstvietas vārdiem, tas nozīmē, ka viņa bija „Tā Kunga izraudzīts trauks”. (Skat. Moronija 7:31.) Katra no jums ir izraudzīta kundze. Jūs esat atstājušas pasauli, lai kļūtu par atjaunotā Jēzus Kristus evaņģēlija dalībniecēm. Jūs esat izdarījušas savu izvēli, un, ja jūs būsiet šīs izvēles cienīgas, Tas Kungs jūs pagodinās un paaugstinās. . . .

Emma tika ordinēta zem⁹ Džozefa rokas „izskaidrot Svētos Rakstus un skubināt baznīcu, atbilstoši tam, kā tas tika [viņai] dots ar [Viņa] Garu” [M&D 25:7].

Viņai bija jākļūst par skolotāju — par taisnīguma un patiesības skolotāju. Tas Kungs attiecībā uz šo aicinājumu viņai teica: „Un tu saņemsi Svēto Garu, un tavs laiks daudz tiks veltīts rakstīšanai un mācīšanai” [M&D 25:8].

Viņai bija jāamācās evaņģēlijs. Taču viņai bija arī jāiegūst zināšanas par pasauli, kurā viņa dzīvoja. Tas tika izskaidrots turpmākajās atklāsmēs, kas attiecas uz mums visiem. Viņai bija jāvelta savs laiks, lai „daudz mācītos”. Viņai bija jāraksta, lai izteiktu savas domas.

Jums, mūsdienu sievietēm, — gan tām, kuras ir gados, gan tām, kuras ir jaunas — es iesaku rakstīt, rakstīt dienasgrāmatas un izteikt savas domas rakstiski. Rakstīšana ir lieliska disciplīna. Tās ir milzīgas izglītībā ieguldītas pūles. Rakstīšana jums palīdzēs daudzus veidos un tādējādi jūs svētīsiet daudzus cilvēku dzīves. . . .

Runājot ar atklāsmes vārdiem, [Emmai] bija „[jāizskaidro Svētie Raksti un jāskubina baznīca, atbilstoši tam, kā tas viņai tika dots ar Viņa Garu]”.

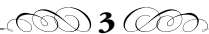
Cik gan īpašs uzdevums viņai un visām šīs Baznīcas sievietēm! Viņām ir jāamācās, jāgatavojas, jāapkopo domas, jāizklāsta Svētie Raksti un jāpārliecina darīt labus darbus, ko viņām licis Svētais Gars.

Tas Kungs turpināja: „Un patiesi Es saku tev, ka tu noliksi šīs pasaules lietas un meklēsi pēc labākām lietām” [M&D 25:10].

Es nedomāju, ka Viņš Emmai teica neraizēties par dzīvesvietu, ēdienu uz galda vai apģērbu. Viņš teica, ka viņai nevajadzētu būt tik pārņemtai ar šīm lietām, kā daudziem no mums, kuri ir paraduši par tām satraukties. Viņš teica, lai viņa pievērs uzmanību augstākām lietām — taisnīgumam, labestībai, žēlsirdības darbiem un citu mīlēšanai — tam, kam ir mūžīga vērtība. . . .

Turpinot viņu uzrunāt, Tas Kungs teica: „Tādēļ priecājies savā sirdī un līksmojies, un paliec pie derībām, kuras tu esi noslēgusi” [M&D 25:13].

Es domāju, ka Viņš katram no mums saka: „Esi laimīgs!” Evaņģēlijs ir prieks. Tas mums sniedz iemeslu priecāties. Protams, mūsu dzīvēs ir arī bēdu brīži, rūpju un nemiera pilnas stundas. Mēs visi par kaut ko satraucamies. Taču Tas Kungs mums ir teicis priecāties savās sirdīs un līksmoties.¹⁰

Mātēm ir svēts pienākums — audzināt savus bērnus taisnīgumā un patiesībā.

Katras tautas, sabiedrības un ģimenes spēks slēpjas tajās rakstura īpašībās, ko mātes bērniem ikdienu mācījušas, lielākoties, nemanāmā un vienkāršā veidā.¹¹

Mājas ir vieta, kurā attīstās jaunās paaudzes. Es ceru, ka jūs, mātes, saprotat, ka galu galā nav nozīmīgākas atbildības vai pienākuma, kas sniegtu lielāku gandarījumu, kā jūsu bērnu audzināšana drošā, mierīgā, draudzīgā un mīlošā vidē un viņiem sniegtā motivācija — pilnveidoties un darīt labu.¹²

Es atgādinu mātēm visā pasaulē, ka jūsu aicinājums ir svēts. Neviens cits nespēj jūs pienācīgi aizstāt. Neviens pienākums nav nozīmīgāks un nevienas saistības būtiskākas, kā bērnu, kurus esat laidušas pasaulē, audzināšana mīlestībā, mierā un godprātīgumā.¹³

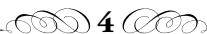
Audziniet savus bērnus gaismā un patiesībā. Māciet viņiem lūgt, kamēr viņi vēl ir mazi. Lasiet viņiem Svētos Rakstus, pat ja viņi nespēj saprast visu, ko lasāt. Māciet viņiem maksāt desmito tiesu un ziedojumus no brīža, kad viņi saņem savu pirmo naudu, lai tas kļūtu

„Lai Dievs jūs svētī, māmiņas! . . . Jūs esat nākamo paaudžu spēks.”

par ieradumu viņu dzīvēs. Māciet saviem dēliem godāt sievietes un savām meitām būt tikumīgām. Uzņemieties pienākumus Baznīcā un paļaujieties uz To Kungu, lai Viņš jums palīdzētu ikvienā saņemtajā aicinājumā. Jūs esat piemērs saviem bērniem.¹⁴

Lai Dievs jūs svētī, māmiņas! Kad visas cilvēka uzvaras un sakāves būs galā, kad dzīves kauju putekļi sāks nosēsties un kad viss, kā dēļ mēs šajā pasaulē tik smagi strādājām, pagaisīs, jums būs jābūt klāt, lai stiprinātu jauno paaudzi, kas turpinās cilvēces tālāko attīstību. Tas, cik šī jaunā paaudze būs veiksmīga, ir atkarīgs no jums.¹⁵

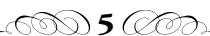
Sievietēm ir liela atbildība glābšanas darbā.

Šīs Baznīcas sievietēm piemīt liels spēks un spējas. Viņas spēj vadīt, sniegt norādījumus un būt brīvdomīgas, taču tajā pašā laikā sajūst lielu gandarījumu, ka var būt daļa no Tā Kunga valstības un ka var strādāt kopā ar priesterības nesējiem, lai to virzītu uz priekšu.¹⁶

Dievs šīs Baznīcas sievietēm ir devis darbu, lai, to darot, viņas celtu Viņa valstību. Tas ietver visus mūsu trīs dižo pienākumu aspektus — pirmkārt, mācīt evaņģēliju pasaulei; otrkārt, stiprināt Baznīcas

locekļu ticību un palīdzēt viņiem kļūt arvien laimīgākiem; un treškārt, turpināt lielo pestīšanas darbu mirušo labā.¹⁷

Pildot Tā Kunga diženo darbu, Baznīcas sievietes ir brāļu sabiedrotās. . . . Sievietēm ir ārkārtīgi svarīgi pienākumi un viņas ir atbildīgas par to, lai tie tiktu izpildīti. Viņas vada pašas savas organizācijas un tās ir spēcīgs, dzīvotspējīgs un nozīmīgs spēks, kas vairo pasaulē labo. Viņas sadarbojas ar priesterības nesējiem, kopā cenšoties celt Dieva valstību uz Zemes. Mēs jūs cienām un godājam jūsu spējas. Mēs sagaidām, ka jūs vadīsiet, būsiet stipras un sasniegsiet augstus rezultātus jūsu vadītajās organizācijās, par kurām esat atbildīgas. Mēs jūs atzīstam un atbalstām kā Dieva meitas, kuras strādā lielā vienotībā, lai palīdzētu Dievam īstenot Viņa dēlu un meitu nemirstību un mūžīgo dzīvi.¹⁸

Palīdzības biedrība ir neizmērojamu svētību avots.

Palīdzības biedrības sievietes ir pastāvīgi ieskautas mūsu Kunga rokās. Manā skatījumā, tā ir vislabākā sieviešu organizācija pasaulē. Tā ir Dieva radīta. 1842. gadā, uzrunājot māsas un organizējot Palīdzības biedrību, Džozefs Smits rīkojās, būdams pravietis.¹⁹

Ir ārkārtīgi svarīgi, lai Baznīcas sievietes būtu stipras un nelokāmas tajā, kas, saskaņā ar Tā Kunga ieceri, ir pareizs un atbilstošs. Es esmu pārliecināts, ka pasaulē nav tādas organizācijas, kas līdzinātos šīs Baznīcas Palīdzības biedrībai. . . . Ja Palīdzības biedrības locekles būs vienotas vārdos un darbos, tad viņu spēks būs neizmērojams.²⁰

Es apmeklēju staba konferenci, kurā jauna sieviete, kādas draudzes Palīdzības biedrības prezidente, runāja par kalpošanu un lielisko iespēju, kas ir dota jaunajām sievietēm viņas draudzē. Tas viss pieder jums. Jums ir pašām sava organizācija. Jums ir spējīgi vadītāji, kuri var jums dot padomu. Jums ir cilvēki, kuri piedāvās savu palīdzību grūtību un bēdu laikā.²¹

Kurš gan var apjaust brīnumaino ietekmi, kādu uz miljoniem sieviešu ir atstājušas neskaitāmas, efektīvi mācītas stundas, kas apgūtas Palīdzības biedrības sanāksmēs, kuru dēļ viņu zināšanas ir augušas, skatījums uz dzīvi kļuvis plašāks un izpratne par Dieva lietām ir kļuvusi dziļāka?

„Es . . . aicinu visas sievietes saskatīt sevī esošo potenciālu.”

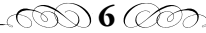
Kurš gan var izmērīt prieku, kas radies šo sieviešu dzīvēs, viņām kopā satiekoties, socializējoties bīskapijā vai draudzē un bagātinot citai citas dzīvi, pateicoties mīļām un augstu vērtētām, draudzīgām attiecībām?

Kurš gan pat savos vispārdrōšākajos iztēles sapņos spētu saskaitīt neskaitāmos žēlsirdības darbus, kas ir tikuši veikti, ēdienu, kas likts uz tukšiem galdiem, ticību, kas tikusi lolota izmisīgās slimības stundās, brūces, kas tikušas apkoptas, sāpes, kas remdētas, pateicoties mīlošiem apskāvieniem un mierinošiem, pārlicinošiem vārdiem, mierinājumu, kas dāvāts zaudējuma un no tā izrietošās vientulības brīžos? . . .

Neviens nespētu saskaitīt projektus, kas tikuši uzsākti un paveikti vietējās Palīdzības biedrībās. Neviens nespētu izmērīt labo, kas ir ienācis šo sieviešu dzīvēs, pateicoties viņu piederībai šai organizācijai, un to dzīvēs, kurās viņas ir nesušas pozitīvu ietekmi savu labo darbu dēļ. . . .

Lai Dievs svētī Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Palīdzības biedrību! Lai mīlestības gars, kas ir motivējis šīs organizācijas

locekles, . . . turpina augt un to varētu sajūst visā pasaulē. Lai viņu žēlsirdības darbi padara labākas neskaitāmu cilvēku dzīves ikvienā vietā, kur tie tiek darīti. Un lai gaisma un sapratne, mācīšanās un zināšanas, un mūžīgā patiesība sniedz labumu nākamajām sieviešu paaudzēm visās Zemes tautās caur šo neparasto un dievišķi nodibināto organizāciju.²²

Vairojiet savu dievišķumu!

Jūs, sievietes, esat daudz Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. . . . Neviens nevar apjaust, par cik lielu labā spēku jūs varat kļūt. . . . Es jūs aicinu būt pārliecinātām un stiprām, aizstāvot nozīmīgos tikumus, kas ir bijuši mūsu sociālā progresa virzītājspēks. Ja jūs būsiet vienotas, jūsu spēks būs neierobežots. Jūs varēsiet paveikt visu, ko vēlaties. Un, ak, cik gan ļoti jūs esat nepieciešamas pasaulei, kurā zūd vērtības un kurā pretinieks, šķiet, ir vadībā.²³

Es jūtu, ka man jāaicina sievietes visā pasaulē saskatīt sevī esošo potenciālu. Es neprasu, lai jūs darītu vairāk, nekā spējat. Es ceru, ka jūs nemocīsiet sevi ar domām par neveiksmi. Es ceru, ka jūs neizvirzīsiet mērķus, kurus nav iespējams sasniegt. Es ceru, ka jūs vienkārši darīsiet, ko jūs varat, labākajā jums zināmajā veidā. Ja tā būs, jūs pieredzēsiet brīnumus.²⁴

Es izsaku savu pateicību jums, uzticīgās pēdējo dienu svētās, kuras tagad jau ir miljoniem visā pasaulē. Jums piemīt liela vara darīt labu. Jūsu talanti un nodošanās evaņģēlijam ir apbrīnojama. Jūsu ticība un mīlestība pret To Kungu, Viņa darbu un Viņa dēliem un meitām ir ārkārtīgi liela. Turpiniet dzīvot saskaņā ar evaņģēliju, lai tas ir redzams visiem tiem, ar kuriem jūs sastopaties. Jūsu labie darbi runās daudz vairāk nekā jebkuri pateiktie vārdi. Esiet tikumīgas un patiesas, ticīgas un uzticīgas. Jūs esat daļa no mūžīgā plāna — plāna, ko radījis Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs. Katra diena ir daļa no mūžības.

Es zinu, ka daudzām no jums ir smagas nastas. Lai jūsu draugi Baznīcā, jūsu brāļi un māsas, palīdz tās atvieglot. Lai jūsu lūgšanas paceļas augšup, pie Viņa, kurš ir visvarens, kurš jūs mīl un kurš var izmantot spēku un līdzekļus, lai jums palīdzētu. Tas ir brīnumu pilns darbs. Jūs to zināt, un es to zinu. Ir jau viegli teikt, lai nezaudējat

drosmi, bet es to vienalga teikšu, jo es mudinu jūs doties uz priekšu ticībā.²⁵

Taisnīgo sieviešu spēks ir apbrīnojams. Tas atkal un atkal ir pierādījis šīs Baznīcas vēsturē. Tas ir mūsu vidū arī mūsdienās. Es domāju, ka tas ir daļa no jūsu esošā dievišķuma.

Māsas, vairojiet šo dievišķumu! To darot, centieties padarīt šo pasauli, kurā dzīvojat, par labāku vietu gan sev, gan visiem tiem, kuri dzīvos pēc jums.²⁶

Paldies Dievam par šīs Baznīcas brīnišķīgajām sievietēm. Lai Viņš jūsu sirdīs iedēsta lepnumu par savām spējām un pārliecību par patiesību, lai tā būtu kā kuģa stūre, kas jūs pasargā katras vētras laikā.²⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija teiktā par to, ko Debesu Tēvs jūt pret Savām meitām? (Skat. 1. sadaļu.) Kādēļ mums ir svarīgi izprast sieviešu „augsto un svēto vietu” Dieva mūžīgajā iecerē?
- Kuri aspekti no Tā Kunga dotā padoma Emmai Smitai jums liekas īpaši noderīgi? (Skat. 2. sadaļu.) Ko mēs 2. sadaļā varam mācīties par to, kā būt uzticīgiem? Ko mēs varam mācīties par to, kā būt par „izraudzīto kundzi”? Ko mēs varam mācīties par to, kā attiecināt Svētos Rakstus uz sevi?
- Kādas domas jums rodas, lasot prezidenta Hinklija doto padomu mātēm? (Skat. 3. sadaļu.) Kādas svētības jūs esat saņēmuši, pateicoties mātes ietekmei? Jautājums vecākiem — kāpēc „neviens pienākums nav saistošāks” par savu bērnu audzināšanu „mīlestībā, mierā un godprātīgumā”?
- Kādas Baznīcas sieviešu „spēka un spēju” izpausmes jūs esat pieredzējuši? (Skat. 4. sadaļu.) Kādos veidos sievietes var palīdzēt „īstenot Dieva dēlu un meitu nemirstību un mūžīgo dzīvi”? Kādēļ ir svarīgi, lai vīrieši un sievietes, virzot Tā Kunga darbu uz priekšu, strādātu kopā? Kā jūs esat pieredzējuši to īstenojamies?

- Pārlasiet prezidenta Hinklija 5. sadaļā uzsvērtās svētības, kas tiek gūtas no Palīdzības biedrības. Kādas svētības jūs esat saņēmuši, pateicoties Palīdzības biedrības māsu pūlēm, tostarp no māsām, kuras kalpo Jauno sieviešu biedrībā un Sākumskolā? Kā jūs varat stiprināt Palīdzības biedrību savā draudzē? Kā Palīdzības biedrība var palīdzēt sievietēm vairot savu pozitīvo ietekmi?
- Apdomājiet prezidenta Hinklija pamudinājumu — „saskatīt sevi esošo, lielo potenciālu” (6. sadaļa). Kā mēs varam iegūt labāku redzējumu par to, kā Dievs saskata mūsos esošo potenciālu? Ko mēs varam darīt, lai sasniegtu mūsu potenciālu? Vai jūs esat pieredzējuši „ticīgo sieviešu apbrīnojamo spēku”?

Saistītās rakstvietas

Salamana pamācības 31:10–31; Lūkas 10:38–42; Apustuļu darbi 9:36–40; Romiešiem 16:1–2; 2. Timotejam 1:1–5; Almas 56:41–48

Mācīšanas padoms

„Gatavojoties mācīt katru stundu, lūdziet, lai Gars jums palīdz saprast, kad dalīties ar jūsu svētākajām sajūtām. Iespējams, jūs sajūtiesiet pamudinājumu vairākkārt liecināt stundas laikā, ne tikai tās noslēgumā.” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 44. lpp.).

Atsauces

1. Skat. *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999. g.), 194.–195. lpp.
2. „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 115. lpp.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 509.–510. lpp.
4. „The Women in Our Lives,” *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. nov., 85. lpp.
5. „Stand Strong Against the Wives of the World,” *Ensign*, 1995. g. nov., 98. lpp.
6. „Daughters of God,” *Ensign*, 1991. g. nov., 97. lpp.
7. „Women of the Church,” *Ensign*, 1996. g. nov., 67. lpp.
8. „Stay on the High Road,” *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 112. lpp.
9. Prezidents Hinklijs izmanto vārdu *ordinēta*, kas tiek lietots arī Mācības un Derību 25:7, jo viņš citē daļu no šī teikuma. Svēto Rakstu angļu valodas izdevumā zemteksta piezīme vārdam *ordinēta* šajā pantā tiek skaidrota „jeb iecelta”. Agrīnajās Atjaunošanas dienās vārdi *ordinēts* un *iecelts* bieži tika lietoti, vienam otru aizstājot; vārds *ordinēts* ne vienmēr attiecās uz priesterības amatiem (skat. M&D 63:45).
10. „If Thou Art Faithful,” *Ensign*, 1984. g. nov., 90.–92. lpp.
11. *Mātes loma: A Heritage of Faith* (brošūra, 1995. g.), 6. lpp.
12. „Stand Strong Against the Wives of the World”, 99. lpp.
13. „Bring Up a Child in the Way He Should Go”, *Ensign*, 1993. g. nov., 60. lpp.
14. „Stand Strong Against the Wives of the World”, 99. lpp.
15. *Mātes loma: A Heritage of Faith*, 13. lpp.
16. „Women of the Church”, 68. lpp.
17. „Live Up to Your Inheritance”, *Ensign*, 1983. g. nov., 84. lpp.

5. NODAĻA

18. „If Thou Art Faithful”, 89. lpp.
19. „In the Arms of His Love”, *Ensign* vai *Liahona*, 2006. g. nov., 115. lpp.
20. „Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 2004. g. 10. janv., 20. lpp.
21. „The BYU Experience” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1997. g. 4. nov.), 2. lpp., speeches.byu.edu.
22. „Ambitious to Do Good”, *Ensign*, 1992. g. marts, 4.–6. lpp.
23. „Your Greatest Challenge, Mother”, *Ensign*, 2000. g. nov., 97. lpp.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 696. lpp.
25. „Daughters of God”, 100. lpp.
26. „Rise to the Stature of the Divine within You”, *Ensign*, 1989. g. nov., 97.–98. lpp.
27. „Live Up to Your Inheritance”, 84. lpp.

Cik gan varena ir lūgšana!

„Cik svarīgi un brīnišķīgi ir piesaukt To Kungu, lūdzot gudrību, kas ir daudz lielāka par mūsējo, lūdzot spēku paveikt to, kas mums uzticēts, lūdzot atbalstu un mierinājumu un izsakot pateicību.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

„**P**atiesībā, neviens no mums nevar būt veiksmīgs, būdams viens pats,” teica prezidents Gordons B. Hinklijs. „Mums ir nepieciešama palīdzība — palīdzība, kas ir atbilde uz mūsu lūgšanām.”¹ Prezidents Hinklijs pielietoja šo principu, pieņemot lēmumus kā Baznīcas prezidents. Elders Roberts D. Heilzs, Divpadsmit apustuļu kворuma loceklis, par viņu teica: „Viņš ir gudrs vīrs ar neparastu spriestspēju, bet, kad viņš saskaras ar neatrisināmu problēmu, viņš krīt ceļos.”²

Prezidents Hinklijs un viņa sieva, Mārdžorija, šo principu pielietoja arī mājās. Viņu dēls, Ričards, teica: „Es neatceros dienu, kad mums nebūtu bijusi ģimenes lūgšana. Kad bija tēta kārtā lūgt, viņš to darīja ļoti patiesi, taču nekad teatrāli vai pārlietu emocionāli. Klausoties viņa lūgšanās, mēs uzzinājām, cik viņa ticība ir liela. Viņš uzrunāja Dievu ar dziļu godbijību, kā gudru un cienījamu skolotāju vai padomdevēju, bet pie Glābēja vērsās ar saviļņojumu. Kad es biju mazs, es zināju, ka viņš uzrunā istas personas, kuras viņš mīl un godā.”³ Mārdžorija piebilda: „Es domāju, ka ģimenes lūgšana lielā mērā noteica to, kā bērni pret mums izturējās. Lai gan Gordons nesludināja viņiem evaņģēliju, ģimenes lūgšanā viņi dzirdēja visu, ko mēs vēlējamies, lai viņi dzird.”⁴

Kad prezidents Hinklijs kalpoja par Augstāko pilnvaroto, viņš mudināja Baznīcas locekļus „ticēt lūgšanai un tās spēkam”.⁵ Viņš liecināja, ka „lūgšana paver debesu spēkus, lai mums palīdzētu”.⁶

*„Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet;
klausīniet, tad jums taps atvērts” (Mateja 7:7).*

Viņš apsolīja: „Lūdziet, un debesu Dievs par jums būs priecīgs, jūs svētīs un apveltīs jūsu sirdis ar laimi un dzīves ar mieru.”⁷

Gordona B. Hinklija mācības

1

Dievs ir mūsu Tēvs, un Viņš aicina mūs lūgt Viņu personīgi.

No visiem lieliskajiem, brīnišķīgajiem un iedvesmojošajiem apsolījumiem, ko esmu lasījis, vispārliciecinotākie, manuprāt, ir Glābēja vārdi: „Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts.” (Mateja 7:7.)⁸

Nekad neaizmirstiet, kas jūs esat. . . . Jūs patiesi esat Dieva bērni. . . . Viņš ir jūsu Mūžīgais Tēvs. Viņš jūs mīl. Jūs varat vērsties pie Viņa lūgšanā. Viņš ir aicinājis jūs to darīt. . . . Tas ir tik brīnišķīgi! Viņš ir Dižākais no visiem. Viņš ir Visuma Radītājs un Valdnieks. Un tomēr Viņš ieklausās jūsu lūgšanās!⁹

Mēs varam tuvoties Tam Kungam, Viņu lūdzot. Mēs varam Viņam izteikt pateicību. Es nevaru saprast, kā tas var būt, ka Dižais Visuma Dievs, Visuvarenais, katru no mums, Saviem bērniem, aicina ar Viņu runāt individuāli. Tā ir tik vērtīga iespēja. Tas ir tik brīnišķīgi, ka mēs to varam darīt. Es liecinu, ka mūsu lūgšanas, kas tiek izteiktas ar pazemību un sirsnību, tiek uzklauskātas un atbildētas. Tas ir brīnumaini, bet tā tiešām ir.¹⁰

Brāļi un māsas, es zinu, ka jūs esat cilvēki, kuri lūdz. Tas ir brīnišķīgi, jo mūsdienās lūgšana daudzu cilvēku dzīvēs vairs nepastāv. Cik svarīgi un brīnišķīgi ir piesaukt To Kungu, lūdzot gudrību, kas ir daudz lielāka par mūsējo, lūdzot spēku paveikt to, kas mums uzticēts, lūdzot atbalstu un mierinājumu un izsakot pateicību.¹¹

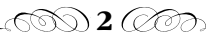
Es aicinu katru no mums censties dzīvot tuvāk Tam Kungam un sarunāties ar Viņu daudz biežāk un ar lielāku ticību.

Tēti un mammas, lūdziet par saviem bērniem. Lūdziet, lai viņi tiktu pasargāti no pasaules ļaunuma. Lūdziet, lai viņi varētu pieaugt ticībā un zināšanās. Lūdziet, lai viņi tiktu vadīti pretī veiksmīgai un labai dzīvei. Vīri, lūdziet par savām sievietēm. Izsakiet Tam Kungam savu pateicību un lūdziet par viņām. Sievas, lūdziet par saviem vīriem. Daudzi no viņiem saskaras ar lielām grūtībām, neskaitāmām

problēmām un apjukumu. Lūdziet Visuvarenajam, lai viņi tiktu vadīti, svētīti, aizsargāti un iedvesmoti savos taisnīgajos centienos.

Lūdziet par mieru uz Zemes, lai Visuvarenais, kurš vada Visumu, izstieptu Savu roku un ļautu Savam Garam būt ar cilvēkiem un tautas nesaceltos cita pret citu. . . . Lūdziet gudrību un izpratni, saskaroties ar problēmām savā dzīvē.¹²

Apbrīnojama lieta attiecībā uz lūgšanu ir tā, ka tā ir personīga un individuāla un ka tad, kad jūs runājat ar savu Tēvu Debesīs Tā Kunga, Jēzus Kristus, vārdā, neviens cits tajā nevar iejaukties. Lūdziet. Lūdziet Tam Kungam savu grēku piedošanu. Lūdziet Tam Kungam palīdzību. Lūdziet Tam Kungam jūs svētīt. Lūdziet Tam Kungam palīdzību īstenot jūsu taisnīgos centienus. . . . Lūdziet To Kungu par visām svarīgajām lietām, kas jums dzīvē ir patiešām nozīmīgas. Viņš ir gatavs palīdzēt. Nekad to neaizmirstiet.¹³

Ģimenes lūgšanas rada brīnumus atsevišķu cilvēku dzīvēs, ģimenēs un sabiedrībā.

Mūsdienās ir jāliek jauns uzsvars uz godīgumu, raksturu un godprātīgumu. Mūsdienu dzīves modelis mainīsies tikai tad, ja mēs savā uzvedībā atkal ietversim tikumus, kas veido īstas civilizācijas būtību. Galvenais jautājums: „Ar ko lai mēs sākam?”

Es būtu gandarīts, ja mēs sāktu ar to, ka mēs atzītu, ka Dievs ir mūsu Mūžīgais Tēvs, ka mēs esam Viņa bērni un ka, sazinoties ar Viņu, mēs apliecinātu, ka Viņš ir mūsu Valdnieks, un katru dienu mēs lūgtu Viņa vadību visās lietās.

Es esmu pārliecināts, ka atgriešanās pie senā lūgšanas modeļa — ģimenes lūgšanas mājās — ir galvenais veids, kā mēs varam tikt galā ar pieaugošo, netikumīgo uzvedību mūsdienu sabiedrībā. Mēs nevaram gaidīt, ka brīnumi notiks vienā acumirkļī, taču tie varētu notikt vienas paaudzes laikā. . . .

Jau pašā lūgšanas pozā, kad mēs atrodamies uz ceļiem, ir kaut kas tāds, kas ir pretrunā ar attieksmi, ko aprakstīja Pāvils: „Augstprātīgi . . . pārsteidzīgi, uzpūtīgi.”

Šajā tēva, mātes un bērna kopīgajā lūgšanas pozā ir kaut kas tāds, kas atbrīvo no viņa aprakstītajām īpašībām: „nepaklausīgi vecākiem, . . . cietsirdīgi”.

Šajā Dievības uzrunāšanas veidā ir kaut kas pretējs tieksmei zaimot un mīlēt baudu vairāk, nekā Dievu. [Skat. 2. Timotejam 3:1–4.]

Tieksme būt negantiem un nepateicīgiem, kā to aprakstīja Pāvils, pazūd, kad ģimenes locekļi kopīgi pateicas Tam Kungam par dzīvi, mieru un visu, kas viņiem ir dots. Un, kad viņi pateicas Tam Kungam cits par citu, ģimenē pieaug savstarpējā atzinība, cieņa un pieķeršanās. . . .

Kopā Tā Kunga priekšā atceroties nabagos, trūkumcietējus un nomāktos, rodas neapzināta, bet īsta mīlestība un cieņa pret citiem un vēlme kalpot citu labā. Mēs nevaram lūgt Dievam palīdzēt nelaimē nonākušam kaimiņam, ja mums nav vēlēšanās kaut ko darīt, lai viņam palīdzētu. Cik gan lieli brīnumi notiktu cilvēku dzīvēs, ja viņi noliktu malā savtību un nodotos kalpošanai! Sēklu, no kuras var izaugt šis auglīgais un patvērumu dodošais koks, vislabāk ir stādīt un audzēt ikdienas ģimenes lūgšanā. . . .

Es nezinu neko citu, kas tā palīdzētu noņemt spriedzi ģimenē, smalkā veidā ieaudzinātu cieņu pret vecākiem, kas vedina uz paklausību, un ietekmētu grēku nožēlas garu, kas lielā mērā dzēstu graužošu šķiršanās un vardarbības ietekmi ģimenēs, kā kopīga atzišanās savās vājībās Tā Kunga priekšā un Viņa piesaukšana, lai Viņš svētītu mājas un tos, kuri tajās mīt. . . .

Ģimene ir sabiedrības pamatvienība. Ģimene, kura lūdz, ir cerība uz labāku sabiedrību. „Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams.” (Jesajas 55:6.)¹⁴

Mani saviļņoja . . . jauna misionāra sirdi plosošs paziņojums. Viņš sacīja: „Es šeit atrodos jau mēnešiem ilgi. Es nevaru iemācīties valodu. Man nepatīk cilvēki. Dienas laikā es esmu nomākts, bet naktī raudu. Es vēlos nomirt. Es uzrakstīju savai mammai vēstuli, lūdzot attaisnojumu, lai varētu atgriezties mājās. Es saņēmu viņas atbildi. Viņa rakstīja: „Mēs lūdzam par tevi. Nepaiet ne diena, kad mēs no rīta, pirms ēšanas, un vakarā, pirms gulētiešanas, kopā nenomestos ceļos un nelūgtu Tam Kungam tevi svētīt. Mēs ne tikai lūdzam, bet arī gavējam, un, kad tavi jaunākie brāļi un māsas lūdz, viņi saka:

Mēs varam stiprināt mūsu ģimeni, metoties ceļos, lai lūgtu.

„Debesu Tēvs, svētī Džoniju . . . un palīdzi viņam iemācīties valodu un darīt darbu, ko viņš tika aicināts darīt.””

Pēc tam šis jauniešs ar asarām acīs turpināja, sakot: „Es mēģināšu atkal. Es pievienošos viņu lūgšanām un viņu gavēšanai.”

Pēc četriem mēnešiem es no viņa saņēmu vēstuli, kurā viņš rakstīja: „Ir noticis brīnums. Tas Kungs man ir dāvājis valodas dāvanu. Es esmu iemācījies milēt šīs brīnišķīgās zemes cilvēkus. Paldies Dievam par manas ģimenes lūgšanām!”¹⁵

Kā mēs varam padarīt savas mājas vēl skaistākas? Jā, kopā ar ģimeni pielūdzot visa skaistā Avotu. Vai mēs varam stiprināt sabiedrību un padarīt to par labāku vietu dzīvošanai? Jā, stiprinot savas ģimenes dzīves tikumus, kopā metoties ceļos un pielūdzot Visuvareno Viņa Mīlotā Dēla vārdā.

Ja šis paradums — atgriešanās pie ģimenes lūgšanas — izplatīsies visā zemē un pasaulē, tad tas vienas paaudzes laikā lielā mērā novērsīs graujošo ietekmi, kas mūs pamazām iznīcina. Tas cilvēku sirdīs atjaunos godprātīgumu, savstarpēju cieņu un pateicības garu.¹⁶

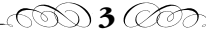
Vai lūgt ir grūti? Vai ir tik grūti mudināt tēvus un mātes nomesties ceļos kopā ar saviem mazajiem bērniem un uzrunāt Dievības troni, lai izteiktu pateicību par svētībām, lūgtu par tiem, kuri ir nonākuši

nelaimē, kā arī par sevi pašu, un tad to lūgt Glābēja un pasaules Pestītāja vārdā? Cik gan varena ir lūgšana! Par to es varu liecināt un par to varat liecināt arī jūs. Cik gan traģisks ir ģimenes zaudējums, kura neizmanto šo vērtīgo un vienkāršo paradumu.¹⁷

Ja jūsu vidū ir kāds, kurš vēl nelūdz kopā ar ģimeni, uzsāciet to darīt tagad — ja varat, metieties kopā ceļos katru rītu un vakaru un runājiet ar To Kungu, un paudiet savu pateicību, lūdziet Viņam svētīt pasaules trūkcumcietējus un runājiet ar Viņu par savu labklājību.¹⁸

Es jums liecinu: ja vien jūs sirsnīgi lūgsiet kopā ar ģimeni, jūs nepaliksit neatalgoti. Iespējams, jūs pārmaiņās neredzēsiet uzreiz. Tās var būt ļoti nemanāmas. Bet tās būs patiesas, jo „tiem, kas Viņu meklē, [Dievs] atmaksā”. (Ebrejiem 11:6.)

Būsim uzticīgi, rādot šo piemēru pasaulei un mudinot citus darīt tāpat.¹⁹

Mums ir jālūdz un jāieklaušas, jo mēs saņemsim atbildes uz mūsu lūgšanām.

Nekad nepieņemiet, ka jūs visu varat paveikt viens pats. Jums ir nepieciešama Tā Kunga palīdzība. Nekad nevilcinieties nomesties ceļos kādā klusā vietā un runāt ar Viņu. Cik gan aprīnojama un brīnišķīga ir lūgšana! Padomājiet par to. Mēs patiešām varam runāt ar mūsu Tēvu Debesīs. Viņš mūs uzklaušīs un atbildēs, taču mums ir jāieklaušas šajā atbildē. Nekas nav tik nenozīmīgs un nesvarīgs, lai tajā ar Viņu nedalītos.²⁰

Lūdziet To Kungu, sagaidot no Viņa atbildes. . . . Mūsu lūgšanām, lielākoties, ir viena nelaime: mēs tās izsakām, gluži kā pa telefonu pasūtot pārtikas preces, — mēs veicam pasūtījumu un noliekam klausuli. Mums vajadzētu medīt, gremdēties pārdomās, domāt par to, ko un kādēļ lūdzam, un tad runāt ar To Kungu — līdzīgi, kā cilvēks runā ar cilvēku. „Tad nāciet, turēsīm tiesu, saka Tas Kungs” (Jesajas 1:18).²¹

Nekas nepalīdz tik ļoti, kā kāda jautājuma nodošana Tā Kunga rokās. . . . Man nav jāvilcinās, lai sacītu, ka es esmu saņēmis atbildes uz savām lūgšanām. Es to zinu. Es to nevaru noliegt. Mums, šajā grūtajā laikmetā, ir jālūdz vadība. . . . Labākais ir tas, ka jums nav jābūt

ģēnijiem, lai lūgtu. Viņš ieklausīsies vispazemīgākajos lūdzējos. . . . Piesauciet To Kungu! Viņš ir izteicis aicinājumu, un Viņš atbildēs.²²

Ticiet lūgšanas spēkam un varenībai. Tas Kungs atbild uz mūsu lūgšanām. Es to zinu. Es to esmu pieredzējis atkal un atkal. Lūgšana mūs saved kopā ar Dievu. Tā mums sniedz iespēju runāt ar Viņu, pateikties Viņam par brīnišķīgajām svētībām un lūgt Viņam vadību un aizsardzību, dodoties dzīves gaitās. Šis lieliskais darbs, kas izplatās pa zemes virsu, aizsākās ar zēna lūgšanu. Viņš ģimenes Bībelē izlasīja: „Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies. Jo, kas šaubās, līdzinās vēja dzītam un mētātam jūras vilnim” (Jēkaba vēstule 1:5–6). Tāds ir apsolījums. Vai šajā pasaulē ir kāds lielāks apsolījums par šo?²³

Lūdziet, mani draugi, un ieklausieties. Jūs, iespējams, neizdzirdēsiet balsi. Visdrīzāk, tas nenotiks. Bet jūs tiksiet mudināts un svētīts veidā, ko jūs nevarēsiet izskaidrot. Jo Tas Kungs ir apsolījis: „Es pateikšu tev tavā . . . sirdī ar Svēto Garu, kurš nāks pār tevi. . . .” (M&D 8:2.)

Lūdziet un jūs zināsiet, ka Dievs uzklausā un atbild. Viņš ne vienmēr atbildēs tā, kā mēs vēlamies, bet ar gadiem jūs sapratīsiet, ka tikpat droši, kā saule lec, Viņš uzklausā un atbild.²⁴

Saglabāriet pazemību, kas jums liks mesties ceļos lūgšanā, lai atzītu Viņa spēku un labestību. Viņš jūs nepievils. Viņš uzklausīs jūsu lūgšanas. un atbildēs uz tām. Nakts klusumā jūs dzirdēsiet Viņa Gara čukstus, kas jūs vadīs bēdu un grūtību laikā. Šis laiks pienāks — kā jūsu, tā arī citu cilvēku dzīvēs. Turpiniet ticēt Dievam un Viņš nekad jūs nepievils. Viņš nekad jums neuzgriezīs muguru.²⁵

Allaž ļaujiet jūsu Debesu Tēvam būt jūsu draugam, pie kura jūs varat vērsties lūgšanā.²⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā lūgšana jums ir palīdzējusi tuvināties Debesu Tēvam? Pārlasiet prezidenta Hinklija padomu attiecībā uz to, ko jums vajadzētu ietvert savās lūgšanās (skat. 1. sadaļu). Kad lūgšana jums ir palīdzējusi saņemt gudrību, kas „ir lielāka par jūsu pašu gudrību”?

Kad lūgšana jums ir palīdzējusi iegūt „atbalstu un mierinājumu”?
Kāpēc lūgšanās vajadzētu „izteikt pateicību”?

- Apdomājiet svētības, kas, saskaņā ar prezidenta Hinklija teikto, tiek saņemtas, pateicoties ģimenes lūgšanai (skat. 2. sadaļu). Kā jūsu ģimene ir tikusi svētīta, pateicoties kopīgām lūgšanām? Kas var radīt šķēršļus pastāvīgām ģimenes lūgšanām? Ko ģimenes locekļi var kopīgi darīt, lai pārvarētu šos šķēršļus?
- Kā prezidenta Hinklija mācības 3. sadaļā mums var palīdzēt padarīt mūsu lūgšanas jēgpilnākas? Ko jūs esat iemācījušies attiecībā uz to, kā Debesu Tēvs atbild uz lūgšanām? Kāpēc lūgšanai ir spēks mūs „savest kopā ar Dievu”?

Saistītās rakstvietas

Mateja 6:5–15; Lūkas 18:9–18; 2. Nefija 32:8–9; Almas 34:17–28; 37:36–37; 3. Nefija 18:15–25; M&D 19:28

Ieteikums studēšanai

„Centieties gūt pārskatu par kopainu, vai nu ātri pārlasot attiecīgo grāmatu, nodaļu vai fragmentu, vai arī pārskatot nodaļu aprakstus. Centieties izprast attiecīgā fragmenta kontekstu un priekšvēsturi” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005. g.], 23. lpp.). Izlasiet nodaļu vai atsevišķus paragrāfus vairākkārt, lai gūtu padziļinātu izpratni. Tā darot, jūs varēsiet gūt būtiskas atziņas.

Atsauces

1. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 94. lpp. devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; pieejams no 2015. g. 21. septembra.
2. Roberts D. Heilzs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 444. lpp.
3. Ričards G. Hinklijs Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 171. lpp.
4. Mārdžorija Peija Hinklija Šerijas L. Djū grāmatā *Go Forward with Faith*, 171. lpp.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 469. lpp.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 470. lpp.
7. „Dedication of Gordon B. Hinckley Building” (Brigham Young University–Idaho, 2002. g. 22. okt.), byui.edu/Presentations/transcripts/
8. „Pillars of Truth”, *Ensign*, 1994. g. janv., 2. lpp.
9. „Stand True and Faithful”, 93. lpp.
10. „An Humble and a Contrite Heart”, *Ensign*, 2000. g. nov., 89. lpp.
11. „The Fabric of Faith and Testimony”, *Ensign*, 1995. g. nov., 89. lpp.
12. „Benediction”, *Ensign* vai *Liahona*, 2003. g. maijs, 99.–100. lpp.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 468. lpp.
14. „The Blessings of Family Prayer”, *Ensign*, 1991. g. feb., 2., 4.–5. lpp.
15. Citāts no Conference Report, 1963. g. apr., 128. lpp.
16. „The Blessings of Family Prayer”, 5. lpp.

17. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, 1996. g. sept., 8. lpp.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 217. lpp.
19. „The Blessings of Family Prayer”, 5. lpp.
20. „Stay on the High Road”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 114. lpp.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469. lpp.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469. lpp.
23. „Fear Not; Only Believe”, *New Era*, 2000. g. janv., 6. lpp.; treknraksts un slīpraksts noņemts.
24. „Watch the Switches in Your Life”, *Ensign*, 1973. g. janv., 93. lpp.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 346. lpp.
26. „Daughters of God”, *Ensign*, 1991. g. nov., 100. lpp.

Gara čuksti

*„Es lūdzu, kaut mēs pastāvīgi meklētu
Tā Kunga iedvesmu un Viņa Svētā Gara
sadraudzību, lai tā svētītu mūs, noturot mūsu
centienus augstā garīguma līmenī.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Prezidents Gordons B. Hinklijs 1995. gada 24. jūnijā uzstājās sanāksmē, kas bija paredzēta jaunajiem misijas prezidentiem un viņu sievām, dodot padomu, kuram tie varētu sekot savas trīs gadus ilgās kalpošanas laikā. Viņš pastāstīja tiem par norādījumiem, ko bija saņēmis no prezidenta Harolda B. Lī, kurš, būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, iesvētīja viņu par staba prezidentu:

„Es atceros tikai vienu lietu no viņa teiktā: „Ieklausies tajā, ko Gars tev pačukst nakts vidū, un atsaucies šiem čukstiem.” Es nezinu, kādēļ atklāsmes dažkārt atnāk pie mums naktī, taču tā nu tas ir. Protams, tās tiek dotas arī pa dienu. Taču ieklausieties Gara čukstos, atklāsmes dāvanā, uz kuru jums ir tiesības.”¹

Atsaucoties uz to, ko pieredzējis, sekojot šim norādījumam, viņš teica: „Tas Kungs ir runājis klusītēm. . . . Nakts vidū man prātā ir ienākušas domas, kurām, manuprāt, ir bijis pravietisks raksturs.”² Piemēram, 1992. gada jūlijā prezidents Hinklijs, līdz ar citiem Baznīcas vadītājiem, pabija Honkongā, kur meklēja vietu tempļa celtniecībai. Kādu nakti viņš devās gulēt, juzdams nemieru par pieņemamo lēmumu. Taču rīta agrumā viņu pamodināja Gara čuksti.

„Man prātā ienāca kaut kas interesants,” viņš ierakstīja savā dienasgrāmatā. „Es nedzirdēju balsi, kas skanētu ausīs. Bet manā prātā ienāca Gara balss. Tā teica: „Kādēļ tu par to satraucies? Jums ir brīnišķīgs īpašums, uz kura atrodas misijas māja un neliels sanāksmju nams. Tas atrodas pašā Kovelūnas sirdī, vietā, kurai ir vislabākā

Honkongas templis Ķinā

transporta piekļuve. . . . Uzbūvējiet ēku ar [vairākiem] stāviem. Pirmajos divos stāvos var atrasties lūgšanu zāle un klases telpas, un divos vai trijos augšstāvos var atrasties templis.” Pēc šīs atklāsmes saņemšanas prezidents Hinklijs teica: „Es nomierinājos un devos gulēt.”³

Tagad Kowlūnā, Honkongas apdzīvotākajā vietā, kur agrāk bija sanāksmju nams un misijas māja, slejas viena ēka. Šī ēka, kurā atrodas sanāksmju nams, misijas māja, misijas birojs un svētais templis, liecina par Gara čukstiem, ko uzklusījis Dieva praviētis.

Gordona B. Hinklija mācības

1

Svētais Gars ir Mierinātājs un patiesības Apliecinātājs.

Svētais Gars ir trešais Dievības loceklis, Glābēja solītais Mierinātājs, kurš mācīs Kristus sekotājiem visu un atsauks atmiņā visu, ko Viņš tiem teicis (skat. Jāņa 14:26).⁴

Svētais Gars liecina mūsu sirdīm par Tēvu un Dēlu.⁵

[Mana] liecība [par Jēzu Kristu] ir nākusi ar Svētā Gara spēku. Tā ir dāvana, svēta un brīnišķīga dāvana, kas dzimusi caur trešā Dievības locekļa dāvāto atklāsmi.⁶

Svētais Gars ir patiesības Apliecinātājs, kurš mācīs [mums] to, ko [mēs] paši nevaram cits citam iemācīt. Dižie Moronija vārdi aicina un sola, ka mēs varam uzzināt, ka Mormona Grāmata ir patiesa, „ar Svētā Gara spēku”. Pēc tam Moronijs pasludina: „Un ar Svētā Gara spēku jūs varēsīt zināt patiesību par visu.” (Moronija 10:4–5.)

Es ticu, ka šis spēks, šī dāvana ir pieejama arī mums mūsdienās.⁷

2

Mums ir vajadzīga Svētā Gara vadība, kalpojot mājās un Baznīcā.

Nav lielākas svētības, ko mēs varētu iegūt savā dzīvē, kā Svētā Gara dāvana — Svētā Gara sadraudzība, kas vada, pasargā un svētī mūs, ejot pa priekšu kā uguns stabs un kā liesma, kas vada mūs pa taisnīguma un patiesības ceļiem. Mēs varam iegūt šo trešā Dievības locekļa vadības spēku, ja vien dzīvojam tā, lai būtu tā cienīgi.⁸

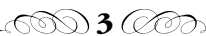
Mums vajag Svēto Garu, pildot savus daudzus administratīvos pienākumus. Mums vajag To, mācot evaņģēliju savās nodarbībās un pasaulē. Mums vajag To, lai vadītu un mācītu savu ģimeni.

Vadot un mācot šī Gara ietekmē, mēs ienesīsim garīgumu to cilvēku dzīvē, par kuriem esam atbildīgi. . . .

Mācīšana Svētā Gara iedvesmā nes saldus augļus. Tie baro garu un stiprina dvēseli.

Ļaujiet man sniegt īpašu padomu vecākiem, kuri vada ģimeni: mums vajag Svētā Gara norādījumus, pildot delikāto un ārkārtīgi nozīmīgo uzdevumu savu ģimeņu garīguma stiprināšanā.⁹

Ieklausieties Gara pamudinājumos. Esiet pazemīgi. Tā Kunga roka var aizvest jūs pie kāda, pateicoties jūsu garam, jūsu attieksmei, jūsu jūtām un pazemībai.¹⁰

Atklāsme gandrīz vienmēr atnāk pie mums kā klusa, rāma balss — Svētā Gara čuksti.

Laiku pa laikam mani intervē mediju pārstāvji. Gandrīz visi bez izņēmuma man vaicā: „Kā Baznīcas praviētis saņem atklāsmi?”

Es atbildu, ka tā tiek saņemta, tāpat kā tas notika agrāk. Runājot par to, es esmu stāstījis mediju pārstāvjiem par to, ko Elija pieredzēja pēc sacensības ar Baala priesteriem:

„Un redzi, Tas Kungs gāja garām. Liela un spēcīga vētra, kas sašķēļ kalnus un sadrupina klintis, gāja Tam Kungam pa priekšu, bet šīnī vētrā nebija Tas Kungs. Pēc vētras nāca zemestrīce, bet Tas Kungs nebija zemestrīcē.

Un pēc zemestrīces bija uguns. Bet Tas Kungs nebija ugunī. Bet pēc uguns — lēna balss.” (1. Ķēniņu 19:11–12.)

Tieši tā tas notiek. Atskan klusa, rāma balss. Tā nāk kā atbilde uz lūgšanu. Tā nāk kā Gara čuksti. Tā var atskanēt nakts klusumā.

Vai man par to ir kādas šaubas? Pilnīgi nekādu. Es esmu pieredzējis to atkal un atkal.¹¹

Tā gandrīz vienmēr mums ir ticis dots Dieva vārds — ne ar bazūnēm, ne no mācīto padomes zālēm, bet klusā, rāmā atklāsmes balsī. Klausoties tajos, kuri velti meklē gudrību un skaļi pasludina

pretlīdzekļus [jeb zāles] pasaules likstām, cilvēkam rodas vēlme atbildēt dziesminieka vārdiem: „Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs . . .!” (Psalmi 46:11) un Glābēja vārdiem: „Kam ir ausis dzirdēt, tas lai dzird!” (Mateja 11:15.)¹²

4

Gara lietas mūs apgaismo, stiprina un iedvesmo.

Kā mēs varam izzināt Gara lietas? Kā mēs varam zināt, ka šī lieta nāk no Dieva? Pēc tās augļiem. Ja tā vedina uz izaugsmi un pilnveidi, ja tā stiprina mūsu ticību un liecību, ja tā vedina uz labāku rīcību, ja tā vedina uz dievbijību, tad tā nāk no Dieva. Ja tā mūs sagrauj, ja tā ieved mūs tumsībā, ja tā mūs mulsina un satrauc, ja tā vedina uz neuzticību, tad tā ir no velna.¹³

Svētā Gara pamudinājumus var atpazīt pēc Svētā Gara augļiem — tas, kas apgaismo, stiprina, iedveš pozitīvas, uzmundrinošas, pacilājošas jūtas un vedina uz labākām domām, labākiem vārdiem un labākiem darbiem, nāk no Dieva Gara. Tas, kas sagrauj mūs un vedina uz aizliegtām takām, nāk no pretinieka. Man šķiet, ka tas ir tieši tik skaidri, tik vienkārši.¹⁴

Kāds zinātnieks reiz izteica viedokli, ka Baznīca ir intelektuālisma pretinieks. Ja, runājot par intelektuālismu, viņš domāja to filosofijas atzaru, kas māca, ka [intelektuālisms ir] „mācība par to, ka zināšanas pilnībā vai galvenokārt izriet no tīras spriestspējas” un ka „spriestspēja ir noslēdzošais realitātes princips”, tad jā, mēs esam pret tik šauras interpretācijas attiecināšanu uz reliģiju. (Citāti no grāmatas *Random House Dictionary of the English Language*, 738. lpp.) Tāda interpretācija izslēdz iespēju, ka ar mums vai caur mums var runāt Svētais Gars.

Mēs, protams, ticam prāta pilnveidei, taču intelekts nav vienīgais zināšanu avots. Ar Visuvarenā iedvesmu mums ir dots apsolījums, kas izteikts šajos skaistajos vārdos: „Dievs ar Savu Svēto Garu, jā, ar neizsakāmo Svētā Gara dāvanu, dos jums zināšanas.” (M&D 121:26.)

Humānisti, kas kritizē Tā Kunga darbu, tā dēvētie intelektuāļi, kuri izturas pret to ar necieņu, izsakās tā tikai tālab, ka nezina par garīgajiem apliecinājumiem. Viņi nav dzirdējuši Gara balsi. Viņi to nav dzirdējuši, jo nav pēc tā tiekušies un sagatavojušies būt tā

„Dieva lietas var izprast vienīgi ar Dieva Garu. Šis Gars patiešām pastāv.”

cieniģi. Tādējādi, pieņemot, ka zināšanas tiek gūtas, vienīgi pielie-tojot spriestpēju un liekot lietā savu prātu, viņi noliedz to, kas nāk ar Svētā Gara spēku.

Dieva lietas var izzināt caur Dieva Garu. Šis Gars patiešām pastāv. Tiem, kuri ir pieredzējuši Tā apliecinājumus, šajā ceļā iegūtās zināša-nas ir tikpat īstenas, kā tās, kas tiek gūtas, pielietojot piecas maņas. Es par to liecinu. Un es esmu pārliecināts, ka to pašu var apliecināt vairums Baznīcas locekļu. Es mudinu, lai ikviens no mums turpinātu saskaņot savu sirdi ar Svēto Garu. Ja mēs to darīsim, mūsu dzīve bagātināsies. Mēs jutīsimies radniecīgi Dievam, mūsu Debesu Tēvam. Mēs baudīsim prieka saldmi, kas nav gūstama nekā citādi.

Izvairīsimies no pasaulīgās pārgudrības lamatām, kas vairumā gadījumu ir negatīva un ļoti bieži nes sūrus augļus. Virzīsimies uz priekšu, ticot nākamībai, runājot pozitīvi un attīstot pašpārliecību. Tādējādi mēs ar savu spēku spēcināsim citus.¹⁵

Es lūdzu, kaut mēs pastāvīgi meklētu Tā Kunga iedvesmu un Viņa Svētā Gara sadraudzību, lai tā svētītu mūs, noturot mūsu centienus augstā garīguma līmenī. Šīs lūgšanas nepaliks neatbildētas.¹⁶

 5

**Svētais Gars būs mūsu pastāvīgais pavadonis,
ja vien mēs dzīvosim šīs svētības cienīgi.**

Pats Tas Kungs ir teicis: ja mēs ievērosim baušļus, „Svētais Gars būs [mūsu] pastāvīgais pavadonis” (M&D 121:46), kas pacilās, mācīs, vadīs, mierinās un atbalstīs mūs. Lai iegūtu šo pavadoni, mums pēc tā jālūdz, atbilstoši jādzīvo un jābūt uzticīgiem Tam Kungam.¹⁷

„Kā mēs varam vienmēr saglabāt Tā Kunga Gara klātbūtni?” Mums jādzīvo cienīgi, mums jādzīvo tā, lai mēs būtu Tā Kunga Gara cienīgi. Tas ir tas, kas mums jādara, un tad mums Tas būs. . . . Vienkārši dzīvojiet pareizi. Turieties pa gabalu no nekrietnībām. Turieties pa gabalu no pornogrāfijas. Turieties pa gabalu no šīm lietām, kas velk jūs uz leju. Grāmatas un žurnāli, ko jūs lasāt, video un televīzijas programmas, kuras skatāties, šovi, kurus apmeklējat — tas viss jūs iespaido un turpinās iespaidot, ja vien jūs pakļausiet sevi šo virspusēji izklaidējošo lietu ietekmei, kas ir radītas ar mērķi, lai padarītu jūs nabagus un kādu citu — bagātu. Turieties no tām pa gabalu.¹⁸

Katru svētdienu jūs apņematies atjaunot savu zvērestu un derību — uzņemties Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdu. Vai jūs esat pado-mājuši, cik tas ir svarīgi vai ko tas nozīmē — uzņemties Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdu, zvērot un solot ievērot Viņa baušļus? Un Viņš zvēr un apsola, ka dos Savu Garu, lai Tas varētu būt ar jums. Cik tas ir brīnišķīgi!¹⁹

Cik lieliska svētība mums dota, ka esam Dievības locekļa pār-raudzībā, kuru mums dāvājušas rokas, kas rīkojušās ar dievišķām pilnvarām! Ja mēs turpināsim dzīvot tikumīgi, mēs varēsim baudīt Tā Kunga apsolījuma īstenošanos, kas vēsta: „Svētais Gars būs tavš pastāvīgais pavadonis, un tavš zizlis nemainīgs taisnīguma un patiesības zizlis; un tava valdīšana būs mūžīga valdīšana, un bez piespiedu līdzekļiem tā plūdīs pie tevis mūžīgi mūžos.” (M&D 121:46.)²⁰

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ mums ir nepieciešams Svētais Gars? (Skat. 1. un 2. sadaļu.) Kā jūs esat jutuši, ka Svētais Gars jūs māca un vada? Ko jūs esat mācījušies no pieredzētā?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija skaidrojuma par to, kā pravietis saņem atklāsmes? (Skat. 3. sadaļu.) Kādēļ ir svarīgi zināt, ka parasti Svētais Gars sazinās ar mums „klusā, rāmā balsī”? Ko jūs esat mācījušies no savas pieredzes attiecībā uz to, kā atpazīt Svētā Gara balsi?
- Pārskatiet „Gara augļus”, ko prezidents Hinklijs apkopojis 4. sadaļā. Kā šīs mācības var palīdzēt mums atpazīt Gara ietekmi? Kā mūs var apdraudēt pieņēmums, ka „intelektu [ir] vienīgais zināšanu avots”? Kāda ir bijusi jūsu pieredze garīgo zināšanu ieguvē?
- Ko jūs jūtat, apdomājot prezidenta Hinklija mācības par Svētā Gara klātbūtni, kas ietvertas 5. sadaļā? Kā Svētais Gars ir svētījis jūsu dzīvi?

Saistītās rakstvietas

1. korintiešiem 2:9–14; 1. Nefija 10:17; 2. Nefija 31:17–18; Mosijas 3:19; Moronija 8:25–26; M&D 11:12–14

Ieteikums skolotājiem

„Ja mēs mīlam tos, kurus mācām, mēs lūdzam par katru no tiem. Mēs darām visu, kas mūsu spēkos, lai izzinātu, kādas ir katra interese, sasniegumi, vajadzības un bažas. Mēs nopūlamies, lai apmierinātu katra vajadzības, pat ja tas prasa papildus laiku un pūliņus. Mēs pamanām, ja kāds nav atnācis, un atpazīstam tos, kuri ir klāt. Mēs piedāvājam palīdzību, kad tā ir nepieciešama.” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 32. lpp.)

Atsauces

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 556. lpp.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005. g.), 441. lpp.
3. Citāts no Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 481. lpp.
4. „The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, 1986. g. nov., 51. lpp.
5. „Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, 1999. g. jūl., 72. lpp.
6. „The Father, Son, and Holy Ghost”, 51. lpp.

7. „The Father, Son, and Holy Ghost”, 51. lpp.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 259. lpp.
9. „Feed the Spirit, Nourish the Soul”, *Ensign*, 1998. g. okt., 2., 4.–5. lpp.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 440. lpp.
11. „The Quorum of the First Presidency”, *Ensign*, 2005. g. dec., 49. lpp.
12. Citāts no Conference Report, 1964. g. apr., 38.–39. lpp.
13. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1998. g. jūl, 5. lpp.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 261. lpp.
15. „The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, 1986. g. apr., 6. lpp.
16. „Feed the Spirit, Nourish the Soul”, 2. lpp.
17. „Living with Our Convictions”, *Ensign*, 2001. g. sept., 5. lpp.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 377.–378. lpp.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 319. lpp.
20. „Priesthood Restoration”, *Ensign*, 1988. g. okt., 72. lpp.

*„Mūsu liecība par Jēzu Kristu kā Dieva Dēlu ir mūsu ticības pamatu pamats.
... Viņš ir galvenais stūrakmens šai Baznīcai, kura nes Viņa Vārdu.”*

Mēs raugāties uz Kristu

*„Mēs ticam Kristum. Mēs mācām par Kristu.
Mēs raugāties uz Kristu. Viņš ir mūsu
Pestītājs, mūsu Kungs un mūsu Glābējs.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Elders Gordons B. Hinklijs, būdams Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, 1975. gada aprīļa vispārējā konferencē dalījās šādā pieredzē:

„Nesen mēs rīkojām atvērto durvju dienas [Mesas] templī Arizonas štātā. Pēc šīs ēkas pilnīgas renovācijas tās skaisto interjeru apskatīja teju ceturtdaļmiljons apmeklētāju. Atvēršanas pirmajā dienā kā īpašie viesi tika uzaicināti citu reliģiju garīdznieki, un simti no tiem atsaucās. Man bija tas gods viņus uzrunāt un atbildēt uz viņu jautājumiem ekskursiju noslēgumā. Es teicu, ka mēs ar prieku atbildēsim uz jebkuriem jautājumiem, kas tiem radušies. Viņi uzdeva daudz jautājumu. Starp tiem bija kāds jautājums, ko uzdeva protestantu mācītājs.

Viņš teica: „Es esmu izgājis cauri visai šai ēkai, šim templim, uz kura fasādes rakstīts Jēzus Kristus vārds, bet es nekur nemanīju nevienu krusta atveidu, kas ir kristietības simbols. Es esmu ievērojis jūsu ēkas arī citur, un ne uz vienas no tām nav krusta. Kādēļ tā, ja jūs sakāt, ka ticat Jēzum Kristum?”

Es atbildēju: „Es nevēlos aizvainot nevienu no saviem kristiešu brāļiem, kas izmanto krusta zīmi, uzstādot to savu katedrāļu smailēs un uz savu baznīcu altāriem, kas nēsā to virs sava garīdznieka apģērba un drukā uz grāmatām un citiem izdevumiem. Taču mums krusts simbolizē mirušo Kristu, bet mūsu vēstījums ir dzīvā Kristus sludināšana.”

Tad [mācītājs] vaicāja: „Ja jau jūs neizmantojat krustu, tad kāds ir jūsu reliģijas simbols?”

Es atbildēju, ka par vienīgo, jēgpilno mūsu ticības izpaušmi un līdz ar to arī simbolu mūsu pielūgsmei būtu jākļūst mūsu ļaužu dzīvei. . . .

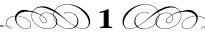
Neviena zīme, neviens mākslas darbs vai atveidojums nespēj atveidot dzīvā Kristus brīnumaino godību. Viņš ir pateicis mums, kādam vajadzētu būt šim simbolam, sakot: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.” (Jāņa 14:15.)

Ja mēs, Viņa sekotāji, rīkojamies zemiski, ļauni vai nelaipni, mēs neizbēgami aptraipām Viņa tēlu. Un otrādi — darot labu, rīkojoties laipni un dāsni, mēs neizbēgami spodrinām Viņa simbolu, kura Vārdu esam uzņēmušies.

Un tādēļ mūsu dzīvei ir jākļūst par jēgpilnu izpaušmi un simbolu mūsu pasludinātajai liecībai par dzīvo Kristu, dzīvā Dieva mūžīgo Dēlu.

Tas ir tieši tik vienkārši, mani brāļi un māsas, un reizē arī tik dziļi, un mums nekad par to nevajadzētu aizmirst.”¹

Gordona B. Hinklija mācības

Jēzus Kristus ir dzīvā Dieva dzīvais Dēls.

Mūsu liecība par Jēzu Kristu kā Dieva Dēlu ir mūsu ticības pamatu pamats. . . . Viņš ir galvenais stūrakmens šai Baznīcai, kura nes Viņa Vārdu.²

Mēs ticam Kristum. Mēs mācām par Kristu. Mēs raugāmies uz Kristu. Viņš ir mūsu Pestītājs, mūsu Kungs un mūsu Glābējs.³

Laicīgā kalpošana

Viņš, kurš bija Dieva Dēls, vienpiedzimušais Dēls, atstāja sava Tēva celestiālo mājokli, lai kļūtu mirstīgs. Viņa piedzimšanas brīdī dziedāja eņģeļi un gudrie vīri nāca, lai pasniegtu dāvanas. Viņš uzauga tādos pašos apstākļos, kā citi Nācaretes zēni Galilejā. Tur viņš „pieņēmas gudribā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem” (Lūkas 2:52).

Divpadsmit gadu vecumā Viņš kopā ar Mariju un Jāzepu apciemoja Jeruzālemi. Ceļā uz mājām [vecāki Jēzu] pazaudēja. Viņi atgriezās Jeruzālemē un atrada To templī, runājot ar mācītiem vīriem. Kad Marija Viņu norāja par to, ka Viņš tos atstājis, Viņš atbildēja: „ Vai

[jūs] nezinājāt, ka Man jādabojas Sava Tēva lietās?” (Lūkas 2:49.) Ar šiem vārdiem Viņš brīdināja par Savu turpmāko kalpošanu.

Šī kalpošana aizsākās ar kristībām Jordānas upē, kur Viņu kristīja brālēns Jānis. Kad Viņš izslējās no ūdens, Svētais Gars baloža izskatā nolaidās uz To un Viņa Tēva balss atskanēja, sakot: „Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.” (Mateja 3:17.) Šis apgalvojums kļuva par apliecinājumu Viņa dievišķumam.

Viņš gavēja 40 dienu garumā un tika velna kārdināts, kurš mēģināja novirzīt To no Viņa dievišķi noteiktās misijas. Atbildot uz pretinieka aicinājumu, Viņš teica: „Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt.” (Mateja 4:7), vēlreiz pasludinot, ka ir Dieva Dēls.

Viņš staigāja pa Palestīnas putekļainajiem ceļiem. Viņam nebija ne māju, kuras varētu saukt par Savām, ne vietas, kur nolikt Savu galvu. Viņš vēstīja miera evaņģēliju. Viņš mācīja par dāsnumu un mīlestību. „Ja kāds grib ar tevi tiesāties un ņemt tavus svārkus, atdod tam arī savu apmetni.” (Mateja 5:40.)

Viņš mācīja caur līdzībām. Viņš darīja brīnumus, kuriem līdzīgi nebija darīti ne pirms, ne pēc tam. Viņš dziedināja tos, kuri cieta no ilgstošām kaitēm. Viņš lika aklajiem redzēt, kurlajiem — dzirdēt un klibajiem — staigāt. Viņš uzcēla mirušos, un viņi atdzīvojās, lai To slavētu. Neapšaubāmi, neviens nekad iepriekš to nebija darījis.

Daži Viņam sekoja, bet vairums ienīda. Viņš runāja par rakstu mācītājiem un farizejiem kā par liekuļiem, kā par „nobaltētiem kapiem”. Tie pret Viņu sazvērējās. Viņš izdzina no Tā Kunga nama naudas mijējus. Tie neapšaubāmi pievienojās pārējiem, kuri plānoja Viņu iznīcināt. Taču tas viņu neatturēja. Viņš „[gāja] apkārt, labu darīdams” (Ap. d. 10:38).

Vai ar to visu nepietiek, lai padarītu Viņa Vārdu nemirstīgu? Vai ar to vien nepietiek, lai iekļautu Viņa Vārdu vai pat liktu to kā pirmo to diženo vīru sarakstā, kuri staigājuši pa šo Zemi un kurus piemin par viņu vārdiem un darbiem? Viņš pavisam noteikti tiktu ierindots starp visu laiku dižākajiem praviešiem.

Taču Visuvarenā Dēlam ar to visu nepietika. Tā bija tikai prelūdiņa dižēnākām lietām. Šīs lietas notika dīvainā un briesmīgā veidā.⁴

Apcietināšana, krustā sišana un nāve

Viņš tika nodots, apcietināts, notiesāts uz nāvi, lai mirtu briesmīgā agonijā, tiekot sists krustā. Viņa ķermenis tika pienaglots pie koka krusta. Ciešot neizsakāmas sāpes, lēnām izdzisa Viņa dzīvība. Taču, kamēr Viņš vēl elpoja, Viņš izsaucās: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara!” (Lūkas 23:34.)

Zeme trīcēja, un Viņa gars atstāja ķermeni. Virsnieks, kurš to visu bija redzējis, svētsvinīgi pasludināja: „Patiesi Šis bija Dieva Dēls.” (Mateja 27:54.)

Tie, kuri Viņu mīlēja, noņēma Viņa ķermeni no krusta. Viņi apgērbā to un guldīja jaunās kapenēs. . . .

Viņa draugi droši vien raudāja. Apustuļi, kurus Viņš mīlēja un bija aicinājis par Sava dievišķuma lieciniekiem, raudāja. Sievietes, kuras Viņu mīlēja, raudāja. Neviens nebija sapratis Viņa teikto par uzcelšanos trešajā dienā. Kā gan viņi varēja to saprast? Tas nekad iepriekš nebija noticis. Tas bija kaut kas pavisam nepieredzēts. Tas šķita neticami pat viņiem.

Viņi noteikti izjuta briesmīgu nomāktību, bezcerību un ārkārtīgi bēdājās, domājot, ka nāve atņēmusi tiem viņu Kungu.⁵

Augšāmcelšanās

Taču tās nebija beigas. Trešās dienas rītā Marija Magdalēna kopā ar otru Mariju atgriezās pie kapa. Viņām par pārsteigumu, akmens bija novelts, un kaps bija atvērts. Viņas ielūkojās iekšā. Divas, baltā tērptas, būtnes sēdēja abos kapu plāksnes galos. Viņām parādījās eņģelis, kas teica: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem?”

Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies. Pieminiet, ko Viņš jums runājis, vēl Galilejā būdams,

Sacīdams: Cilvēka Dēlam būs tapt nodotam grēcinieku rokās un krustā sistam un trešā dienā augšāmcelties.” (Lūkas 24:5–7.)

Šie vienkāršie vārdi — „Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies” — ir kļuvuši par nozīmīgākajiem vārdiem visos rakstu darbos. Tie apliecina, ka kaps bija tukšs. Tie piepilda visu, ko Viņš tika teicis par uzcelšanos no mirušajiem. Tā ir uzvaroša atbilde uz jautājumu, ko uzdod katrs vīrietis, sieviete un bērns, kas piedzimuši uz šīs Zemes.

„Viņš vēstīja miera evaņģēliju. Viņš mācīja par dāsnumu un mīlestību.”

Augšamceltais Kungs runāja ar Mariju, un viņa atbildēja. Viņš nebija parādība. Viņš nebija iedomu tēls. Viņš bija reāls, tikpat reāls kā laicīgajā dzīvē. Viņš neļāva tai Sev pieskarties. Viņš vēl nebija uzkāpis pie Sava Tēva Debesīs. Tam bija jānotiek pavisam drīz. Kas gan tā bija par satikšanos, kad Tēvs apskāva Savu mīļoto Dēlu, kuru noteikti bija apraudājis Viņa agonijas stundās!

[Kristus] parādījās diviem vīriem pa ceļam uz Emavu. Viņš runāja ar tiem un ēda kopā ar tiem. Viņš tikās ar Saviem apustuļiem aiz slēgtām durvīm un mācīja tos. Pirmajā reizē Toma nebija klāt. Otrajā reizē Tas Kungs aicināja viņu pieskarties Savām rokām un sāniem. Viņš, apbrīnas pilns, izsauca: „Mans Kungs un Mans Dievs!” (Jāņa 20:28.) [Citā] reizē viņš runāja ar vēl 500 cilvēkiem. . . .

Un tam visam ir vēl viena liecība. Bībeles līdzizdevums — Mormona Grāmata — liecina, ka Viņš parādījās ne vien Vecās pasaules, bet arī Jaunās pasaules iedzīvotājiem. Vai gan Viņš reiz netika teicis: „Man vēl ir citas avis, kas nav no šī ganāmpulka; arī tās Man jāatved, un viņas dzirdēs Manu balsi; un būs viens ganāmpulks un viens Gans?” (Jāņa 10:16.)

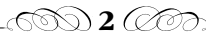
Tiem, kuri dzīvoja otrajā puslodē, Viņš parādījās pēc Savas Augšamcelšanās. Kad Viņš nolaidās no Debesu mākoņiem, no jauna atskanēja Dieva, Mūžīgā Tēva, balss, svētsvinīgi pasludinot: „Lūk, šis ir Mans mīļotais Dēls, pie kura Man labs prāts, kurā Es esmu pagodinājis Savu Vārdu — klausiet Viņu.” (3. Nefija 11:7.) . . .

Un, ja ar to visu vēl nav gana, ir vēl viena noteikta, nešaubīga un skaidra liecība, ko pienesis šī evaņģēlija atklāšanas laikmeta dižais pravietis Džozefs Smits. Būdams zēns, viņš devās uz mežu, lai lūgtu Dievu, meklējot apgaismību un izpratni. Un viņam parādījās divas personas, stāvam virs viņa gaisā, kuru spožumu un godību nav iespējams aprakstīt. Viena no tām uzrunāja viņu, nosaucot „vārdā un norādot uz otro, sacīja: „*Šis ir Mans mīļais Dēls. Uzklauti viņu!*” (Džozefs Smits — Vēsture 1:17.)

Vēlāk tas pats Džozefs pasludināja: „Mēs redzējam Dēla godību pie Tēva labās rokas un saņēmām no Viņa pilnības;

Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš dzīvo!” (M&D 76:20, 22.)⁶

Es vērsos pie visiem, kas vēl šaubās, atkārtojot vārdus, kas tika teikti Tomam, kad tas pieskārs Tā Kunga ievainotajām rokām: „Neesi neticīgs, bet ticīgs!” (Jāņa 20:27.) Ticiet Jēzum Kristum, Dieva Dēlam, dižākajai personai uz Zemes un mūžībā. Ticiet, ka Viņa unikālā dzīve aizsākās vēl pirms pasaules izveidošanas. Ticiet, ka Viņš ir radījis Zemi, uz kuras mēs dzīvojam. Ticiet, ka Viņš ir Vecās Derības Jehova un Jaunās Derības Mesija, ka Viņš nomira un Augšamcēlās, ka Viņš apciemoja rietumu kontinentus un mācīja ļaudis, kas tur dzīvoja, ka Viņš aizsāka šo pēdējo evaņģēlija atklāšanas laikmetu un ka Viņš dzīvo — dzīvā Dieva dzīvais Dēls, mūsu Glābējs un mūsu Pestītājs.⁷

Ikviens no mums var pārlicināties, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls un pasaules Glābējs, kurš augšamcēlies no kapa.

Par . . . cilvēku ticību notiek cīņi, bet pretinieku ierindas ne vienmēr ir . . . skaidri noteiktas, jo pat starp kristiešu spēkiem ir ļaudis, kuri cenšas iznīcināt Kristus dievišķumu, kura Vārdā tie runā. Viņus

varētu ignorēt, ja vien to balsis nebūtu tik vilinošas, ja to ietekme nebūtu tik tālejoša un ja to spriedelējumi nebūtu tik izsmalcināti. . . .

Milzum daudz ļaužu pulcēsies uz tūkstošiem kalnu, lai sagaidītu Lieldienu rītausmu un atcerētos stāstu par Kristu, kura Augšāmcēlšanos tie atzīmē. Daudzu ticību mācītāji, runājot skaistām, cerību iedvesošām frāzēm, atstāstīs stāstu par tukšo kapu. Es vērsos pie viņiem un pie jums ar šādu jautājumu: „Vai jūs tik tiešām tam ticat?”

Vai jūs patiesi ticat, ka Jēzus ir Dieva Dēls, Sava Tēva burtiskā atvase?

Vai jūs ticat, ka virs Jordānas ūdeņiem bija dzirdama Dieva, Mūžīgā Tēva, balss, kas pasludināja: „Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts”? (Mateja 3:17.)

Vai jūs ticat, ka šis pats Jēzus bija brīnumu Darītājs, slimo Dziedinātājs, kurš spēcīnāja nespēcīgos un dāvāja dzīvību mirušajiem?

Vai jūs ticat, ka pēc nāves Golgātas kalnā un guldīšanas Jāzēpa kapā Viņš trešajā dienā atdzīvojās?

Vai jūs patiesi ticat, ka Viņš joprojām dzīvo kā patiesa un dzīva personība un ka Viņš atgriezīsies saskaņā ar to, ko eņģeļi solīja, Viņam paceļoties debesīs?

Vai jūs tik tiešām tam ticat? Ja jūs tam ticat, tad jūs var pieskaitīt sarūkošajam ticīgo pulciņam, kas pavisam burtiski tic Bībelei, — pulciņam, par kuru arvien biežāk iesmej filozofi, kuru arvien biežāk izsmej zināmi lektori un kurš arvien biežāk tiek uzskatīts par vecmodīgu pieaugošās ticības mācītāju un ietekmīgu teologu sabiedrības acīs. . . .

Šo intelektuāļu skatījumā tas viss ir mīts: Jēzus kā Dieva Dēla, par kuru Jūdejas līdzenumos dziedāja eņģeļi, piedzimšana; stāsti par brīnumu Darītāju, kurš dziedināja slimos un augšāmcēla mirušos; Kristus Augšāmcēlšanās no kapa, pacelšanās Debesīs un apsolītā atgriešanās.

Šie modernie teologi atņēma [Kristum] Viņa dievišķumu un tad brīnās, kādēļ cilvēki vairs Viņu nepielūd.

Šie gudrie, mācītie ļaudis ir atņēmuši Jēzum dievišķuma mantiju, padarot Viņu par vienkāršu cilvēku. Viņi ir centušies pakļaut Viņu

*Augšāmceltais Glābējs gāja kopā ar diviem
vīriem pa ceļu, kas veda uz Emavu.*

savai ierobežotajai domāšanai. Viņi ir laupījuši Tam Dieva Dēla statusu un atņēmuši pasaulei tās likumīgo Ķēniņu. . . .

Es pienesu mūsu svētsvinīgo liecību, ka Dievs nav miris, ja vien To neuzlūko ar nedzīvas interpretācijas starpniecību. . . .

Mums ir vajadzīgs kaut kas vairāk par saprātīgu ticību. Mums ir vajadzīga izpratne par Viņa unikālo, ne ar ko nesalīdzināmo dievišķā Pestītāja stāvokli un sajūsma par Viņu un Viņa kā Dieva Dēla vēstījumu.

Šāda izpratne un sajūsma ir pieejama ikvienam, kas maksā attiecīgo cenu. Nav tā, ka to nevarētu savienot ar augstāko izglītību, taču to nevar iegūt vienīgi, lasot filosofiskus traktātus. Nē, tā ir iegūstama caur vienkāršāku procesu. Dieva lietas var izprast vienīgi ar Dieva Garu. (1. korintiešiem 2:11.) Tā pasludina atklāsmes gars.

Izpratni un sajūsmu par To Kungu var iegūt, izpildot vienkāršus likumus. . . . Es vēlētos ieteikt trīs, pēc savas būtības pavisam vienkāršus, pat, bieži atkārtojot, nodeldētus [likumus], kas tajā pašā laikā ir fundamentāli un nes auglīgus rezultātus. . . .

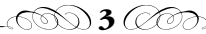
Pirmais ir lasīt — lasīt Tā Kunga vārdus. . . . Izlasiet, piemēram, Jāņa evaņģēliju — no sākuma līdz pat galam. Ļaujiet Tam Kungam uzrunāt jūs, un Viņa vārdi iedvesīs klusu pārlicību, kas laupīs nozīmi kritiķu teiktajam. Izlasiet arī Jaunās pasaules Derību, Mormona Grāmatu, kas ir liecība par to, „ka Jēzus ir Kristus, Mūžīgais Dievs, kurš pasludina Sevi visām tautām”. (Mormona Grāmatas titullapa.)

Nākamais ir kalpot — kalpot, darot Tā Kunga darbu. . . . Kristus mērķa īstenošanā šaubām nav vietas, [Viņam] ir vajadzīgs jūsu spēks, laiks un talanti, un, ja jūs pielietosiet tos, kalpojot citiem, jūsu ticība pieaugs un šaubas mazināsies. . . .

Trešais ir lūgt. Runājiet ar savu Mūžīgo Tēvu Viņa mīlotā Dēla Vārdā. „Redzi,” viņš saka, „Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani.” (Jāņa atkl. 3:20.)

Šim aicinājumam seko nešaubīgs apsolījums. Jūs, visdrīzāk, nedzirdēsiet debesu balsis, taču jūs sajūtīsiet debesu sūtītu apliecinājumu, kas dāvās mieru un pārlicību. . . .

Visu mulsiņošo filosofēšanu, tā saucamo augstāko kritiku un noliedzīgo teoloģiju, aizēnos Svētā Gara apliecinājums, ka Jēzus patiesi ir Dieva Dēls, kas piedzimis miesā; pasaules Pestītājs, kas augšāmcēlies no kapa; Tas Kungs, kas nāks, lai valdītu kā ķēniņu Ķēniņš. Jums ir iespēja to uzzināt. Jums ir pienākums to izzināt.⁸

Mums nepārtraukti sev jāvaicā: „Ko lai mēs darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?”

Es no jauna uzdošu jautājumu, ko pirms divtūkstoš gadiem uzdeva Pilāts: „Ko tad es lai daru ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?” (Mateja 27:22.) Mums tik tiešām nepārtraukti jāvaicā sev, ko lai *mēs* darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu. Ko lai mēs darām ar Viņa mācībām un kā lai mēs padarām tās par mūsu dzīves neatņemamu sastāvdaļu? . . .

„Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!” (Jāņa 1:29.) Cik gan nabaga būtu mūsu dzīve, ja to nebūtu iespaidojušas Viņa mācības un nepārspējamais piemērs! Mācība par otra vaiga pagriešanu, otrās jūdzes noiešanu, pazudušā dēla atgriešanos un daudzas citas nepārspējamās mācības ir atceļojušas pie mums cauri gadiem, kļūstot par katalizatoru, kas mudina izturēties laipni un žēlastīgi, par spīti lielajai necilvēcībai, kas valda starp cilvēkiem.

Kur Kristus ir izraidīts, valda nežēlība. Kur Kristus tiek atzīts un laudis seko Viņa mācībām, valda laipnība un iecietība.

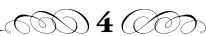
Ko lai mēs darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? „Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti - darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!” (Mihas 6:8.)

„Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; jo tas, kas nepiedod savam brālim viņa pārkāpumus, paliek nosodīts Tā Kunga priekšā; jo viņa paliek lielāks grēks.” (M&D 64:9.) . . .

Ko lai mēs darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu? „Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši. Es biju slims un jūs esat Mani apmeklējuši; Es biju cietumā un jūs esat nākuši pie Manis.” (Mateja 25:35–36.) . . .

Ko lai mēs darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?

Mācieties no Viņa. Izziniet Rakstus, jo tie liecina par Viņu. Gremdējieties pārdomās par Viņa dzīvi un misiju. Centieties nedaudz uzcītīgāk sekot Viņa piemēram un pielietot Viņa mācības.⁹

**Mēs lūkojamies uz Jēzu Kristu kā uz mūsu
glābšanas klinti, mūsu spēku, mūsu mierinājumu,
kam mēs pievēršamies savā ticībā.**

Mēs nezinām, kas mūs gaida. Mēs nezinām, ko nesīs nākamās dienas. Mēs dzīvojam nedrošā pasaulē. Dažus gaida diži sasniegumi. Citus — vilšanās. Dažus gaida priekpilnas un liksmas dienas, laba veselība un ērta dzīve. Citiem, iespējams, nāksies pieredzēt slimību un savu daļu ciešanu. Mēs to nezinām. Taču vienu mēs zinām. Neatkarīgi no tā, ko nesīs nākotne, pasaules Pestītājs, Dieva Dēls, ir gluži kā polārzcvaigzne debesīs, kā mūsu nemirstīgās dzīves drošais

un nemainīgais pamats. Viņš ir mūsu glābšanas klints, mūsu spēks, mūsu mierinājums, kam mēs pievēršamies savā ticībā.

Mēs raugāties uz Viņu gan priekos, gan bēdās, un Viņš ir līdzās, lai dāvātu mums pārliecību un smaidu.¹⁰

*Es zinu — dzīvs mans Pestītājs,
Mans Ķēniņš, Glābējs, Skolotājs!
Viņš sāpes, nāvi uzveicis
Kā Dieva Dēls uz Zemes šīs.*

*Viņš dzīvo, mana drošā Klints
Un cerība, kas neiznīkst!
Viņš bākuguns visspožākā,
Kas rāda ceļu tumsībā.*

*Ak, Kungs, man Savu Garu dod,
Lai dvēse mieru iemanto,
Lai turpinu es ticībā
Šo ceļu, kas ved mūžībā!”¹¹*

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatiet prezidenta Hinklija liecību, kas ietverta 1. sadaļā, un atvēliet kādu brītiņu tam, lai apdomātu savu liecību par Jēzu Kristu. Kādēļ jūs esat pateicīgi par Glābēja kalpošanu un Viņa īstenoto Izpirkšanu? Kuri stāsti un mācības no Glābēja dzīves jums ir īpaši nozīmīgi?
- Uzdodiet sev visus 2. sadaļā minētos jautājumus. Kā jūsu atbilde ietekmē jūsu ikdienas dzīvi? Pārskatiet tajā pašā sadaļā ietvertos, prezidenta Hinklija „vienkāršos likumus”, kas jāizpilda, lai iegūtu izpratni par „Dieva lietām”. Kā šie principi ir palīdzējuši jums padziļināt izpratni par garīgām lietām?
- Prezidents Hinklijs vairākkārt vaicā: „Ko lai mēs darām ar Jēzu, kuru sauc par Kristu?” (3. sadaļa.) Ko mēs varam mācīties no viņa atbildēm? Padomājiet, kā jūs atbildētu uz šo jautājumu. Kāda būtu jūsu dzīve, ja jūs nezinātu par Glābēja mācībām un Viņa piemēru?
- Prezidents Hinklijs uzsvēra, ka Jēzus Kristus ir mūsu pamats šajā nedrošajā pasaulē (skat. 4. sadaļu). Kā jūs esat sajutuši Glābēja

spēcinājumu un mierinājumu grūtību brīžos? Padomājiet par katru prezidenta Hinklija uzrakstīto garīgās dziesmas rindiņu, kas ietverta 4. sadaļā. Kādā ziņā Glābējs ir mūsu „cerība, kas neiznīkst”? Kādā ziņā Viņš ir „bākuģuns visspožākā, kas rāda ceļu tumsībā”?

Saistītās rakstvietas

Lūkas 24:36–39; Jāņa 1:1–14; Ap. d. 4:10–12; 2. Nefija 2:8; 25:26; Almas 5:48; M&D 110:3–4

Ieteikums studijām

„Plānojiet savas studijas tā, lai tās stiprinātu jūsu ticību Glābējam.” (*Sludini Manu evaņģēliju* (2005. g.), 21. lpp.) Piemēram, studējot jūs varētu uzdot sev šādus jautājumus: Kā šīs mācības var man palīdzēt izprast Jēzus Kristus īstenoto Izpirkšanu? Kā šīs mācības var man palīdzēt līdzināties Glābējam?

Atsauces

1. „The Symbol of Christ”, *Ensign*, 1975. g. maijs, 92., 94. lpp.
2. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, 2004. g. feb., 4. lpp.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 280. lpp.
4. „He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, 1999. g. maijs, 71. lpp.
5. „He Is Not Here, but Is Risen”, 71. lpp.
6. „He Is Not Here, but Is Risen”, 71.–72. lpp.
7. „Be Not Faithless”, *Ensign*, 1989. g. apr., 2. lpp.
8. Citāts no Conference Report, 1966. g. apr., 85.–87. lpp.
9. „What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ?” *Ensign*, 1983. g. dec., 3.–5. lpp.
10. „We Look to Christ”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 90. lpp.
11. „Dzīvs mans Pestītājs”, *Garīgās dziesmas*, nr. 74; vārdu autors Gordons B. Hinklijs.

Vērtīgā liecības dāvana

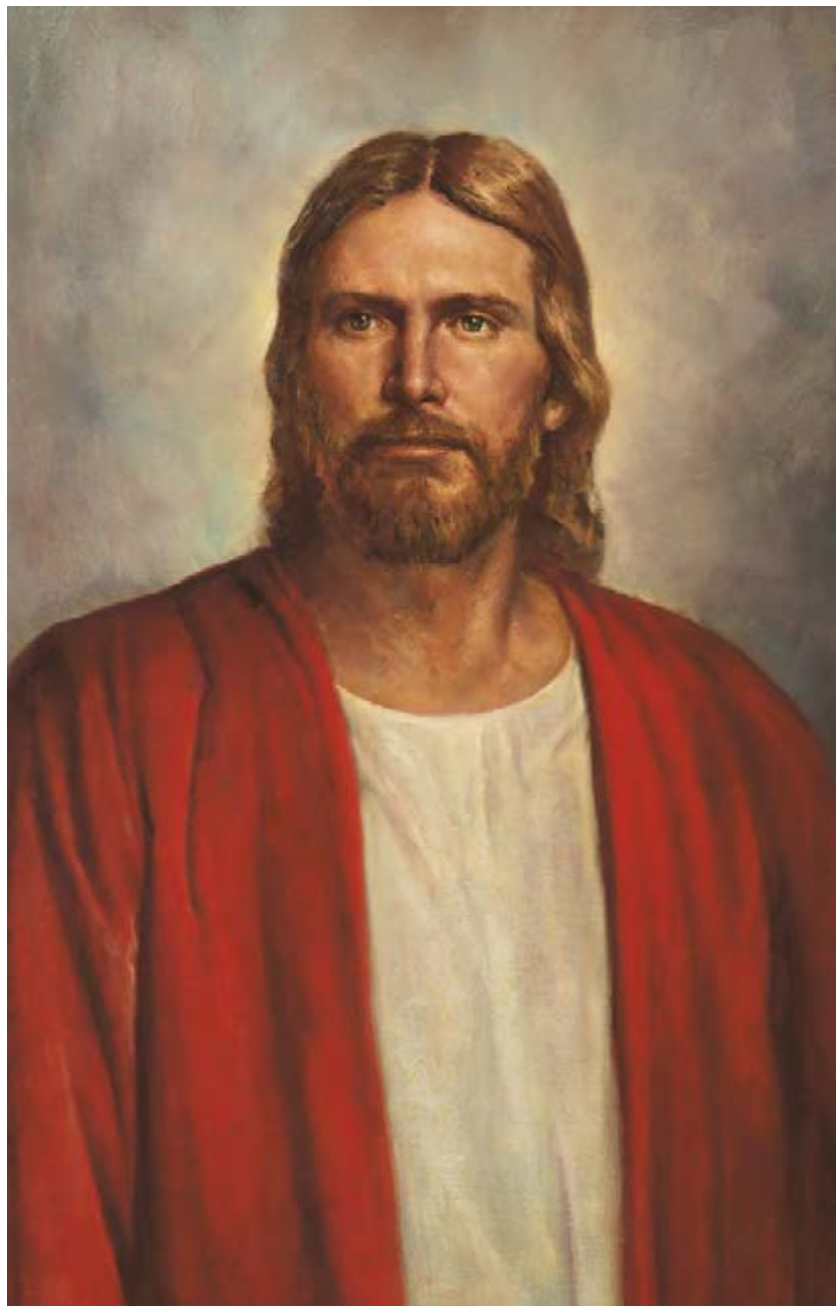
„Mēs runājam dažādās valodās un dzīvojam dažādos apstākļos. Taču mūsu sirdīs ir kopīga liecība.

No Gordona B. Hinklija dzīves

„Senākais notikums, kas manā atmiņā saistās ar garīgu pieredzi,” teica prezidents Gordons B. Hinklijs, „notika tad, kad es vēl biju maziņš, piecus gadus vecs zēns. Es raudāju, jo man ļoti sāpēja auss. . . . Mana māte sagatavoja maisiņu ar sāli un to ielika krāsnī, lai sasildītu. Mans tēvs maigi uzlika rokas uz manas galvas un deva man svētību, aizgaiņājot sāpes un slimību ar svētās priesterības spēku Jēzus Kristus vārdā. Pēc tam viņš mani maigi satvēra savās rokās un uzlika uz auss silto sāls maisiņu. Sāpes mazinājās, līdz tās atkāpās. Es aizmiglu sava tēva drošajos apskāvienos. Aizmiegot manā prātā skanēja viņa izteiktās svētības vārdi. Tās ir manas senākās atmiņas par priesterības pilnvaru pielietošanu Tā Kunga vārdā.

„Vēlāk, manā jaunībā, man ar brāli ziemas laikā nācās gulēt nekurinātā istabā. . . . Pirms iegulšanās siltajā gultā, mēs noņemāmies ceļos, lai noskaitītu lūgšanu. Mēs vienkārši izteicām pateicību Dievam. . . . Es atceros, kā pēc tam, kad biju pateicis āmen, es ielikos gultā, uzrāvu sev virsū segu un domāju par to, ka tikko biju runājis ar savu Debesu Tēvu Viņa Dēla vārdā. Man nebija dziļu zināšanu par evaņģēliju. Taču, sarunājoties ar debesīm Tā Kunga Jēzus vārdā, mani pārņēma paliekošs miers. . . .

Šī liecība auga manā sirdī, kad kļuva par misionāru un izlasīju Jau-no Derību un Mormona Grāmatu, kas apstiprināja liecību par Viņu. Šis zināšanas, kas bija aizsākušās jau tad, kad es bērībā saņēmu atbildes uz savām lūgšanām, kļuva par pamatu manai dzīvei. Kopš tā laika mana ticība ir augusi. Esmu kļuvis par Viņa apustuli, kurš ir norīkots, lai darītu Viņa gribu un mācītu Viņa vārdu. Es esmu kļuvis par Viņa liecinieku pasaulei.”¹

Kā pēdējo dienu svētie, mēs esam vienoti mūsu liecībā par Jēzu Kristu.

Gordona B. Hinklija mācības

1

Liecība ir Baznīcas lielais spēks un ticības un no tās izrietošās rīcības avots.

Mēs esam kļuvuši par lielu ģimeni, kas ir izkaisīta pa visu plašo pasauli. Mēs runājam dažādās valodās un dzīvojam dažādos apstākļos. Taču mūsu sirdīs ir kopīga liecība. Mēs zinām, ka Dievs ir dzīvs un ka Viņš vada Savu svēto darbu. Mēs zinām, ka Jēzus ir mūsu Pestītājs un vada šo Baznīcu, kurai ir dots Viņa vārds. Mēs zinām, ka Džozefs Smits bija pravietis un ir pravietis, kurš atrodas šī evaņģēlija pilnības atklāšanas laikmeta priekšgalā. Mēs zinām, ka priesterība tika atjaunota caur viņu un ka tā ir turpinājusies līdz pat mūsdienām — caur nepārtrauktu priesterības līniju. Mēs zinām, ka Mormona Grāmata ir patiesa liecība par Tā Kunga, Jēzus Kristus, esamību un dievišķumu.²

Šīs zināšanas, ko mēs saucam par liecību, ir Baznīcas lielais spēks. Tā ir ticības un no tās izrietošās rīcības avots. . . . Tā ir īsta un spēcīga, kā jebkurš cits spēks uz Zemes. Tas Kungs to aprakstīja, runājot ar Nikodēmu un sakot: „Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara” (Jāņa 3:8). Šīs zināšanas, ko mēs saucam par liecību, ir grūti izskaidrot, bet tās augļi ir skaidri redzami. Svētais Gars caur mums liecina.³

2

Liecība ir klusa, pamudinoša balss, kas mūs spēcina un mudina rīkoties saskaņā ar ticību.

Personīgā liecība ir tā, kas maina cilvēku dzīves, kad viņi atnāk uz šo Baznīcu. Tā motivē Baznīcas locekļus atteikties no visa, lai kalpotu Tam Kungam. Liecība ir klusa, pamudinoša balss, kas spēcina bez apstājas tos, kuri dzīvo saskaņā ar ticību līdz pat savas dzīves beigām.

Tā ir noslēpumaina un brīnišķīga lieta, Dieva dāvana cilvēkam. Kad kāds ir aicināts kalpot, nav svarīgi, vai viņš ir bagāts, vai nabags. Šī liecība, kas mājā cilvēku sirdīs, motivē izpildīt kvēlo pienākumu. Tā ir gan jauniem, gan veciem cilvēkiem. Tā ir semināra studentiem, misionāriem, bīskapiem un stabu prezidentiem, misijas prezidentiem, Palīdzības biedrības māsām un visiem Augstākajiem pilnvarotajiem.

Tā ir dzirdēta arī no tiem, kuriem Baznīcā nav cita aicinājuma, kā vien būt par tās locekli. Liecība ir šī darba esence. Tā ir spēks, kas Tā Kunga darbu pasaulē virza uz priekšu. Tā mudina rīkoties. Tā pieprasa, lai mēs darītu to, kas mums ir pavēlēts. Tā sniedz pārliecību, ka dzīvei ir jēga, ka dažas lietas ir nozīmīgākas, nekā citas, ka mēs atrodamies mūžīgajā ceļojumā un ka mēs esam atbildīgi Dieva priekšā. . . .

Šis elements, kas sākumā šķiet vājš un bezspēcīgs, katru klausītāju virza uz sarunu. Tā liek katram jaunpievērstajam sajust drošību, ko sniedz ticība. . . .

Lai arī kur tiktu organizēta kāda no Baznīcas draudzēm, tās spēks ir jūtams. Mēs droši paziņojam un sakām, ka mēs zinām. . . . Fakts ir tāds, ka mēs *zinām*, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus *ir* Kristus un ka šis ir Viņu mērķis un Viņu valstība. Liecības vārdi ir vienkārši, tie nāk no sirds. Tā darbojas visur, kur tiek organizēta Baznīca, visur, kur misionāri māca evaņģēliju, un visur, kur Baznīcas locekļi dalās savā ticībā.

Tā ir kas tāds, ko nevar atspēkot. Pretinieki var citēt Svētos Rakstus un nepārtraukti apstrīdēt doktrīnu. Viņi var būt gudri un pārliecinoši. Taču, kad kāds saka: „Es zinu,” strīdēties vairs nav jēgas. To var nepieņemt, bet kurš gan var atspēkot vai noliegt kluso jeb iekšējo balsi runājam ar personīgu pārliecību?⁴

„Gaisma mūsu dzīvēs”

[Deivids Kastaņeda], viņa sieva, Tomasa, un viņu bērni dzīvoja neauglīgā un nabadzīgā rančo, netālu no Torreonas [Meksikā]. Viņiem piederēja 30 vistas, 2 cūkas un viens izģindis zirgs. Vistas viņus nodrošināja ar olām, un dažkārt viņi par tām ieguva dažus peso. Viņi dzīvoja nabadzībā. Tad viņiem piezvanīja misionāri. Māsa Kastaņeda teica: „Elderi mums noņēma klapes no acīm un ienesa mūsu dzīvēs gaismu. Līdz viņu atnākšanai mēs neko nezinājām par Jēzu Kristu un Dievu.

Viņai bija divu gadu izglītība, bet vīram — nekādas. Elderi viņus mācīja un galu galā viņi tika kristīti. . . . Viņi pakāpeniski izveidoja veiksmīgu biznesu, kurā strādāja tēvs ar saviem pieciem dēliem. Ar vienkāršu ticību viņi maksāja desmito tiesu. Viņi paļāvās uz To Kungu un dzīvoja saskaņā ar evaņģēliju. Viņi kalpoja visur, kur vien viņus

aicināja. Četri no viņu dēliem un trīs meitas kalpoja misijās. . . . Viņi ir tikuši izsmieti un kritizēti. Taču uz to viņi atbild ar liecību par Tā Kunga spēku viņu dzīvēs.

Apmēram 200 cilvēki no viņu ģimenes un draugiem ir pievienojušies Baznīcai, pateicoties viņu ietekmei. Vairāk nekā 30 dēli un meitas no viņu pašu ģimenes un draugu ģimenēm ir kalpojuši misijās. Viņi ziedoja zemi, uz kuras tagad atrodas dievnams.

Bērni, kuri tagad jau ir pieauguši, un viņu vecāki katru mēnesi pēc kārtas dodas uz Meksikas pilsētu, lai kalpotu templī. Viņi ir dzīva liecība par Tā Kunga darba lielo spēku — mainīt un padarīt cilvēkus laimīgus. Viņi ir daži no miljoniem cilvēku visā pasaulē, kuri ir pieredzējuši mormoņu Baznīcas brīnumu, iegūstot liecību par šī darba dievišķumu.⁵

„Tā ir patiesība, vai ne? Tad kam gan citam vēl ir nozīme?”

Reiz es satiku jūras virsnieku no tālas zemes — gudru, jaunu vīrieti, kurš bija atceļojis uz Savienotajām Valstīm tālākai apmācībai. Daži no viņa sabiedrotajiem ASV jūras kara flotē, kuru uzvedība bija piesaistījusi viņa uzmanību, pēc viņa lūguma dalījās savā reliģiskajā pārlicībā. Viņš nebija kristietis, bet bija ieinteresēts viņus uzklaut. Viņi pastāstīja par pasaules Glābēju, Jēzu Kristu, kurš bija piedzimis Bētleme un atdevis savu dzīvību par cilvēci. Viņi izstāstīja par Dieva, Mūžīgā Tēva, un augšāmceltā Kunga parādīšanos zēnam Džozefam Smitam. Viņi pastāstīja par mūsdienu praviešiem. Viņi viņam mācīja Skolotāja evaņģēliju. Gars aizskāra viņa sirdi un viņš tika kristīts.

Es ar viņu iepazīnos neilgi pirms tam, kad viņam bija jāatgriežas savā dzimtenē. Mēs par to runājām, un pēc tam es teicu: „Tavi tautieši nav kristieši. Kas notiks, kad tu atgriezīsies mājās, būdams kristietis, un vēl jo vairāk — mormonis?”

Viņš palika bēdīgs un atbildēja: „Mana ģimene būs vilusies. Iespējams, ka viņi mani padzīs un uzskatīs par mirušu. Ja runā par manu nākotni un karjeru, iespējams, ka visas iespējas man būs liegtas.”

Es jautāju: „Vai tu esi gatavs maksāt tik augstu cenu par evaņģēliju?”

Viņa tumšajās acīs parādījās asaras un, tām ritot pār viņa skaisto, tumsnējo seju, viņš atbildēja: „Tā taču ir patiesība, vai ne?”

Nokaunējies par to, ka biju uzdevis šo jautājumu, es atbildēju: „Jā, tā ir patiesība.”

Uz to viņš atbildēja: „Tad kam gan citam vēl ir nozīme?”

Šie ir jautājumi, kurus es jums gribētu uzdot: „Tā ir patiesībai, vai ne? Tad kam gan citam vēl ir nozīme?”⁶

Jauns skatījums uz dzīvi

Reiz es dzirdēju kāda inženiera pieredzi, kurš nesen bija pievienojies Baznīcai. Misionāri bija piezvanījuši pie viņa mājas durvīm un viņa sieva tos bija ieaicinājusi iekšā. Viņa dedzīgi atsaucās uz viņu vēstījumu, taču viņš pats jutās tā, it kā viņu spiestu pieņemt Baznīcu pret viņa gribu. Kādā vakarā viņa sieva pateica, ka vēlas kristīties. Viņš iekaisa dusmās. Vai tad viņa nesaprata, ko tas nozīmēs? Tas nozīmēs, ka tam vajadzēs veltīt laiku. Tas nozīmēs, ka būs jāmaksā desmitā tiesa. Tas nozīmēs, ka viņiem būs jāatsakās no saviem draugiem. Tas nozīmēs, ka viņi vairs nedrīkstēs smēķēt. Viņš ātri uzvilka savu mēteli un nakts laikā izgāja ārā, aizcērtot aiz sevis durvis. Viņš staigāja pa ielām, lādodoties uz savu sievu, misionāriem un pats uz sevi par to, ka bija ļāvis viņiem viņus mācīt. Kad viņš sāka pagurt, viņa dusmas norimās un sirdī ienāca lūgšanas gars. Viņš staigājot lūdza. Viņš lūdza Dievam atbildes uz saviem jautājumiem. Tad viņa prātā skaidri un nepārprotami, gluži kā balss, kas runātu uz viņu, atskanēja: „Tā ir patiesība.”

„Tā ir patiesība,” viņš to sev teica atkal un atkal. „Tā ir patiesība.” Viņa sirdi pārņēma miers. Dodoties uz mājām, visi ierobežojumi, pretenzijas un prasības, par kurām viņš bija bijis tik aizkaitināts, sāka likties kā iespējas. Atverot durvis, viņš ieraudzīja, ka sieva bija nometusies uz ceļiem un lūdza.

. . . Draudzes priekšā stāstot šo stāstu, viņš runāja par prieku, kas bija ienācis viņu dzīvēs. Desmitās tiesas maksāšana nebija problēma. Dalīšanās bagātībā ar Dievu, kurš viņiem bija devis visu, nelikās nekas īpašs. Laiks, ko atvēlēt kalpošanai, arī nebija problēma. Tas vienkārši lika rūpīgāk izplānot nedēļas laiku. Pienākumi nebija problēma. Pateicoties tiem, bija jūtama izaugsme un parādījās jauns skatījums uz dzīvi. Un tad šis intelektuālais un izglītais vīrietis, inženieris, kas bija radis strādāt ar fiziskās pasaules faktiem, ar asarām acīs svinīgi liecināja par brīnumu, kas bija ienācis viņa dzīvē.⁷

„Kurš gan var atspēkot vai noliegt kluso, iekšējo balsi, kas runā ar personīgu pārlicību?”

„Visvērtīgākā lieta manā dzīvē”

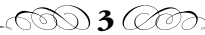
Pirms vairākiem gadiem kāda ārkārtīgi gudra un izglītota jauna sieviete uzstājās konferencē Bērčdesgādenā, Vācijā, kurā piedalījās militārie darbinieki, kuri bija arī Baznīcas locekļi. Es biju klāt un dzirdēju, ko viņa saka. Viņa bija armijas majore, medicīnas doktore, augsti atzīta speciāliste savā sfērā. Viņa teica:

„Vairāk par visu pasaulē es vēlējos kalpot Dievam. Bet, neskatoties uz to, cik ļoti es centos, es Viņu nevarēju atrast. Lielākais brīnums bija tas, ka Viņš atrada mani. Kādā 1969. gada septembra pēcpudienā es atrados mājās, Berklijā, Kalifornijā, kad pie durvīm atskanēja zvans. Pie tām stāvēja divi jauni vīrieši, tērpušies uzvalkos, baltos kreklos un ar kaklasaiti. Viņu mati bija rūpīgi saķemmēti. Viņu izskats mani tik ļoti pārsteidza, ka es teicu: „Es nezinu, ko jūs pārdodat, bet es to pirkšu.” Viens no jaunajiem vīriešiem teica: „Mēs neko nepārdodam. Mēs esam Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas misionāri un vēlētos ar jums aprunāties.” Es viņus ieaicināju iekšā, un viņi pastāstīja par savu ticību.

Tas bija manas licības sākums. Es vārdos nevaru aprakstīt, cik esmu pateicīga, ka man ir tā privilēģija un gods būt par Pēdējo

Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli. Prieks un miers, ko šis priekpilnais evaņģēlijs ir ienesis manā dzīvē, liek man justies tā, it kā es būtu debesīs, lai gan dzīvoju uz Zemes. Liecība par šo darbu ir visvērtīgākā lieta manā dzīvē, dāvana no Debesu Tēva, par kuru es mūžīgi būšu pateicīga.”⁸

Liecība ir tūkstošiem cilvēku daudzās zemēs, tā ir izglītotajiem un spējīgajiem, uzņēmējiem un profesionāļiem, ietiepīgajiem un praktiskajiem, kuri veic dažādu laicīgo darbu. Viņu sirdis deg klusa liecība par to, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus ir Kristus, ka šis darbs ir dievišķs un tika atjaunots uz Zemes, lai svētītu visus tos, kuri pieņems tā sniegtās iespējas.⁹

Katrs no mums var iegūt liecību par Dievu, Viņa Mīļoto Dēlu un Viņa darba atjaunošanu.

Šī liecība var būt visvērtīgākā no visām Dieva dāvanām. Ja cilvēks rīkojas atbilstoši tam, lai to iegūtu, tā kļūst par debesu dāvanu. Tā ir iespēja, tā ir katra šīs Baznīcas vīrieša un sievietes atbildība — iegūt patiesības apliecinājumu par šo pēdējo dienu darbu un par tiem, kuri to vada, pat par Dievu un To Kungu, Jēzu Kristu.

Jēzus mācīja, kā iegūt šādu liecību, sakot: „Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis.

Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis.” (Jāņa 7:16–17).

Mēs pieaugam ticībā un gūstam zināšanas kalpojot, studējot un lūdzot.

Kad Jēzus paēdināja 5000 cilvēku, viņi atzina, ka Viņš ir paveicis brīnumu, un to apbrīnoja. Daži no viņiem atgriezās atpakaļ. Tiem Viņš mācīja doktrīnu par Savu dievišķību un to, ka Viņš ir Dzīvības Maize. Viņš tiem pārmeta, ka viņi vairāk vēlējas remdēt savu izsalkumu, nevis ieklausīties šajā mācībā. Daži no tiem, kuri dzirdēja Viņu un Viņa mācību, teica: „Šie vārdi ir smagi, kas viņos var klausīties?” (Jāņa 6:60). Kurš gan var noticēt tam, ko šis vīrs māca?

„No šī brīža daudzi Viņa mācekļi atkāpās un vairs nestaigāja Viņam līdzi.

Tad Jēzus sacīja tiem divpadsmit [manuprāt, izjūtot vilšanos]: „Vai arī jūs gribat aiziet?”

Sīmanis Pēteris Viņam atbildēja: „Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi,

un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais” (Jāņa 6:66–69).

Šis ir svarīgs jautājums un arī atbilde, ar ko mums visiem ir jāsa-skaras. Ja ne pie Tevis, tad, „Kungs, pie kā [mums iet]? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.”

Tā ir šī paļāvība, šī iekšējā pārliecība par dzīvā Dieva esamību, par Viņa Miļotā Dēla dievišķumu, par Viņu darba atjaunošanu šajā laikā un par brīnišķīgajām izpausmēm, kas ir sekojušas un kļuvušas par mūsu ticības pamatu. Tā kļūst par mūsu liecību.

. . . Es nesen biju Palmīrā, Ņujorkā [netālu no vietas, kur Džozefs Smits saņēma Pirmo vīziju]. Par notikumiem, kas risinājās šajā apga-balā, cilvēkam ir jāatzīst: „Tie vai nu notika, vai nenotika. Tie nevar atrasties pelēkajā zonā, tiem nav vidusceļa.”

Pēc tam iečukstas ticības balss: „Tas notika. Tas notika tieši tā, kā viņš aprakstīja.”

Netālu no turienes atrodas Kumoras pakalns. Tajā tika atrasti pieraksti, no kuriem tika pārtulkota Mormona Grāmata. Cilvēkam ir vai nu jāatzīst, vai jānoraida to dievišķā izcelsme. Objektīvi apdo-mājot, katrs vīrietis un sieviete, kura ir lasījusi ar ticību, atzīs: „Tā ir patiesība.”

Un tā tas ir arī ar citiem šīs brīnumainās lietas elementiem, ko mēs saucam par sākotnējā evaņģēlija atjaunošanu, seno priesterību un seno Baznīcu.

Gan tagad, gan vienmēr šī liecība ir bijis vēstījums, vienkāršs apgalvojums par patiesību, saskaņā ar to, kā mēs to saprotam.¹⁰

 4

Mums ir jādzīvo saskaņā ar savu liecību un jādalās tajā ar citiem.

Pāvils teica Timotejam: „Esi nomodā par sevi pašu — ieklausieties šajos vārdos — „un par mācību, turies pie tā, jo, darīdams to, tu izglābsi gan pats sevi, gan tos, kas klausās tevi” (1. Timotejam 4:16). Cik gan brīnišķīgu mācību Pāvils deva jaunajam Timotejam!

Viņš turpināja, sakot: „Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu” (2. Timotejam 1:7). Dievs mums nav devis bailības garu, bet gan spēka garu, ko sniedz evaņģēlija vēstījums; mīlestības garu, kas palīdz izjust un sniegt mīlestību cilvēkiem; un savaldības garu, lai mēs pareizi saprastu vienkāršus un skaidrus Jēzus Kristus atjaunotā evaņģēlija principus.

„Nekaunies liecināt par mūsu Kungu” (2. Timotejam 1:8). Brāļi un māsas, nekad nekaunieties liecināt par mūsu Kungu. . . . Uz mums gulstas liela atbildība un uzdevums: „Jo Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu. Nekaunies liecināt par mūsu Kungu.”¹¹

Šis ir Dieva svētais darbs. Šis ir Viņa Baznīca un valstība. Vīzija, kas tika piedzīvota Svētajā birzī, notika tieši tā, kā Džozefs aprakstīja. Manā sirdī ir patiesa izpratne par to, cik svarīgi ir tas, kas tur notika. Mormona Grāmata ir patiesa. Tā liecina par Jēzu Kristu. Viņa priesterība ir atjaunota un ir mūsu vidū. Priesterības atslēgas, ko piešķīra debesu būtnes, tiek izmantotas mūsu mūžīgai svētībai. Tāpat ir arī ar mūsu liecību — gan manu, gan jūsu —, pēc kuras mums jādzīvo un ar kuru jādalās. Šo es liecinu un sūtu savu svētību un mīlestību katram no jums, un aicinu turpināt būt par daļu no šī lielā pēdējo dienu brīnuma, kas ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca.¹²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā jūsu personīgā liecība sniedz ieguldījumu Baznīcas stiprināšanā? (Skat. 1. sadaļu.)
- Prezidents Hinklijs uzsver, ka liecība mūs spēcina un „mudina rīkoties” (2. sadaļa). Kā jūsu liecība jūs ir spēcinājusi? Kā jūsu

liecība ir ietekmējusi jūsu rīcību? Kā jūs varat attiecināt uz sevi stāstus, kas aprakstīti 2. sadaļā?

- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija mācībām par to, kā iegūt liecību? (Skat. 3. sadaļu.) Kādas pieredzes jums ir palīdzējušas iegūt liecību? Ko mēs varam darīt, lai stiprinātu mūsu liecības?
- Kāpēc, jūsuprāt, mūsu liecības kļūst stiprākas, kad mēs ar tām dalāmies? Kā jūs esat pārvarējuši bailes dalīties savā liecībā? Kā jūs ir svētījušas citu cilvēku liecības? (Skat. 4. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

1. korintiešiem 12:3; 1. Pētera 3:15; Almas 5:43–46; 32:26–30; Moronija 10:3–5; M&D 8:2–3; 80:3–5

Mācīšanas padoms

„Vairāk iepazīstot un izprotot katru dalībnieku, jūs varēsiet labāk sagatavoties, lai mācītu stundu, kas būtu piemērota viņu individuālajai situācijai. Šī izpratne jums palīdzēs atrast pieeju, lai palīdzētu katram stundas dalībniekam iesaistīties sarunās un citās mācību aktivitātēs” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 34. lpp.).

Atsauces

1. „My Testimony”, <i>Ensign</i> , 2000. g. maijs, 70.–71. lpp.	7. „It’s True, Isn’t It?” 5.
2. „Listen by the Power of the Spirit”, <i>Ensign</i> , 1996. g. nov., 5. lpp.	8. „It’s True, Isn’t It?” 6.
3. „Testimony”, <i>Ensign</i> , 1998. g. maijs, 69. lpp.	9. „It’s True, Isn’t It?” 5.
4. „Testimony”, 69.–70. lpp.	10. „Testimony”, 70.–71. lpp.
5. „Testimony”, 70. lpp.	11. <i>Discourses of President Gordon B. Hinkley, Volume 2: 2000–2004</i> (2005. g.), 369. lpp.
6. „It’s True, Isn’t It?” <i>Ensign</i> , 1993. g. jūl., 2. lpp.	12. „A Perfect Brightness of Hope: To New Members of the Church”, <i>Ensign</i> , 2006. g. okt., 5. lpp.

Prezidentam un māšai Hinklijiem bija laimīga un mīloša laulība, un viņus stiprināja klusā un drošā pārliedība par atkal satikšanos un mūžīgo partnerību.

Mūžīgo laulības attiecību izkopšana

*„Šķīsta un pasaules ļaunuma neaptraipīta
laulība dāvā mums jaukākās sajūtas mūsu
dzīvē un pamudina uz visdāsniākajām un
apmierinošākajām cilvēciskās sirds izpausmēm.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Kādu vakaru, kad prezidents Hinklijs ar māsu Hinkliju klusītēm sēdēja līdzās, māsa Hinklija teica: „Tu allaž esi devis man spārnus, lai es varētu lidot, un tieši tādēļ es esmu tevi mīlējusi.”¹ Komentējot savas sievas izteikumu, prezidents Hinklijs teica: „Es esmu centies saskatīt [viņas] individualitāti, viņas personību, viņas vēlmes, viņas izcelsmi, viņas ambīcijas. Ļaujiet [sievai] lidot. Jā, ļaujiet viņai lidot! Ļaujiet viņai attīstīt savus talantus. Ļaujiet viņai darīt tā, kā viņa vēlas. Paejiet nost no ceļa un apbrīnojiet viņas veikumu.”² Arī māsa Hinklija atbalstīja savu vīru — gan tēva lomas un personīgo interešu īstenošanā, gan intensīvajā kalpošanā Baznīcā.

Lielāko daļu bērnības un jaunības dienu laika Gordons B. Hinklijs un Mārdžorija Peija nodzīvoja vienā bīskapijā, daudzus gadus dzīvojot iepretim esošajās mājās — pāri ielai. „Pirmoreiz es viņu ieraudzīju Sākumskolā,” prezidents Hinklijs vēlāk atcerējās. „Viņa uzstājās ar priekšlasījumu. Es nezinu, kādēļ tas atstāja uz mani tādu iespaidu, taču es to neesmu aizmirsis. Vēlāk viņa pieauga, kļūstot par skaistu jaunieci, un man pietika prāta viņu apprecēt.”³

Uz pirmo randiņu — Baznīcas dejām — jaunieši aizgāja, kad viņam bija 19 un viņai 18 gadu. „Šis jaunais vīrietis noteikti dzīvē kaut ko sasniegs,” Mārdžorija vēlāk teica savai mātei.⁴ Gordons turpināja mācības Jūtas Universitātē, un viņu attiecības kļuva ciešākas. Tad, 1933. gadā, gadu pēc universitātes absolvēšanas viņš tika aicināts

misijā uz Angliju. 1935. gadā, kad viņš atgriezās mājās, jaunieši atjaunoja savas attiecības, un 1937. gadā tika salaulāti Soltleiksitijas templī. Atceroties pirmos laulības gadus, māsa Hinklija teica:

„Mums bija ļoti maz naudas, taču mēs bijām cerības un optimisma pilni. Šie agrīnie gadi nebija īpaši svētlaimīgi, taču mēs bijām apņēmības pilni un ārkārtīgi vēlējāmies veidot laimīgu ģimeni. Mēs mīlējām viens otru, par to nebija šaubu, taču mums bija jāpierod vienam pie otra. Es domāju, ka jebkuram pārim ir jāpierod vienam pie otra.

Drīz vien es sapratu, ka būs labāk, ja mēs citīgāk strādāsim pie tā, lai sarastu, nevis pastāvīgi centīsimies viens otru mainīt, kas, pēc mana atklātā, nav iespējams.” . . . Lai izveidotu laimīgu ģimeni, vajag iziet uz kompromisiem un būt ļoti elastīgiem.”⁵

1958. gadā prezidentu Hinkliju aicināja par Augstāko pilnvaroto, un šīs kalpošanas pirmajos gados, kamēr viņš ceļoja, dodoties Baznīcas norīkojumos, māsa Hinklija, kā ierasts, palika mājās, rūpējoties par pieciem bērniem. Kad Hinkliju bērni pieauga, vecāki bieži ceļoja kopā un ļoti novērtēja šo iespēju. 1977. gada aprīlī viņi devās ilgākā ceļojumā, lai tiktos ar Austrālijas svētajiem, un tur sagaidīja savu laulību 40. gadadienu. Todien prezidents Hinklijs savā dienasgrāmatā ierakstīja:

„Šodien mēs esam Pērtas pilsētā, Austrālijā, un jau tas vien, kur mēs atrodamies, parāda to, ko šie gadi mums nesuši. Mēs pavadījām šo dienu, tiekoties ar misionāriem no Austrālijas Pērtas misijas. Tā bija brīnišķīga diena, kuras laikā mēs uzklusījām liecības un pamācības. Misionāri uzdāvināja Mārdžorijai ziedu piespraudi, jo man pašam nebija laika to iegādāties.

Mēs varētu uzrakstīt diezgan biezu grāmatu par pēdējiem 40 gadiem. . . . Mums ir bijušas savas grūtības un problēmas. Taču lielākoties mēs esam dzīvojuši labi. Mēs esam apbrīnojami svētīti. Šajā vecumā cilvēks sāk izjust mūžības nozīmi un to, cik vērtīga ir mūžīgā partnerība. Ja mēs šovakar būtu bijuši mājās, mēs, visdrīzāk, būtu noturējuši ģimenes vakariņas. Bet mēs esam tālu no mājām, kalpojot Tam Kungam, un tā ir jauka pieredze.”⁶

Pēc divdesmit diviem gadiem, būdams Baznīcas prezidents, prezidents Hinklijs uzrakstīja mātai Hinklijai vēstuli, kurā pauda savas jūtas pēc vairāk nekā 60 gadiem ilgas laulības. „Cik dārga līdzgaitniece

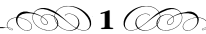
tu esi bijusi!” viņš rakstīja. „Mēs esam kopīgi novecojuši, un tā ir bijusi jauka pieredze. . . . Kad kādu dienu nāves roka maigi skars vienu no mums, otrs lies asaras, jā, taču mēs jutīsim arī klusu un nešaubīgu pārliecību par to, ka mēs atkal satiksimies un mūsu partnerība būs mūžīga.”⁷

2004. gada sākumā, kad Hinkliji devās mājupceļā no Akras tempļa iesvētīšanas Ganā, māsa Hinklija zaudēja spēkus. Viņa tā arī nekad neatguvās un 2004. gada 6. aprīlī aizgāja mūžībā. Pēc sešiem mēnešiem, uzstādamies oktobra vispārējā konferencē, prezidents Hinklijs teica:

„Es atzīstu, ka, turot viņas roku un redzot, kā laicīgā dzīve izdziest, mani pārņēma sāras. Viņa bija mana sapņu meitene, pirms es viņu apprecēju. . . . Viņa bija mana dārgā partnere vairāk nekā divas trešdaļas gadsimta, mana līdziniece Tā Kunga priekšā, patiesībā — pat pārāka par mani. Un tagad, manās vecumdienās, viņa atkal ir kļuvusi par manu sapņu meiteni.”⁸

Prezidenta Hinklija sāras kļiedēja apziņa, ka viņi ar Mārdžoriju ir saistīti uz visu mūžību. „Zaudējot savu kvēli mīlēto partneri, ar kuru tik ilgi bijis kopā gan priekos, gan bēdās, cilvēks jūtas pilnīgi sagrauts,” viņš teica. „Visaptverošā vientulība kļūst arvien intensīvāka. Tā sāpīgi plosa cilvēka dvēseli. Taču tad, nakts klusumā, tu sadzirdi klusus čukstus, kas teic: „Viss ir labi. Viss ir labi.” Un šī balss, kas plūst no nezināma avota, dāvā mieru, nešaubīgu pārliecību un mierinājumu, ka nāve nav beigas, ka dzīve turpinās, ka tevi gaida darbi, kas jāpaveic, un uzvaras, kas jāizcīna. Šī balss, tik klusa, laicīgām ausīm nesadzirdama, iedveš pārliecību, ka tikpat droši, kā tas, ka tikām šķirti, mūs gaida priekpilna atkal satikšanās.”⁹

Gordona B. Hinklija mācības

Debesu Tēvs ir iedibinājis laulību kopš pašiem pirmsākumiem.

Cik brīnišķīga ir laulība — daļa no mūsu Mūžīgā Tēva ieceres, ko Viņš Savā dievišķā gudrībā iedibinājis, lai Viņa bērni varētu dzīvot laimīgi un droši un turpināt cilvēku rasi!

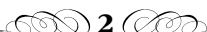
Viņš ir mūsu Radītājs, un Viņš ir iedibinājis laulību kopš pašiem pirmsākumiem. Brīdī, kad tika radīta Ieva, Ādams teica: „Šī tiešām ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas! . . . Tādēļ vīrs atstās savu tēvu un savu māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu.” (1. Mozus 2:23–24.)

Pāvils rakstīja Korintas svētajiem: „Tomēr ne vīrs ir kas bez sievas, ne sieva bez vīra mūsu Kungā.” (1. kor. 11:11.)

Mūsdienų atklāsmēs Tas Kungs ir teicis: „Un vēl, patiesi Es saku jums, ka tas, kurš aizliedz stāties laulībā, nav Dieva ordinēts, jo laulība cilvēkam ir noteikta no Dieva.” (M&D 49:15.) . . .

Patiesi, nevienam, kurš lasa Svētos Rakstus (kā senos, tā mūsdienų), nevar būt šaubu par laulības dievišķo dabu. Šķīsta un pasaules ļaunuma neaptraipīta laulība dāvā mums jaukākās sajūtas mūsu dzīvē un pamudina uz visdāsnākajām un apmierinošākajām cilvēciskās sirds izpausmēm.

Šādu laulību, manuprāt, vēlas ikviens vīrietis un sieviete pasaulē — uz to cer, pēc tās ilgojas un lūdz ikviens.¹⁰

Tempļi vīrs un sieva var tikt salaulāti uz visu mūžību.

Tempļi . . . piedāvā svētības, ko nevar saņemt nekur citur. Visam, kas notiek šajos svētajos namos, ir saistība ar cilvēka mūžīgo iedabu. Šeit vīri, sievas un bērni tiek saistīti kopā mūžīgā ģimenē. Laulība neilgst tikai līdz brīdim, „kad nāve jūs šķirs”. Tā ir mūžīga, ja vien laulātie dzīvo tā, lai būtu šīs svētības cienīgi.¹¹

Vai jebkad ir dzīvojis kāds vīrietis, kurš patiesi mīl sievieti, vai sieviete, kura patiesi mīl vīrieti, kas nav vēlējušies, lai viņu attiecības varētu turpināties pēc nāves? Vai vecāki, kuri ir apglabājuši savu bērnu, nav ilgojušies pēc pārliecības, ka viņu bērns būs kopā ar viņiem nākamajā pasaulē? Vai kāds, kas tic mūžīgai dzīvei, var apšaubīt, ka Debesu Tēvs piešķirs Saviem dēliem un meitām vislielāko vērtību viņu dzīvē — mīlestību, kas visjēgpilnāk izpaužas tieši ģimenes attiecībās? Nē, tas ir tikai loģiski, ka ģimenes attiecībām ir jāturpinās arī pēc nāves. Pēc tā ilgojas katra cilvēka sirds, un Dievs debesis ir atklājis ceļu, kā to nodrošināt. Tas tiek nodrošināts caur Tā Kunga nama svētajiem priekšrakstiem.¹²

Cik jauku pārlicību un veldzējošu mieru sniedz zināšanas: ja mēs apprecēsimies pareizā veidā un dzīvosim taisnīgi, mūsu attiecības tupināsies, par spīti neizbēgamai nāvei un laika ritējumam! Cilvēki var rakstīt un dziedāt dziesmas par mīlestību. Viņi var ilgoties, cerēt un sapņot. Taču tas viss nav nekas vairāk, kā romantiskas ilgas, ja vien netiek pielietotas pilnvaras, kas pārspēj laika un nāves spēku.¹³

3

Veicot savu mūžīgo ceļu, vīri un sievas iet plecu pie pleca.

Istenojot Savu grandiozo ieceri un radot cilvēku, Dievs radīja divus dzimumus. Šī duālisma cēlākā izpausme ir rodama laulībā, kur viens indivīds papildina otru.¹⁴

Laulības partnerattiecībās nav padoto vai pārāko. Sieviete neiet pa priekšu vīrietim, un vīrietis neiet pa priekšu sievietei. Veicot savu mūžīgo ceļu, viņi iet plecu pie pleca kā Dieva dēls un meita.¹⁵

Laulība savā patiesajā būtībā ir vienlīdzīgu cilvēku partnerība, kur neviens no partneriem neīsteno varu pār otru, bet drīzāk iedrošina un palīdz viens otram, lai kādi būtu otra pienākumi un centieni.¹⁶

Sievas, uzlūkojiet savus vīrus kā savus dārgos partnerus un dzīvojiet tā, lai būtu šo attiecību cienīgas. Vīri, uzlūkojiet savas sievas kā lielāko vērtību šajā dzīvē un mūžībā, kā Dieva meitas, kā partneres, ar kurām jūs varat iet roku rokā cauri priekiem un bēdām, caur nedienām un uzvarām.¹⁷

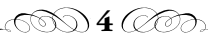
Man prātā nāk divi [draugi], ko reiz pazinu . . . vidusskolas un augstskolas laikā. Viens no tiem bija puisis no lauku pilsētiņas, vienkāršs pēc skata, trūcīgs un ne īpaši daudzsološs. Viņš bija uzaudzis zemnieku saimniecībā, un viņa vienīgā, pievilcīgā īpašība bija strādīgums. . . . Lai gan viņam bija laucinieciska āriene, viņa smaids un personība liecināja par krietnumu. Viņa bija pilsētas meitene, kura bija uzaugusi ērtībās. . . .

Starp viņiem notika kaut kāda burvestība. Viņi iemīlējās. . . . Visus šos gadus [viņi] kopīgi smējās, dejoja un mācījās. Viņi apprecējās, kaut arī cilvēki prātoja, kā viņi spēs nopelnīt, lai izdzīvotu. Viņš cītīgi mācījās, lai iegūtu profesionālo izglītību, un beidza skolu kā viens no labākajiem studentiem savā kursā. Viņa taupīja, strādāja un lūdza Dievu. Viņa iedrošināja un atbalstīja vīru, un, kad gāja pavisam grūti,

klusī teica: „Gan jau kaut kā tiksīm galā.” Redzot, ka sieva tic viņa spēkiem, viņš turpināja strādāt visus grūtību pilnos gadus. Viņiem piedzima bērni, un viņi tos mīlēja, audzināja, dāvājot drošību, kas izrietēja no savstarpējās mīlestības un uzticības piemēra. Kopš tā laika ir pagājuši vairāk nekā 45 gadi. Viņu bērni ir pieauguši un dara godu viņiem, Baznīcai un apkaimei, kurā tie dzīvo.

Nesen es lidoju no Ņujorkas un, ejot pa pustumšo lidmašīnas celiņu, ieraudzīju sirmu sievieti, kura snauda, atbalstījusi galvu uz vīra pleca, kamēr viņš maigi turēja viņas plaukstu. Vīrs bija nomodā un atpazina mani. Viņa sieva pamodās, kad mēs sākām sarunāties. Viņi atgriezās no Ņujorkas, kur vīrs bija nolasījis referātu vienai no izglītotākajām biedrībām visā valstī. Viņš pats par to tikpat kā nerunāja, bet sieva ar lepnumu stāstīja par viņas vīram izrādīto godu. . . .

Atgriežoties savā sēdvietā, es turpināju domāt par viņiem. Un es sev teicu, ka tolaik viņu draugi redzēja tikai lauksaimnieku puisī un smaidošu meiteni ar vasaras raibumiņiem uz deguna. Bet viņi abi ieskatījās viens otrā, saskatot mīlestību, uzticību, mieru, ticību un kopīgu nākotni. Ja vēlaties, varat saukt to par jūtu ķīmiju. Varbūt arī tur bija mazlietiņ ķīmijas, taču tur bija vēl daudz kas vairāk. Starp viņiem bija uzplaucis kaut kas dievišķs, ko iedēstījis Tēvs, mūsu Dievs. Mācību laikā viņi bija dzīvojuši tā, lai būtu šīs izaugsmes cieniņgi. Viņi bija dzīvojuši šķīsti un ticīgi, novērtējot un cienot paši sevi un viens otru. Profesionālo un finansiālo grūtību pilnajos gados savā partnerībā viņi smēlās vislielāko pasaulīgo spēku. Tagad, būdami gados, viņi ir raduši mieru un klusu apmierinājumu, esot kopā. Un vēl vairāk, viņi ir pārliecināti, ka varēs mūžam dzīvot liksmā savienībā, ko nodrošina senā derība un senie apsolījumi, ko viņi devuši Tā Kunga namā.¹⁸

Dievs neliegs nevienu svētību cienīgiem indivīdiem, kuri nav precējušies.

Mēs kaut kādi esam ieviesuši Baznīcā stereotipu attiecībā uz kādu svarīgu cilvēku grupu. Mēs saucam tos par „neprecētajiem”. Es vēlētos, kaut mēs to nedarītu. Jūs esat indivīdi, vīrieši un sievietes, Dieva dēļi un meitas, nevis vienveidīgu cilvēku masa, kur visi izskatās un rīkojas vienādi. Tas, ka neesat precējušies, nenožīmē, ka jūs kaut kā

būtiski atšķirtos no pārējiem. Mēs visi esam ļoti līdzīgi pēc izskata un savām emocionālajām reakcijām, kā arī spējas domāt, spriest, justies nožēlojami vai priecāties, mīlēt un tikt mīlētiem.

Mūsu Debesu Tēva iecerē jūs esat tikpat svarīgi, kā jebkurš cits, un ar Viņa žēlastību jums netiks liegta neviena svētība, kura jums pienāktos mūžībā.¹⁹

Ļaujiet man tagad teikt kādu vārdu tiem, kuriem nekad nav bijis iespējas apprecēties. Es galvoju, ka mēs saprotam to, cik daudzi no jums jūtas vientuļi. Vientulība ir rūgta un sāpīga. Man šķiet, ikviens kaut reizi ir to izjūts. Mēs no visas sirds saprotam un mīlam jūs. . . .

Šis var kļūt par brīnišķīgu periodu jūsu dzīvē. Jūs esat sasnieguši briedumu. Jums piemīt spriestspēja. Vairumam no jums ir izglītība un pieredze. Pateicoties savām fiziskajām, mentālajām un garīgajām spējām, jūs varat uzmundrināt, palīdzēt un iedrošināt apkārtējos.

Apkārt ir daudzi, kuriem jūs esat vajadzīgi. . . . Uzlādējiet savas garīgās baterijas un iededziet citu cilvēku lākturus!²⁰

Es vērsos pie tiem, kuri nav precējušies, . . . Dievs jums ir devis viena vai cita veida talantus. Viņš ir devis jums spēju kalpot citu vajadzībām, svētījot viņu dzīvi ar savu laipnību un rūpēm. Palīdziet kādam, kurš nonācis grūtībās. . . .

Uzkrājiet zināšanas. Izkopiet savas zināšanas un prasmes izvēlētajā jomā. Jūs gaida ārkārtīgi lielas iespējas, ja vien jūs būsiet gatavi tās izmantot. . . . Nedomājiet: tā kā jūs esat neprecēti, Dievs ir jūs atstājis. Jūs esat vajadzīgi pasaulei. Jūs esat vajadzīgi Baznīcai. Jūsu spēks, gudrība un talanti ir vajadzīgi ļoti daudziem cilvēkiem un daudziem mērķiem.

Lūdziet un nezaudējiet cerību. . . . Dzīvojiet tik labi, cik vien iespējams, un Tas Kungs savā milzīgajā gudrībā un Savā mūžības laikā atbildēs uz jūsu lūgšanām.²¹

Es vērsos pie tiem, kuri ir šķīrušies, lūdzu, ziniet, ka mēs nelūkojamies uz jums no augšas kā uz neveiksminiekiem tādēļ, ka jūsu laulība ir cietusi neveiksmi. . . . Mums pienākas nevis nosodīt, bet piedot un aizmirst, uzmundrināt un palīdzēt. Vērsieties savā bēdu stundā pie Tā Kunga, kurš ir teicis: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas

esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. . . . Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mateja 11:28, 30.)

Tas Kungs jums neatteiks un jūs nenoraidīs. Varbūt, ka atbildes uz jūsu lūgšanām nebūs sevišķi iespaidīgas, iespējams, tās nebūs tik viegli saprast un novērtēt. Taču pienāks laiks, kad jūs sapratīsiet, ka esat svētīti.²²

5

Mūsu laulība būs laimīga, ja vien mēs izrādīsim mīlošas rūpes par sava partnera labklājību.

Lolojiet savu laulību un gādājiet par to. Sargājiet to un strādājiet, lai tā būtu stipra un skaista. . . . Laulība ir līgums, tā ir vienošanās, tā ir savienība starp vīrieti un sievieti Visvarenā ieceres ietvaros. Tā var būt ļoti trausla. Tā prasa rūpes un ļoti lielus pūliņus.²³

Gadu gaitā, sastopoties ar simtiem šķiršanos gadījumu, es gūstu mierinājumu apziņā, ka šīs smagās problēmas risināšanā varētu līdzēt viena principa ieviešana, kas spētu dot vairāk, nekā jebkas cits.

Ja katrs vīrs un katra sieva pastāvīgi darītu visu iespējamo, lai nodrošinātu sava laulātā ērtības un darītu viņu laimīgu, būtu ļoti maz vai nebūtu šķiršanās gadījumu vispār. Mēs nekad nedzirdētu strīdus. Mēs nekad neizvirzītu apsūdzības. Mēs nekad nepieredzētu dusmu izvirdumus. Apvainojumus un nelaipnību aizstātu mīlestība un rūpes. . . .

Vairumā gadījumu šķiršanās nav nekāds risinājums laulāto problēmām. Risinājums ir rodams grēku nožēlā un piedošanā, laipnības un gādības izpausmēs. Tas ir rodams zelta likuma pielietošanā.

Ir tik skaisti, kad jauniešis un jaunieta sadodas rokās pie altāra un slēdz derību ar Dievu, solot cienīt un mīlēt vienam otru. Un ir tik skumji, ja pēc dažiem mēnešiem vai gadiem sāk izskanēt aizvainojošas piezīmes, nelaipni un dzēlīgi vārdi, paceltas balsis, rūgtas apsūdzības.

Mani brāļi un māsas, tā tam nav jābūt. Mēs varam pacelties pāri nelaipnības izpausmēm savā dzīvē (skat. Galatiešiem 4:9). Mēs varam mēģināt saskatīt un atpazīt viens otra dievišķo dabu, kas mums piešķirta kā mūsu Debesu Tēva bērniem. Mēs varam dzīvot kopā pēc Dieva iedibinātā laulības modeļa, paveicot visu, uz ko

„Lolojiet savu laulību un gādājiet par to. Sargājiet to un strādājiet, lai tā būtu stipra un skaista.”

esam spējīgi, ja vien disciplinējam paši sevi un atturamies no centieniem — disciplinēt savu partneri.²⁴

Katra laulība laiku pa laikam tiek pakļauta pārbaudījumu vētrām. Taču ar pacietību, savstarpēju cieņu un iecietības garu mēs varam pārdzīvot šīs vētras. Kur tikušas pieļautas kļūdas, var likt lietā atvainošanās, grēku nožēlu un piedošanu. Taču tas ir jāvēlas abām iesaistītajām pusēm. . . .

Es esmu sapratis, ka īstenā laimīgas laulības būtība slēpjas . . . patiesās rūpēs par sava partnera ērtībām un labklājību. Domāšana tikai par sevi un savu personīgo vēlmju apmierināšanu neveicinās uzticīgas, mīlošas un laimīgas attiecības. Mīlestība un to pavadošās iezīmes zels un plauks tikai tad, ja partneri būs nesavtīgi.²⁵

Daudziem no mums ir jāpārstāj meklēt trūkumus otrā un jāsāk meklēt otra tikumus. . . . Diemžēl dažas sievietes vēlas pārveidot savus vīrus pēc saviem ieskatiem. Daži vīri uzskata, ka viņiem ir dota privilēģija pakļaut savas sievas, lai tās atbilstu viņu standartiem, ko tie uzskata par ideāliem. Tas nekad nedarbojas. Tas noved vienīgi pie nesaskaņām, pārpratumiem un ciešanām.

Mums ir jārespektē vienam otra intereses. Mums ir jādod otram iespēja un jāiedrošina attīstīt un pielietot personīgos talantus.²⁶

Esiet pilnīgi patiesi un uzticīgi savam izvēlētajam partnerim. Viņš vai viņa būs lielākā vērtība, kas jums dota šajā dzīvē un mūžībā. Viņš vai viņa būs pelnījuši pašu labāko, kas ir jūsos.²⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka Debesu Tēvs iedibināja laulību starp vīrieti un sievieti, „lai Viņa bērni varētu dzīvot laimīgi un droši” (1. sadaļa). Kā šīs zināšanas var ietekmēt vīra un sievas attiecības? Kā vīrs un sieva var pasargāt savu laulību, paturot to šķīstu un pasaules ļaunuma neaptraipītu?
- Kādas ir mūžīgās laulības svētības šajā dzīvē un mūžībā? (Skat. 2. sadaļu.) Kāda pieredze jums ir ļāvusi novērtēt mūžīgās attiecības? Kā mēs varam mācīt bērniem to, cik svarīga ir mūžīgā laulība?
- Kādēļ laulībai ir jābūt līdzvērtīgu cilvēku partnerībai? (Skat. 3. sadaļu.) Ko jūs varat mācīties no 3. sadaļā ietvertā stāsta? Kā vīrs un sieva var izveidot tik stipru laulību?
- Kā neprecētajiem var palīdzēt 4. sadaļā ietvertie prezidenta Hinklija apsolījumi un padomi? Kas no šajā sadaļā iekļautajām mācībām attiecas uz visiem cilvēkiem? Kādēļ ir svarīgi izmantot savus talantus un prasmes, lai kalpotu citiem?
- Kā vīrs un sieva var lolot un izkopt savas laulāto attiecības? (Skat. 5. sadaļu.) Ko jūs esat mācījušies par to, kā vīrs un sieva var pārvarēt grūtības un izveidot daudz laimīgāku kopdzīvi? Vai jūs varat minēt kādu piemēru, ko esat redzējuši?

Saistītās rakstvietas

1. korintiešiem 11:11; Mateja 19:3–6; M&D 42:22; 132:18–19; Mozus gr. 2:27–28; 3:18, 21–24

Ieteikums studijām

„Ja jūs katru dienu atvēlēsiet laiku tam, lai personīgi un kopā ar ģimeni studētu Dieva vārdu, jūsu dzīvē valdīs miers. Šis miers nenāks no ārpusas. Tas nāks no jūsu mājām, jūsu ģimenes, jūsu pašu sirdīm.” (Ričards G. Skots, „Izvirziet ticības pielietošanu par savu

galveno prioritāti” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2014. g. nov., 93. lpp.)

Atsauces

1. Citāts no „The Women in Our Lives”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. nov., 85. lpp.
2. Citāts no „At Home with the Hinckleys”, *Ensign*, 2003. g. okt., 22. lpp.
3. Citāts no Jeffrey R. Holland, „President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, 1995. g. jūn., 10.–11. lpp.
4. Citāts no *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, red. Virginia H. Pearce (1999. g.), x. lpp.
5. Citāts no *Glimpses*, 184. lpp.
6. Gordona B. Hinklija dienasgrāmata, 1977. g. 29. apr.
7. Citāts no Gerry Avant, „A Tender Farewell to an Elect Lady”, *Church News*, 2004. g. 17. apr., 4. lpp.
8. „The Women in Our Lives”, 82. lpp.
9. Citāts no Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004. g.), 264. lpp.; skat. arī R. Scott Lloyd, „Apostle’s Work Continues beyond Veil”, *Church News*, 2004. g. 31. jūl., 3. lpp.
10. „What God Hath Joined Together”, *Ensign*, 1991. g. maijs, 71. lpp.
11. „The Things of Which I Know”, *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 85. lpp.
12. „Why These Temples?” *Ensign*, 2010. g. okt., 24. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1974. g. aug., 39.–40. lpp.
13. „The Marriage That Endures”, *Ensign*, 2003. g. jūl., 6.–7. lpp.; skat. arī *Ensign*, 1974. g. maijs, 24. lpp.
14. „The Women in Our Lives”, 84. lpp.
15. „Personal Worthiness to Exercise the Priesthood”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 54. lpp.
16. „I Believe”, *Ensign*, 1992. g. aug., 6. lpp.
17. „What God Hath Joined Together”, 74. lpp.
18. „And the Greatest of These Is Love” (Brigama Janga universitātes garīgais vakars, 1978. g. 14. feb.), 2.–3. lpp.; speeches.byu.edu.
19. „To Single Adults”, *Ensign*, 1989. g. jūn., 72. lpp.
20. „To Single Adults”, 72.–73. lpp.
21. „Live Up to Your Inheritance”, *Ensign*, 1983. g. nov., 82.–83. lpp.
22. „To Single Adults”, 74. lpp.
23. „Walking in the Light of the Lord”, *Ensign*, 1998. g. nov., 99. lpp.
24. „The Women in Our Lives”, 84. lpp.
25. „I Believe”, 5.–6. lpp.
26. *Cornerstones of a Happy Home* (1984. g. brošūra), 5.–6. lpp.
27. „Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, 1990. g. marts, 6. lpp.

*„Mēs aicinām vecākus ieguldīt vislielākās pūles,
mācot un audzinot savus bērnus.”*

Ģimene — taisnīgas dzīves pamats

*„Jo ar lielāku pārlicību, mīlestību un
augstākām gaidām jūs audzināsit savus
bērnus Jēzus Kristus evaņģēlijā, jo lielāka ir
iespējamība, ka viņu dzīvēs būs miers.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Gordons un Mārdžorija Hinkliji 1973. gada beigās nelabprāt izlēma pārcelties no savām mājām Īstmilkrikā, Jūtā, uz Soltleiksitiiju, lai dzīvotu tuvāk Baznīcas galvenajai pārvaldei. Prezidents Hinklijs, kas tolaik bija Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis, tā gada Vecgada vakarā veltīja laiku, lai uzrakstītu par savām mājām. Viņa vārdi atklāja, ko viņš jūta pret šo vietu, taču vēl svarīgāk: tie atklāja, ko viņš jūta pret savu mīlošo ģimeni.

„Mūs pārņem sentimentālas skumjas par došanos prom,” viņš rakstīja. Viņš atsauca atmiņā, kā visa ģimene kopīgiem spēkiem cēla šo māju un iekārtoja tās apkārtni. Tad viņa domas pievērsās attiecībām — kādas tās bija vienam pret otru un Dievu.

„Te mēs kopā spēlējāties, mūsu bērniem pieaugot, un te mēs kopā lūdzām. Te mēs un mūsu bērni iepazīna Debesu Tēvu, uzzināja, ka Viņš dzīvo, uzklausa un atbild.

Es varētu tā turpināt un uzrakstīt grāmatu . . . ne pasaulei domātu, bet gan šiem pieciem bērniem, viņu vīriem un sievietēm un viņu pēcnācējiem. Un, ja es varētu ietērt vārdos šīs mājas stāstu, tur būtu asaras un smiekli, un brīnišķīgs, kluss, mīlestības gars, kas tur valdītu, aizskarot ikviena cilvēka sirdi, kas to lasa, — no tiem, kas tur dzīvoja un uzauga, mīlot cits citu. Viņi milēja savus kaimiņus, viņi milēja savu Dievu un To Kungu, Jēzu Kristu.”¹

Visu savu kalpošanas laiku prezidents Hinklijs liecināja par to, cik svarīgas ir mīlošas, uzticīgas ģimenes. Viņa vadībā Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kворums publicēja dokumentu „Ģimene — vēstījums pasaulei”, ko elders M. Rasels Balards no Divpadsmit apustuļu kворuma raksturoja kā „spēcīgu un skaidru aicinājumu — pasargāt un stiprināt ģimenes”.² Pēc tam, kad 1995. gada septembrī prezidents Hinklijs bija nolasijs šo vēstījumu Palīdzības biedrības sanāksmē, viņš teica: „Katras tautas spēks sakņojas tās cilvēku māju sienās. Mēs mudinām mūsu ļaudis it visur stiprināt savas ģimenes saskaņā ar šīm vērtībām, ko laika gaitā esam godājuši.”³

Gordona B. Hinklija mācības

1

Ģimenes attiecības ir vissvētākās no visām attiecībām.

Ģimene nāk no Dieva. To iedibināja mūsu Debesu Tēvs. Tā ietver vissvētākās attiecības. Tikai veidojot ģimenes, Tā Kunga mērķis var tikt piepildīts.⁴

Mēs esam baznīca, kas liecina par ģimenes — tēva, mātes un bērnu — nozīmīgumu un par to, ka mēs visi esam Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, bērni. Vecākiem, kas šajā pasaulē rada bērnus, ir pienākums viņus mīlēt, audzināt un par viņiem rūpēties, mācīt viņiem vērtības, kas svētīs viņu dzīves, lai viņi varētu izaugt par labiem pilsoņiem. . . . Es vēlos uzsvērt to, ko jūs jau zināt, proti, cik svarīgi ir vienot mūsu ģimenes mīlestībā un laipnībā ar cieņpilnu pateicības attieksmi un mācīt Tā Kunga ceļus, lai jūsu bērni izaugtu taisnīgi un izvairītos no trāģēdijām, kas piemeklē tik daudzas ģimenes visā pasaulē.⁵

Jūs nedrīkstat izturēties nevērīgi pret savām ģimenēm. Nekas no tā, kas jums pieder, nav vērtīgāks par ģimeni.⁶

2

Tēviem un mātēm ir privilēģija rūpēties par saviem bērniem un mācīt viņiem Jēzus Kristus evaņģēliju.

Mēs aicinām vecākus ieguldīt vislielākās pūles, mācot un audzinot savus bērnus pēc evaņģēlija principiem, kas ļaus viņiem palikt „tuvu Baznīcai”. Mājas ir pamats taisnīgai dzīvei, un nekas cits nevar ieņemt tās vietu vai izpildīt svarīgos pienākumus šajā Dieva dotajā atbildībā.⁷

Es esmu pārliecināts, ka nekas nenodrošinās lielākus panākumus, uzņemoties šos riskantos vecāku pienākumus, kā ģimenes dzīves programma, kas ir rodama brīnišķīgajās evaņģēlija mācībās: ka mājas tēvs var tikt ietērpts Dieva priesterībā, ka, būdams mūsu Debesu Tēva bērnu pārvaldnieks, tā ir viņa privilēģija un pienākums — nodrošināt bērnu vajadzības, ka viņam savās mājās ir jāvalda saskaņā ar priesterības garu — „ar pārliecināšanu, pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltotu mīlestību” (M&D 121:41–42); ka māte mājās ir Dieva meita, vieduma, nodošanās un mīlestības dvēsele, kas var tikt ietērpta Dieva Garā, ka, būdama mūsu Debesu Tēva bērnu pārvaldniece, tā ir viņas privilēģija un pienākums — audzināt un apmierināt bērnu ikdienas vajadzības; ka viņai kopā ar savu vīru ir arī jā māca saviem bērniem „saprast grēku nožēlošanas, ticības Kristum, dzīvā Dieva Dēlam, un kristīšanas, un Svētā Gara dāvanas ar roku uzlikšanu mācību . . . [un] lūgt, un staigāt taisnīgi Tā Kunga priekšā.” (M&D 68:25, 28.)

Šādās mājās vecākus mīl, nevis no viņiem baidās; viņus novērtē, nevis no viņiem bijās, un pret bērniem tur izturas kā pret Tā Kunga dāvanām, par kuriem ir jā rūpējas, kuri ir jā audzina un jā iedrošina un kuriem jā sniedz vadība.

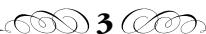
Laiku pa laikam var rasties domstarpības vai nelieli strīdi. Bet, ja ģimenē pastāv lūgšana, mīlestība un uzmanība, tad kā pamats būs arī pieķeršanās, kas saistīs uz mūžu, un uzticība, kas vienmēr vadīs.⁸

Tagad es gribētu uzrunāt vientuļos vecākus. . . . [Jūs] nesat smagas nastas, kad pārvarat ikdienas grūtības, audzinot bērnus un cenšoties nodrošināt viņu vajadzības. Šis ir vientuļš pienākums. Taču jums nav jābūt pilnīgi vieniem. Ir daudzi, tik daudzi Baznīcā, kas palīdzēs jums, izturoties iejūtīgi un ar izpratni. Viņi nevēlas uzbāzties, kur viņi nav vēlami. Taču viņu interese par jums ir patiesa un neviltota, un viņi svēta paši savas dzīves, svētot jūsējo un jūsu bērnu. Pieņemiet viņu palīdzību. Viņiem tā ir jā sniedz gan pašu, gan jūsu labā.

Mūsu Baznīcā ir tūkstošiem labu bīskapu. Mums ir tūkstošiem labu kvorumu vadītāju. Mums ir tūkstošiem brīnišķīgas sievietes Palīdzības biedrībā. Mums ir mājskolotāji un apmeklējošās māsas. Viņi ir jūsu draugi, ko Tas Kungs ir nolīcis šajā vietā, lai viņi ar savu spēku jums palīdzētu. Un nekad neaizmirstiet, ka Tas Kungs ir pats lielākais spēka avots, salīdzinot ar jebkuru citu. Mani aizkustināja

viena pieredze, kurā dalījās . . . kāda vientuļā māte, kas audzināja septiņus bērnus, kad viņa lūdza savam Tēvam Debesīs, vai viņa varētu doties pie Viņa kaut tikai uz vienu nakti, lai rastu mierinājumu un spēku, ar ko stāties pretī rītdienas pārbaudījumiem. Viņa saņēma maigu atbildi, kas ienāca viņas prātā gandrīz kā atklāsme: „Tu nevari nākt pie manis, bet Es nākšu pie tevis.”⁹

Ja ar lielāku pārliecību, mīlestību un augstākām gaidām jūs audzināsīt savus bērnus Jēzus Kristus evaņģēlijā, tad lielāka ir iespējamība, ka viņu dzīvēs būs miers.¹⁰

Caur ģimenes lūgšanu bērni uzaug ar ticību dzīvajam Dievam.

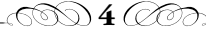
Skatieties uz saviem bērniņiem. Lūdziet ar viņiem. Lūdziet par viņiem un svētiet viņus. Pasaule, kurā viņi pakāpeniski ienāk, ir sarežģīta un grūta. Viņi sastapsies ar ļoti daudzām dzīves likstām. Viņiem būs nepieciešams visa veida spēks un ticība, ko jūs varat viņiem sniegt, kamēr vēl viņi ir jums blakus. Un viņiem arī būs nepieciešams lielāks spēks, ko sniedz augstākie spēki. Bērniem būs jādara kas vairāk par sekošanu tam, ko viņi uzzina. Viņiem būs jāpadara šī pasaule labāka, un vienīgie pieejamie līdzekļi būs viņu pašu dzīves paraugs un pārliecināšanas spēks, kas radīsies no viņu liecībām un zināšanām par Dieva lietām. Viņiem būs nepieciešama Tā Kunga palīdzība. Lūdziet ar viņiem, kamēr viņi ir mazi, lai viņi varētu iepazīt spēka avotu, kas būs vienmēr pieejams ikvienā viņu vajadzības stundā.¹¹

Es nezinu nevienu citu paradumu, kam būtu labvēlīgāka ietekme uz jūsu dzīvi, kā paradums kopā nomesties ceļos lūgšanā. Šiem vārdiem — mūsu Debesu Tēvs — ir ārkārtīgi liela ietekme. Tos nevar izrunāt ar sirsniņu un atzišanu, nesajūtot pienākumu pret Dievu. . . .

Jūsu ikdienas sarunas ar Viņu sniegs mieru jūsu sirdīs un prieku jūsu dzīvē, ko nevar gūt ne no viena cita avota. . . . Jūsu mīlestība kļūs stiprāka. Biežāk tiks pausti jūsu atzinīgie spriedumi vienam par otru.

Jūsu bērni tiks svētīti ar drošības sajūtu, kas radīsies no tā, ka viņi dzīvo mājās, kur mājā Dieva Gars. Viņi pazīs un mīlēs vecākus, kuri ciena viens otru, un šo bērnu sirdīs pieaugs cieņas gars. Viņi sajūtīs drošību, ko sniedz, klusi izteikti, laipnie vārdi. Tēvs un māte būs

viņu patvērums, kas, izturoties godīgi pret Dievu, izturēsies godīgi arī viens pret otru un savu tuvāko. Pieaugot, viņi attīstīs pateicības apziņu, jo būs dzirdējuši, kā viņu vecāki lūgšanās pauda pateicību par lielām un mazām svētībām. Viņi uzaugs ar ticību dzīvajam Dievam.¹²

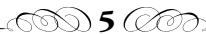
Ģimenes mājvakari var tuvināt vecākus bērniem, kad viņi kopā mājās Tā Kunga ceļos.

Es atceros, kad biju mazs, piecgadīgs zēns, prezidents Džozefs F. Smits paziņoja visai Baznīcai, ka ģimenēm ir jāpulcējas kopā uz ģimenes mājvakariem. Mans tēvs sacīja: „Baznīcas prezidents lūdza mūs to darīt, un mēs to darīsim.”

Un tā mēs visi sapulcējāmies ģimenes mājvakarā. Tas bija divaini. Viņš teica: „Mēs dziedāsim dziesmu.” Mums nebija īpaši dziedošas balsis. . . . Mēs centāmies dziedāt un smējāmies viens par otru. Līdzīgi notika ar pārējām lietām. Taču, pateicoties šai pieredzei, galu galā radās kaut kas brīnišķīgs — paradums, kas mums palīdzēja, kas mūs satuvināja kā ģimeni, kas mūs stiprināja un radija mūsu sirdīs pārliecību par to, ka ģimenes mājvakari ir vērtīgi.¹³

Es esmu pateicīgs par to, ka iknedēļas ģimenes mājvakars mūsu Baznīcā ir daļa no mūsu pamatprogrammas. Ir ļoti svarīgi, ka mūsdienų aizņemtā ikdienā tūkstošiem ģimeņu visā pasaulē patiesi cenšas ziedot vienu vakaru nedēļā, lai kopā dziedātu, pamācītu cits citu Tā Kunga ceļos, nomestos ceļos kopējā lūgšanā un pateiktos Tam Kungam par viņa žēlastību, un piesauktu Viņa svētības savās dzīvēs, savās mājās, savos darbos un savā zemē. Es domāju, ka mēs ne līdz galam novērtējam to lielo labumu, ko šī programma sniegs.¹⁴

Ja jūs šaubāties, vai ģimenes mājvakari ir vērtīgi, pamēģiniet tos rīkot. Sapulciniet ap sevi bērnus, māciet viņus, lieciniet viņiem, lasiet Svētos Rakstus un labi pavadiet ar viņiem kopā laiku.¹⁵

Vecākiem vajadzētu sākt mācīt savus bērnus, kad viņi vēl ir ļoti mazi.

Neilgi pēc tam, kad apprecējāmies, mēs uzcēlām savu pirmo māju. Mums nebija daudz naudas, un lielu daļa darba paveicu es pats. Apkārtnes labiekārtošana bija pilnībā manā pārziņā. Pirmais

„Sapulciniet ap sevi bērnus, māciet viņus, lieciniet viņiem, lasiet Svētos Rakstus un labi pavadiet ar viņiem kopā laiku.”

no daudzajiem kokiem, ko iestādīju, bija bezdzelkšņu akācija, un es varēju iztēloties to vasaras dienu, kad tās ēna dāvās mūsu mājai vēsumu. Es iestādīju to malā, kur vējš no kanjona austrumu pusē pūta visspēcīgāk. Es izraku bedri, ieliku stādu, apbēru ar zemi, uzlēju ūdeni un pa lielam aizmirsu par to. Tas bija pavisam mazs kociņš, varbūt trīs ceturtdaļcollas [2 centimetrus] diametrā. Tas bija tik lokans, ka es to viegli varēju noliekt jebkurā virzienā. Nākamajos gados es tam pievērsu maz uzmanības. Tad, kādā ziemas dienā, kad koka lapas bija nobirušas, es neviļus paskatījos uz to pa logu. Es ievēroju, ka tas bija noliecies rietumu virzienā, zaudējis formu un līdzsvaru. Es tam nespēju noticēt. Es devos laukā un, atstūmies pret to, centos to iztaisnot. Taču stumbra diametrs tagad bija gandrīz pēdu plats [30 cm]. Mans spēks pret to neko nespēja paveikt. Es izņēmu trīsi no savas instrumentu kastes, vienu galu piestiprināju pie koka, bet otru — pie stingri nostiprināta mieta. Es pievilku virvi. Trīsis tik nedaudz pakustējās, un koka stumbrs viegli notrīcēja. Taču tas arī bija viss. Šķita, ka tas man saka: „Tu nevari mani iztaisnot. Ir jau par vēlu. Esmu izaudzis tāds, jo tu pret mani nevērīgi izturējies, un es nelieķšos.”

Beigās, būdams izmisis, es paņēmu savu zāģi un nozāģēju lielo, smago zaru rietumpusē. Es atkāpos un apskatīju, ko biju izdarījis. Es biju nozāģējis lielāko koka daļu, atstājot milzīgu rētu, aptuveni astoņas collas [20 cm] garu, un tikai vienu mazu zaru, kas stiepās pretī debesīm.

. . . Nesen es atkal paskatījos uz šo koku. Tas ir liels, tā forma ir uzlabojusies, un šis koks ir labs papildinājums mājai. Taču, cik nopietna bija šī jaunības trauma un cik sāpīga ārstēšana, ko es veicu, lai to iztaisnotu! Tikko iestādītam kokam būtu pieticis ar auklu, lai to noturētu savā vietā pret vēja spēkiem. Es varēju un man vajadzēja piesiet šādu auklu, kas prasītu tikai nelielu piepūli, bet es to neizdarīju. Un koks noliecās, pakļaujoties spēkam, kas uz to iedarbojās.

Bērni līdzinās kokiem. Kad viņi ir mazi, viņu dzīves var pielāgot un vadīt, pieliekot tik nelielu piepūli. Tas, kurš sarakstīja Salamana pamācības, teica: „Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau vecs kļuvis” [Salamana pamācības 22:6]. Apmācības sākas mājās.¹⁶

Jesaja teica: „Visi tavi dēli būs Tā Kunga mācīti, un liels būs tavu dēlu miers” (Jes. 54:13).

Tāpēc sniedziet saviem dēliem un meitām vadību, tāpēc dariet to no tā brīža, kad viņi ir ļoti mazi, tāpēc māciet viņiem Tā Kunga ceļus, lai miers viņus pavadītu visas dzīves garumā.¹⁷

6

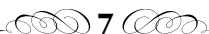
Ja bērni dumpojas, vecākiem ir jāturpina lūgt par viņiem, milēt viņus un jācenšas viņiem tuvināties.

Es apzinos, ka pastāv vecāki, kuri, neskatoties uz to, ka ir dāvājuši mīlestību, cītīgi un uzticami centušies savus bērnus mācīt, redz, kā viņu bērni izaug pretēji tam, kas mācīts, un raud par to, ka viņu ietiepīgie dēli un meitas apzināti izvēlas ceļus ar traģiskām sekām. Es dziļi jūtu jums līdzī un vēlos jums citēt Ecēhiēla vārdus: „Dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums” (Ecēhiēla 18:20).¹⁸

Šad un tad, par spīti visām labām lietām, ko jūs cenšaties darīt, bērni dumpojas. Taču turpiniet darīt iesākto. Nekad nepadodieties. Kamēr vien jūs cenšaties, jūs neesat zaudējuši. Turpiniet.¹⁹

Ja kāds jūsu bērns vai tuvs cilvēks atrodas šādā [dumpīgā] stāvoklī, nepadodieties. Lūdziet par viņiem, mīliet viņus, centieties viņiem tuvināties un palīdziet viņiem.²⁰

Dažreiz var likties, ka ir par vēlu. . . . Taču atcerieties manu bezdzelzšņu akāciju (skat. 171.–172. lpp.). Apcirpšana un ciešanas atnesa ko skaistu, un šī koka turpmākā dzīve sniedza tik vēlamo ēnu, kas pasargāja no dienas svelmes.²¹

Mēs stiprinām savas ģimenes, ja tiecamies pēc debesu palīdzības un veicinām mīlestības un cieņas garu savstarpējās attiecībās.

[Bērnu audzināšana] ne vienmēr ir viegla. Tā var būt vilšanās un izaicinājumu pilna. Tā prasa drosmi un pacietību. . . . Mīlestība var to visu mainīt, — mīlestība, ko dāsni dāvā bērībā un kas vada cauri neveiklajiem pusaudžu gadiem. Tā paveiks to, ko uz bērniem izšķiesta nauda nekad nespēs izdarīt.

To pašu paveiks pacietība, ko paužam, savaldot savu mēli un dusmas. . . .

Un iedrošinājums, ko paužam uzslavējot, nevis kritizējot.

Tas viss kopā, līdz ar lūgšanām, paveic brīnumus. Nedomājiet, ka varat to izdarīt vieni. Audzinot debesu bērnu — jūsu bērnu, kurš ir arī sava Debesu Tēva bērns, — jums ir nepieciešama debesu palīdzība.²²

Ikviens bērns, ar dažiem izņēmumiem, ir „māju produkts” — labu, sliktu vai vienaldzīgu māju. Gadu gaitā, bērniem pieaugot, viņu dzīves lielā mērā pauž un atspoguļo ģimenē sniegtās mācības. Ja pret bērniem izturas ar bardzību, tiem dara pāri, uz viņiem izgāž dusmas, viņiem neuzticas, šādas attieksmes augļi ir zināmi un saredzami, un, visdrīzāk, tas pats ir gaidāms arī nākamās paaudzes attiecībās. Atkal no otras puses, ja pret bērniem izturas ar iecietību, cieņu, uzmanību, laipnību, žēlsirdību, līdzjūtību un viņiem piedod, šādas attieksmes augļi arī ir zināmi, un tie nesīs atlīdzību mūžībā. Tie būs pozitīvi, jauki un brīnišķīgi. Ja vecāki izrāda žēlsirdību un par to māca, nākamā paaudze to īsteno savā dzīvē un rīcībā.

Es uzrunāju tēvus un mātes it visur — ar lūgumu nolikt malā bardzību, savaldīt savas dusmas, pazemināt savas balss toni un izturēties savās mājās ar žēlsirdību, mīlestību un cieņu citam pret citu.²³

Senajos laikos tika teikts, ka „miermīlīga atbilde apklusina dusmas”. (Sal. pam. 15:1.) Mēs reti kad iekļūstam nepatikšanās, kad runājam ar laipnību. Tikai tad, kad mēs paceļam savas balsis, pa gaisu iet dzirksteles un sīki rakumi kļūst par strīdu kalniem. . . . Debesu balss ir klusa un mierīga balss [skat. 1. Ķēniņu 19:11–12]; līdzīgi mājas miera balss arī ir klusa.²⁴

Ģimenēs, protams, ir nepieciešama disciplīna. Taču disciplīna, ko panāk ar bardzību vai cietsirdību, neizbēgami veicina aizvainojumu un sarūgtinājumu, ne labošanu. Tā neko nedziedina, bet tikai saasina problēmu. Tai ir tendence pašiznīcināties.²⁵

Visā pasaulē nav tādas disciplīnas, ko varētu pielīdzināt mīlestības disciplīnai. Tai pašai piemīt sava burvība.²⁶

Nepārstāsim stiprināt savas ģimenes! Vīri un sievas, veiciniet savā starpā pilnīgas uzticības garu! Neizturēsimies viens pret otru kā pret kaut ko pašsaprotamu, bet gan nerimstoši strādāsim pie tā, lai savstarpējās attiecībās izkoptu cieņpilnu mīlestības garu.²⁷

Ak, Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, svēti vecākus, lai viņi varētu mācīt ar mīlestību, pacietību un iedrošinājumu tos, kuri ir visdārgākie, — bērni, kuri nākuši no Tevis, lai mēs viņus visus varētu pasargāt un virzīt uz labo un lai pieaugot viņi nestu svētības šai pasaulē, par kuras daļu viņi kļūs.²⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka ģimene „ietver vissvētākās attiecības” (1. sadaļa). Kā šī patiesā mācība varētu ietekmēt mūsu attiecības ar ģimenes locekļiem? Kā tā varētu ietekmēt mūsu izvirzītās prioritātes attiecībā uz laiku un nodarbēm?
- Kāpēc vecākiem būtu „[jāiegulda] vislielākās pūles, mācot un audzinot savus bērnus”? (Skat. 2. sadaļu.) Kā evaņģēlija mācīšana mājās ir svētījusi jūsu ģimeni? Kā vecāki var uzlabot savus centienus, lai palīdzētu bērniem dzīvot saskaņā ar evaņģēliju?

- Atkārtojiet prezidenta Hinklija mācības par svētībām, ko nes ģimenes lūgšana (skat. 3. sadaļu). Kāpēc, jūsuprāt, ģimenes lūgšana nes svētības? Kādas svētības jūs esat pieredzējuši, pateicoties regulārai ģimenes lūgšanai? Ko mēs zaudējam, ja nevērīgi izturamies pret ģimenes lūgšanu?
- Ko mēs varam mācīties no Gordona B. Hinklija agrās bērnības pieredzes ģimenes mājvakaros? (Skat. 4. sadaļu.) Kādas svētības ir saņemtas jūsu ģimenē, pateicoties ģimenes mājvakariem?
- Atsauciet atmiņā prezidenta Hinklija stāstu par bezdzelkšņu akāciju (skat. 5. sadaļu). Kā jūs varētu pielīdzināt šo stāstu sev?
- Kā prezidenta Hinklija mācības šīs nodaļas 6. sadaļā var palīdzēt tiem vecākiem, kuru bērns ir ietiepīgs? Kā vecāki un citi cilvēki var sniegties pretī ar mīlestību?
- Kādēļ ir svarīgi, lai vecāki ievieš ģimenē disciplīnu ar mīlestību, ne dusmām? Kā vecāki var ieviest ģimenē disciplīnu ar mīlestību? Kā ģimenes locekļi var izkopt savstarpējās attiecībās cieņpilnu mīlestības garu? (Skat. 7. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

5. Mozus 11:19; Ēnosa 1:1–5; Mosijas 4:14–15; Almas 56:45–48; 3. Nefija 18:21; skat. arī „Ģimene — vēstījums pasaulei”, *Ensign*, vai *Liahona*, 2010. g. nov., 129. lpp.

Ieteikums skolotājam

„Jums varētu šķist, ka jums trūkst sapratnes par kādu noteiktu principu, kuru jūs apgūstat, lai mācītu. Taču, studējot šo principu ar lūgšanām, dzīvojot pēc šī principa, gatavojoties to mācīt un daloties šajā principā ar citiem, jūsu liecība tiks stiprināta un padziļināta” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 19. lpp.).

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 333. lpp.
2. M. Rasels Balards, „Today’s Family: Proclamation Still a Clarion Call”, lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; skatīts 2015. g. 12. maijā.
3. „Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, 1995. g. nov., 101. lpp.
4. „Pillars of Truth”, *Ensign*, 1994. g. janv., 5. lpp.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 208. lpp.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, 2. sēj.: 2000–2004* (2005. g.), 387. lpp.
7. Augstākā prezidija vēstule, 1999. g. 11. febr., „Policies, Announcements, and Appointments”, *Ensign*, 1999. jūn., 80. lpp.

8. "Pillars of Truth", 5. lpp.
9. "To Single Adults", *Ensign*, 1989. g. jūn., 74. lpp.
10. "Stand Strong against the Wives of the World", 99. lpp.
11. "Behold Your Little Ones", *Ensign*, 2001. g. jūn., 5. lpp.
12. *Cornerstones of a Happy Home* (brošūra, 1984. g.), 10.–11. lpp.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley*, 2. sēj., 402. lpp.
14. Skat. Conference Report, 1965. g. okt., 51. lpp.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 212. lpp.
16. "Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations", *Ensign*, 1996. g. sept., 6.–7. lpp.
17. "Great Shall Be the Peace of Thy Children", *Ensign*, 2000. g. nov., 52. lpp.
18. "These, Our Little Ones", *Ensign*, 2007. g. dec., 8. lpp.
19. "Inspirational Thoughts", *Ensign*, 1997. g. aug., 4. lpp.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 54. lpp.
21. "Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations", 8. lpp.
22. "Bring Up a Child in the Way He Should Go", *Ensign*, 1993. g. nov., 60. lpp.
23. "Blessed Are the Merciful", *Ensign*, 1990. g. maijs, 70. lpp.
24. "Except the Lord Build the House . . .", *Ensign*, 1971. g. jūn., 72. lpp.
25. "Behold Your Little Ones", 4. lpp.
26. "The Environment of Our Homes", *Ensign*, 1985. g. jūn., 6. lpp.
27. "Thanks to the Lord for His Blessings", *Ensign*, 1999. g. maijs, 88.–89. lpp.
28. "Bring Up a Child in the Way He Should Go", 60. lpp.

Nefija paklausības piemērs iedvesmoja Gordonu B. Hinkliju jau jaunībā.

Paklausība — vienkārši dzīvot pēc evaņģēlija

„Evaņģēlija ceļš ir vienkāršs ceļš. . . . Kļūstiet pazemīgi un staigājiet paklausībā.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Kad Gordons bija aptuveni 14 gadus vecs, viņš Soltleikas tabernaklā piedzīvoja ko tādu, kas lika viņam izvirzīt nopietnu apņemšanos. Viņš vēlāk atceras:

„Es [klausijos] prezidenta Hibera Dž. Granta stāstā par viņa Mormona Grāmatas lasīšanas pieredzi zēna gados. Viņš runāja par Nefiju un to, cik lielu ietekmi viņš atstāja uz viņa dzīvi. Un tad balsī, kas pauda tādu pārlicību, ko es nekad neaizmirsīšu, viņš citēja šos diženos Nefija vārdus: „Es iešu un darišu to, ko Tas Kungs ir pavēlējis, jo es zinu, ka Tas Kungs nedod pavēles cilvēku bērniem, ja vien Viņš nesagatavos ceļu priekš tiem, lai viņi varētu paveikt to, ko Viņš tiem ir pavēlējis” (1. Nef. 3:7).

Šajā brīdī manā jauneklīgajā sirdī radās apņemšanās — centties darīt to, ko Tas Kungs ir pavēlējis.”¹

Gordons B. Hinklijs vienmēr saglabāja savā sirdī šo apņemšanos. Gadus vēlāk, būdams Baznīcas prezidents, viņa mācības atspoguļoja vēstījumu, ko viņš dzirdēja, kad bija jauns vīrietis. Uzrunājot pēdējo dienu svētos kādā reģionālajā konferencē, viņš teica:

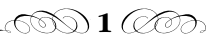
„Mani ir intervējuši daudzi [ziņu] reportieri. Viens no jautājumiem, ko viņi uzdod, ir šāds: „Kāda būs jūsu tēma jūsu prezidēšanas laikā?” Es vienkārši atbildu: „Tā pati tēma, ko šajā Baznīcā es esmu dzirdējis atkarītojam Baznīcas prezidentus un apustuļus tik ilgi, cik vien es varu atminēties: vienkārši dzīvojiet pēc evaņģēlija, un ikviens, kurš tā darīs, saņems savā sirdī pārlicību par mācību patiesumu, saskaņā ar kurām viņš dzīvo.”²

Savā pirmajā vispārējā konferencē kā Baznīcas prezidents, prezidents Hinklijs izteica visiem aicinājumu — cītīgāk censties dzīvot saskaņā ar evaņģēliju:

„Mani brāļi un māsas, tagad ir pienācis laiks mums izslīeties staltāk, pacelt savas acis un atvērt savu prātu lielākai saprašānai un izpratnei par šīs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas diženo tūkstošgades misiju. Šis ir brīdis, kad būt stipriem. Šis ir laiks, kad nevilcinoties virzīties uz priekšu, labi pārzinot mūsu misijas nozīmi, plašumu un svarīgumu. Šis ir laiks, kad darīt to, kas ir pareizs, neskatoties uz iespējamām sekām. Šis ir laiks, kad mums ir jātur baušļi. Šis ir brīdis, kad ar laipnību un mīlestību tiekties pretī tiem, kas piedzīvo bēdas un kas kļūst tumsībā un izjūt sāpes. Šis ir laiks, kad izrādīt rūpes un būt labiem, pieklājīgiem un laipniem vienam pret otru visa veida attiecībās. Citiem vārdiem sakot, šis ir laiks, kad vairāk līdzināties Kristum.”³

Prezidents Hinklijs turpināja uzsvērt šo vēstījumu. Desmit gadus vēlāk viņš atkārtoja šos vārdus vispārējā konferencē, piebilstot: „Jums ir jāspriež, cik tālu mēs esam nonākuši šī aicinājuma, ko izteicu pirms 10 gadiem, piepildīšanā.”⁴

Gordona B. Hinklija mācības

Mēs esam derības ļaudis, un lielas ir mūsu saistības attiecībā uz šo derību.

Mēs esam derības ļaudis, un tas ir ļoti nopietni. Kad šis darbs tika atjaunots, un Tas Kungs noteica šīs atjaunošanas nolūku, Viņš teica, ka viens no iemesliem ir Viņa mūžīgās derības atjaunošana. Šī derība . . . tika noslēgta starp Ābrahāmu un Jehovu, kad diženais Jehova deva lielu un svinīgu solījumu Ābrahāmam. Viņš teica, ka viņa pēcnācēji kļūs kā smilšu graudiņi jūras krastā, un visas tautas tiks caur viņu svētītas. Viņš noslēdza šo derību ar viņu, ka Viņš būs viņu Dievs un viņi būs Viņa tauta. . . . Toreiz tika iedibinātas attiecības ar mūžīgajām sekām visu to mūžīgajās dzīvēs, kas stāsies šajā derībā. Brīnišķīgs ir šīs derības īstenojums: ja mēs rīkosimies tā, kā tas pienākas Dieva bērniem, Viņš būs mūsu Dievs un svētīs mūs, mīlēs mūs, vadīs mūs un mums palīdzēs.

„Ikreiz pieņemot Vakarēdienu, . . . mēs uzņemamies uz sevis Jēzus Kristus vārdu un apsolām turēt Viņa pavēles.”

Šajā laika atklāšanā šī mūžīgā derība tika no jauna apstiprināta. Mēs, būtībā, noslēdzām šo derību, kad tikām kristīti. Mēs kļuvām par Viņa dievišķās ģimenes, kāda tā bija, sastāvdaļu. Visi Dieva bērni pieder Viņa ģimenei, taču starp Dievu un Viņa derības ļaudīm kaut kādā ziņā pastāv īpašas un brīnišķīgas attiecības. Un, kad mēs pievienojāmies Baznīcai, . . . mēs kļuvām par daļu no derības tautas, un ikreiz, pieņemot Vakarēdienu, mēs ne tikai atceramies Dieva Dēla upuri, kurš atdeva Savu dzīvību par katru no mums, bet mēs darām vēl ko — mēs uzņemamies uz sevis Jēzus Kristus vārdu un apsolām turēt Viņa pavēles, un Viņš apsola mums, ka Viņš svētīs mūs ar Savu Svēto Garu.

Mēs esam derības ļaudis, un lielas ir mūsu saistības attiecībā uz šo derību. Mēs nevaram būt parasti cilvēki. Mums ir jāatšķiras pūļa vidū. Mums ir jāstāv nedaudz staltāk. Mums ir jābūt nedaudz labākiem, nedaudz laipnākiem, nedaudz dāsnākiem, nedaudz pieklājīgākiem, nedaudz vairāk jādomā par citiem un nedaudz vairāk jāpalīdz citiem.⁵

Mēs esam ļaudis, kas uzņēmušies uz sevis svinīgu derību un Tā Kunga, Jēzus Kristus, vārdu. Centīsimies nedaudz cītīgāk turēt baušļus, dzīvot tā, kā Tas Kungs mums ir teicis to darīt.⁶

 2

Tas Kungs sagaida, ka mēs dzīvosim pēc evaņģēlija visos aspektos.

Mēs dzīvojam kompromisa un piekāpšanās laikmetā. Situācijās, kurās nonākam ikdienā, mēs zinām, kas ir pareizs, taču līdzilvēku spiediena un to cilvēku valdzinošās balss ietekmē, kas mūs cenšas pārliecināt, mēs piekāpjāmies. Mēs iesaistāmies kompromisos. Mēs piekrītam. Mēs padodamies, un mums paliek kauns pašiem par sevi. . . . Mums ir jāattīsta spēks, lai spētu rīkoties saskaņā ar saviem uzskatiem.⁷

Evaņģēlija ceļš ir vienkāršs ceļš. Dažas no prasībām jums var šķist elementāras un nevajadzīgas. Nenoraidiet tās. Kļūstiet pazemīgi un staigājiet paklausībā. Es apsolu, ka būs brīnišķīgi redzēt un baudāmi pieredzēt to rezultātu, kas sekos.⁸

Visvairāk es lūdzu par to, lai mēs visi censtos nedaudz cītīgāk dzīvot saskaņā ar dievišķumu, kas mums piemīt. Mēs varam rīkoties labāk par to, kā rīkojamies tagad. Mēs varam būt labāki par to, kas esam. Ja mēs pastāvīgi domātu par to, ka dievišķais mantojums, Dievs kā Tēvs un cilvēki kā brāļi ir īstenība, mēs būtu nedaudz iecietīgāki, nedaudz laipnāki, nedaudz vairāk tiektos pacīlāt, palīdzēt un atbalstīt tos cilvēkus, kas atrodas mūsu vidū. Tad pastāvēs mazāka iespējamība tam, ka mēs darīsim to, ko mums darīt nepienākas.⁹

Reliģija, kurai jūs piederat, dzīvē tiek īstenota septiņas dienas nedēļā, ne tikai svētdienās. . . . Tā attiecas uz jums visu laiku — divdesmit četras stundas diennaktī, septiņas dienas nedēļā, 365 dienas gadā.¹⁰

Tas Kungs sagaida, ka mēs uzturēsim savu dzīvi kārtībā, ka mēs dzīvosim saskaņā ar evaņģēliju ikvienā aspektā.¹¹

 3

Dievs bagātīgi izlies svētības pār tiem, kas ir paklausīgi Viņa pavēlēm.

Tas Kungs lika Elijam bēgt un paslēpties Kritas licī, un tur viņš dzēra no šīs upes, un kraukļi viņu pabaroja. Svētajos Rakstos lasāms vienkāršs un brīnišķīgs izteikums par Eliju: „Un viņš aizgāja un rīkojās pēc Tā Kunga vārda” (1. Ķēn. 17:5).

Nebija nekādas atrunāšanās. Nebija nekādas aizbildināšanās. Nebija nekādas izvairīšanās. Elija vienkārši „aizgāja un rīkojās pēc Tā Kunga vārda”. Un viņš tika pasargāts no šausmīgajām nelaimēm, kas piemeklēja tos, kas izsmēja, atrunājās un apšaubīja.¹²

Mormona Grāmatas stāsts raksturo ļaudis, kuriem tad, kad viņi bija taisnīgi, kad pielūdza Jēzu Kristu, veicās tajā zemē, un Tas Kungs viņus dāsni un bagātīgi svētīja, un tad, kad viņi grēkoja, nomaldījās un aizmirsa savu Dievu, viņi piedzīvoja bēdas, karus un grūtības. Jūsu drošība, jūsu miers, jūsu labklājība ir rodama paklausībā Visu varenā pavēlēm.¹³

„Turi Manas pavēles nepārtraukti, un taisnības kroni tu saņemi.” [M&D 25:15.] Šādu solījumu Tas Kungs deva Emmai Heilai Smitai. Šādu solījumu Tas Kungs dod katram no jums. Laime ir rodama pavēļu turēšanā. Šo pavēļu neievērošana . . . pēdējo dienu svētajiem var atnest tikai bēdas. Un ikvienam, kas tās ievēro, ir dots solījums — . . . taisnības un mūžīgās patiesības kronis.¹⁴

Patiesa brīvība ir rodama, paklausot Dieva padomiem. Senajos laikos tika teikts, ka „bauslis ir gaismeklis, un likums ir gaisma”. (Sal. pam. 6:23.)

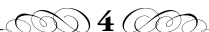
Evaņģēlijs nav savaldīšanās filozofija, kā daudzi to uztver. Tas ir brīvības plāns, kas disciplinē tieksmes un sniedz norādes attiecībā uz uzvedību. Tā augļi ir saldi, un tā atlīdzība ir augstsirdīga. . . .

„Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!” (Gal. 5:1.)

„Kur Tā Kunga Gars, tur ir brīvība.” (2. kor. 3:17.)¹⁵

Mūsu drošība ir rodama grēku nožēlošanā. Mēs gūstam spēku, paklausot Dieva pavēlēm. . . . Būsim nelokāmi attiecībā uz ļaunumu — gan mājās, gan ārpus tām! Dzīvosim tā, lai būtu debesu svētību cienīgi, ieviešot savā dzīvē izmaiņas, kur tās ir nepieciešamas, un uzlūkosim Viņu, mūsu visu Tēvu.¹⁶

Mums nav no kā baidīties. Stūre ir Dieva rokās. Viņš valdīs par labu šim darbam. Viņš bagātīgi izlies svētības pār tiem, kas ir paklausīgi Viņa pavēlēm. Tāds ir bijis Viņa solījums. Neviens no mums nevar apšaubīt Viņa spējas šo solījumu turēt.¹⁷

Baznīcas vadītāji norāda Baznīcas locekļiem ceļu un aicina dzīvot saskaņā ar evaņģēliju.

Ir cilvēki, kas saka: „Baznīca neteiks man, ko domāt par to vai šo, vai kā man dzīvot savu dzīvi.”

Nē, es atbildu, Baznīca neteiks nevienam cilvēkam, kas viņam ir jādoma vai kas jādara. Baznīca norādīs ceļu un aicinās ikvienu Baznīcas locekli dzīvot saskaņā ar evaņģēliju un baudīt svētības, kas nāks, pateicoties šādam dzīvesveidam. Baznīca nenoteiks neviena cilvēka dzīvi, bet tā sniegs padomu, tā pārliecinās, tā mudinās un tā sagaidīs uzticību no tiem, kas ir tās locekļi.

Būdams augstskolas students, es kādu reizi pateicu savam tēvam, ka, manuprāt, Baznīcas Augstākie vadītāji ir pārsnieguši savas pilnvaras, aizstāvot kādu konkrētu lietu. Viņš bija ļoti gudrs un labs cilvēks. Viņš teica: „Baznīcas prezidents mums ir sniedzis šādus norādījumus, un es atbalstu viņu kā pravieti, gaišreģi un atklājēju, un es grasos sekot viņa padomam.”

[Daudzus] gadus es . . . esmu kalpojis šīs Baznīcas vispārējās padomēs. . . . Es vēlos dalīties savā liecībā: lai gan esmu apmeklējis burtiski tūkstošiem sanāksmju, kur tika pārrunāta Baznīcas noteiktā kārtība un programmas, es nekad neesmu bijis tādā, kur netiktu meklēta Tā Kunga vadība vai kur kaut vienam klātesošam būtu vēlme atbalstīt vai darīt ko tādu, kas kādam kaitētu vai kādu piespiestu.¹⁸

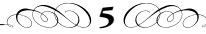
Es runāju ikviena un visu vārdā [kas ieņem amatus Baznīcas vispārējās padomēs]: „Mums nav personīgo motīvu.” Mums ir tikai Tā Kunga iecere. Ir cilvēki, kas kritizē, kad mēs nākam klajā ar paziņojumu, sniedzot padomu vai brīdinājumu. Lūdzu, ziniet, ka mūsu lūguma pamatā nav nevienas savtīgas vēlmes. Lūdzu, ziniet, ka mūsu brīdinājumiem ir pamats un iemesls. Lūdzu, ziniet, ka lēmumi izteikties par dažādiem jautājumiem tiek pieņemti pēc pārdomām, pārrunām un lūgšanām. Lūdzu, ziniet, ka mūsu vienīgais mērķis ir palīdzēt ikvienam no jums, kas attiecas uz jūsu problēmām, grūtībām, ģimeni un dzīvi. . . . Mums nav nekādas vēlēšanās mācīt ko citu, kā tikai to, ko mācītu Tas Kungs. . . .

Ecēhiēls ir izklāstījis mūsu pienākumu: „Cilvēka bērns, Es tevi esmu ielicis par sargu Israēla namam. Kad tu uztversi vārdu no Manas mutes, tad tev tie jāpamāca un jābrīdina Manā Vārdā.” (Ec. 3:17.)

Mums nav nekādu savtīgu vēlmju, mēs tikai vēlamies, lai mūsu brāļi un māsas būtu laimīgi, lai viņu mājās var atrast mieru un mīlestību, lai Visuvarenais ar Savu spēku svētītu viņus dažādos, taisnīgos darbos, ko viņi uzņemas.¹⁹

Dievs nemitīgi Savā veidā dara zināmu Viņa gribu attiecībā uz Viņa ļaudīm. Es liecinu jums, ka šīs Baznīcas vadītāji nekad nelūgs mums darīt ko tādu, ko mēs nevarētu paveikt ar Tā Kunga spēku. Iespējams, mēs jutīsimies tam nepiemēroti. Tas, ko no mums prasa darīt, iespējams, mums nepatiks vai nesaskanēs ar mūsu domām. Bet, ja mēs centīsimies darīt to ar ticību, lūgšanu un apņemšanos, mēs varēsim to paveikt.

Es liecinu jums, ka pēdējo dienu svēto laime, pēdējo dienu svēto miers, pēdējo dienu svēto pilnveidošanās, pēdējo dienu svēto labklājība un šo ļaužu mūžīgā glābšana un paaugstināšana ir atkarīga no paklausības Dieva priesterības pavēlēm.²⁰

Šķietami nenozīmīgi lēmumi var novest pie ārkārtīgi iespaidīgām sekām.

Es varu raksturot principu, . . . kuram sekojot, ievērojami palielinās iespējamība, ka mēs pieņemsim pareizos lēmumus, un tā rezultātā mūsu izaugsme un laime šajā dzīvē neizmērojami pieaugs. Šis lieliskais princips ir — *saglabājiet ticību*. . . .

Es nevaru jums sīkumos izstāstīt, kā pieņemt lēmumus. Bet es varu apsolīt: ja jūs pieņemsiet lēmumus saskaņā ar evaņģēlija standartiem un Baznīcas mācībām un ja jūs saglabāsiet ticību, jūsu dzīve nesīs daudz labu augļu un jūs pieredzēsiet lielu laimi un daudz sasniegumu.²¹

Pirms daudziem gadiem es strādāju dzelzceļa uzņēmumā. . . . Tas bija laiks, kad gandrīz ikviens brauca ar pasažieru vilcieniem. Kādu rītu es saņēmu zvanu no sava kolēģa Ņūarkā, Ņūdžersijā. Viņš teica: „Vilciens numur tāds un tāds ir ieradies, taču tam nav bagāžas

Prezidents Hinklijs salīdzināja mūsu lēmumus ar fermas vārtu virām.

vagona. Aptuveni 300 pasažieru bagāža ir kaut kur pazudusi, un viņi ir nikni.”

Es nekavējoties devos uz darbu, lai uzzinātu, kur tas varēja būt palicis. Es noskaidroju, ka tas bija pienācīgi piekrauts un pievienots vilcienam Oklendā, Kalifornijā. Tas tika novirzīts uz mūsu dzelzceļu Soltleiksītijā [un galu galā nonāca] Sentluisā. Tur tas bija jāpārņem citam dzelzceļam, kas to aizvestu uz Ņūarku, Ņūdžersijā. Taču kāds neapdomīgs pārmijnieks Sentluisas šķirotavas pārmijas punktā pārbīdīja mazu metāla gabalu par nieka trim collām [7,5 centimetriem], tad pavilka sviru, lai atdalītu vagonus. Mēs atklājām, ka bagāžas vagoni, kam bija jāatrodas Ņūarkā, Ņūdžersijā, patiesībā bija Ņūorleānā, Luizianā — 1500 jūdžu [2400 kilometru] prom no patiesā galapunkta. Nieka astoņus centimetrus plata sviras kustība Sentluisas šķirotavā, ko paveica kāds bezrūpīgs darbinieks, lika tam doties nepareizā ceļā, un attālums no tā patiesā galapunkta dramatiski pieauga. Tāpat tas notiek mūsu dzīvē. Tā vietā, lai sekotu taisnam ceļam, kāda kļūdīga doma mūs ved citā virzienā. Kustība prom no mūsu sākotnējā mērķa var būt pavisam maza, taču, ja to turpina, šī ļoti mazā kustība kļūst par milzu plaisu, un mēs attopamies tālu prom no tā, kur mēs plānojām būt. . . . Tieši mazās lietas, kas ietekmē mūsu dzīvi, rada tajā vislielākās izmaiņas.²²

Kādu dienu es piegāju pie lielas fermas vārtiem. Es pacēlu vārtu aizbīdni un atvēru tos. Vārtu viras kustība bija tik niecīga, ka gandrīz nemanāma. Taču vārtu otrais gals atvērās ar lielu vēzienu sešpadsmit pēdu [~ 5 m] rādiusā. Skatoties tikai uz vārtu virām, cilvēks nevarētu iedomāties, kāds ir šīs niecīgās kustības ievērojamais rezultāts.

Tāpat ir ar mūsu dzīves lēmumiem. Vien maza doma, vien kāds vārds, vien neliela rīcība var novest pie ārkārtīgi lielām sekām.²³

6

Dzīvojot saskaņā ar evaņģēliju, mēs stiprinām Baznīcu un palīdzam Dieva darbam attīstīties uz visas Zemes virsas.

Jūs varat padarīt [Baznīcu] stiprāku ar to, kādā veidā dzīvojat. Lai evaņģēlijs ir jūsu zobens un vairogs! . . .

. . . Cik gan brīnišķīga būs nākotne, kad Visuvarenais turpinās Savu lielisko darbu, ietekmējot uz labu ikvienu, kas pieņems un dzīvos saskaņā ar Viņa evaņģēliju.²⁴

Es redzu brīnišķīgu nākotni ļoti nedrošajā pasaulē. Ja mēs pieturēsimies pie mūsu vērtībām, ja mēs celsim uz sava mantojuma pamata, ja mēs būsīm pazemīgi Tā Kunga priekšā, ja mēs vienkārši dzīvosim saskaņā ar evaņģēliju, mēs tiksīm svētīti lieliskā un brīnišķīgā veidā. Mūs uzlūkos kā īpašus cilvēkus, kuri būs atraduši atslēgu sevišķai laimei.²⁵

Katrs vīrietis, katra sieviete un bērns, apņemieties padarīt Tā Kunga darbu labāk un diženāk, kā jebkad iepriekš! Mūsu dzīves kvalitāte var visu izmainīt. Mūsu apņemšanās — dzīvot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju — var visu izmainīt. Tā ir katra cilvēka individuāla lieta. Ja mēs visi lūdzam, Baznīca ir daudz stiprāka. Gluži tāpat tas ir ar katru evaņģēlija principu. Būsīm daļa no šī diženā, uz priekšu vērstā darba, kas pieaug uz visas Zemes virsas. Mēs nevaram stāvēt nekustīgi, mums ir jāvirzās uz priekšu. Mums tas ir jādara. Personīgā pārliecība, kas mājō ikviena mūsu sirdī, ir īstais Baznīcas spēks. Bez tās mums gandrīz nekā nav, ar to — mums ir viss.²⁶

Es aicinu katru no jums — lai arī kur jūs atrastos, kā šīs Baznīcas locekļi —, stāvēsim stingri un virzīsimies uz priekšu ar dziesmu sirdī, dzīvojot pēc evaņģēlija, mīlot To Kungu un ceļot Viņa valstību.

Kopā mēs ieturēsim šo virzienu un saglabāsim ticību, Visuvarēnais būs mūsu spēks.²⁷

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ mēs, Tā Kunga derības ļaudis, „nevaram būt parasti cilvēki”? (Skat. 1. sadaļu.) Kādā ziņā derības, ko esat noslēguši ar Dievu, ietekmē jūsu ikdienas dzīvi?
- Prezidents Hinklijs mācīja, ka „mums ir jāattīsta spēks, lai spētu rīkoties saskaņā ar saviem uzskatiem” (2. sadaļa). Kā mēs dažreiz piekāpjami, novēršoties no savas pārliecības? Kā mēs varam sevi stiprināt, lai nepakļautos kārdinājumam?
- Kā jūs varētu pielīdzināt sev stāstu par Eliju, kurā dalījās prezidents Hinklijs? (Skat. 3. sadaļu.) Ko jūs atbildētu, ja kāds teiktu, ka pavēles ir pārāk ierobežojošas? Kad jūs esat novērojuši, ka paklausība pavēlēm nes brīvību, drošību un mieru?
- Atkārtojiet prezidenta Hinklija skaidrojumu par to, kā Baznīcas vadītāji sniedz padomu un brīdinājumu (skat. 4. sadaļu). Kā jūs esat tikuši svētīti, pateicoties tam, ka sekojāt Baznīcas vadītāju padomam?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija stāsta par nozaudēto bagāžas vagonu? (Skat. 5. sadaļu.) Kāpēc nelieli lēmumi vai rīcības izpausmes var tik ļoti izmainīt mūsu dzīvi? Kāds neliels lēmums ir stipri izmainījis jūsu dzīvi? Kā mēs varam labāk atpazīt nelielu novirzīšanos, kas var mūs novest no Dieva ceļa?
- Kā dzīve pēc evaņģēlija var palīdzēt mums tikt galā ar pasaules mainīgumu? (Skat. 6. sadaļu.) Kā dzīve pēc evaņģēlija padara to vienkāršāku? Padomājiet, kā jūs varētu aktīvāk stiprināt Baznīcu un palīdzēt Dieva darbam attīstīties uz Zemes virsas.

Saistītās rakstvietas

5. Mozus 4:39–40; Ebrejiem 5:8–9; M&D 64:33–34; 93:26–28; 98:22; Ābrahāma 3:24–26; Ticības apliecinājumi 1:3

Ieteikums studijām

„Lasīt, studēt un pārdomāt — nav viens un tas pats. Mēs lasām vārdus, un mums var rasties idejas. Mēs studējam un Svētajos Rakstos

varam atklāt dažādus paraugus un sakarības. Taču, kad mēs gremdējamies pārdomās, mēs ieaicinām atklāsmes Garu. Manā izpratnē „gremdēties pārdomās” nozīmē — domāt un lūgt par to, ko esmu citīgi lasījis un studējis Svētajos Rakstos” (Henrijs B. Airings, „Kalpojiet ar Garu” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2010. g. nov., 60. lpp.)

Atsauces

1. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, 1995. g. jūl., 2. lpp.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 404. lpp.
3. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 71. lpp.
4. „Opening Remarks”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. maijs, 4. lpp.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 148.–149. lpp.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 146. lpp.
7. „Building Your Tabernacle”, *Ensign*, 1992. g. nov., 52. lpp.
8. „Everything to Gain—Nothing to Lose”, *Ensign*, 1976. g. nov., 96. lpp.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 160.–161. lpp.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 404. lpp.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, 2. sēj.: 2000–2004* (2005. g.), 412. lpp.
12. „If Ye Be Willing and Obedient”, 4. lpp.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 406.–407. lpp.
14. „If Thou Art Faithful”, *Ensign*, 1984. g. nov., 92. lpp.
15. Skat. Conference Report, 1965. g. apr., 78. lpp.
16. „The Beacon in the Harbor of Peace”, *Ensign*, 2001. g. nov., 74. lpp.
17. „This Is the Work of the Master”, 71. lpp.
18. „Loyalty”, *Ensign* vai *Liahona*, 2003. g. maijs, 60. lpp.
19. „The Church Is on Course”, *Ensign*, 1992. g. nov., 59.–60. lpp.
20. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, 1971. g. dec., 125. lpp.
21. „Keep the Faith”, *Ensign*, 1985. g. sept., 3., 6. lpp.
22. „A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth”, *Ensign*, 2001. g. jūn., 5.–7. lpp.
23. „Keep the Faith”, 3. lpp.
24. „Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, 1995. g. nov., 72. lpp.
25. „Look to the Future”, *Ensign*, 1997. g. nov., 69. lpp.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 138.–139. lpp.
27. „Stay the Course—Keep the Faith”, 72. lpp.

„Nekas šajā pasaulē nevar aizstāt produktīvu darbu. Tas ir process, kura rezultātā sapņi pārtoņ īstenībā.”

Laicīgajā pašpalāvībā rastais miers un gandarījums

„Mēs mācām, ka pašpalāvība ir dzīves princips, pēc kura dzīvojot, mēs spējam sevi nodrošināt un parūpēties par savām vajadzībām.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Bērnībā Gordons B. Hinklijs apguva pašpalāvības principus, strādājot kopā ar saviem vecākiem, brāļiem un māsām. Vēlāk viņš atminējās:

„Mēs dzīvojām, kā es domāju, lielā mājā. . . . Ap to bija liels zāliens ar daudziem kokiem, no kuriem bira miljoniem lapu, tāpēc nepārtraukti bija jātiek galā ar lielu darba apjomu.

. . . Mums bija krāsns gan virtuvē, gan ēdamistabā. Vēlāk tika ierīkota centrālapkures krāsns un tas bija kaut kas brīnišķīgs. Taču tā ļoti lielos daudzumos patērēja ogles un tai nebija automatizēta ogļu piemešanas ierīce. Katru vakaru ogles ar lāpstu vajadzēja samest krāsnī un rūpīgi sanest kurtuvē.

Pateicoties šim krāsns monstram, es ieguvu labu mācību: ja vēlies, lai tev būtu silti, tev vajag strādāt ar lāpstu.

Mans tēvs vēlējās, lai viņa dēli iemācītos strādāt kā ziemā, tā vasarā, tāpēc viņš iegādājās piecus akrus [apmēram 20 000 kvadrātmetru] lielu saimniecību, kas ar laiku pārsniedza jau 30 akrus. Visu vasaru mēs dzīvojām saimniecībā, bet, kad atsākās skola, mēs atgriezāmies pilsētā.

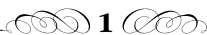
Mums bija liels augļu dārzs, un katru pavasari kokus vajadzēja apzāgēt. Tēvs mūs veda uz koku apzāgēšanas demonstrācijām, ko vadīja lauksaimniecības koledžas eksperti. Mēs iemācījāmies vērtīgu

patiesību — pēc tā, kā koki tiek apzāģēti februārī, var diezgan labi noteikt, kādi augļi tiks novākti septembrī.”¹

Izmantojot šīs, savā personīgajā pieredzē gūtās, patiesās mācības, prezidents Hinklijs bieži mācīja praktiskas evaņģēlija mācību stundas. Viņš liecināja par svētībām, kas tiek saņemtas, pateicoties grūtam darbam, un mudināja pēdējo dienu svētos dzīvot savu līdzekļu robežās un sagatavoties grūtībām, kas varētu rasties nākotnē.

Prezidents Hinklijs ne vien mācīja šos principus, bet arī palīdzēja svētajiem atrast veidus, lai viņi tiem varētu sekot. Piemēram, 2001. gada aprīlī viņš ieviesa Pastāvīgās izglītības fondu, kas, saskaņā ar viņa vārdiem, bija Tā Kunga iedvesmots.² Caur šo programmu cilvēkiem ir iespēja ziedot fondam, lai nodrošinātu īstermiņa aizdevumus cienīgiem Baznīcas locekļiem, galvenokārt misionāriem, kuri nesen ir atgriezušies no misijas, lai viņi varētu iegūt izglītību vai apgūt arodu, kas viņiem palīdzētu atrast labu darbu. Kad cilvēki atdot paņemto aizdevumu, šī nauda paliek fondā un palīdz jau citiem cilvēkiem, kuriem tas nepieciešams. Pastāvīgās izglītības fonds ir palīdzējis desmitiem tūkstošu cilvēku kļūt pašpaļāvīgiem. Tas, saskaņā ar prezidenta Hinklija vārdiem, sniedz „spožu cerības staru”.³

Gordona B. Hinklija mācības

Ja mēs strādāsim godprātīgi, mūsu dzīves vienmēr tiks svētītas.

Es ticu darba evaņģēlijam. Nekas šajā pasaulē nevar aizstāt produktīvu darbu. Tas ir process, kura rezultātā sapņi pārtop īstenībā. Tas ir process, kurā nenopietnas vīzijas kļūst par dinamiskiem sasniegumiem.⁴

Neliela atelpa un atpūta ir laba. Taču tieši darbs ir tas, kas maina vīriešu un sievietes dzīves. Darbs mums nodrošina pārtiku, ko ēdam, apģērbu, ko valkājam, un mājas, kurās dzīvojam. Mēs nevaram noliegt nepieciešamību pēc prasmīgu roku un izglītotu prātu darba, ja mēs vēlamies attīstīties un būt veiksmīgi gan individuāli, gan kolektīvi.⁵

Es esmu atklājis, ka dzīve nav dižu varoņdarbu virkne. Labākajā gadījumā dzīve ir pastāvīgs labestības un laipnības darbs, kas,

„Bērniem ir jāstrādā kopā ar saviem vecākiem, lai viņi varētu iemācīties, ka darbs ir maksa par tīrību, progresu un labklājību.”

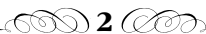
negaidot ovācijas, tiek izdarīts tad, kad tam ir jātiek izdarītam. Es esmu novērojis, ka ne jau ģēniji maina šo pasauli. Šīs pasaules darbu dara vīrieši un sievietes, kuriem, lielākoties, piemīt pavisam ikdienišķi talanti, taču kuri to paveic neparastā veidā.⁶

Bērniem ir jāstrādā kopā ar saviem vecākiem — kopā jāmazgā trauki un grīdas, jāpļauj zāliens, jāapcērp koki un krūmi, jākrāso, jālabo, jātīra un jādara simts citu lietu, lai viņi varētu iemācīties, ka darbs ir maksa par tīrību, progresu un labklājību.⁷

Šīs Baznīcas ģenialitāte ir darbs. Visi strādā. Jūs nevarat pilnveidoties, ja nestrādājat. Ticību un liecību par patiesību var pielīdzināt

rokas muskuļiem. Ja jūs tos pielietojat, tie attīstās un kļūst stipri. Ja jūs to ieliekat pārsējā, tie kļūst vāji un ļengani. Mēs liekam cilvēkiem strādāt. Mēs no viņiem sagaidām lielas lietas, un brīnumainākais un brīnišķīgākais ir tas, ka viņi spēj to paveikt. Viņi dara.⁸

Šajā Baznīcā nekas nenotiks, ja jūs nestrādāsiet. Tā ir kā ķerra. Tā nekustēsies, ja jūs nepieliksiet rokas pie rokturiem un to nestumsiet. Smags darbs virza uz priekšu Tā Kunga darbu un, ja jūs esat iemācījušies strādāt ar patiesu godprātīgumu, tas svētīs jūsu dzīves uz mūžīgiem laikiem. Es to saku no visas sirds. Tas svētīs jūsu dzīves uz mūžīgiem laikiem.⁹

Mums ir pienākums palīdzēt citiem saņemties un kļūt pašpalāvīgiem.

Ir kāds sens teiciens — ja jūs iedosiet cilvēkam zivi, viņš būs paēdis vienu dienu. Bet ja jūs iemācīsiet viņam zvejot, viņš būs paēdis visu atlikušo dzīvi. . . .

Lai Tas Kungs mums ļauj saskatīt un saprast, ko mēs varam darīt, lai palīdzētu mūsu Baznīcas locekļiem ne vien garīgi, bet arī laicīgi. Mums ir dots ļoti nopietns pienākums. Prezidents Džozefs F. Smits teica . . . , ka reliģija, kas nepalīdz cilvēkam šajā dzīvē, diez vai spēs palīdzēt viņam nākamajā dzīvē (skat. „The Truth about Mormonism”, *Out West* žurnāls, 1905. g. sept., 242. lpp.).

Vietās, kur mūsu cilvēku vidū pastāv plaša nabadzība, mums ir jādara viss iespējamais, lai palīdzētu viņiem saņemties un celt savas dzīves uz pašpalāvības pamatiem, ko spēj nodrošināt apmācība. Izglītība ir iespēju atslēga. . . .

Mūsu svēts pienākums ir . . . „[palīdzēt] vājajiem, [pacelt] gurdenās rokas un [stiprināt] nespēcīgos ceļus” (M&D 81:5). Mums viņiem ir jāpalīdz kļūt pašpalāvīgiem un veiksmīgiem.

Es uzskatu, ka Tas Kungs nevēlas, lai Viņa ļaudis būtu nolemti dzīvei nabadzībā. Es ticu, ka Viņš vēlas, lai uzticīgie izbaudītu labās lietas, kas ir uz pasaules. Viņš vēlas, lai mēs darītu to, kas viņiem varētu palīdzēt.¹⁰

Mēs mācām, ka cilvēkam savā labā ir jādara viss iespējamais. Kad viņš ir izsmēlis savas iespējas, viņam ir jāvērsas pēc palīdzības pie

savas ģimenes. Ja ģimene nevar palīdzēt, tad tas ir jādara Baznīcai. Un, kad iesaistās Baznīca, tad tās lielākā vēlēšanās ir sākumā parūpēties par neatliekamajām vajadzībām un pēc tam palīdzēt tik ilgi, kamēr tas ir nepieciešams, taču šajā procesā palīdzēt iegūt apmācību, nodrošināt darbavietu un atrast citus veidus, lai cilvēks atkal varētu nostāties uz savām kājām. Tāds ir Baznīcas lieliskās labklājības programmas mērķis.¹¹

Tie, kuri šajā programmā ir piedalījušies kā palīdzības saņēmēji, ir tikuši pasargāti no „dīkdienības lāsta un bezdarbības ļaunuma”. Viņi ir saglabājuši savu pašlepnumu un pašcieņu. Un tie neskaitāmie vīrieši un sievietes, kuri nav bijuši palīdzības saņēmēji, bet ir piedalījušies pārtikas ziedojumu vākšanā, ēdiena sagatavošanā un daudzos citos, ar šo programmu saistītos darbos, liecina par prieku, ko ir izjutuši, nesavtīgi kalpojot citiem.

Neviens, kurš ir bijis liecinieks šīs programmas lielajai ietekmei un lieliskajam rezultātam, nevar apšaubīt atklāsmes garu, kas rada un vērs plašumā tā praktisko, labo ietekmi.¹²

Mums ir jāturpina šis darbs. Tas vienmēr būs vajadzīgs. Bads, nabadzība un dabas katastrofas vienmēr būs mūsu dzīves sastāvdaļa. Un vienmēr būs tie, kuru sirdis būs aizskārusi evaņģēlija gaisma un kuri vēlēties kalpot, strādāt un uzmundrināt pasaules trūkumcietējus.

Papildus šai programmai, mēs esam nodibinājuši Mūžizglītības fondu. Tas pastāv, pateicoties jūsu dāsnajiem ziedojumiem. . . . Aizdevumi tiek piešķirti cienīgiem jauniem vīriešiem un sievietēm, lai viņi varētu iegūt izglītību. Citādāk viņi būtu ieslodzīti pastāvīgā nabadzībā, ar ko viņu vecāki un senči ir saskārušies jau paaudzēm ilgi. . . .

Šo darbu vada Tā Kunga Gars. Šis labklājības darbs ir laicīgs. Tas izpaužas, vācot rīsus un pupiņas, meklējot segas un mājasvietas, apģērbu un zāles un nodrošinot darbavietas un izglītību labāka darba iegūšanai. Bet šis, tā sauktais laicīgais, darbs ir ārēja izpausme iekšējam garam — Tā Kunga Garam, par kuru tika teikts, ka Viņš „gāja apkārt, labu darīdams” (Apustuļu darbi 10:38).¹³

 3

Pravieši mūs ir mudinājuši gan garīgi, gan laicīgi sagatavoties iespējamām katastrofām.

Mēs mācām, ka pašpaļāvība ir dzīves princips, pēc kura dzīvojot, mēs spējam sevi nodrošināt un parūpēties par savām vajadzībām. Tāpēc mēs mudinām mūsu cilvēkus kaut ko iekrāt, plānot uz priekšu, veidot pārtikas krājumus un, ja iespējams, atvērt krājkontu, lai nodrošinātos pret nebaltām dienām. Nelaiimes atgadās tad, kad cilvēki tās vismazāk gaida — bezdarbs, slimība un tamlīdzīgas lietas.¹⁴

Šī pasaule ir pieredzējusi daudzas nelaiimes un katastrofas. Tie, kuri lasa un tic Svētajiem Rakstiem, zina par praviešu brīdinājumiem attiecībā uz gaidāmajām katastrofām, kas ir gaidāmas tuvā nākotnē. . . .

Cik nozīmīgi ir atklāsmes vārdi, kas atrodami Mācības un Derību 88. nodaļā attiecībā uz nelaimēm, kam jānotiek, saskaņā ar elderu liecībām. Tas Kungs saka:

„Jo pēc jūsu liecības nāk zemestrīču liecība, kas radīs vaimanas tās vidū, un cilvēki kritīs zemē un nevarēs nostāvēt.

Un arī nāk pārkoņu balss un zibeņu balss, un vētru balss, un jūras viļņu, kas bangojas pāri savām robežām, liecība.

Un viss būs satraukts; un noteikti cilvēku sirdis pamirs izbailēs; jo bailes nāks pār visiem ļaudīm.” (M&D 88:89–91). . . .

. . . Tāpat kā nelaiimes ir notikušas pagātnē, mēs sagaidām, ka tās pat daudz lielākā mērā notiks arī nākotnē. Ko mums darīt?

Kāds reiz teica, ka tad, kad Noa būvēja plostu, nelija. Bet viņš to uzcēla, un sākās lietus.

Tas Kungs ir teicis: „Ja jūs esat sagatavojušies, jūs nebaidīsities” (M&D 38:30).

Par svarīgāko sagatavošanos ir aprakstīts Mācībā un Derībās, kur ir teikts: „Tādēļ, palieciet svētajās vietās un neizkustieties, līdz Tā Kunga diena nāks” (M&D 87:8). . . .

Mēs varam dzīvot tā, lai varētu lūgt Tam Kungam aizsardzību un vadību. Tā ir galvenā prioritāte. Mēs nevaram sagaidīt Viņa palīdzību, ja nevēlamies ievērot Viņa baušļus. Šajā Baznīcā mums ir pietiekami

daudz pierādījumu attiecībā uz sodiem par nepaklausību gan jarediešu, gan nefijiešu tautā. Katra no tām piedzīvoja slavas virsotni, līdz tika pilnīgi iznīcināta savu ļaundarību dēļ.

Protams, mēs zinām, ka lietus list gan pār taisnajiem, gan pār netaisnajiem (skat. Mateja 5:45). Tomēr, lai gan taisnīgie mirst, viņi nav pazuduši, bet ir glābti caur Pestītāja Izpirkšanu. Pāvils rakstīja romiešiem: „Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam” (Romiešiem 14:8). . . .

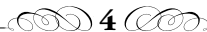
Mūsu ļaudīm . . . tiek dots padoms un viņi tiek mudināti šādi sagatavoties, lai viņi varētu izdzīvot nelaimes brīdī.

Mēs varam noglabāt dažas ūdens pudeles, pamatproduktus, medikamentus un siltas drēbes. Mums vajadzētu iekrāt nedaudz naudas gadījumam, ja mūs piemeklē „lietaina diena”.¹⁵

Mums ir lieliska labklājības programma ar aprīkojumu šādiem gadījumiem, piemēram, labības noliktavas dažādos reģionos. Ir svarīgi, lai mums tās būtu. Taču labākā vieta, kur uzglabāt pārtiku, kā arī naudu, ir mūsu mājas. Labākā labklājības programma ir mūsu pašu labklājības programma. Piecas vai sešas kannas kviešu mājās ir labāk, nekā to pūrs labklājības klētī. . . .

Mēs varam sākt ar mazumiņu. Mēs varam sākt ar pārtikas produktu uzkrājumu vienai nedēļai, tad pakāpeniski uzkrāt pārtiku mēnesim, līdz būsim sakrājuši trīs mēnešiem. Es runāju par pārtiku, kas apmierina pamatvajadzības. Kā jau jūs visi zināt, šis padoms nav nekas jauns. Bet es baidos, ka daudzi domā, ka veidot ilgtermiņa pārtikas uzkrājumus ir tik neiespējami, ka viņi vispār tam nepieliek pūles.

Sāciet ar mazumiņu . . . un pakāpeniski virzieties uz sasniedzamu mērķi. Regulāri atlieciet nedaudz naudas, un jūs būsit pārsteigti, cik daudz laika gaitā var uzkrāt.¹⁶

**Mēs varēsim baudīt neatkarību un brīvību,
ja iespēju robežās izvairīsimies no parādiem
un uzkrāsim naudu grūtākiem laikiem.**

Mums atkal un atkal ir dots padoms attiecībā uz pašpalāvēību, parādsaistībām un taupību. Tik daudzi no mums dzīvo smagos parādos to lietu dēļ, kas patiesībā nav nepieciešamas. . . . Es jūs, šīs

Baznīcas locekļus, mudinu tikt vaļā no visiem iespējamiem parādiem un uzkrāt naudu nebaltām dienām.¹⁷

Ir pienācis laiks savest kārtībā mūsu namus. . . .

Prezidents J. Rūbens Klārks, jaunākais, 1938. gada konferences priesterības sanāksmē teica: „Līdzko esat nonākuši parādsaistībās, procentu likme ir jūsu sabiedrotais katru diennakts minūti; jūs nevarat to ignorēt vai no tās izvairīties; jūs nevarat no tās atbrīvoties; tā nesaprot ne lūgšanos, ne prasības, ne rīkojumus; un, līdz ko jūs nonākat tās ceļā, izrādāt tai pretestību vai nepildāt tās pavēles, tā jūs iznīcina” (skat. Conference Report, 1938. g. aprīlis, 103. lpp.).

Es, protams, atzīstu: lai iegādātos māju, var būt nepieciešams uzņemties parādsaistības. Taču pirksim mājas, ko varam atļauties, un tādējādi samazināsim maksājumus, ar ko mums pastāvīgi, bez žēlastības vai atelpas būs jārēķinās. . . .

Kopš Baznīcas agrīnajām dienām Tas Kungs ir runājis par to, kā izvairīties no parāda jūga. Martinam Herisam caur atklāsni Viņš teica: „Samaksā parādu, ko tu uzņēmie ar iespiedēju. Atbrīvo sevi no jūga” (M&D 19:35).

Prezidents Hibers Dž. Grants atkārtoti runāja par šo jautājumu. . . . Viņš teica: „Ja ir kāda lieta, kas cilvēka sirdi un ģimenē nes mieru un apmierinātību, tad tā ir dzīvošana atbilstoši saviem līdzekļiem. Un, ja ir kaut kas, kas grauž, atņem drosmi un nomāc, tad tie ir parādi un saistības, ko cilvēks nespēj pildīt” (*Gospel Standards*, sast. G. Homer Durham [1941. g.], 111. lpp.).

Mēs nesam vēsti par pašpaļāvību visai Baznīcai. Pašpaļāvība nevar pastāvēt, ja ģimene ir lielos parādos. Cilvēkam, kurš ir parādā citiem, nav ne neatkarības, ne brīvības no jūga.

Pārvaldot Baznīcas finanses, mēs esam centušies rādīt piemēru. Mēs, saskaņā ar Baznīcas politiku, stingri sekojam šim principam un katru gadu atliekam daļu no Baznīcas ienākumiem nebaltām dienām.

Es esmu pateicīgs, ka varu teikt, ka Baznīca visos tās darījumos, pasākumos un departamentos spēj darboties bez aizņēmumiem. Ja mēs nevarēsīm paveikt savu darbu bez aizņēmumiem, mēs samazināsim mūsu programmu izmaksas, lai ietaupītu naudu. Mēs samazināsim izdevumus, lai pielāgotos ienākumiem. Mēs neaizņemsimies. . . .

Tā ir brīnišķīga sajūta — būt brīvam no parādiem un būt ar nelieliem uzkrājumiem, kas izveidoti nebaltām dienām, kurus var iegūt tad, kad tas ir nepieciešams. . . .

Es jūs mudinu . . . paraudzīties uz savu finansiālo stāvokli. Es jūs mudinu būt atturīgiem savos tēriņos — disciplinējiet sevi savos pirkumos, lai pēc iespējas izvairītos no parāda. Nomaksājiet parādu, cik ātri vien varat, un atbrīvojiet sevi no šī jūga.

Ši ir daļa no laicīgā evaņģēlija, kam mēs ticam. Lai Tas Kungs jūs svētī . . ., lai jūs varētu savest kārtībā savus namus. Ja jūs būsiet nomaksājuši savus parādus un jums būs izveidotas kaut nelielas naudas rezerves, tad brīdī, kad apkārt plosīsies vētras, jūsu ģimene būs drošībā un jūsu sirdīs būs miers.¹⁸

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka „nekas šajā pasaulē nevar aizstāt produktīvu darbu” (1. sadaļa). Kā darbs ir svētījis jūsu dzīvi? Ko jūs esat mācījušies, pateicoties smagam darbam? Kā vecāki var palīdzēt saviem bērniem mācīties strādāt?
- Kāds ir mūsu pienākums pret tiem, kuriem ir laicīgas vajadzības? (Skat. 2. sadaļu.) Kā mēs varam palīdzēt citiem kļūt pašpalāvējiem? Kādu ietekmi jūs savā dzīvē esat izjutuši, kalpojot paši un pieņemot kalpošanu?
- Pārskatiet, kādus sagatavošanās darbus nebaltām dienām mums iesaka paveikt prezidents Hinklijs (skat. 3. sadaļu). Kad jūs esat pieredzējuši, ka sagatavoties nebaltām dienām ir svarīgi? Kādas nelielas lietas mēs pakāpeniski varam darīt, lai tām sagatavotos?
- Pārlasiet prezidenta Hinklija padomu attiecībā uz parādiem un taupību (skat. 4. sadaļu). Kāpēc ir svarīgi būt disciplinētiem attiecībā uz naudas tērēšanu? Kā parādi mūs var ietekmēt laicīgi un garīgi? Kā vecāki var mācīt saviem bērniem izlietot naudu gudri?

Saistītās rakstvietas

1. tesaloniķiešiem 4:11–12; M&D 1:11–13; 78:13–14; 104:13–18; Mozus 5:1

Mācīšanas padoms

„Esiet uzmanīgi, lai nepārtrauktu veiksmīgas diskusijas pārāk ātri, cenšoties pasniegt visu materiālu, ko esat sagatavojuši. Lai arī ir svarīgi izklāstīt materiālu, vēl svarīgāk ir palīdzēt nodarbības dalībniekiem sajst Gara ietekmi, atbildēt uz viņu jautājumiem, veicināt viņu izpratni par evaņģēliju un nostiprināt viņu apņēmību ievērot baušļus” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 64. pp.).

Atsauces

1. „Some Lessons I Learned as a Boy”, *Ensign*, 1993. g. maijs, 52. lpp.
2. Skat. „The Perpetual Education Fund”, *Ensign*, 2001. g. maijs, 52. lpp.
3. „Reaching Down to Lift Another”, *Ensign*, 2001. g. nov., 54. lpp.
4. „I Believe”, *New Era*, 1996. g. sept., 6. lpp.
5. „I Believe”, 6. lpp.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006. g.), 24. lpp.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 707. lpp.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 532. lpp.
9. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 2000. g. aug., 5. lpp.
10. „The Perpetual Education Fund”, 52.–53. lpp.
11. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, 1996. g. nov., 50. lpp.
12. „President Harold B. Lee: An Appreciation”, *Ensign*, 1972. g. nov., 8. lpp.; skat. arī Heber J. Grant, Conference Report, 1936. g. okt., 3. lpp.
13. „I Was an Hungred, and Ye Gave Me Meat”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 61. lpp.
14. „This Thing Was Not Done in a Corner”, 50. lpp.
15. „If Ye Are Prepared Ye Shall Not Fear”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. nov., 61.–62. lpp.
16. „To Men of the Priesthood”, *Ensign* vai *Liahona*, 2002. g. nov., 58. lpp.
17. „The Times in Which We Live”, *Ensign*, 2001. g. nov., 73. lpp.
18. „To the Boys and to the Men”, *Ensign*, 1998. g. nov., 53.–54. lpp.

Nodošanās kalpošanai citiem

„Lai evaņģēlija patiesā nozīme ieplūst mūsu sirdīs un mēs varētu saprast, ka dzīve, ko mums devis Dievs, mūsu Tēvs, ir paredzēta tam, lai mēs kalpotu citiem.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Elders Gordons B. Hinklijs, kalpojot pilnlaika misijā Anglijā, pirmajās nedēļās piedzīvoja grūtības. Kad viņš ieradās Anglijā, viņš saslīma, un, mēģinot sludināt evaņģēliju, viņš atkal un atkal tika atraidīts. Šajā grūtajā laikā viņš tika svētīts ar „izšķirošā lēmuma dienu” — pieredzi, kas ietekmēja viņa kalpošanu visu viņa atlikušo mūžu.

„Es zaudēju drosmi,” viņš atceras. „Es aizrakstīju vēstuli savam dārgajam tēvam un teicu, ka, manuprāt, es izniekoju savu laiku un viņa naudu. Viņš bija mans tēvs un mana staba prezidents — gudrs un Gara iedvesmots vīrs. Viņš man atrakstīja ļoti īsu vēstuli, kurā teica: „Dārgais Gordon, esmu saņēmis tavu vēstuli. Man ir tikai viens ieteikums: aizmirsti par sevi un dodies strādāt.” Tajā pašā rītā es ar savu pārinieku mūsu Svēto Rakstu nodarbībā biju izlasījis šos Tā Kunga vārdus: „Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.” (Marka 8:35).

„Šie Skolotāja vārdi, kuriem sekoja tēva vēstule ar viņa doto padomu — aizmirst sevi un doties strādāt, dziļi iespiedās manā dvēselē. Ar tēva vēstuli rokās es devos uz mūsu guļamistabu, kas atradās Vodemroudā ielā 15, nometos ceļos un devu Tam Kungam svinīgu solījumu. Es apsolīju, ka centīšos aizmirst sevi un nodoties kalpošanai Viņam.

Tā 1933. gada jūlija diena kļuva par manu izšķirošā lēmuma dienu. Manā dzīvē atspīdēja jauna gaisma un sirdi ieplūda jauns prieks.”¹

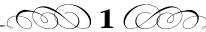
„Ja no mums tiek prasīts sekot Skolotājam, vai mums nebūtu jācēnšas kalpot tā, kā savas dzīves laikā kalpoja Viņš?”

Šī gaisma vienmēr palika Gordona B. Hinklija dzīvē. Kopš tās dienas viņš veltīja sevi Tam Kungam, kalpojot citiem. Prezidenta Hinklija bērns prezidents Henrijs B. Airings uzskaitīja dažus no viņa paveiktajiem darbiem: tempļu celtniecība visā pasaulē, nelielu tempļu celšana tempļa darba paātrināšanai, Mūžizglītības fonda nodibināšana un Konferenču centra uzcelšana. Pēc tam viņš teica:

„Viņa personīgais mantojums ir daudz pārāks par šo īso sarakstu un daudz pārāks par manām spējām to pastāstīt. Taču viņa sasniegumiem ir vismaz viena kopīga iezīme. Tie vienmēr svētīja cilvēku dzīves ar iespēju. Viņš vienmēr domāja par tiem, kuriem ir vismazāk iespēju — par vienkāršajiem cilvēkiem, kuriem ir grūtības tikt galā ar ikdienas dzīves problēmām un pārbaudījumiem, kas rodas, dzīvojot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju. Vairākkārt, kad nācu klajā ar kādu ieteikumu, viņš piebaktīja man pie krūtīm un pavaicāja: „Hel, vai tu neaizmirsi kādu, kuram ir grūtības?”²

„Es vēlos būt modrs un aktīvs.” Es vēlos nodzīvot katru dienu apņēmīgi un jēgpilni. Es vēlos katru dzīves stundu sniegt iedrošinājumu, svētīt tos, kuru nastas ir smagas, stiprināt viņu ticību un liecību.”³

Gordona B. Hinklija mācības

Dzīve ir dāvana no Dieva un tā ir jāizmanto, lai kalpotu citiem.

Pasaulē ir . . . tik daudz nabadzības un acīmredzamas vajadzības, tik daudz nemiera un ļaunuma, zemiskuma un izvirtības, šķiršanos un iznīcinātu ģimeņu, vientuļu cilvēku, kuru dzīves ir pelēkas un bezcerīgas, un tik daudz ciešanu.

Tāpēc es jums vēlos kaut ko lūgt. Es jums lūdzu, lai, cenšoties iegūt laicīgo labklājību, jūs arī censtos pasauli padarīt mazliet labāku.⁴

Lai tā kļūtu labāka, mīlestībai ir jāmaina cilvēku sirdis. Tas varēs notikt tad, ja mēs paskatīsimies sev visapkārt un mīlēsīm Dievu un līdzcilvēkus, un to darīsim no visas sirds, dvēseles un prāta.

Tas Kungs mūsdienu atklāsmē ir paziņojis: „Ja jūsu acs būs vērsta vienīgi uz Manu godību, viss jūsu ķermenis tiks piepildīts ar gaismu, un tur nebūs tumsības jūsos.” (M&D 88:67.)

Ja mēs uz Dievu raudzīsimies ar mīlestību un pateicību, ja mēs Viņam kalposim un vērsīsim uzmanību vienīgi uz Viņa godību, mūsos zudīs grēka, savtības un lepības tumsība. Mūsos radīsies arvien lielāka mīlestība pret mūsu Mūžīgo Tēvu un Viņa Mīļoto Dēlu, mūsu Glābēju un Pestītāju. Mums radīsies lielāka izpratne par kalpošanu līdzilvēkiem, mēs mazāk domāsim par sevi un vairāk domāsim par palīdzības sniegšanu citiem.

Šis mīlestības princips ir Jēzus Kristus evaņģēlija būtība.⁵

Ja no mums tiek prasīts sekot Skolotājam, vai mums nebūtu jācenšas kalpot tā, kā savas dzīves laikā kalpoja Viņš? Neviens no mums nevar apgalvot, ka viņa dzīve pieder vienīgi viņam pašam. Dzīve ir dāvana no Dieva. Mēs nenākam pasaulē pēc sava prāta. Mēs to nepametam pēc savas gribas. Mūsu dienas nav mūsu pašu skaitītas, tās ir Dieva skaitītas.

Tik daudzi no mums dzīvo tā, it kā viņu dzīve piederētu vienīgi viņiem pašiem. Ja vēlamies, mēs to varam izniekot. Bet tā kļūs par nodevību dižai un svētai uzticībai. Skolotājs pilnīgi skaidri pateica: „Jo, kas savu dzīvību grib glābt, tas to zaudēs; un, kas savu dzīvību zaudē Manis un evaņģēlija dēļ, tas to izglābs.” (Marka 8:35.)⁶

Mani mīļie brāļi un māsas, šis ir liels pārbaudījums. Mums visapkārt ir iespējas. Dievs vēlas, lai mēs darītu Viņa darbu un to darītu ar enerģiju un prieku. Šis darbs, kā Viņš paskaidroja, nozīmē — „palīdzēt vājajiem, pacelt gurdēnās rokas un stiprināt nespēcīgos ceļus” (M&D 81:5.)

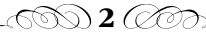
Tas nozīmē — kalpot tiem, kuriem ir grūtības. Tas nozīmē — mierināt tos, kuri ir zaudējuši tuvinieku. Tas nozīmē — pieskatīt bāreņus un atraītnes viņu bēdās. Tas nozīmē — pabarot izsalkušos, apģērbt kailos un sniegt pajumti tiem, kuriem nav jumts virs galvas. Tas nozīmē — darīt to, ko darīja Skolotājs, kurš „gāja apkārt, labu darīdams”. (Apustuļu darbi 10:38.)⁷

Tas, ko es šodien jums vēlos pavēstīt, . . . ir, lai jūs, plānojot savu dzīvi, apņemtos veltīt daļu sava laika tiem, kuri ir nelaimē un trūkumā, nedomājot par atlīdzību. Lai arī kādas būtu jūsu prasmes, tās ir nepieciešamas. Jūsu palīdzīgās rokas sniegs atbalstu kādam, kurš ir iestidzis nelaimē. Jūsu apņēmīgie vārdi iedrošinās kādu, kurš citādi būtu vienkārši padevis. Jūsu prasmes apbrīnojamā un brīnišķīgā

veidā var mainīt to cilvēku dzīves, kuri ir nonākuši grūtībās. Kad tad, ja ne tagad? Kurš cits, ja ne jūs?⁸

Lai evaņģēlija patiesā nozīme ieplūst mūsu sirdīs un mēs varētu saprast, ka mūsu dzīves, ko mums devis Dievs, mūsu Tēvs, ir paredzētas, lai mēs kalpotu citiem.

Ja mēs šādi kalposim, mūsu dzīves būs pilnas prieka un laimes. Vēl svarīgāk, tās tiks iesvētītas mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristum, un to cilvēku svētībai, kuru dzīvēm mēs pieskarsimies.⁹

Kalpošana ir labākās zāles pret sevis žēlošanu, savtīgumu, izmisumu un vientulību.

Es atceros, ka apmeklēju kādu koledžas pilsētiņu, kur dzirdēju tik ierasto un ikdienišķo jauniešu sūdzēšanos. Viņi sūdzējās par mājvietām, ēdienu un spiedienu skolā tā, it kā skola būtu drīzāk slogs, nekā iespēja iegūt zināšanas par pasauli. . . .

Es šiem jauniešiem teicu: ja spiediens skolā ir tik liels, ka viņiem nākas sūdzēties par mājvietu un ēdienu, tad es varu ieteikt risinājumu viņu problēmām. Es viņiem ieteicu pāris stundas nolikt malā savas mācību grāmatas, iziet no istabām un apciemot kādu, kurš ir vecs un vientuļš, slimis un bezcerīgs. Lielākoties, es esmu novērojis, ka mēs sūdzamies par dzīvi tad, kad domājam vienīgi par sevi.

Es mēdzu apmeklēt kādu apavu remontdarbnīcu, kurā pie sienas daudzus gadus bija pielikta kāda zīme. Uz tās bija rakstīts: „Es sūdzējos, jo man nebija kurpju, līdz es ieraudzīju cilvēku, kuram nebija kāju.” Visiedarbīgākās zāles pret sevis žēlošanas slimību — nodošanās kalpošanai citiem.¹⁰

Es ticu, ka lielākajai daļai no mums labākās zāles pret vientulību ir darbs un kalpošana citiem. Nav tā, ka es neņemtu vērā jūsu problēmas, bet es nevilcināšos sacīt, ka ir daudzi citi, kuru problēmas ir daudz nopietnākas, nekā jūsējās. Kalpojiet viņiem, palīdziet viņiem, iedrošiniet viņus. Ir tik daudz zēnu un meiteņu, kuriem skolā neveicas, tāpēc ka viņiem pietrūkst personīgās uzmanības un iedrošinājuma. Ir tik daudz vecu cilvēku, kuri dzīvo bēdās, vientulībā un bailēs, kuriem vienkārša saruna sniegtu cerību un prieku. . . .

„Pasaulē ir tik daudzi, kuru nastas jūs varat atvieglot.”

Ir tik daudz ievainoto, kuriem ir nepieciešams, lai labais samarietis apkoptu viņu rētas un palīdzētu viņu ceļā. Neliels laipnības žests var sniegt lielu svētību kādam, kurš ir nelaimē, un siltas sajūtas tam, kurš pret viņu ir draudzīgi izturējies.¹¹

Pasaulē ir tik daudzi, kuru nastas jūs varat atvieglot. Mums visapkārt ir bezpajumtnieki, izsalkušie un nabadzīgie. Vecie ļaudis, kuri pensionātos ir vieni paši. Bērni ar īpašām vajadzībām, jaunieši, kuri ir atkarīgi no narkotikām, slimie un gultai piesaistītie, kuri alkst pēc laipniem vārdiem. Kurš to darīs, ja ne jūs?

Labākā — man zināmā — pretinde raizēm ir darbs. Labākās zāles pret izmisumu ir kalpošana. Labākais līdzeklis pret nogurumu ir palīdzības sniegšana kādam, kura nogurums ir vēl lielāks.¹²

Kāpēc misionāri ir laimīgi? Tāpēc, ka viņi nododas kalpošanai citiem.

Kāpēc tie, kuri strādā templī, ir laimīgi? Tāpēc, ka viņu mīlestības darbs ir patiesā harmonijā ar dižo, aizstājošo darbu, ko Glābējs paveica cilvēces labā. Viņi neprasa un nesagaida pateicību par to, ko viņi dara. Lielākoties, viņi nezina neko vairāk, kā tikai tā cilvēka vārdu, kura labā viņi strādā.¹³

Dodiet vaļu cēlajām vēlmēm, kas atrodas jūsu sirdīs, lai jūs varētu sniegt mierinājumu, atbalstīt un stiprināt citus. To darot, postošā savtīguma indes ietekme jūs pametīs un to aizstās siltas un brīnišķīgas sajūtas, ko nevar iegūt nekādā citādākā veidā.¹⁴

3

Kad mēs palīdzam citiem, mēs atrodam savu patieso es.

Pirms daudziem gadiem, kādā svētdienas rītā, es atrados staba prezidenta mājās — nelielā pilsētā Idaho. Pirms rīta lūgšanas ģimene kopā izlasīja dažus Svēto Rakstu pantus. Starp tiem bija Jēzus vārdi, kas pierakstīti Jāņa 12:24: „Patiesi, patiesi Es jums saku: ja kviešu grauds nekrīt zemē un nemirst, viņš paliek viens; bet, ja viņš mirst, viņš nes daudz augļu.”

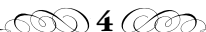
Nav šaubu, ka Skolotājs atsaucās uz savu gaidāmo nāvi, paziņojot: ja vien viņš nemirs, viņa dzīves misija, lielākoties, būs veltīga. Bet šajos vārdos es saskatu vēl kādu jēgu. Man liekas, ka Tas Kungs mums katram teica: ja vien mēs nenodosimies kalpošanai citiem, mūsu dzīves, lielākoties, būs nodzīvotas bez īstas jēgas, jo viņš turpināja, sakot: „Kas savu dzīvību tur mīlu, tam tā zūd, bet, kas savu dzīvību šinī pasaulē ienīst, tas to paglabās mūžīgai dzīvībai.” (Jāņa 12:25.) Jeb, kā rakstīts Lūkas evaņģēlijā: „Kas savu dzīvību centīsies paturēt, tas to zaudēs, bet, kas to zaudēs, tas to paturēs.” (Lūkas 17:33.) Citiem vārdiem, tas, kurš dzīvo vienīgi sev, izkaltīs un ies bojā, kamēr tas, kurš aizmirst par sevi, nododoties kalpošanā citiem, augs un uzplauks šajā dzīvē un mūžībā.

Torīt, staba konferencē, prezidents, pie kura es biju apmeties, tika atbrīvots no aicinājuma pēc trīspadsmit uzticīgas kalpošanas gadiem. Daudzi viņam izrādīja lielu mīlestību un pateicību, taču nevis viņa bagātības un statusa dēļ uzņēmējdarbības aprindās, bet lieliskās kalpošanas dēļ, kam viņš bija nesavtīgi nodevies. Nedomājot par sevi, viņš bija nobraucis desmitiem tūkstošu kilometru dažādos laikapstākļos. Viņš burtiskā nozīmē bija veltījis tūkstošiem stundu, lai palīdzētu citiem. Viņš bija atstājis novārtā savus personīgos darījumus, lai sniegtu atbalstu tiem, kuriem bija nepieciešama viņa palīdzība. Un, to darot, viņš jutās dzīvs un kļuva ievērojams to cilvēku acīs, kuriem viņš bija kalpojis.¹⁵

Pirms daudziem gadiem es izlasīju stāstu par kādu jaunu sievieti, kura devās uz laukiem, lai strādātu par skolotāju. Viņas klases skolēnu vidū bija kāda meitene, kura jau iepriekš bija bijusi nesekmīga un turpināja tāda būt. Šī skolniece nemācēja lasīt. Viņa nāca no trūcīgas ģimenes, kurai nepietika līdzekļu, lai viņu aizvestu uz lielpilsētu, kur viņai varētu veikt pārbaudes, lai noteiktu, vai viņas problēmu var ārstēt. Jūtot, ka meitenei varētu būt redzes problēmas, jaunā skolotāja par saviem līdzekļiem nokārtoja, ka skolniecei tiks pārbaudīta redze. Atklājās, ka viņas redzes problēmu var labot ar brillēm. Drīz vien skolniecei pavērās jauna pasaule. Pirmo reizi mūžā viņa skaidri varēja saskatīt vārdus, kas atradās viņas priekšā. Šīs lauku skolotājas alga bija niecīga, taču no tā mazumiņa, kas viņai bija, viņa veica ieguldījumu, kas pilnībā mainīja nesekmīgas skolnieces dzīvi, un, to darot, viņa atklāja jaunu dimensiju pati savā dzīvē.¹⁶

Ja jūs tā kalposiet, arī jūsu dzīvē parādīsies jauna dimensija. Jūs iegūsiet jaunus un veiksmīgus sakarus. Jūs iegūsiet draudzību un labas attiecības ar citiem cilvēkiem. Jūs iegūsiet lielākas zināšanas, izpratni, gudrību un spēku kalpot.¹⁷

Es liecina, ka, palīdzot citiem, jūs atradīsiet savu patieso es un ārkārtīgi svētīsiet pasauli, kurā jūs dzīvojat.¹⁸

Baznīca sniedz daudz nesavtīgas kalpošanas iespēju.

Brāļi un māsas, jūs nekad nebūsiet laimīgi, ja dzīvosiet, domājot vienīgi par sevi. Nododieties labākajam aicinājumam pasaulē — Tā Kunga aicinājumam. Nododieties darbam kvorumos, palīgorganizācijās, tempļa darbam, labklājības pakalpojumu darbam un misionāru darbam. Svētot citu cilvēku dzīves, jūs svētīsiet paši savējo.¹⁹

Visā pasaulē nav tāda darba, kas spētu sagādāt cilvēkam lielāku laimi. Šī laime ir īpaša. Tā nāk no kalpošanas citiem. Tā ir īsta, unikāla un brīnišķīga.²⁰

Ļaujiet, lai Baznīca ir jūsu labākais draugs un sabiedrotais. Kalpojiet visur, kur tiek aicināti kalpot. Dariet to, ko jums lūdz. Katrs aicinājums, kas jums būs, tiks jūsu spējām pieaugt. Es esmu kalpojis daudzos aicinājumos šajā lieliskajā organizācijā. Katrs kalpošanas darbs ir devis kādu atlīdzību.

„Kalpojot jūsu dzīvē parādīsies jauna dimensija.”

Tas . . . prasīs nesavtīgu nodošanos, nelokāmu uzticību un ticību. Pirms jūsu dzīves būs galā, jūs būsiet kalpojuši daudzos aicinājumos. Daži no tiem šķitīs nelieli, taču šajā Baznīcā nav nelielu vai nenozīmīgu aicinājumu. Katrs aicinājums ir svarīgs. Katrs ir nepieciešams, lai šis darbs virzītos uz priekšu. Nekad nonieciniet Baznīcas pienākumus. . . .

Atvēliet Baznīcai vietu savā dzīvē. Ļaujiet, lai jūsu zināšanas par tās doktrīnu aug. Ļaujiet, lai jūsu izpratne par tās organizēšanu padziļinās. Ļaujiet, lai jūsu mīlestība pret tās mūžīgajām patiesībām kļūst arvien stiprāka.

Baznīca var lūgt jums ziedoties. Tā var jums prasīt, lai atdodat no sevis to labāko. Par šo darbu jūs nesaņemsiet atalgojumu, jo jūs atklāsi, ka tas ir ieguldījums, no kura jūs saņemsiet dividendes tik ilgi, kamēr vien dzīvosiet. Baznīca ir liels mūžīgās patiesības avots. Pieņemiet to un cieši turieties pie tā.²¹

Vai jūs gribat būt laimīgi? Aizmirstiet par sevi un nododieties šim lieliskajam Dieva darbam. Veltiet visus pūliņus tam, lai palīdzētu līdzcilvēkiem. Attīstiet savās sirdīs piedošanas garu un piedodiet tiem, kuri jūs ir aizvainojuši. Raugieties uz To Kungu un dzīvojiet, un strādājiet, lai atbalstītu un kalpotu Viņa dēliem un meitām. Ja jūs to darīsiet, tad jūs iepazīsiet laimi, kādu nepazināt pirms tam. Man nav svarīgi, cik veci vai jauni jūs esat. Jūs varat atbalstīt cilvēkus un palīdzēt viņiem. Dievs zina, ka šajā pasaulē ir ļoti, ļoti daudz cilvēku, kuriem ir nepieciešama palīdzība. Ak, cik ļoti, ļoti daudz! Brāļi un māsas, ļausim šai lipīgajai, savtīgajai attieksmei izzust no mūsu dzīvēm un kalposim vēl vairāk un labāk. . . . Esiet stipri, pilnveidojieties, sniedziet atbalstu tiem, kuru ceļi ir ļodzīgi un kuru rokas ir gurdenas. Dzīvojiet saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju. Aizmirstiet par sevi.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka dzīve ir dāvana no Dieva, lai to izmantotu kalpošanai līdzcilvēkiem (skat. 1. sadaļu). Kā mēs varam padarīt kalpošanu par mūsu dzīvesveidu? Ko, jūsuprāt, nozīmē — kalpot ar aci vērstu tikai uz Dieva godību? Kā jūs ir svētījusi kāda cita cilvēka kalpošana?
- Kā kalpošana var mums palīdzēt pārvarēt sevis žēlošanu, savtīgumu un vientulību? (Skat. 2. sadaļu.) Vai kalpošana jums ir palīdzējusi justies laimīgiem? Lasot prezidenta Hinklija aprakstu par cilvēkiem, kuriem ir nepieciešama palīdzība, padomājiet, ko jūs varētu darīt savas ģimenes labā, lai viņiem kalpotu.
- Kāpēc, nododoties kalpošanai citiem, mēs varam atrast savu „patieso es”? (Skat. 3. sadaļu.) Ko mēs varam mācīties no stāstiem, kas minēti 3. sadaļā?

- Prezidents Hinklijs deva padomu: „nodoties labākajam aicinājumam pasaulē — Tā Kunga aicinājumam” (4. sadaļa). Kādas svētības kalpošana Baznīcā ir nesusi jūsu dzīvēs?

Saistītās rakstvietas

Mateja 20:25–28; 25:34–40; Jāņa 13:35; Mosijas 2:16–18; 18:8–9; M&D 64:33

Ieteikums studēšanai

„Studējot pievērsiet uzmanību idejām, kas nāk jūsu prātā, un sajūtām, kas nāk jūsu sirdī” (*Sludini Manu evaņģēliju* [2005. g.], 18. lpp.). Apsveriet iespēju — pierakstīt gūtos iespaidus, pat ja tie šķietami nav saistīti ar vārdiem, ko lasāt. Šie iespaii var būt tieši tas, ko Tas Kungs vēlas jums atklāt.

Atsauces

1. „Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth”, *Ensign*, 1987. g. jūl., 7. lpp.
2. Henry B. Eyring, „Things Will Work Out”, *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (*Ensign* pielikums, 2008. g. marts), 27. lpp.; skat. arī 26. lpp.
3. „Testimony”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 69. lpp.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005. g.), 543. lpp.
5. „And the Greatest of These Is Love”, *Ensign*, 1984. g. marts, 5. lpp.
6. „The Gift of Self”, *Tambuli*, 1986. g. dec., 3. lpp.; skat. arī lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. „To Single Adults”, *Ensign*, 1989. g. jūn., 75. lpp.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 544.–545. lpp.
9. „Giving Ourselves to the Service of the Lord”, *Ensign*, 1987. g. marts, 5. lpp.
10. „Whosoever Will Save His Life”, *Ensign*, 1982. g. aug., 5. lpp.
11. „A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, 1997. g. marts, 61. lpp.
12. „To Single Adults”, 73.–74. lpp.
13. „Giving Ourselves to the Service of the Lord”, 5. lpp.
14. „To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 1995. g. 17. okt.), 6. lpp., speeches.byu.edu.
15. „Whosoever Will Save His Life”, 3.–4. lpp.
16. „And the Greatest of These Is Love”, 4. lpp.
17. „Women of the Church”, *Ensign*, 1996. g. nov., 69. lpp.
18. „Whosoever Will Save His Life”, 6. lpp.
19. „Pillars of Truth”, *Ensign*, 1994. g. janv., 7. lpp.
20. „Rejoicing in the Privilege to Serve,” *Worldwide Leadership Training Meeting*, 2003. g. 21. jūn, 23. lpp.
21. „Life’s Obligations”, *Ensign*, 1999. g. feb., 4. lpp.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 597. lpp.

*„Ar [priesterību] nekas nav neiespējams, virzot
Dieva valstības darbu uz priekšu”*

Svētā priesterība

„Es mīlu šīs Baznīcas priesterību. Tā ir dzīva, tā darbojas. Tā ir šī darba kodols un spēks. Priesterība ir spēks un pilnvaras, ar kurām Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, paveic Savu darbu uz Zemes.”

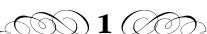
No Gordona B. Hinklija dzīves

Elders Gordons B. Hinklijs kopā ar sievu Mārdžoriju 1980. gadā devās trīs nedēļu tūrē pa Āziju, uzstājoties reģiona konferencēs un piedaloties Tokijas Japānas tempļa iesvētīšanā. Pirms atgriešanās mājās viņi apmeklēja Japānas Sendai misiju, kur elders Hinklijs prezidēja pirmajā šīs misijas staba izveidošanā. Īsi pirms tikšanās ar jauno staba prezidiju elders Hinklijs uzrunāja misijas prezidentu Kijoši Sakai. Viņš vaicāja izbrīnītajam prezidentam Sakai, vai viņam bija iesvētītā eļļa un tad piebilda: „Es jūtu lielu spēku izsikumu, vai jūs sniegtu man svētību?” Prezidents Sakai atminas: „Es biju tik ļoti nobijies un jutos par vāju, lai svētītu Tā Kunga apustuli. Es viņam atbildēju, ka nevarēšu sniegt svētību angļu valodā. Elders Hinklijs teica, ka japāņu valoda arī būs laba. Tā elders Hitoši Kašikura, reģiona pārstāvis, un es devām viņam svētību.” Pēc svētības elders Hinklijs vienkārši sacīja: „Paldies jums, paldies jums. Nu, es varu rīt doties mājās.”

„Nākamajā rītā elders Hinklijs izskatījās spēcīgs un vesels, un, kad prezidents Sakai jautāja, kā viņš jutās, viņš atbildēja: „*Dai Jobu*, vairāk nekā labi. Es jutos vesels.” Dažas dienas vēlāk prezidents Sakai saņēma pateicības vēstuli no eldera Hinklija, kurš rakstīja: „. . . Esmu tik ļoti pateicīgs par svētību, kuru man devāt. Tūlīt pēc tās es sāku justies labāk. Mana atlabšana bija ātra un pilnīga. Mēs ar māsu Hinkliju esam dziļi pateicīgi par iespēju viesoties jūsu misijas mājā.”¹

Prezidents Hinklijs bieži liecināja par priesterības svētībām, sākot ar brīnumainām, taču islaicīgām svētībām, kas nesa fizisku dziedināšanu, beidzot ar mūžīgām saistīšanas svētībām caur tempļa priekšrakstiem. Viņš paziņoja: „Es ticu, ka Viņa priesterībai piemīt dievišķās pilnvaras — spēks svētīt, spēks dziedināt, spēks pārvaldīt Dieva zemes darbus, spēks saistīt debesīs to, kas tiek saistīts uz Zemes.”²

Gordona B. Hinklija mācības

Dievs ir atjaunojis priesterību un debesu valstības atslēgas.

Priesterības spēks un pilnvaras [tika] piešķirtas vīriešiem senatnē. Mazākās pilnvaras tika sniegtas Ārona dēliem, lai pārraudzītu laicīgās lietas, kā arī dažus svētos baznīcas priekšrakstus. Augstāko priesterību saviem apustuļiem piešķīra Pats Tas Kungs, saskaņā ar Viņa vārdiem Pēterim: „Un Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un, ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī debesīs.” (Mateja 16:19).

Pilnīga priesterības atjaunošana ietvēra Jāņa Kristītāja . . . un Pētera, Jēkaba un Jāņa parādīšanos. . . . Tā ietvēra Mozu, Ēliju un Eliju, kad katrs no viņiem sniedza priesterības atslēgas, lai šajā diženajā, pēdējā laiku pilnībā atjaunotu visu iepriekšējo atklāšanas laikmetu rituālus un priekšrakstus.

Priesterība ir uz Zemes. . . . Mēs to zinām, jo esam redzējuši šīs priesterības spēku. Mēs esam redzējuši, kā slimie tika dziedināti, kā klibie varēja staigāt un to, kā pār tiem, kas atradās tumsībā, nāca gaisma, zināšanas un izpratne.³

Kādu reizi pravietis Džozefs Smits raksturoja [priesterību] šādiem vārdiem: „Priesterība ir mūžīgs princips, un tas pastāvēja ar Dievu no mūžības un tas [pastāvēs] līdz mūžībai, bez dienu sākuma un gadu beigām.” (*History of the Church*, 3:386.)

Tas patiesi ir Visuvarenā spēks, ko Viņš piešķīra cilvēkam, lai rīkotos Viņa vārdā un Viņa vietā. Tā ir dievišķo pilnvaru nodošana, kas atšķiras no visām citām uz Zemes esošajām pilnvarām un spēkiem. Nav jābrīnās, ka to cilvēkiem atjaunoja augšāmceltās būtnes, kam tā piemita senatnē, lai nerastos nekādas šaubas attiecībā uz tās spēku un patiesumu. Bez tās te būtu baznīca tikai vārda pēc, kam

nebūtu pilnvaras pārvaldīt Dieva lietas. Ar to nekas nav neiespējams, virzot Dieva valstības darbu uz priekšu. Pēc dabas tā ir dievišķa. Pēc pilnvarām tā ir gan laicīga, gan mūžīga. Priesterība ir vienīgais spēks uz Zemes, kas sniedzas vēl aiz nāves priekškara.⁴

2

Priesterība ir spēks un pilnvaras, ar kurām Dievs paveic Savu darbu.

Es mīlu šīs Baznīcas priesterību. Tā ir dzīva, tā darbojas. Tā ir šī darba kodols un spēks. Priesterība ir spēks un pilnvaras, ar kurām Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, paveic Savu darbu uz Zemes.⁵

Svētai priesterībai piemīt pilnvaras pārvaldīt Dieva valstības darbus uz Zemes. Pār Baznīcu prezidē trīs prezidējošie augstie priesteri, kas saņem atklāsmes no Tā Kunga. Viņiem sniedz atbalstu Divpadsmit apustuļu padome, kam attiecīgi atbalstu sniedz . . . Septiņdesmitie. Prezidējošās bīskapības trīs vīri nes atbildību par laicīgajām lietām Prezidija vadībā. Visi šie vīri ir priesterības amatpersonas. Šis dievišķi piešķirtais spēks ir pilnvaras, ar kurām viņi pārvalda. Gluži tāpat tas ir stabu un draudžu prezidijos un bīskapībās. Tāpat tas ir arī kvorumos. Palīgorganizāciju vadītāji īsteno savu darbu priesterības vadībā saskaņā ar pilnvaru nodošanu. Bez priesterības varētu pastāvēt kas līdzīgs baznīcai, taču ne baznīca ar patieso būtību. Šī ir Jēzus Kristus baznīca un tā tiek pārvaldīta ar pilnvarām, kas ir „pēc Dieva Dēla kārtas”. (M&D 107:3.)⁶

3

Visi var baudīt priesterības svētības.

[Priesterība] . . . ir Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, ieceres sastāvdaļa, lai svētītu Savu dēlu un meitu dzīves visās paaudzēs.⁷

Svētā priesterība ietver spēku svētīt. Ārona priesterības nesējiem ir pilnvaras pasniegt draudzei Tā Kunga, kurš kā upuri atdeva Savu dzīvību par visiem mums, miesas un asins simbolus. Svētais Vakarēdiens un šo simbolu pieņemšana ir mūsu sabata dienas pielūgsmes galvenā daļa. Tas ietver ar Dievu noslēgto derību atjaunošanu. Tas ietver solījumu, ka Viņa Svētais Gars būs ar mums. Tā ir nekam nepielīdzināma svētība, ko padara iespējamu pilnvaras, kas sniegtas cienīgiem, jauniem vīriešiem, un to var izbaudīt visi. . . .

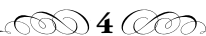
Melhisedeka priesterībai ir pilnvaras dot Svēto Garu. Kas tā ir par brīnišķīgu svētību — iegūt Dievības locekļa kalpošanas ietekmi, saņemot šo dāvanu no to rokām, kas rīkojās saskaņā ar dievišķām pilnvarām. Ja mēs turpināsim dzīvot tikumīgi, mēs varēsim izbaudīt Tā Kunga solījuma piepildīšanos, kad Viņš teica: „Svētais Gars būs tavš pastāvīgais pavadonis, un tavš zizlis nemainīgs taisnīguma un patiesības zizlis; un tava valdīšana būs mūžīga valdīšana, un bez piespiedu līdzekļiem tā plūdis pie tevis mūžīgi mūžos.” (M&D 121:46.)

Priesterība ietver spēku svētīt slimos. Vai to vidū, kas manī klausās, ir kāds, kurš nav pielietojis vai sajutis šo dievišķo spēku? Vai kāds no mums var apšaubīt tā efektivitāti? Mēs varētu stāstīt par brīnumiem, svētiem un brīnišķīgiem, ko esam paši pieredzējuši. . . .

Šai Melhisedeka priesterībai ir spēks svētīt ar pravietojumu, mierināt, atbalstīt un vadīt. Mūsu vidū ir patriarhi, kas, saskaņā ar viņiem piemītošām pilnvarām, paziņo izcelsmi un pastāsta par svētībām, kas sniedz mums vadību. Šīs svētības var kļūt par enkuru, pie kā stingri turēties, pārdzīvojot dzīves vētras.

Svētai priesterībai augstākajā izpausmē piemīt pilnvaras saistīt uz Zemes tā, ka šī saistīšana ir spēkā esoša arī debesīs. Tā ir unikāla un brīnišķīga. Šīs pilnvaras tiek pielietotas Dieva tempļos. Tās attiecas gan uz dzīvajiem, gan mirušajiem. Tās ir mūžības pati būtība. Priesterība ir dievišķais spēks, ko Visuvarenais deva kā daļu no Savas diženās ieceres — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.

Cik gan dārga ir šī Dieva dāvana, kas mums ir dota!⁸

Dieva dēliem, kam ir piešķirtas Viņa dievišķās pilnvaras, ir jābūt uzticīgiem tam labākajam, kas viņos ir.

Ikvienam cienīgam vīrietim, neskatoties uz viņa tautību, etnisko piederību vai jebkādu citu faktoru, ir tiesības saņemt priesterību. Viņa paklausība Dieva baušļiem kļūst par noteicošo faktoru. Tās piešķiršana balstās vienīgi uz cienīgumu Tā Kunga priekšā. . . .

Šāds ir šīs priesterības brīnums. Bagātība nav noteicošā. Izglītība nav noteicošā. Cilvēku piešķirtās godalgas nav noteicošās. Noteicošais faktors ir atbilstība Tā Kunga priekšā.⁹

Ir pienācis laiks mums visiem, kas esam ordinēti Ārona vai Melhisedeka priesterībā, kā arī ikvienā priesterības amatā, atskatīties uz savu dzīvi, novērtēt savus trūkumus un nožēlot tās uzvedības normas, kas ir pretrunā ar augstām un svētām pilnvarām, ko esam saņēmuši. . . .

Neviens vīrietis, jauns vai vecs, . . . kurš ir ordinēts priesterībā, nevar izturēties pret to pavirši. Viņš atrodas partnerattiecībās ar Dievu un uz viņu gulstas smags un svēts pienākums — dzīvot cienīgi, lai varētu runāt un rīkoties Dieva vārdā, būdams Viņa noteikts pārstāvis.¹⁰

Lai gan uz mūsu galvām uzliek rokas un mūs ordinē tie, kam piemīt šīs pilnvaras, ar savu rīcību mēs varam zaudēt tiesības rīkoties ar šīm dievišķajām pilnvarām.

. . . „Nekāds spēks vai ietekme nevar jeb nedrīkst tikt izmantots ar priesterības iedarbību, kā vien ar pārliecināšanu, pacietību, ar maigumu un lēnprātību, un ar neviltotu mīlestību;

ar laipnību un tīrām zināšanām, kas ļoti paplašinās dvēseli bez liekulības, un bez viltus” (M&D 121:41–42).

Tā, mani brāļi, saskaņā ar šiem kritērijiem priesterībai ir jāizpaužas. Tā nelīdzinās apmetnim, ko mēs uzvelkam un novelkam pēc savas gribas. Kad to pielieto saskaņā ar taisnīgumu, tā līdzinās mūsu ķermeņa audiem, kas ir daļa no mums vienmēr un visos apstākļos.¹¹

Mums ir jābūt uzticīgiem tam labākajam, kas mūsos ir. Mēs esam Dieva dēli, pagodināti ar Viņa dievišķajām pilnvarām. Taču mēs dzīvojam ļaunuma pasaulē. Vienmēr pastāv spēks, kas velk mūs lejā, aicinot darīt to, kas ir pilnīgā pretrunā ar mums sniegto, dievišķo priesterību. . . .

Jums, vīrieši, es sniedzu izaicinājumu. Mūciet no vulgaritātes straumes, kas var jūs aprīt. Bēdziet no pasaules ļaunuma. Esiet uzticami jūsu personības labākajai daļai. Esiet uzticami tam labākajam, kas jūsos mīt. Esiet uzticīgi un patiesi derībām, kas attiecas uz Dieva priesterību.¹²

Katram priesterības vadītājam, katram šīs Baznīcas skolotājam, kurš ieņem priesterības amatu, ir svēts pienākums — vairot savu priesterības aicinājumu. Ikviens no mums ir atbildīgs par citu cilvēku

labklājību, izaugsmi un attīstību. Mēs nedzīvojam tikai sev. Ja mēs gribam vairo savus aicinājumus, mēs nevaram dzīvot tikai sev.¹³

Šķiet, ka daudzi vīrieši domā — tāpēc vien, ka ir ordinēti, priesterība ir viņu uz mūžu, lai pielietotu to pēc savas patikas. Viņiem liekas, ka viņi var pārkāpt kādu derību vai bausli šad un tad un grēkot dažādos veidos, un tai pašā laikā joprojām saglabāt sevī priesterības spēku un to, ka Dievs apstiprinās to, ko viņi runā Viņa svētajā vārdā un Pestītāja vārdā. Tā kļūst par ņirgāšanos, un es ticu, ka, pielietojot priesterību šādā veidā, viņi Dieva vārdu nelietīgi valkā. Viņi zaimo Viņa Mīlotā Dēla vārdu. Viņi apgāna svēto dāvanu, kuru saņēma caur ordinēšanu, un pilnvaras, kuras pazaudēja grēkošanas rezultātā. . . .

. . . Es paceļu brīdinājuma balsi pret visiem zēniem un vīriešiem — izvairieties no grēka! Grēkošana ir nesavienojama ar dievišķām pilnvarām. Izvairieties no pornogrāfijas tā, kā jūs izvairītos no mēra. Izvairieties no jebkāda seksuāla rakstura grēka. Izvairieties no negodīguma un maldināšanas. Es jūs lūdzu — kontrolējiet jebkādu lepniecību un iedomības ambīciju. Es lūdzu jums ieskatīties sevī ar cerību, ka neieraugāt tur attieksmi, kas pauž valdīšanu pār savu sievu un bērniem vai kaut kāda veida piespiešanu. . . .

. . . Mūsu Tēvs Debesīs nav apmierināts ar vīrieti vai zēnu, kurš pieņem ordinēšanu, bet tad iesaistās ļaundarbībā. Pieņemot ordinēšanu, viņš noslēdz zvērestu un derību starp sevi un Dievu.¹⁴

Neviens vīrietis, jauns vai vecs, nedzīvo saskaņā ar priesterības standartiem, ja viņš pazemo vai degradē sievietes, ja viņš nespēj izrādīt tik lielu cieņu pret Dieva meitām, kādu viņām izrādītu mūsu Tēvs debesīs.¹⁵

Būsim labi vīri un tēvi. Ikviens vīrietis, kurš ir tirāns paša mājā, nav priesterības cienīgs. Viņš nevar būt piemērots darbarīks Tā Kunga rokās, ja viņš neizrāda cieņu, laipnību un mīlestību dzīvesbiedrei, ko pats ir izvēlējis. Gluži tāpat ir ar jebkuru vīrieti, kurš ir slikts piemērs saviem bērniem, kurš nevar savaldīt savas dusmas vai kurš iesaistās negodīgās vai netikumīgās darbībās, viņam piešķirtais priesterības spēks tiks anulēts.¹⁶

Sieva, kuru izvēlēsities, būs jūsu līdziniece. . . . Viņa nav jūsu kalps, jūsu īpašums vai kas tamlīdzīgs. Cik traģiska un gluži pretīga ir varmācīga izturēšanās pret sievu. Ikviens vīrietis šajā Baznīcā, kurš

izturas pret savu sievu vardarbīgi, kurš pazemo viņu, kurš aizvaino viņu, kurš netaisnīgi valda pār viņu, ir priesterības necienīgs. Par spīti tam, ka viņš ticis ordinēts, debesis attālināsies; Tā Kunga Gars tiks apbēdināts, un āmen tā cilvēka priesterības pilnvarām. Ikviens vīrietis, kurš tā rīkojas, ir tempļa rekomendācijas necienīgs . . .

. . . Ja ir kāds, . . . kurš ir vainīgs par šādu uzvedību, es piesaucu jūs nožēlot grēkus. Nometieties ceļos un lūdziet Tam Kungam piedošanu. Lūdziet Viņam pēc spēka, lai kontrolētu savu mēli un smago roku. Palūdziet piedošanu savai sievai un bērniem. . . .

Esmu drošs, ka, stāvot Dieva tiesas priekšā, maz tiks pieminēts tas, cik daudz bagātību mēs dzīves laikā būsīm sakrājuši vai kādas godalgas nopelnījuši. Bet tur būs konkrēti jautājumi attiecībā uz mūsu ģimenes attiecībām. Un es esmu pārliecināts, ka tikai tie, kas būs dzīvojuši šo dzīvi ar mīlestību un cieņu, novērtējot savus dzīvesbiedrus un bērnus, dzirdēs no mūsu mūžīgā tiesneša vārdus: „Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps: . . . ieej sava kunga priekā” (Mat. 25:21).¹⁷

5

Priesterības kворums var būt spēka avots tā locekļiem.

Esmu pārliecināts, ka Tas Kungs saredz priesterības kворumā ko vairāk par teoloģijas nodarbību svētdienas rītos. Nav šaubu, ka garīguma celšana un liecības stiprināšana, efektīvi mācot evaņģēliju, ir svarīgs priesterības pienākums. Bet tā ir tikai daļa no kворuma funkcijām. Katram kворumam ir jābūt kā brālībai, kas darbojas ikviena locekļa vajadzībām, tiklīdz tās ir apzinātas. . . .

. . . Priesterības kворums ir Tā Kunga organizācija, kas paredzēta Baznīcas vīriešiem, gluži tāpat kā Palīdzības biedrība ir Tā Kunga organizācija, kas paredzēta Baznīcas sievietēm. Viens no katras organizācijas pienākumiem, galvenais to pastāvēšanas iemesls, ir palīdzēt tiem, kam tas ir nepieciešams.

Kad Palīdzības biedrība tika organizēta, par biedrības sievietēm pravietis Džozefs teica: „Viņas nekavēsies sniegt palīdzību svešiniekam; viņas iepildīs eļļu un vīnu bēdu sagrautā, ievainotā sirdī; viņas noslaucīs bāreņa asaras un liks atraītnes sirdij priecāties” (*Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 449. lpp.). Es ceru, ka to pašu mēs varam teikt par priesterības vīriešiem.

Baznīcas vadītāji un tās locekļi — kā vīrieši, tā sievietes — strādā kopā, „īstenojot savu darbu priesterības vadībā saskaņā ar pilnvaru nodošanu”.

Tā būs brīnišķīga diena, . . . kad mūsu priesterības kворumi kļūs par spēka avotu katram vīrietim, kurš tam pieder, kad katrs šāds vīrietis spēs pienācīgi teikt: „Es esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas priesterības kворuma loceklis. Es esmu gatavs palīdzēt brāļiem visās viņu vajadzībās, jo es esmu pārliecināts, ka viņi ir gatavi palīdzēt man manās vajadzībās. Kopā strādājot, mēs garīgi augsim kā Dieva derības dēļi. Kopā strādājot, mēs varam dzīvot bez apmulsuma un bez bailēm, stājoties pretī visām dzīves likstām, kādas mūs var piemeklēt, vienalga, vai tās ir saistītas ar ekonomisko, sociālo vai garīgo jomu.”¹⁸

6

Mājās un Baznīcā vīrieši strādā kopā ar sievietēm, virzot Tā Kunga valstību uz priekšu.

Jā, vīriešiem ir priesterība. Taču mana sieva ir mana dzīvesbiedre. Šajā Baznīcā vīrietis savai sievai neiet ne pa priekšu, ne aiz muguras, bet gan viņai blakus. Viņi šajā dzīvē ir vienlīdzīgi un darbojas dižēnā darbā.¹⁹

Šis Baznīcas sievietēs slēpjas liels spēks un iznesība. Būdami daļa no Tā Kunga valstības, strādājot roku rokā ar priesterības [nesējiem], virzot šo darbu uz priekšu, mēs saņemam vadību un norādījumus, izjūtam zināmu neatkarības garu un tomēr lielu gandarījumu.²⁰

Es pateicos savam Mūžīgajam Tēvam par svētās priesterības atjaunošanu, lai „katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā” (M&D 1:20). Esmu redzējis šīs priesterības skaistumu un brīnumus, vadot šo ievērojamo Baznīcu. Esmu izjutis, kā tās spēks izplūst man cauri, svētot un dziedinot slimos. Esmu redzējis, kādu cēlumu tā piešķir pazemīgiem vīriešiem, kas tika aicināti pildīt lielus un nopietnus pienākumus. Esmu redzējis, kā, runājot ar spēku un pilnvarām no augšienes, Dieva balss runāja caur šiem vīriešiem.

Es pateicos Tam Kungam par liecību, ko Viņš man ir devis attiecībā uz evaņģēlija pilnību, tā izpratni, plašumu un dziļumu. Tas ir radīts, lai svētītu visu paaudžu — gan dzīvo, gan mirušo — dēlus un meitas.²¹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Pārskatiet prezidenta Hinklija mācības 1. sadaļā par priesterības atjaunošanu. Kas jums ir palīdzējis iegūt liecību par šim patiesajām mācībām?
- Prezidents Hinklijs mācīja: „Svētai priesterībai piemīt pilnvaras pārvaldīt Dieva valstības darbus uz Zemes” (2. sadaļa). Kā šo patieso mācību var attiecināt uz stabiem un bīskapijām, kvorumiem un Palīdzības biedrību? Kā priesterības pilnvaras padara jūsu kalpošanu Dieva valstībā spēcīgāku?
- Atkārtojiet 3. sadaļā minētās svētības, ko mēs visi varam saņemt caur priesterību. Kā jūs esat pieredzējuši priesterības spēku un svētības?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija mācībām par to, kā atšķiras priesterības pilnvaras no priesterības spēka? (Skat. 4. sadaļu.) Ko, jūsuprāt, nozīmē, ka priesterības nesējam ir jābūt „[uzticīgam] tam labākajam, kas [viņā] ir”? Kāpēc priesterības nesēji nedrīkst „[dzīvot] tikai sev”?

- Kas jūs iespaido prezidenta Hinklija sniegtajā priesterības kvorumu un Palīdzības biedrības raksturojumā (5. sadaļā)? Kā mēs varam sekot viņa padomam savā bīskapijā vai draudzē?
- Kāpēc vīriešiem un sievietēm ir jābūt „vienlīdzīgiem”, strādājot kopā, lai paveiktu Tā Kunga darbu? (Skat. 6. sadaļu.)

Saistītās rakstvietas

Ebrejiem 5:1–4; 1. Nefija 14:12–14; Almas 13:1–9; M&D 84:33–44; 88:133; 112:30–32

Ieteikums skolotājam

„Uzdodiet jautājumus, kas studentiem liek meklēt atbildes Svētajos Rakstos un pēdējo dienu praviešu mācībās” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 62. lpp.).

Atsauces

1. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 377. lpp.
2. „The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, 1998. g. marts, 5. lpp.
3. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, 2004. g. feb., 6.–7. lpp.
4. „Priesthood Restoration”, *Ensign*, 1988. g. okt., 71. lpp.
5. „Why We Do Some of the Things We Do”, *Ensign*, 1999. g. nov., 54. lpp.
6. „Priesthood Restoration”, 72. lpp.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 475. lpp.
8. „Priesthood Restoration”, 72. lpp.
9. „The Stake President”, *Ensign*, 2000. g. maijs, 49. lpp.
10. Skat. „News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, *Ensign*, 1983. g. jūl., 76. lpp.
11. „Personal Worthiness to Exercise the Priesthood”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 52. lpp.
12. „Loyalty”, *Ensign* vai *Liahona*, 2003. g. maijs, 58.–59. lpp.
13. „Magnify Your Calling”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 47. lpp.
14. „Only upon Principles of Righteousness”, *Ensign*, 1992. g. sept., 70. lpp.
15. Skat. „News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, 76. lpp.
16. „Reaching Down to Lift Another”, *Ensign*, 2001. g. nov., 52. lpp.
17. „Personal Worthiness to Exercise the Priesthood”, 53.–54. lpp.
18. „Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums”, *Ensign*, 1977. g. nov., 86. lpp.
19. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, 1996. g. nov., 49. lpp.
20. „Women of the Church”, *Ensign*, 1996. g. nov., 68. lpp.
21. „My Testimony”, *Ensign*, 1993. g. nov., 52. lpp.

Mormona Grāmatas spēks

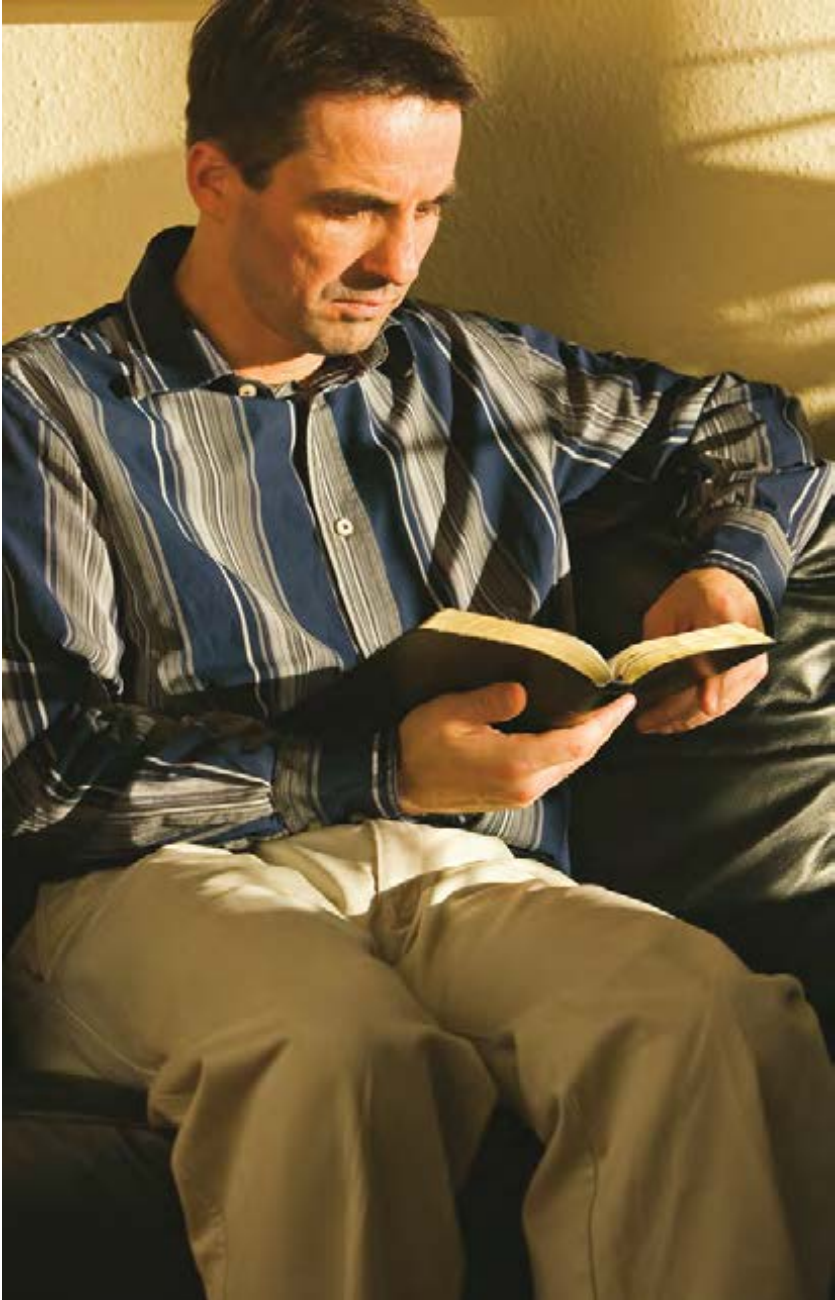
„Mainīgu reliģisko uzskatu pasaulē Mormona Grāmata ir spēcīga liecība par Tā Kunga dievišķumu.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Kad Gordons B. Hinklijs bija jauns, viņš iesāka studēt Svētos Rakstus noteiktā veidā. „Kad es biju misionārs, es katru vakaru pirms došanās pie miera izlasīju dažas Mormona Grāmatas nodaļas,” viņš teica, „un manā sirdī radās nezūdoša pārliecība: tas ir Dieva vārds, kas ir atjaunots uz Zemes ar Visuvarenā spēku un iztulkots ar Dieva dāvanu un spēku, lai pārliecinātu jūdus un cilticībniekus, ka Jēzus ir Kristus.”¹

Viņa zināšanas un liecība par Mormona Grāmatu ietekmēja daudzus cilvēkus arī pēc viņa misijas, kad viņš sāka strādāt Baznīcas radio, publikāciju un misijas literatūras komitejā. Viņam tika dots uzdevums uzrakstīt scenāriju radio pārraidēm par Mormona Grāmatu ar nosaukumu *A New Witness for Christ*. Tās aizrāva un ieinteresēja radio klausītājus. Tolaik viņš kādam kolēģim teica: „Es vienmēr esmu uzskatījis, ka mēs būsim paveikuši labāko, ko varam, kad būsim ieinteresējuši cilvēkus par Mormona Grāmatu līdz tādai pakāpei, ka viņi to sāks lasīt. Tikai tad Gars varēs liecināt par tās dievišķumu.”²

Savas kalpošanas laikā prezidents Hinklijs uzsvēra Mormona Grāmatas nozīmīgumu. 2005. gada augustā, būdams Baznīcas prezidents, viņš aicināja pēdējo dienu svētos izlasīt visu Mormona Grāmatu līdz gada beigām. Vēlāk viņš teica: „Tas ir apbrīnojami, cik daudzi pieņēma šo aicinājumu. Ikviens, kurš to paveica, tika svētīts par pieliktajām pūlēm. Iedziļinoties šajā papildus liecībā par mūsu Pestītāju, viņu sirdis tika uzmundrinātas un gari saviļņoti.”³

„Pierādījums tam, ka Mormona Grāmata ir patiesa un neviltota, ir atrodams pašā grāmatā. Lai iegūtu apstiprinājumu tam, ka Mormona Grāmata ir patiesa, cilvēkam tā ir jāizlasa.

Gordona B. Hinklija mācības

1

Kopā ar Bībeli Mormona Grāmata liecina par Jēzu Kristu.

Saskaņā ar senu parunu, ko teica Glābējs, katra lieta pamatojas uz liecību no divu vai triju liecinieku mutes.⁴

Tāpat kā Bībele ir Vecās pasaules liecība, Mormona Grāmata ir Jaunās pasaules liecība. Tās, kopā ņemtas, apliecina, ka Jēzus ir Tēva Dēls.⁵

Mormona Grāmata . . . liecina par Viņu, kurš piedzima Jūdejas Bētleme un nomira Golgātas kalnā. Mainīgu reliģisko uzskatu pasaulē Mormona Grāmata ir vēl viena, spēcīga liecība par Tā Kunga dievišķumu. Pat grāmatas ievads, ko sarakstījis pravietis, kurš dzīvoja Amerikas kontinentā pirms 1500 gadiem, skaidri apliecina, ka tā ir sarakstīta, „lai pārlicinātu jūdu un citticībnieku, ka Jēzus ir Kristus, Mūžīgais Dievs, kurš pasludina Sevi visām tautām”.⁶

Nekas nav svarīgāks par to, lai mēs savās personīgajās dzīvēs saņemtu nesatricināmu liecību, ka Jēzus ir Kristus. . . . Un tas, mani brāļi un māsas, ir šīs apbrīnojamās un brīnišķīgās grāmatas iznākšanas iemesls.⁷

2

Ar Svētā Gara spēku mēs varam saņemt liecību par Mormona Grāmatas dievišķo izcelsmi.

Es esmu izlasījis Mormona Grāmatu, ko Džozefs Smits pārtulkoja ar Dieva dāvanu un spēku. Ar Svētā Gara spēku es esmu saņēmis liecību par šo svēto pierakstu dievišķo izcelsmi.⁸

Tās izcelsme ir brīnumaina; kad kādam, kurš par to nav dzirdējis, tiek izstāstīts tās izcelšanās stāsts, tas šķiet gandrīz neticams. Taču grāmata pastāv — tā ir aptaustāma, aplūkojama un izlasāma. Nevienš nevar apstrīdēt to, ka tā pastāv. Visiem skaidrojumiem par tās izcelsmi, kas atšķiras no Džozefa Smita skaidrojuma, trūkst satura.⁹

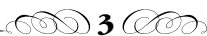
Pasaule tiecas pieprasīt pierādījumus, taču pierādījumi, ka grāmata ir patiesa un īsta, neslēpjas arheoloģijā vai antropoloģijā, lai gan daudziem tas varētu būt labs apliecinājums. Tie neslēpjas vārdu izpētē vai vēsturiskā analizē, kaut arī tas varētu sniegt apstiprinājumu.

Pierādījums, ka tā ir patiesa un īsta, slēpjas pašas grāmatas vārdos. Lai pārliecinātos, ka tā ir patiesa, tā ir jāizlasa. Tā ir Dieva grāmata. Ar prātu cilvēki patiešām varētu apšaubīt tās izcelsmi, taču tie, kuri to ir lasījuši un lūguši, caur spēku, kas ir pārāks par viņu dabiskajām maņām, ir uzzinājuši, ka tā ir patiesa, ka tajā ir ietverts Dieva vārds, izklāstītas mūžīgā evaņģēlija glābjošās patiesības un ka tā ir „[parādījusies] ar Dieva dāvanu un spēku, . . . lai pārliecinātu jūdu un citticībnieku, ka Jēzus ir Kristus”.¹⁰

Moronijs uzrakstīja savu pēdējo liecību grāmatā, kurai dots viņa vārds un kas noslēdz nefijiešu pierakstu. Viņš rakstīja, kā cilvēks, kuram ir drošas zināšanas par to, ka šis pieraksts galu galā nāks gaismā. . . .

Sava darba pēdējā nodaļā viņš liecināja par savu ļaužu pierakstu un stingri apsolīja, ka tie, kuri to izlasīs, ar Svētā Gara spēku zinās, ka tie ir patiesi [skat. Moronija 10:3–5].

Nevienā citā grāmatā nav šāds solījums. Ja Moronijs arī nebūtu uzrakstījis neko citu, tad ar šo viņa noslēdzošās liecības apsolījumu viņš paliktu atmiņā kā daiļrunīgs mūžīgās patiesības liecinieks. Jo viņš teica: „Ar Svētā Gara spēku jūs varēsīt zināt patiesību par visu” (Moronija 10:5).¹¹

Liecība par Mormona Grāmatu noved pie pārliecības par citiem patiesiem principiem.

Katru reizi, kad mēs mudinām citus lasīt Mormona Grāmatu, mēs izdarām viņiem pakalpojumu. Ja viņi to lasa ar patiesu nolūku un lūdz par to, lai uzzinātu patiesību, viņi ar Svētā Gara spēku zinās, ka šī grāmata ir patiesa.

No šīm zināšanām plūdis pārliecība par daudzu citu lietu patiesumu. Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Dievs dzīvo. Šajā grāmatā ir atrodamas daudzas liecības par būtisko atziņu, ka mūsu Tēvs ir īsts, ka Viņš ir persona, kura mīl savus bērnus un tiecas pēc viņu laimes.

Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Jēzus ir Dieva Dēls, Vienpiecdzimušais Dēls miesā, kurš piedzimis Marijai, „[jaunavai, visdaiļākajai] . . . no visām citām jaunavām” (skat. 1. Nefija 11:13–21), jo tā liecina grāmatas apraksts, kas ir daudz pārāks par jebkuru citu aprakstu, kas atrodams citās grāmatās.

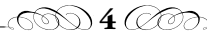
Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Jēzus patiesi ir mūsu Pestītājs un pasaules Glābējs. . . .

Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Džozefs Smits bija Dieva praviētis un darbarīks Dieva rokās, nesot gaismā liecību par Tā Kunga dievišķumu.

Ja šī grāmata ir patiesa, tad šis Baznīcas prezidents ir praviētis, jo viņam ir visas atslēgas, dāvanas, spējas un pilnvaras, kas bija praviētim Džozefam, kurš uzsāka šo pēdējo dienu darbu.

Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad Baznīca ir patiesa, jo tās pašas pilnvaras, ar kurām šie svētie pieraksti nāca gaismā, ir pieejamas un pasludinātas mums šodien. Tā ir Baznīcas, ko izveidoja Glābējs no Palestīnas, Atjaunošana. Tā ir Glābēja Baznīcas Atjaunošana — Baznīcas, ko Viņš izveidoja tad, kad Viņš, kā izklāstīts šajā svētajā pierakstā, apmeklēja Amerikas kontinentu.

Ja Mormona Grāmata ir patiesa, tad arī Bībele ir patiesa. Bībele ir Vecās pasaules liecība; Mormona Grāmata ir Jaunās pasaules liecība. Viena ir jūdu vēzda, bet otra — Jāzēpa vēzda, un Tas Kungs tās abas ir apvienojis, lai piepildītos Ecēhiēla pravietojums. (Skat. Ecēhiēla 37:19.) Kopā tās pasludina, ka pasaules Pestītājs ir tās ķēniņš un ka Viņa valstība ir īsta.¹²

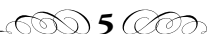
Mormona Grāmatā ir ietvertas mācības, kas mums var palīdzēt rast risinājumus mūsdienu sabiedrības problēmām.

Mormona Grāmatas stāstījums ir senu tautu hronika. Taču tās stāstījumā ir aprakstītas mūsdienu sabiedrības problēmas un tās ir tikpat aktuālas, kā mūsdienu rīta laikrakstos lasāmās, tomēr šis stāstījums ir daudz noteicošāks, iedvesmotāks un iedvesmojošāks, jo runā par to, kā šīm problēmām rast risinājumu.¹³

Es atveru grāmatas lappuses un tās vārdi ir skaisti un pacilājoši. Senais pieraksts, no kā tā tika iztulkota, atskanēja no zemes — kā balss, kas sauc no pīšļiem. Tā nāca klajā kā liecība par vīriešiem un sievietēm, kuri dzīvoja uz Zemes, cīnījās ar grūtībām, strīdējās un karoja, kuri dažādos laikos dzīvoja saskaņā ar dievišķo likumu un kļuva pārticīgi, taču citkārt aizmirsā savu Dievu un grima iznīcībā.¹⁴

Es nezinu nevienu citu pierakstu, kas tik skaidri apraksta traģiskās sekas, kas piemeklē sabiedrību, kas seko ceļam, kas ir pretstatā ar Dieva baušļiem. Tajā tiek stāstīts par divām atšķirīgām civilizācijām, kas uzplauka Rietumu puslodē. Katra no tām sākumā bija neliela tauta un tās ļaudis dzīvoja Tā Kunga bijībā. Katra no tām kļuva pārticīga, taču ar labklājību pieauga arī ļaunums. Cilvēki pakļāvās godkāriģu un negodīgu vadoņu viltībām, kuri viņus apspieda ar smagām nodevām, pārliecināja ar tukšiem solījumiem, atbalstīja un pat mudināja uz ļaunu un netikumīgu dzīvesveidu, kuri veda viņus briesmīgos karos, kā rezultātā nomira miljoniem cilvēku un galu galā divos dažādos laikmetos izzuda divas lielas civilizācijas.

Neviena cita rakstiska liecība tik skaidri neparāda, ka tad, kad cilvēki un tautas dzīvo, bijādami Dievu un paklausot Viņa baušļiem, viņi zeļ un plaukst, taču, kad viņi neievēro Viņu un Viņa vārdu, sākas pagrimums, kas, ja netiek laikus taisnīgi apstādīnāts, noved pie iznīcības un nāves. Mormona Grāmata apliecina Vecās Derības sakāmvārdu: „Taisnība tautu paaugstina, bet grēks ir tautu negods.” (Salamana pamācības 14:34).¹⁵

Mormona Grāmatai ir spēks mainīt mūsu dzīves un redzējumu.

1830. gada augustā sludinātājs Pārlijs Pārkers Prets no Ohaio devās uz Ņujorkas austrumiem. Ņūarkā, pie Ēri kanāla, viņš nokāpa no kuģa un pēc tam gāja ar kājām desmit jūdzes [16 kilometrus] uz pilsētu, kur viņš sastapa baptistu mācītāju, vārdā Hemlins, kurš viņam pastāstīja par „grāmatu, DĪVAINU GRĀMATU, ĻOTI DĪVAINU GRĀMATU! . . . Viņš pastāstīja, ka tiek apgalvots, ka šo grāmatu sākotnēji ir sarakstījis Israēla cilts atzars uz zelta vai misiņa plāksnēm un ka to netālu no Palmīras, Ņujorkas štatā, ir atradis un pārtulkojis jauns vīrietis caur vīzijām un eņģeļu kalpošanu. Es viņu iztaujāju, kā vai kur grāmatu var iegūt. Viņš man apsoliya, ka nākamajā dienā es to varēšot aplūkot viņa mājā. . . . Nākamajā rītā es aizgāju uz viņa mājām, kur manas acis pirmo reizi skatīja „MORMONA GRĀMATU” — šo grāmatu grāmatu, . . . kas bija galvenais līdzeklis Dieva rokās, lai vadītu manu turpmāko dzīvi.

*Mormona Grāmata uz Pārliju P. Pretu, kurš vēlāk
kļuva par apustuli, atstāja dziļu ietekmi.*

„Es kāri to atvēru un izlasīju tās titullapu. Pēc tam es izlasīju vairāku liecinieku liecības par to, kādā veidā tā tika atrasta un iztulkota. Tad es sāku lasīt visu pēc kārtas. Es lasīju visu dienu. Es neapstājos, lai paēstu, un negāju gulēt, kad pienāca nakts, jo es priekšroku devu lasīšanai, nevis miegam.

Man lasot, Tā Kunga Gars nolaidās pār mani, un tikpat skaidri un acīmredzami, kā cilvēks saprot, ka viņš eksistē, es zināju un sapratu, ka šī grāmata ir patiesa.” (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3. izd., Soltleiksitija: Deseret Book Co., 1938. g., 36.–37. lpp.)

Pārlijam Pretam tolaik bija 23 gadi. Mormona Grāmatas izlasīšana uz viņu atstāja tik dziļu iespaidu, ka viņš drīz tika kristīts Baznīcā un kļuva par vienu no tās ietekmīgākajiem un spēcīgākajiem atbalstītājiem. . . .

Taču Pārlija Preta pieredze ar Mormona Grāmatu nebija unikāla. Izplatoties pirmajiem grāmatas sējumiem un cilvēkiem tos izlasot, simtiem garā stipru vīriešu un sieviešu bija tik dziļi aizkustināti, ka atdeva Baznīcai visu, kas viņiem piederēja, un turpmākajos gados daudzi atdeva arī savas dzīvības par liecību, kas mita viņu sirdīs, ka šī apbrīnojamā grāmata ir patiesa.

Mūsdienās . . . to ir izlasījuši daudz vairāk cilvēku, nekā jebkad agrāk. . . . Tās pievilcība ir tikpat mūžīga, kā patiesība un tikpat universāla kā cilvēce.¹⁶

Miljoniem cilvēku, kuri ar lūgšanu ir lasījuši un apdomājuši Mormona Grāmatā rakstīto, ir mainījušies uz labo pusi. Es vēlos jums pastāstīt par vienu no šiem cilvēkiem. . . .

Viņš bija veiksmīgs uzņēmējs. Kādā no saviem ceļojumiem viņš sastapa divus mūsu misionārus. Viņi centās norunāt tikšanos, lai viņu mācītu. Viņš to centās atlikt, taču galu galā piekrita viņus uzklausīt. Viņš nevēlīgi piekrita tam, ko viņi sacīja. Ar prātu viņš pieņēma, ka viņi runā patiesību, taču sirdī nejuta nekādu saviļņojumu.

Tomēr viņš nolēma, ka izlasīs Mormona Grāmatu. Viņš teica, ka tolaik bija pasaulīgs cilvēks un nebija no tiem, kuri mēdz raudāt. Taču, lasot grāmatu, pār viņa vaigiem ritēja asaras. Tā viņā kaut ko aizskāra. Viņš to izlasīja vēlreiz un tā izraisīja tās pašas emocijas. Kopš tā brīža viņš tika pievērstš ne tikai ar prātu, bet arī ar sirdi.

Viņa uzvedība un redzējums mainījās. Viņš nodevās Tā Kunga darbam. Tagad viņš pilda augstu un svētu aicinājumu Tā Kunga darbā, ko viņš ir iemīlojis.¹⁷

Es jums pastāstīšu vēl kādu stāstu par Mormona Grāmatu. Es dzirdēju, kā to Kalifornijā stāsta kāds baņķieris. Viņš teica, ka viņa sekretāre pastāvīgi smēķēja. Viņa bija atkarīga no smēķēšanas un to nevarēja atmet. Kādu dienu viņa viņam sacīja: „Kas man ir jādara, lai atmetu smēķēšanu?”

Viņš no sava galda paņēma Mormona Grāmatas eksemplāru un to iedeva viņai. Viņš teica: „Izlasi to.”

Viņa atbildēja: „Labi, izlasīšu.”

Pēc pāris dienām viņa atnāca un teica: „Es esmu izlasījusi 200 lappuses, bet es nekur nemanīju vārdu *smēķēšana*. Es nekur neredzēju arī vārdu *tabaka*. Es nemanīju neko tādu, kas uz to attiektos.”

Viņš sacīja: „Turpini lasīt.”

Tā nu viņa atnāca vēl pēc pāris dienām un teica: „Es esmu izlasījusi vēl 200 lappuses — nekur nav pieminēta smēķēšana, nikotīns vai jebkas, kas ir saistīts ar tabaku.”

Viņš sacīja: „Turpini lasīt.”

Tad viņa atnāca pēc trīs vai četrām dienām un teica: „Es esmu izlasījusi visu grāmatu. Es nekur neredzēju vārdu „tabaka” vai „smēķēšana”. Taču,” viņa teica, „pateicoties tam, ka esmu izlasījusi šo grāmatu, manā sirdī ir ienācis kaut kāds spēks, kaut kāda vara, kas man ir atņēmusi vēlmi smēķēt, un tas ir brīnišķīgi.”¹⁸

Ļaujiet man pastāstīt par kādu vēstuli, ko mēs saņēmām Baznīcas galvenajā pārvaldē. . . . Kāds vīrietis rakstīja: „Es atrodos federālajā cietumā. Pirms neilga laika es cietuma bibliotēkā atradu Mormona Grāmatu. Es to izlasīju, un, lasot, kā Mormons vaimanā par saviem kritušajiem ļaudīm: „Ak jūs skaistie, kā gan varējāt jūs pamest Tā Kunga ceļus! Ak jūs skaistie, kā gan varējāt jūs atraidīt Jēzu, kas stāvēja ar atvērtām rokām, lai jūs pieņemtu! Lūk, ja jūs to nebūtu darījuši, jūs nebūtu krituši” (Mormona 6:17–18), — es sajutu, ka viņš runā ar mani. Vai es varu iegūt šīs grāmatas eksemplāru?”

Mēs to viņam aizsūtījām. Pēc kāda laika viņš ienāca manā birojā jau kā pavisam cits cilvēks. Viņu bija ietekmējis Mormona Grāmatas gars un viņš bija kļuvis par veiksmīgu vīrieti, kurš bija izgājis rehabilitāciju un tagad godīgi pelnīja iztiku sev un savai ģimenei.

Tāds ir šis dižās grāmatas spēks to dzīvēs, kuri to ir lasījuši un par to lūguši.

Brāļi un māsas, es no visas sirds apsolu: ja jūs, lūgšanu pilni, lasīsiet Mormona Grāmatu, neatkarīgi no tā, cik reižu to esat lasījuši iepriekš, jūsu sirdīs ienāks vēl spēcīgāks Tā Kunga Gars. Jūs jutīsiet

vēl lielāku vēlmi klausīt Viņa baušļiem un iegūsiet stiprāku liecību par dzīvā Dieva Dēla esamību.¹⁹

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ mums ir nepieciešama Mormona Grāmata? Kuras rakstvietas Mormona Grāmatā ir stiprinājušas jūsu liecību par Jēzu Kristu? Kādā veidā Mormona Grāmata un Bībele abas kopā liecina par Glābēju? (Skat. 1. sadaļu.)
- Kāpēc, jūsuprāt, apsolījums Moronija 10:3–5 ir daudz nozīmīgāks, nekā fiziskie pierādījumi par Mormona Grāmatu? (Skat. 2. sadaļu.) Kā šis apsolījums ir guvis apliecinājumu jūsu dzīvē?
- Pārskatot 3. sadaļu, pievērsiet uzmanību patiesajiem principiem, par kuriem mēs varam būt pārliecināti, ja mums ir liecība par Mormona Grāmatu. Kā Mormona Grāmata liecina par šiem patiesajiem principiem?
- Padomājiet par „mūsdienu sabiedrības problēmām” (skat. 4. sadaļu). Kādā veidā Mormona Grāmata mums var palīdzēt atrast risinājumus šīm problēmām? Kuras rakstvietas Mormona Grāmatā jums ir palīdzējušas personīgu pārbaudījumu brīžos?
- Apdomājiet 5. sadaļas stāstus. Ko jūs teiktu, ja kāds jums prasītu, kādu ietekmi uz jūsu dzīvi ir atstājusi Mormona Grāmata?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 29:9–18; 1. Nefija 13:35–41; 2. Nefija 29:6–9; Moronija 10:27–29; M&D 20:8–12; 42:12–13

Ieteikums studijām

„Es esmu pateicīgs, ka uz Svēto Rakstu studēšanu ir likts tāds uzsvars. Es ceru, ka tā jums kļūs par kaut ko baudāmāku, kā vien tikai pienākumu; ka drīzāk tā kļūs par milas dēku ar Dieva vārdu. Es jums apsolu, ka lasot jūsu prāts tiks apgaismots un jūsu gars iedvesmots. Varbūt sākumā [studēšana] šķitīs garlaicīga, taču tā pārvērtīsies brīnumainās pieredzēs ar dievišķām domām un vārdiem” (Gordons B. Hinklijs, „The Light within You”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 99. lpp.).

Atsauces

1. „Gifts to Bring Home from the Mission Field”, *New Era*, 2007. g. marts, 2. lpp.
2. Skat. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 100. lpp.
3. „Lai tikumība rotā tavas domas nepātraukti” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 116. lpp.
4. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1998. g. jūl., 2. lpp.
5. „The Great Things Which God Has Revealed”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. maijs, 82. lpp.
6. „The Symbol of Our Faith”, *Ensign*, 2005. g. aprīlis, 4. lpp.; citāts no Mormona Grāmatas titullapas.
7. „Excerpts from Recent Addresses by President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, 1997. g. jūl., 72. lpp.
8. „Believe His Prophets”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 51. lpp.
9. „An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke”, *Ensign*, 1979. g. nov., 7. lpp.
10. „Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, 2004. g. feb., 6. lpp.; citāts no Mormona Grāmatas titullapas.
11. Skat. *Heroes from the Book of Mormon* (1995. g.), 198. lpp.
12. „The Power of the Book of Mormon”, *Ensign*, 1988. g. jūnijs, 6. lpp.
13. „The Power of the Book of Mormon”, 4. lpp.
14. „Four Cornerstones of Faith”, 5. lpp.
15. „The Power of the Book of Mormon”, 5. lpp.
16. „The Power of the Book of Mormon”, 2., 4. lpp.
17. „Mormon Should Mean „More Good””, *Ensign*, 1990. g. nov., 52. lpp.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 402.–403. lpp.
19. „The Power of the Book of Mormon”, 6. lpp.

„Meklējiet zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību.” (M&D 88:118.)

Turpiniet diženo mācīšanās procesu!

„Mums ir jāturpina augt. Mums ir pastāvīgi jāmācās. Tas ir dievišķs rīkojums — pastāvīgi papildināt savas zināšanas.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Prezidents Gordons B. Hinklijs teica: „Man ļoti patīk mācīties”. „Es izbaudu katru iespēju — iegūt zināšanas. Patiesi, es ticu izglītības ieguvei un visu dzīvi esmu to enerģiski aizstāvējis — gan attiecībā uz sevi, gan citiem. . . . Es uzskatu, ka mācīšanās ir gan praktiska, gan garīga nodarbe.”¹

Prezidenta Hinklija kolēģi Baznīcas vadītāju vidū apbrīnoja viņa spēju uzkrāt zināšanas un pielietot tās savā darbā. Elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmi apustuļu kворuma stāsta: „Es nekad neesmu saticis cilvēku, kurš būtu tik labi informēts par notiekošo, pateicoties lasītajam un saziņai ar līdzcilvēkiem. Pavadot vakaru ar kādu pie vakariņu galda, viņš allaž uzzina kaut ko par šī cilvēka profesiju.” Elders Nils A. Maksvels no Divpadsmi apustuļu kворuma stāstīja: „Prezidents Hinklijs ir unikāls, jo viņš atceras lasīto un atsijā to, ko vēlas paturēt prātā. Viņam ir daudzpusīgs intelekts. Viņš prot, balstoties uz savām zināšanām, pieņemt apdomīgus lēmumus.”²

Mācoties un pilnveidojoties visa mūža garumā, prezidents Hinklijs sekoja savu vecāku piemēram. Runājot par sava tēva Brajenta S. Hinklija apņemšanos mācīties, viņš pastāstīja šādu stāstu:

„Būdams aptuveni tādā pašā vecumā, kā tagad es, viņš jau bija pensionārs. Taču viņš turpināja būt aktīvs. Viņš dzīvoja vienkāršā, ērtā lauku mājā. Ap viņa māju pletās augļu dārzs, un viņam patika dalīties ar augļiem. Mājas pagalmā zēla mauriņš, krūmi un koki. Tur slējās arī vairāk nekā pusmetru augsts akmens mūris, kas sadalīja

pagalmu divos līmeņos. Kad vien bija labi laikapstākļi, viņš sēdēja uz šī mūra, uzlicis vecu cepuri, lai aizsegtu acis no vasaras saules. Kad mēs devāmies viņu apciemot, es parasti apsēdos līdzās. Saņēmis nelielu pamudinājumu, viņš sāka runāt par savu dzīvi. . . .

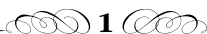
Reiz viņš bija skolotājs. Reiz viņš bija veiksmīgs uzņēmējs. Viņš tika prezidējis pār lielāko Baznīcas stabu, kurā bija vairāk nekā 150 000 Baznīcas locekļu. Viņš bija kalpojis par misijas prezidentu un darbojies daudzos citos amatos. Bet tobrīd viņš bija pensionārs un sēdēja uz mūra. Viņš bija liels lasītājs ar brīnišķīgu bibliotēku. Viņš bija izcils orators un rakstnieks. Viņš lasīja, rakstīja un prātoja par iegūtajām zināšanām teju līdz pat aiziešanai mūžībā — īsi pirms 94 gadu vecuma sasniegšanas.

Es atklāju, ka, sēžot uz mūra (dažkārt, siltās dienās tās bija vairākas stundas), viņš prātoja par to, ko bija izlasījis kādā no savas bibliotēkas grāmatām.

Man šķiet, ka viņš novecoja eleganti un apbrīnojami. Viņam bija savas grāmatas ar vērtīgām un dārgām domām, ko bija rakstījuši diženākie vīrieši un sievietes cilvēces vēsturē. Viņš nekad nepārstāja mācīties un, sēžot uz mūra, gremdējās dziļās pārdomās par iepriekšējā vakarā lasīto. . . .

Kādēļ es stāstu jums par šo veco vīru un to, kā viņš sēdēja uz mūra? Es stāstu par to, jo man šķiet, ka mēs visi varam no tā mācīties. Mēs nekad nedrīkstētu pārstāt mācīties. Mēs ticam mūžīgajai pilnveidei un tam, ka šī dzīve ir daļa no mūžības, kas jānodzīvo produktīvi līdz pat pašām beigām.”³

Gordona B. Hinklija mācības

Tas Kungs vēlas, lai mēs izglītos, lai spētu personīgi pilnveidoties un sniegt pienesumu sabiedrībai.

Jūs pārstāvat Baznīcu, kurā tiek mācīts par izglītības nozīmi. Jūs esat saņēmuši no Tā Kunga rīkojumu — izglītot savu prātu, savu sirdi un vingrināt savas rokas. Tas Kungs ir teicis: „Māciet uzcītīgi . . . par lietām gan debesīs, gan uz zemes un zem zemes; par to, kas ir bijis, kas ir, kam drīz jānotiek, par to, kas ir mājās, par to, kas ir aiz robežām; par kariem un tautu apjukumiem, un par spriedumiem,

kas ir pār zemi; un arī zināšanas par valstīm un valstībām, — lai jūs varētu būt sagatavoti visās lietās” (M&D 88:78–80).⁴

Tas Kungs mums, šīs Baznīcas locekļiem, ir devis apbrīnojamu solījumu. Viņš ir teicis: „Tas, kas ir no Dieva, ir gaisma; un tas, kas saņem gaismu un turpina Dievā, saņem vairāk gaismas; un šī gaisma kļūs spožāka un spožāka, līdz iestājas pilnīga diena.” (M&D 50:24.)

Kas par brīnišķīgu apgalvojumu! Tas ir viens no maniem mīļākajiem Rakstu pantiem. Tas vēsta par izaugsmi, pilnveidi un ceļu pretī Dievības iegūšanai. Tas iet roku rokā ar šo paziņojumu: „Dieva godība ir saprāts, jeb, citiem vārdiem, gaisma un patiesība” (M&D 93:36); „ja cilvēks iegūst vairāk zināšanu un saprāta šajā dzīvē caur savu uzcītību un paklausību nekā cits, tik daudz priekšrocības viņam būs nākamajā pasaulē” (M&D 130:19). . . .

Cik liels izaicinājums slēpjas šajos apbrīnojamajos apgalvojumos! Mums ir jāturpina augt. Mums ir pastāvīgi jāmacās. Tas ir dievišķs rīkojums — pastāvīgi papildināt savas zināšanas. . . .

Tas Kungs ir teicis mums visiem: „Meklējiet labākajās grāmatās gudrības vārdus; meklējiet zināšanas, patiesi studējot, un arī ar ticību. . . . Organizējieties. Mītējieties būt slinki.” (M&D 88:118–119, 124.)⁵

Tas Kungs vēlas, lai jūs izglītotu savu prātu un vingrinātu savas rokas, lai kāda būtu jūsu izvēlētā joma. Neatkarīgi no tā, vai jūs labojat ledusskapjus, vai strādājat par prasmīgu ķirurgu, jums sevi ir jāpilnveido. Centieties iegūt pēc iespējas labāku izglītību. Kļūstiet par godprātīgiem darbiniekiem pasaulē, kas jūs gaida. . . . Pateicoties savai izglītībai, jūs darīsiet godu Baznīcai un tiksiet dāsni svētīti.

Nav nekādu, pilnīgi nekādu šaubu, ka izglītības iegūšana atmaksājas. Neizniekojiet savas iespējas. Citādi jums nāksies maksāt par to atkal un atkal, un atkal.⁶

Tikai ar to vien, ka mēs dzīvojam vai izdzīvojam, nepietiek. Mums katram ir uzlikts par pienākumu attīstīt savas prasmes, lai varētu dot kaut ko noderīgu sabiedrībai — iegūt arvien vairāk un vairāk gaismas, lai mūsu personīgā gaisma varētu palīdzēt izgaismot aptumšoto pasauli. Un to var īstenot caur mācīšanos, pašizglītošanos, kā arī prāta un gara pilnveidi un izaugsmi.⁷

„Rādiet bērniem grāmatas jau kopš pašas mazotnes.”

2

Pateicoties plānošanai un pašdisciplīnai, vecāki var radīt savās mājās vidi, kas rosina mācīties.

Tas ir apbrīnojami interesanti — redzēt, kā bērnu prāts attīstās un norūdās! Es esmu cilvēks, kas patiesi novērtē plašo un pozitīvo televīzijas potenciālu. Bet tajā pašā laikā es esmu arī viens no tiem, kas nopeļ briesmīgo laika un iespēju šķiešanu, kad dažās ģimenēs bērni stundu pēc stundas skatās pārraides, kuras neizglīto un neattīsta prātu.

Kad es biju zēns, mēs dzīvojām milzīgā, vecā mājā. Viena no istabām tika saukta par bibliotēku. Tur bija pamatīgs galds un laba lampa, trīs vai četri ērti krēsli, labs apgaismojums un grāmatas, kas bija saliktas plauktos gar sienām. Tur bija lērums sējumu, ko mans tēvs un māte bija ieguvuši daudzu gadu gaitā.

Viņi nekad nespieda tos lasīt, taču tie tika nolikti parocīgās vietās, kur mēs varējām tos paņemt, kad vien vēlējamies.

Tanī istabā valdīja klusums. Visi saprata, ka tā ir vieta, kur studēt.

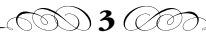
Tur bija arī žurnāli: Baznīcas žurnāli un divi vai trīs citi labu žurnālu izdevumi. Tur bija vēstures un literatūras grāmatas, tehniska rakstura grāmatas, vārdnīcas, enciklopēdiju komplekts un pasaules

atlants. Protams, ka tolaik televīzijas vēl nebija. Radio nonāca aprītē manos bērnības gados. Taču tur valdīja vide, kas rosina mācīties. Es negribu teikt, ka mēs bijām kaut kādi diži zinātnieki. Taču mums bija pieejama diža literatūra, dižu prātu dižās idejas un vīriešu un sieviešu izteikumi, kuri domāja dziļas domas un prata tās skaisti pierakstīt.

Daudzās mūsdienu mājās nav iespējams izveidot šādu bibliotēku. Vairumam ģimeņu trūkst vietas. Taču, attiecīgi plānojot, var iekārtot kādu stūrīti, kādu vietu, kas kļūtu par tādu kā paslēptuvi no apkārtējā trokšņa, kur cilvēks var apsēsties, palasīt un padomāt. Būtu brīnišķīgi, ja mājās būtu rakstāmgalds vai kāds pavisam vienkāršs galds, uz kura būtu atrodami Baznīcas pamatdarbi, dažas labas grāmatas, Baznīcas izdotie žurnāli un cita vērtīga literatūra.

Rādiet bērniem grāmatas jau kopš pašas mazotnes. Māte, kura nelasa saviem mazajiem bērniem, kaitē gan bērniem, gan sev. Tas prasa laiku, jā, daudz laika. Tas prasa pašdisciplīnu. Tas prasa organizēt laiku, plānojot stundas un minūtes ik dienu. Taču jums nekad nebūs garlaicīgi, redzot, kā jaunie prāti iepazīst tēlus, izteicienus un idejas. Krietnas literatūras lasīšanu var iemīļot un ilgtermiņā tā var kļūt par daudz auglīgāku nodarbi, nekā daudzas citas aktivitātes, kurām bērni velta savu laiku. . . .

Vecāki, . . . ļaujiet saviem bērniem iepazīt diženus prātus, dižas idejas, mūžīgo patiesību un mācības, kas tos stiprinās un motivēs darīt labu. . . . Centieties radīt savās mājās vidi, kas rosina mācīties, tādējādi veicinot izaugsmi.⁸

Izglītība paver jauniešiem un jaunajiem pieaugušajiem iespēju durvis.

Jaunie cilvēki, šī ir jūsu lielo iespēju diena, šis ir brīnišķīgs laiks, kad dzīvot uz Zemes. Jūs dzīvojat visdzižākajā laikmetā. Jūs varat piekļūt visām to ļaužu zināšanām, kuri staigājuši pa šo Zemi, — zināšanām, kas tiek pasniegtas koncentrētu kursu veidā, kur jūs tās varat apgūt salīdzinoši īsā laika periodā, zināšanām, kuras visos iepriekšējos gadsimtos bijis grūti iegūt. Nenovērtējiet sevi par zemu. Neizniekojiet savu lielo iespēju. Ķerieties klāt, strādājiet un uzcītīgi studējiet!⁹

Ir ļoti svarīgi, lai jūs, jaunie vīrieši, un jūs, jaunās sievietes, iegūtu visu iespējamo izglītību. . . . Izglītība ir tā atslēga, kas atslēgs jums iespēju durvis. Tā ir upurēšanās vērtā. Tā ir ieguldītā darba vērtā, un, ja jūs izglītosiet savu prātu un vingrināsiet savas rokas, jūs varēsiet sniegt milzīgu pienesumu tai sabiedrībai, kuras daļa esat, kā arī godpilni pārstāvēt to Baznīcu, kuras locekļi esat. Mani dārgie, jaunie brāļi un māsas, izmantojiet katru izglītošanās iespēju, ko vien varat atļauties, un jūs, tēvi un mātes, mudiniet savus dēlus un meitas iegūt izglītību, kas svētīs viņu dzīvi.¹⁰

Var gadīties, ka jums nav nepieciešamo līdzekļu, lai iegūtu visu vēlamo izglītību. Izmantojiet savu naudu, cik labi vien iespējams, un izmantojiet stipendijas, dāvinājumus un aizdevumus, kurus būs pa spēkam atmaksāt.¹¹

Man nav svarīgi, par ko jūs vēlaties kļūt, kamēr vien tas ir godājams amats. Jūs varat kļūt par automehāniķiem, mūrniekiem, santehniķiem, elektriķiem, ārstiem, juristiem, pārdevējiem, taču ne zagļiem. Lai kas arī jūs būtu, izmantojiet attiecīgās apmācību iespējas, izmantojiet tās, cik labi vien varat. Sabiedrība atalgos jūs atbilstoši jūsu prasmēm, kad tās tiks pamanītas. Ikvienam no jums ir aizsākusies lielā sagatavošanās diena. Ja tas nozīmē, ka kaut ko nāksies upurēt, tad upurējiet. Šis upuris kļūst par labāko investīciju, ko jebkad esat ieguldījuši, kas dos pienesumu katru jūsu dzīves dienu.¹²

Es mudinu katru no jums, jaunās sievietes, iegūt visu iespējamo izglītību. Pieaugušo pasaulē jums tā būs nepieciešama. Pasaulē valda arvien sīvāka konkurence. . . . Pasaule mainās, un ir ļoti svarīgi, lai mēs būtu gatavi dzīvot līdzī šīm pārmaiņām. Tam visam ir arī sava gaišā puse. Nevienā no līdzšinējām paaudzēm sievietēm nav bijis tik daudz iespēju. Jūsu primārajam mērķim vajadzētu būt laimīgai laulībai, kas aizzīmogota Tā Kunga templī un kurai seko krietnu bērnu audzināšana. Izglītība var palīdzēt jums sagatavoties šo ideālu īstenošanai.¹³

Sievietēm ir ārkārtīgi svarīgi pienākumi gan Baznīcā, gan sabiedrībā, kuru pildīšana ir savienojama un pilnīgā saskaņā ar laulību, mātes lomu un krietnu un spējīgu bērnu audzināšanu.¹⁴

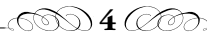
Šobrīd sievietēm ir pavēries viss cilvēcisko centienu diapazons. Nav nekā tāda, ko jūs nevarētu paveikt, ja ieņemsiet to galvā. Sapņojot

par tādu sievietes tēlu, par kādu jūs vēlētos kļūt, jūs varat sapņot par tādu sievieti, kas ir pietiekami prasmīga, lai kalpotu sabiedrībai un sniegtu ievērojamu ieguldījumu apkārtējā pasaulē.¹⁵

Es jūtos pateicīgs, ka sievietēm mūsdienās ir piešķirtas tādas pašas iespējas [kā vīriešiem] attiecībā uz teorētiskās un profesionālās izglītības ieguvu, kā arī jebkuras citas cilvēcisko zināšanu jomas apguvi. Jums, tāpat kā vīriešiem, ir tiesības saņemt Kristus Garu, kas apgaismo ikvienu vīrieti un sievieti, kas nāk šajā pasaulē. (Skat. M&D 84:46.) Izvirzot par savu prioritāti laulību un ģimeni, centieties apgūt izglītības programmas, kuras ļaus iegūt darbu, kas sniedz gandarījumu, un stāties produktīvās darba attiecībās, ja jūs gadījumā neapprecēsities, un kuras ļaus justies droši un sniegs piepildījumu arī tad, ja jūs apprecēsities.¹⁶

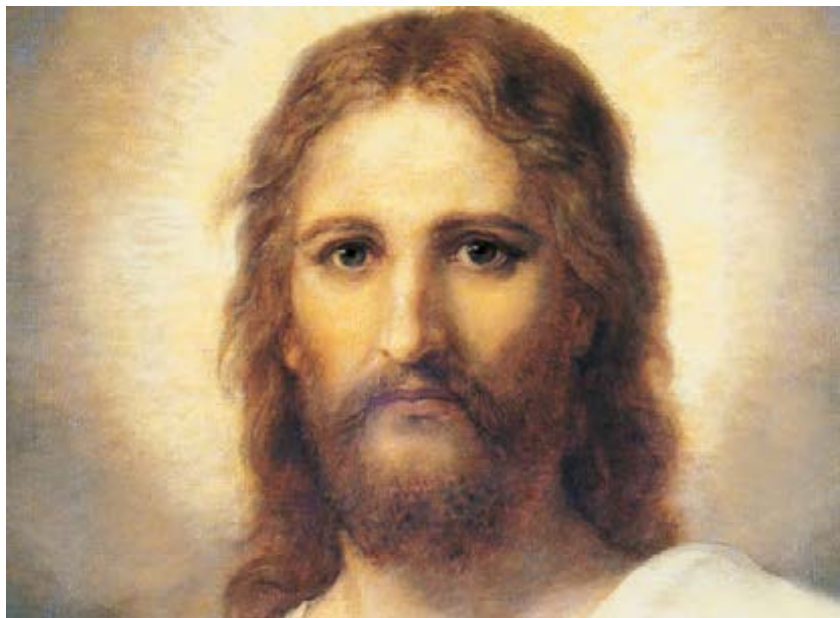
Jums, [jaunie vīrieši], būs jāstājas pretī milzīgiem izaicinājumiem. Jūs ienākat pasaulē, kur valda sīva sāncensība. Jums ir jāiegūst visa iespējamā izglītība. Tas Kungs ir devis jums norādījumus attiecībā uz izglītības nozīmi. Tā pavērs jums lielākas iespējas. Tā ļaus jums paveikt kaut ko nozīmīgu šajā lieliskajā iespēju pasaulē, kas jums paveras. Ja jūs varat apmeklēt koledžu un to vēlaties, dariet to. Ja jums nav vēlēšanās apmeklēt koledžu, tad dodieties uz arodskolu vai uzņēmējdarbības skolu, lai noslīpētu savas iemaņas un attīstītu savas spējas.¹⁷

Es ceru, ka jūs, [jaunie cilvēki], uzlūkosiet jums doto izglītības ieguves iespēju kā lielu svētību. Es zinu, ka tas ir smagi. Es zinu, ka tas ir grūti. Es zinu, ka dažkārt jūs zaudēsiet drosmi. Es zinu, ka dažkārt jūs prātosit, kādēļ to darāt. Taču turpiniet, turpiniet iekalt zināšanas un mācīties. Jūs nekad mūžā to nenožēlosit, bet atklāsit, ka tā ir liela svētība.¹⁸

Gara skološana ir tikpat svarīga, ja ne svarīgāka par prāta skološanu.

Es apbrīnoju to dižo zināšanu spēku, kas izpaužas mūsdienās. Nekad agrāk tik daudzi cilvēki nav bijuši tik izglītoti pasaulīgajās mācībās. Cik gan liels spēks piemīt procentuāli lielā pasaules jauniešu skaita intensīvai skološanai, kuri ik dienas tiek pasniedzēju priekšā, lai uzkrātu visu līdzšinējo paaudžu zināšanas!

„Lai ko mēs studētu, mums ir jācenšas iegūt Skolotāja zināšanas.”

Šo zināšanu apjoms ir satriecošs. Tajā ir ietvertas zināšanas par visuma zvaigznēm, zemes ģeoloģiju, tautu vēsturi, ļaužu valodām un kultūru, valdību darbu, uzņēmējdarbības likumiem, atomu kustību, ķermeņa funkcijām un prāta brīnumaino darbību.

Nemot vērā mums pieejamo zināšanu klāstu, varētu šķist, ka pasaule jau tikpat kā sasniegusi pilnības stāvokli. Tomēr mēs nepārtaukti esam lietas kursā arī par monētas otru pusi: par sabiedrības ligām, strīdiem un problēmām, kas izposta dzīvi miljoniem cilvēku.

Katru dienu mēs arvien skaidrāk apzināmies, ka dzīvē ir kas vairāk par zinātni un matemātiku, kas vairāk par vēsturi un literatūru. Mums ir nepieciešama cita veida izglītība, bez kuras laicīgo zināšanu klāsts vedīs tikai un vienīgi pretim sagrāvei. Es ar to domāju sirds, sirdsapziņas, rakstura un gara izglītošanu — to mūsu personības nedefinjējamo aspektu izglītošanu, kas pavisam nešaubīgi nosaka, kas mēs esam un kā mēs rīkojamies savstarpējās attiecībās. . . .

Kalpojot par misionāru Anglijā, es devos uz Londonas centrālo YMCA (Jauno vīriešu kristīgo apvienību). Es pieņemu, ka vecās ēkas sen vairs nav, taču man vēl arvien prātā stāv vārdi, ko apmeklētāji

varēja skatīt ikreiz, kad ienāca foajē. Tie bija Salamana vārdi: „Dari ko darīdams, iegūsti izpratni.” (Sal. pam. 4:7.)

Izpratni par ko? Izpratni par sevi, par dzīves mērķi, par mūsu attiecībām ar Dievu, kurš ir mūsu Tēvs, par dižajiem, dievišķi dota-jiem principiem, kas gadsimtiem ilgi nodrošinājuši patiesā cilvēces progresa pamatu! . . .

Cenšoties iegūt laicīgo izglītību, bagātināsim savu dzīvi, izkopjot arī savu garu! Ja mēs to darīsim, Dievs svētīs mūs ar mieru un svētībām, kas nāk vienīgi no Viņa.¹⁹

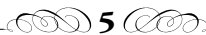
Jēzus teica: „Mācaities no Manis . . . Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.” (Mateja 11:29-30.)

Es vēlos ieteikt sekot norādījumam, ko devis Dieva Dēls. Lai ko mēs mācītos, mācīsimies arī par Viņu. Lai ko mēs studētu, mums ir jācenšas iegūt Skolotāja zināšanas. Šīs zināšanas brīnišķīgi papildinās mūsu laicīgo apmācību, stiprinot mūsu raksturu un piešķirot dzīvei garšu, ko nevar iegūt nekā citādi.²⁰

Es aicinu allaž paturēt prātā to, ka gara skološana ir tikpat svarīga, ja ne svarīgāka par prāta skološanu.²¹

Mūsu diženā Baznīcas izglītības programma uzņem apgriezienus. Studentu apmācības darbs caur semināra un institūta programmām arvien paplašinās. . . . Jūs, kas esat piedalījušies šajā programmā, izprotat, cik tā ir vērtīga. Mēs mudinām, lai visi, kuriem tā pieejama, gūtu no tās labumu. Mēs nevilcinoties apsolām, ka tādējādi jūsu zināšanas par evaņģēliju palielināsies, jūsu ticība tiks stiprināta un jūs iegūsiet brīnišķīgus draugus.²²

Uzņemsimies Tā Kunga Vārdu un iesim uz priekšu ticībā, daloties būtiskajā mācībā, kas iespaidos visas cilvēces dzīvi un nesīs mieru un prieku pasaulei! Pasaulei ir nepieciešama mācītu un ietekmīgu vīriešu un sieviešu paaudze, kas varēs celties un kas celsies, lai patiesi un nešaubīgi pasludinātu, ka Dievs dzīvo un ka Jēzus ir Kristus.²³

Neatkarīgi no tā, cik veci esam, mēs varam iegūt zināšanas, uzkrāt gudrību un turpināt augt.

Mācīšanās ir apbrīnojama lieta, tas ir process, kura gaitā gadu simteņos uzkrātās zināšanas tiek atsijātas un apkopotas, lai mēs īsā

laika periodā varētu apgūt to, kas sākotnēji ticis apgūts tikai ilgu pētījumu rezultātā, vairākkārt mēģinot un pieļaujot kļūdas.

Izglītošanās ir viens liels konversijas process, kura laikā abstraktās zināšanas izvēršas lietderīgā un produktīvā darbībā. Tas ir kaut kas, ko nekad nevajadzētu pārtraukt. Neatkarīgi no tā, cik veci esam, mēs varam iegūt zināšanas un likt tās lietā. Mēs varam uzkrāt gudrību un gūt no tās labumu. Mēs varam izkļaidēties caur lasīšanas brīnumu un mākslas baudīšanu, kas kļūs par svētību, ienesot mūsu dzīvē piepildījumu. Jo vecāks kļūstu, jo vairāk izbaudu sendienu un mūsdienu rakstnieku dziļdomīgos vārdus, izgaršojot viņu rakstīto.²⁴

Neviens no mums . . . nezina pietiekami. Mācību process ir nebeidzams process. Mums ir jālasa, mums ir jāvēro, mums ir jāasimilē un mums ir jāapdomā tas, kam mēs pakļaujam savu prātu. . . . Es ticu pilnveidei. Es ticu izaugsmei. . . .

Turpiniet pilnveidoties, mani brāļi un māsas, neatkarīgi no tā, vai jums ir trīsdesmit vai septiņdesmit gadu. Šajā uzcītīgajā darbā gadi aizritēs ātrāk, nekā jūs to vēlētos, taču tie būs patīkama un brīnišķa entuziasma pilni, kas piešķirs jūsu dzīvei garšu un ļaus kļūt par ietekmīgiem skolotājiem.²⁵

Tieši uz austrumiem no [Brigama Janga Universitātes Provo pilsētā, Jūtas štatā] slejas kalns. Esmu pārlicināts, ka [daudzi] ir lūkojušies uz šo kalnu, domājot: „Ja vien es varētu uzrāpties tanī virsotnē, būtu tik interesanti palūkoties uz ieleju otrā pusē.” Taču tie no jums, kuri ir tajā uzkāpuši, atklāj, ka tur atrodas tikai neliela, lēzena iepļaka, bet tālāk slejas daudzi citi, vēl augstāki kalni, kuros kāpt.

Es ceru, ka tā būs arī ar jums. . . . Jūs atklāsiet: lai gan jūs, [iespējams], esat guvuši lielisku mācību pieredzi, jūs gaida vēl lielākas iespējas un izaicinājumi. Papildiniet savu informācijas krātuvi, vairotiet savas zināšanas, turpiniet diženo mācīšanās procesu!²⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ ir svarīgi „iegūt arvien vairāk un vairāk gaismas” izglītojoties? (Skat. 1. sadaļu.) Kā mācīšanās var palīdzēt katram no mums progresēt? Kā mācīšanās var palīdzēt mums „izgaismot aptumšoto pasauli”?

- Pārskatiet prezidenta Hinklija stāstījumu par to, kā viņa vecāki radīja mājās vidi, kas rosināja mācīties (skat. 2. sadaļu). Kā mēs varam palīdzēt bērniem iemīļot mācīšanos? Kā mēs varam palīdzēt bērniem vēlēties mācīties no avotiem, kas apgaismo un motivē uz labiem darbiem?
- Kādā veidā izglītība „paver jauniešiem un jaunajiem pieaugušajiem iespēju durvis”? (Skat. 3. sadaļu.) Kā jaunieši un jaunie pieaugušie var efektīvi izmantot iespēju — iegūt izglītību?
- Kā jūs izskaidrotu, ko nozīmē — „gara skološana”? (Skat. 4. sadaļu.) Kā mēs varam izskolot savu sirdi, raksturu un garu? Kā garīgā un laicīgā izglītība papildina viena otru jūsu dzīvē?
- Kādēļ mums ir jāturpina mācīties visu savu dzīvi? (Skat. 5. sadaļu.) Kā mēs varam iemīļot mācīšanos un turpināt mācīties visu dzīvi? Kura no nesen apgūtajām lietām jums ir īpaši vērtīga?

Saistītās rakstvietas

Sal. pam. 1:5; 2. Pētera 1:1–8; 2. Nefija 9:28–29; 28:29–30; M&D 6:7; 90:15; 131:6; 136:32–33

Ieteikums skolotājiem

Viens no veidiem, kā pamudināt apspriest prezidenta Hinklija mācības, ir palūgt dalībniekiem pastāstīt par to, ko tie apguvuši, personīgi studējot attiecīgo nodaļu (lai gūtu papildu idejas, skat. vi–viii lappusi).

Atsauces

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000. g.), 59. lpp.
2. Citāts no Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 449.–450. lpp.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005. g.), 406.–407. lpp.
4. „A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth”, *Ensign*, 2001. g. janv., 4.–5. lpp.
5. „A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, 1997. g. marts, 62. lpp.
6. „A Prophet’s Counsel and Prayer for Youth”, 7. lpp.
7. *Standing for Something*, 67. lpp.
8. „The Environment of Our Homes”, *Ensign*, 1985. g. jūn., 4.–5. lpp.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 171.–172. lpp.
10. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1999. g. jūn., 4. lpp.
11. „Stay on the High Road”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 113. lpp.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 172.–173. lpp.
13. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 92. lpp.
14. „Youth Is the Season”, *New Era*, 1988. g. sept., 47. lpp.
15. „How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, 2001. g. maijs, 95. lpp.
16. „Ten Gifts from the Lord”, *Ensign*, 1985. g. nov., 89. lpp.

17. „Converts and Young Men”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 49.–50. lpp.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 370. lpp.
19. „With All Thy Getting Get Understanding”, *Ensign*, 1988. g. aug., 2. un 5. lpp.
20. „With All Thy Getting Get Understanding”, 5. lpp.
21. Citāts no „President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico”, *Ensign*, 1997. g. aug., 77. lpp.
22. „The Miracle Made Possible by Faith”, *Ensign*, 1984. g. maijs, 47. lpp.
23. „With All Thy Getting Get Understanding”, 5. lpp.
24. „I Believe”, *Ensign*, 1992. g. aug., 4. lpp.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298.–299. lpp.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 299. lpp.

Tikumība — stūrakmens, uz kura celt savu dzīvi

„Jūs — ikviens no jums — esat dievišķā Debesu Tēva bērni. Jūs tikāt radīti pēc Viņa nodoma un pēc sava Radītāja tēla. Jūsu ķermenis ir svēts. Tas ir jūsu gara templis. Neapgāniet to ar grēku.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Uzrunājot Brigama Janga universitātes studentus 2007. gadā, prezidents Gordons B. Hinklijs teica:

„Kādu dienu es novēroju ko ļoti interesantu. Agrā sestdienas rītā Soltleiksitiņā ar vairākiem, labi izplānotiem sprādzieniem tika nojaukta „Key Bank” ēka. Tas viss notika trijās vai četrās sekundēs, radot lielu putekļu mākonī, kas aizmuļoja ziemeļrietumu virzienā. Šo procesu dēvē par brucināšanu, ne spridzināšanu.

Ēku uzcēla pirms aptuveni 30 gadiem. Man šķiet, ka celtniecība ilga vismaz gadu, varbūt divus. Tagad dažu sekunžu laikā ēkas vairs nebija.

Šāds, mani draugi, ir daudzu cilvēku dzīvesstāsts. Gadiem ejot, mēs rūpējamies par šo dzīvi ar lielu gādību. Tad mēs attopamies ļoti saspīlētos apstākļos. Mēs pieļaujam kļūdas. Šķīstība tiek apdraudēta. Notiek sprādziens, un putekļu mākonis ir viss, kas palicis pāri.

Tas man atgādina kādu jaunu vīrieti un jaunu sievieti, kas bija ieradušies manā birojā. Viņš bija glīts jauneklis un viņa — skaista meitene. Viņi bija augstskolas studenti. Viņu nākotne izskatījās spoža un skaista. Taču viņi krita kārdinājumā. . . .

Viņu acis pieplūda asarām, runājot ar mani. Bet viņi nevarēja izvairīties no realitātes viņu priekšā. Viņu dzīve bija piedzīvojusi sprādzienu, un sapņu tornis tika nobrucināts.

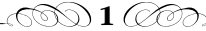

Prezidents Hinklijs deva padomu: „Lai tikumība ir mūsu pamats, uz kura celt savu dzīvi.”

Nepieļaujiet, lai kas tāds atgadītos ar jums. Nenovērtējiet sevi par zemu, neapdraudiet savu apņemšanos — dzīvot šķīsti. Jūs — ikviens no jums — esat dievišķā Debesu Tēva bērni. Jūs tikāt radīti pēc Viņa nodoma un pēc sava Radītāja tēla. Jūsu ķermenis ir svēts. Tas ir jūsu gara templis. Neapgāniet to ar grēku.

Tagad, atgriezoties pie piemēra par sabrukušo torni, es saku jums, ka tā vietā tiks uzcelta jauna un skaista ēka. Līdzīgā veidā tie, kas ir grēkojuši, var griezties pie sava Pestītāja, mūsu Glābēja Jēzus Kristus, un caur Viņa Izpirkšanas spēku var tikt atkal darīti tīri un tapt atjaunoti.”¹

Gordona B. Hinklija mācības

Tikumīga dzīve nes brīnišķīgas un apbrīnojamas svētības.

Visā šajā pasaulē nav nekā cēlāka par tikumību. Tā spīd pati par sevi, to nevajag spodrināt. Tā ir dārga un skaista. To nevar novērtēt. To nevar nopirkt vai pārdot. Tā ir savaldīšanās auglis.

. . . Tas Kungs ir devis brīnišķīgu norādījumu. Viņš ir teicis: „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti” (M&D 121:45). Šis kļūva par bausli, ko ievērot ar uzcītību un disciplīnu. Un tam klāt nāk brīnišķīgs un apbrīnojams svētību solījums. Tiem, kas dzīvo tikumīgi, Viņš ir teicis:

„Tad tava pašāvēība kļūs stipra Dieva klātbūtnē. . . .

Svētais Gars būs tavš pastāvīgais pavadonis, un tavš zizlis, nemainīgs taisnīguma un patiesības zizlis; un tava valdīšana būs mūžīga valdīšana, un bez piespiedu līdzekļiem tā plūdis pie tevis mūžīgi mūžos” (M&D 121:45–46).

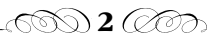
Vai var būt vēl labāks vai skaistāks solījums par šo?²

Vai pastāv kāds pamatots iemesls tikumībai? Tas ir vienīgais veids, kā nepiedzīvot nožēlu. Sirdsapziņas miers, kas rodams tikumībā, ir vienīgais personīgais miers, kas ir īsts.

Un pats svarīgākais ir Dieva drošais solījums tiem, kas dzīvo tikumīgi. Jēzus no Nācaretes, runājot no kalna, paziņoja: „Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs” (Mat. 5:8). Šī ir derība, ko noteica Viņš, kam ir vara to piepildīt.³

Jums vajadzētu saprast, jums *ir* jāsaprot, ka gan pieredzei, gan dievišķai gudrībai ir nepieciešama tikumība un morālā tīrība, lai šādi iegūtu stipru raksturu, mieru sirdī un laimi dzīvē.⁴

Lai tikumība ir mūsu pamats, uz kura celt savu dzīvi.⁵

Izvairoties no pasaulīgiem grēkiem un netikumības, mēs iegūstam lielāku laimi, drošību un mierīgu prātu.

Paskatoties pasaulē, šķiet, ka tikumība ir tikusi atmesta. Veco standartu neievērošana ir kļuvusi par ierastu lietu. Neskaitāmi pētījumi parāda, ka cilvēki atsakās no principiem, kuri ir izturējuši laika pārbaudi. Tiek aizmirsts par pašdisciplīnu, un arvien plašāk izplatīti kļūst gadījuma sakari.

Bet, mani dārgie draugi, mēs nevaram pieņemt to, kas ir kļuvusi par ierastu pasaulē. Jūsu, šīs Baznīcas locekļu, standarti ir augstāki un ar lielākām prasībām. Kā balss no Sinajas — tie paziņo, ka jums nebūs nodoties tādām lietām. Jums ir jākontrolē savas vēlmes.⁶

Pāvila vārdi Korintas svētajiem ir tāpat attiecināmi uz mums šodien, kā tie bija uz tiem, kam viņš rakstīja. Viņš sacīja:

„Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams un ka Dieva Gars jūsos mājō?”

Ja kas Dieva namu samaitā, to Dievs samaitās; jo Dieva nams ir svēts, tas jūs esat” (1. korintiešiem 3:16–17).⁷

Līdzīgu padomu Pāvils sniedza Timotejam: „Sevi pašu glabā šķīstītu” (1. Tim. 5:22).

Šie ir vienkārši vārdi. Bet tie ir tik ļoti svarīgi vārdi. Pāvils būtībā saka — izvairieties no tā, kas jūs satricinās un garīgi iznīcinās. Izvairieties no televīzijas raidījumiem, kas mudina uz nepieklājīgām domām un rupju valodu. Izvairieties no video, kas veicina ļaunas domas. Tie jums nepalīdzēs. Tie tikai nodarīs jums pāri. Izvairieties no grāmatām un žurnāliem, kas pauž zemiskumu un attēlo izvirtību. Esiet šķīsti.⁸

Laulība ir Dieva noteikta — laulība starp vīrieti un sievieti. Tā ir Viņa radīta institūcija, caur kuru pasaulē ir jāienāk bērniem. Seksuālās

Šķīstība ir „ceļš uz laimi dzīvē”.

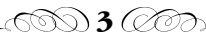
attiecības jebkādos citos apstākļos ir grēks, un tās ir pilnīgā pretrunā ar Jēzus Kristus evaņģēlija mācībām.⁹

Mēs ticam šķīstībai pirms laulībām un pilnīgai uzticībai pēc laulībām. Šāds ir rezumējums. Tas ir ceļš uz laimi dzīvē. Tas ir ceļš uz apmierinātību. Tas sniedz mieru sirdī un mieru mājās.¹⁰

Ikvienu ģimene var iegūt mieru, ikviens var izvairīties no dzīves likstām, ja vien ģimenes un mājas pamats ir celts uz tikumības, uzticības un savstarpējās cieņas. Kur nepastāv uzticība, nevar būt arī miers; kur nepastāv lojalitāte, nevar būt arī brīvība. Silta mīlestības saules gaisma nevar uzaust netikumības purvā.¹¹

Es ticu, ka ikvienam bērnam ir jāsaņem šī svētība — piedzimt tādās mājās, kur viņš ir gaidīts, lolots, mīlēts un svētīts ar vecākiem, tēvu un māti, kuri ir uzticīgi viens pret otru un pret saviem bērniem. . . . Esiet stipri pret pasaules vilinājumiem. Tie, kas rada mums izklaidi, kas apgādā mūs ar literatūru, liek jums domāt citādāk. Gadsimtiem uzkrātās zināšanas skaidri un droši māca, ka lielāko laimi, lielāko drošību, lielāko prāta mieru un dziļāko mīlestību piedzīvo tikai tie, kuri dzīvo saskaņā ar standartiem, kas izturējuši laika pārbaudi, proti, šķīstību pirms kāzām un pilnīgu uzticību pēc tām.¹²

Mēs dzīvojam grēcīgā, netikumības un nemiera pilnajā pasaulē. Stāviet tam visam pāri, izstiepieties staltāk, esiet pārāki par šo pasauli un dzīvojiet tā, kā Tas Kungs vēlētos, lai jūs dzīvotu!¹³

Pornogrāfija veicina atkarību, un tā ir postoša, taču mēs varam to pārvarēt.

Es nedaudz negribīgi runāšu par tēmu, ar kuru esmu iepriekš saskāries. Es darišu to ar tādu attieksmi, kāda piemita Almam, kad viņš teica: „Ši ir mana slava, lai varbūt es varētu būt darbarīks Dieva rokās, lai vestu dažas dvēseles pie grēku nožēlošanas” (Almas 29:9).

. . . Es runāju par pornogrāfiju tās visdažādākajās izpausmēs. . . . Tā nāk no velna. Tā ir pilnīgā pretrunā ar evaņģēlija garu, ar personīgo liecību par Dieva lietām. . . .

. . . Ikviena, kas to skatās, kļūst par upuri. Bērni tiek izmantoti un viņu dzīves tiek smagi sagrautas. Jauniešu prātus sagroza maldīgi priekšstati. Nepārtraukta pornogrāfijas skatīšanās noved pie atkarības, ko ir gandrīz neiespējami pārvarēt. . . . Tādēļ ļoti daudzi cilvēki . . . atskārst, ka nespēj to pārstāt darīt. Viņu enerģija un intereses tiek izšķīstas šajā bezjēdzīgajā, vulgārajā un zemiskajā nodarbē.

Tiek meklēti attaisnojumi — no tās ir grūti izvairīties, tā atrodas datorpeles klikšķa attālumā, no tās nevar izbēgt.

Pieņemsim, ka plosās vētra, gaudo vējš un virpuļo sniegs. To jūs nespējat ietekmēt. Bet jūs varat atbilstoši saģērbties, uzmeklēt patvērumu, un vētrai nebūs varas pār jums.

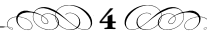
Līdzīgi ir ar internetu — lai gan tas satur nepiedienīgu materiālu, jums tas nav jāskatās. Jūs varat rast patvērumu evaņģēlijā un tā mācībās par dzīves morālo tīrību, tikumību un šķīstību.

Es zinu, ka runāju tieši un skaidri. Es to daru, jo internets ir padarījis pornogrāfiju daudz plašāk pieejamu — līdzās tam, kas jau atrodas DVD un videokasetēs, televīzijā un žurnālu stendos. Tā noved pie fantāzijām, kas sagrauj pašcieņu. Tā noved pie amorālām attiecībām, bieži vien slimībām un varmācīgai, kriminālai rīcībai.¹⁴

Jūs dzīvojat pasaulē ar briesmīgiem kārdinājumiem. Pornogrāfija ar tās zemisko netīrību pārslauka zemi kā šausmīgs, aprijošs vilnis. Tā ir inde. Neskatieties un nelasiet to. Tā jūs sagraus, ja to darīsiet. Tā

atņems jums pašcieņu. Tā laupīs jums apziņu par dzīves skaistumu. Tā jūs izpostīs un vadīs jūs uz ļaunām domām un, iespējams, ļaunām rīcībām. Turieties tālu no tās. Izvairieties no tās kā no lipīgas slimības, jo tā ir tikpat nāvējoša. Esiet tikumīgi savās domās un rīcībā.¹⁵

Šajā pasaulē ir tik daudz netīrības, neķītrības un pornogrāfijas. Mums, pēdējo dienu svētajiem, ir jāizvairās no tās un tai spēcīgi jāpretojas. Jūs nevarat atļauties iesaistīt to savā dzīvē. Jūs vienkārši nevarat atļauties iesaistīt to savā dzīvē. Jūs nedrīkstat ielaist to savā sirdī. No tās rodas atkarība, gluži tāpat kā no tabakas, un tā iznīcinās tos, kas to ielaidīs savā dzīvē. „Lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti” [M&D 121:45].¹⁶

Ar disciplīnu un piepūli mēs varam kontrolēt savas domas un rīcību.

Uzturiet savu prātu tīru, un tad jūs spēsiet daudz labāk kontrolēt savu ķermeni. Senatnē tika teikts: „Jo kādas [cilvēka] sirds domas, tāds viņš ir” (Sal.pam. 23:7). Nešķīstas domas noved pie nešķīstas rīcības.¹⁷

Kārdinājumu brīžos mēs varam aizstāt ļaunās domas ar domām par [Glābēju] un Viņa mācībām. Viņš ir teicis: „Un, ja jūsu acs būs vērsta vienīgi uz Manu godību, viss jūsu ķermenis tiks piepildīts ar gaismu, un tur nebūs tumsības jūsos; un tas ķermenis, kas ir piepildīts ar gaismu, saprot visu.

Tādēļ iesvētiet sevi, lai jūsu prāti pievērstos vienīgi Dievam, un pienāks dienas, kad jūs Viņu redzēsit; jo Viņš atsegs Savu seju jums” (M&D 88:67–68).¹⁸

Jēzus deva pavēli — kontrolēt savas domas, kā arī savu rīcību. Viņš teica: „Ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī” (Mateja 5:28). . . .

Prāta kontrolei ir jābūt spēcīgākai par fiziskām tieksmēm vai miesas vēlmēm. Tiklīdz domas nonāk pilnīgā saskaņā ar atklāto patiesību, tad arī rīcība kļūs atbilstoša. . . . Ikviens no mums ar disciplinēšanos un piepūli spēj kontrolēt savas domas un rīcību. Tā ir daļa no mūsu attīstības, iegūstot garīgo, fizisko un emocionālo briedumu. . . .

Mēs lūdzam cilvēkus it visur dzīvot saskaņā ar mūsu Radītāja mācībām un pārvarēt miesas kāri, kas bieži noved pie tikumības grēkiem, kam seko traģēdijas.¹⁹

5

Tie, kuri ir rikojušies pretrunā tikumībai, var saņemt piedošanu un atstāt savu pagātņi aiz muguras.

Es nevēlos paust negatīvu attieksmi. Es pēc dabas esmu optimists. Bet attiecībā uz šo tēmu [pornogrāfiju un netikumību], es esmu reālists. Ja mēs esam iesaistīti šāda veida rīcībā, tagad ir īstais laiks mainīties. Kaut šī varētu būt mūsu apņemšanās stunda! Izmainīsim savu dzīvi uz labo pusi!²⁰

Ja jūs jūtat, ka pakļaujaties apstākļu spiedienam, disciplinējiet sevi. Pārtrauciet, pirms jau ir par vēlu. Jūs būsiet mūžam pateicīgi par to, ka tā izdarījāt.

Esiet patiesi pret sevi un to labāko, kas jums piemīt.²¹

Ļaujiet man . . . apliecināt jums — ja esat pieļāvuši kļūdu, ja jūs jebkāda veidā esat rikojušies pretrunā tikumībai, viss vēl nav zaudēts. Atmiņas par šo kļūdu, visdrīzāk, vēl uzkavēsies, bet rīcība var tikt piedota, un jūs varat atstāt savu pagātņi aiz muguras, kad esat nožēlojuši grēkus, lai dzīvotu tā, kā Tas Kungs ir atzinis par pareizu. Viņš ir apsollījis, ka piedos jūsu grēkus un vairs tos nepieņems (skat. M&D 58:42).

. . . Baznīcas vadītāji [var] palīdzēt jums šajās grūtībās. Jūs varat atstāt pagātnē jebkāda veida ļaunumu, ar ko bijāt saistīti. Jūs varat doties tālāk ar atjaunotu cerību, pieņemot, ka jūsu dzīve būs daudz labāka.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka „tikumībai pastāv pamatots iemesls” (1. sadaļa). Ko jūs atbildētu cilvēkam, kurš teiktu, ka tāda iemesla *nav*?
- Kāpēc šķīstība „ir ceļš uz laimi dzīvē”? Kāpēc šķīstība nes „mieru sirdī un mieru mājās”? (Skat. 1. un 2. sadaļu.)

- Prezidents Hinklijs ir teicis: „Mums, pēdējo dienu svētajiem, ir jāizvairās no [pornogrāfijas] un tai spēcīgi jāpretojas” (3. sadaļa). Kā mēs varam izvairīties no tās? Kā mēs varam palīdzēt citiem no tās izvairīties? Ko, jūsuprāt, nozīmē — spēcīgi pretoties tai?
- Izlasot prezidenta Hinklija mācības 4. sadaļā, ko jūs uzzinājat par savu domu kontrolēšanu? Kādas praktiskās idejas tam, kā saglabāt savas domas tīras, jūs varat sniegt?

Saistītās rakstvietas

Psalmi 24:3–4; Mateja 5:27–28; Filipiešiem 4:6–8; Jēkaba 3:2; M&D 46:31–33; 59:6; Ticības apliecinājumi 1:13

Ieteikums studijām

Lasot nodaļu, „pasvītrotiet un atzīmējiet vārdus vai frāzes tā, lai spētu atšķirt dažādas idejas vienā [teksta fragmentā]. . . . Apmalēs pierakstiet Svēto Rakstu norādes, kas paskaidro fragmentus, kurus studējat” (*Sludini Manu evaņģēliju* (2005. g.), 22. lpp.).

Atsauces

1. „True to the Faith” (Brigama Janga universitātes svētbrīdis, 2007. g. sept., 18. lpp.), 2.–3. lpp., speeches.byu.edu.
2. „How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, 2001. g. maijs, 95. lpp.
3. „Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart”, *New Era*, 1999. jūl., 4. lpp.
4. „Reverence and Morality”, *Ensign*, 1987. g. maijs, 48. lpp.
5. Skat. Conference Report, 1964. g. okt., 118. lpp.
6. „Stay on the High Road”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 114. lpp.
7. „In These Three I Believe”, *Ensign*, 2006. g. jūl., 4. lpp.
8. „Converts and Young Men”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 49. lpp.
9. „True to the Faith”, *Ensign*, 1996. g. jūn., 5. lpp.
10. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, 1996. g. nov., 49. lpp.
11. „In Search of Peace and Freedom”, *Ensign*, 1989. g. aug., 5. lpp.
12. „Stand Strong against the Wives of the World”, *Ensign*, 1995. g. nov., 99. lpp.
13. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 2007. g. feb., 7. lpp.
14. „A Tragic Evil among Us”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. nov., 59.–62. lpp.
15. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, 1997. g. nov., 51. lpp.
16. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1997. aug., 6.–7. lpp.
17. „Be Ye Clean”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 48. lpp.
18. „A Tragic Evil among Us”, 62. lpp.
19. „Reverence and Morality”, 47. lpp.
20. „A Tragic Evil among Us”, 62. lpp.
21. „Stand True and Faithful”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 92. lpp.
22. „How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” 95.

Augstākais prezidijs, 1995. gads Prezidents Gordons B. Hinklijs (centrā); prezidents Tomass S. Monsons, pirmais padomnieks (pa kreisi) un prezidents Džeims E. Fausts, otrais padomnieks (pa labi).

Priesterības vadība Jēzus Kristus baznīcā

„Tas Kungs pārtrauga šo darbu. Šī ir Viņa valstība. Mēs neesam avis bez gana. Mēs neesam armija bez vadoņa.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Prezidents Gordons B. Hinklijs atceras: „Mans pirmais aicinājums un pienākums Baznīcā bija būt par padomnieku zēnam, kurš prezidēja pār mūsu diakonu kvorumu. Mūsu brīnišķīgais bīskaps mani paaicināja un pastāstīja par šo aicinājumu. Tas uz mani atstāja lielu iespaidu. Es biju uztraucies un noraizējies. Ticiet vai nē, bet pēc dabas es biju kautrīgs un introverts zēns, un, manuprāt, ņemot vērā manu vecumu un pieredzi, aicinājums — kalpot par diakonu kvoruma padomnieku — man sagādāja tikpat daudz raizī, kā mans prezidenta aicinājums.”¹

Līdzīgi prezidents Hinklijs jutās 1961. gadā, kad viņš tika aicināts kalpot par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli. Vispārējā konferencē, pirmoreiz runājot kā apustulis, viņš teica:

„Es jūtu šīs atbildības smagumu — būt par Tā Kunga, Jēzus Kristus, liecinieku pasaulē, kura nevēlas Viņu pieņemt. „Es, apbrīnas pārņemts, par Glābēju domāju.” Es jutos pazemīgs par uzticību, ko Tā Kunga pravietis man ir izrādījis, un par mīlestību, ko ir izrādījuši šie mani brāļi. . . . Es lūdzu, lai man būtu spēks; es lūdzu pēc palīdzības; un es lūdzu, lai man būtu ticība un apņēmība būt paklausīgam.”²

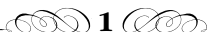
1995. gada 1. aprīlī prezidents Hinklijs uzstājās vispārējās konferences priesterības sesijā pēc tam, kad Baznīcas locekļi viņu pirmo reizi bija atbalstījuši par savu pravieti un prezidentu. Iepriekšējos 14 gadus viņš bija kalpojis par padomnieku trīs citiem Baznīcas prezidentiem. Viņš vairākkārtīgi liecināja par viņu dievišķo aicinājumu un mudināja pēdējo dienu svētos sekot viņu padomam. Tagad,

kad viņš pats atradās šajā amatā, viņa palāvība uz To Kungu nebija mazāka, kā tad, kad viņš tika aicināts par diakonu vai apustuļi. Drīzāk, viņš vēl vairāk apzinājās, ka viņam ir nepieciešams Tā Kunga stiprinošais spēks. Viņš sacīja:

„Jūsu paceltās rokas šī rīta svinīgajā sapulcē kļuva par apliecinājumu jūsu gribai un vēlmei ar uzticību, ticību un lūgšanām atbalstīt mūs, jūsu brāļus un kalpus. Es esmu ļoti pateicīgs par šo apliecinājumu. Es pateicos katram no jums. Es jums apliecinu, ka, veicot Tā Kunga darbu, kā jau jūs zināt, nepastāv tiekšanās pēc atzinības. Tas Kungs Saviem mācekļiem sacīja: „Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis” (Jāņa 15:16). Šis nav amats, pēc kura kāds var tikt. Tiesības izvēlēties cilvēku, kuram dot aicinājumu, pieder Tam Kungam. Viņš ir dzīvības un nāves Pavēlnieks. Viņam ir vara dot aicinājumu, to atņemt un saglabāt. Viss ir Viņa rokās.

Es nezinu, kāpēc Viņa dižajā iecerē ir atradusies vieta tādām, kā man. Taču, uzņemoties šo pienākumu, es veltīšu visu savu spēku, laiku, talantus un dzīvi mana Pavēlnieka darbam un kalpošanai saviem brāļiem un māsām. Es vēlreiz pateicos jums . . . par jūsu šīs dienas atbalstu. Es lūdzu Tam Kungam, lai es būtu cienīgs. Es ceru, ka jūs mani pieminēsiet savās lūgšanās.”³

Gordona B. Hinklija mācības

Tas Kungs aicina Baznīcas prezidentu tad, kad Viņš to ir pārbaudījis, pilnveidojis un sagatavojis.

Es esmu strādājis kopā ar vairākiem Baznīcas prezidentiem — ar Hiberu Dž. Grantu un tiem, kas vadīja Baznīcu pēc viņa. . . . Šo prezidentu kalpošanas laikā es esmu iepazinis viņu padomniekus un Divpadsmit apustuļu padomi. Visi šie vīri ir bijuši tikai cilvēki. Viņiem visiem ir piemitušas cilvēkiem raksturīgas īpašības un arī dažas cilvēciskas vājības. Taču, neskatoties uz to, katra dzīvē ir apliecinājusies neaptverama, Dieva dota iedvesma. Tie, kuri ir bijuši prezidenti, ir bijuši pravieši burtiskā veidā. Es personīgi esmu pieredzējis, kā viņus pārņem atklāsmes gars. Ikviens vīrietis, kurš ir kļuvis par prezidentu, daudzus gadus ir bijis Divpadsmit apustuļu padomes loceklis un kalpojis citos aicinājumos. Tas Kungs pilnveidoja un sagatavoja katru

no viņiem, ļaujot tiem iepazīt vilšanos un neveiksmes, slimības un dažkārt arī dziļas sāras. Tas viss kļuva par daļu no lielā sagatavošanas procesa un tā ietekme kļuva skaidri redzama viņu dzīvēs.

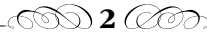
Mani dārgie evaņģēlija draugi, šis ir Dieva darbs. Tā ir Viņa un Viņa Mīļotā Dēla Baznīca, kura vārdā tā nosaukta. Viņš nekad neļautu, lai to vadītu viltvārdis. Viņš aicinās, iedvesmos un vadīs Savus praviešus.⁴

Daži ir noraizējušies tāpēc, ka Baznīcas prezidents vienmēr ir gados vecs vīrs, uz ko es atbildu: „Cik gan tā ir liela svētība!” . . . Viņam nav jābūt jaunam. Dievam ir un būs gados jaunāki vīrieši, kuri ceļos pa pasauli, lai veiktu kalpošanas darbu. Viņš ir prezidējošais augstais priesteris, visu atslēgu un svētās priesterības turētājs un Dieva atklāsmes paudējs cilvēkiem. . . .

Manuprāt, ir ārkārtīgi mierinoši apzināties, ka . . . mums ir prezidents, kurš ir disciplinēts, apmācīts un pārbaudīts, kura uzticība darbam un izrādītais godprātīgums mērķa vārdā ir kļuvis stiprāks, pateicoties kalpošanai, kura ticība ir nobriedusi un tuvība ar Dievu ir tikusi lolota daudzu gadu garumā.⁵

Es . . . pateicos par pravieti, kurš mūs vada šajās pēdējās dienās. Es lūdzu, lai viņam, kuru aicinājis un iesvaidījis Tas Kungs, tiktu izrādīta uzticība. Es lūdzu, lai viņam tiktu sniegts spēcīgs atbalsts un tiktu pievērsta uzmanība viņa mācībām. Es esmu teicis: ja vien mums ir pravietis, mums ir viss. Ja mums nav pravieša, mums nav nekā. Taču mums ir pravietis. Mums ir bijuši pravieši kopš šīs Baznīcas dibināšanas. Mēs nekad nepaliksim bez pravieša, ja dzīvosim viņa cienīgi.

Tas Kungs pārrauga šo darbu. Šī ir Viņa valstība. Mēs neesam avis bez gana. Mēs neesam armija bez vadoņa.⁶

Kad Baznīcas prezidents nomirst, par nākamo prezidentu kļūst vecākais apustulis.

Pilnvaru pārņemšana [kad tās tiek piešķirtas jaunajam Baznīcas prezidentam], kurā esmu piedalījies daudzas reizes, ir skaista tās vienkāršībā. Tā parāda to, kā strādā Tas Kungs. Sekojot Viņa norādījumiem, pravietis izvēlas kādu vīrieti, lai tas kļūtu par Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli. Viņš to neizvēlas kā karjeru. Viņš tiek

aicināts tāpat, kā apustuļi Jēzus laikā, kad Tas Kungs teica: „Ne jūs Mani esat izredzējuši, bet Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis”. (Jāņa 15:16.) Pāiet daudzi gadi. Pildot savus amata pienākumus, viņš tiek apmācīts un kļūst disciplinēts. Viņš ceļo pa pasauli, pildot savu apustuļa aicinājumu. Tas ir ilgs sagatavošanās process, kura laikā viņš iepazīst pēdējo dienu svētos visā pasaulē, bet viņi iepazīst viņu. Tas Kungs pārbauda viņa sirdi un viņa būtību. Dabiskā veidā šajā padomē atbrīvojas vietas un tajās tiek aicināti jauni locekļi. Šajā procesā konkrēts vīrietis kļūst par vecāko apustuļi. Viņam un pārējiem kvoruma locekļiem ordinācijas brīdī tiek piešķirtas visas priesterības atslēgas, taču viņi tās nevar izmantot. Šīs atslēgas drīkst izmantot tikai Baznīcas prezidents. Pēc viņa nāves šīs tiesības pāriet vecākā apustuļa rīcībā, kurš tiek Divpadsmīt apustuļu padomes locekļu nosaukts, iecelts un ordinēts par pravieti un prezidentu.

Nav nekādu vēlēšanu vai kampaņu, lai iegūtu šo amatu. Tā ir mierpilna un vienkārša dievišķās ieceres darbība, kas nodrošina, ka mums ir iedvesmoti un pārbaudīti vadītāji.

Es esmu bijis liecinieks un personīgi pieredzējis šo neparasto procesu. Es jums liecinu, ka pravieti izvēlas Tas Kungs.⁷

Līdz ar prezidenta Hantera nāvi Augstākais prezidijs tika atbrīvots. Mēs ar brāli Monsonu, kuri bijām viņa padomnieki, ieņēmām savas vietas Divpadsmīt apustuļu kvorumā, kas tajā brīdī pārņēma Baznīcas prezidēšanas pilnvaras.

. . . Visi no tā brīža ordinētajiem apustuļiem gavējot un lūdzot satikās tempļa augšējā istabā. Tur mēs nodziedājām garīgo dziesmu un kopā lūdzām. Mēs pieņēmām Tā Kunga Svēto Vakarēdienu, tādējādi atjaunojot šajā svētajā, simboliskajā liecībā mūsu derības un attiecības ar Viņu, kurš ir mūsu dievišķais Izpircējs.

Pēc tam mēs no jauna organizējām Augstāko prezidiju saskaņā ar iepriekšējās paaudzēs iedibināto kārtību.

Nepastāvēja nekādas kampaņas, sacensības vai ambīcijas attiecībā uz šo amatu. Tas notika klusi, mierīgi, vienkārši un svēti. Tas tika darīts pēc parauga, ko iedibināja Pats Kungs.⁸

 3

Tas Kungs ir devis principus un kārtību, kādā vadīt Viņa Baznīcu, ja prezidents nav spējīgs to pilnībā pārvaldīt.

1992. gadā prezidents Hinklijs, tolaik kalpojot par Augstākā prezidija pirmo padomnieku, sacīja: Baznīcas vadītājs ir Tas Kungs, Jēzus Kristus. Šī ir Viņa Baznīca. Taču tās vadītājs pasaulē ir mūsu pravietis. Praviēši ir vīrieši, kuriem ir dots dievišķs aicinājums. Taču, neskatoties uz šo dievišķo aicinājumu, viņi ir cilvēki. Viņi ir pakļauti laicīgās dzīves problēmām.

Mēs milam, cienām, godājam un raugāmies uz mūsdienu pravieti Ezru Taftu Bensonu. Viņš ir bijis lielisks un apdāvināts vadītājs, kurš ir dalījies savā liecībā par šo darbu visā pasaulē. Šobrīd viņam ir visas priesterības atslēgas, kas ir dotas uz Zemes. Taču viņš ir sasniedzis vecumu, kurā viņš vairs nevar paveikt daudzas no lietām, ko viņš darīja iepriekš. Tas nenozīmē, ka viņš vairs nav pravietis. Tomēr tas nozīmē, ka viņa fiziskajām darbībām ir ierobežojumi.⁹

1994. gadā prezidents Hinklijs, tolaik kalpojot par Augstākā prezidija pirmo padomnieku, paziņoja: Cilvēki visā Baznīcā vēlas uzzināt, kāds ir prezidenta veselības stāvoklis. Prezidentam Bensonam šobrīd ir deviņdesmit pieci gadi. . . . Viņš nopietni cieš no vecuma un slimības sekām un nav spējīgs pildīt svarīgus sava svētā amata pienākumus. Šādā situācijā mēs neesam pirmo reizi. Arī citi Baznīcas prezidenti ir bijuši slimi vai nav spējuši pilnībā pildīt savus pienākumus dzīves noslēdzošajos mēnešos vai gados. Iespējams, tas notiks arī nākotnē.

Principi un kārtība, ko Tas Kungs ir ieviesis Savas baznīcas pārvaldīšanai, sagatavo ikvienai šādai situācijai. Ir svarīgi, . . . lai nebūtu nekādu šaubu vai bažu par Baznīcas pārvaldīšanu un pravieša dāvanu pielietošanu, tajā skaitā, par tiesībām uz iedvesmu un atklāsmi attiecībā uz Baznīcas darbiem un programmām, kad prezidents ir slims vai nav spējīgs pilnvērtīgi darboties.

Augstākajam prezidijam un Divpadsmit apustuļu padomes locekļiem, kuri ir aicināti un ordinēti turēt priesterības atslēgas, ir pilnvaras un pienākums pārvaldīt Baznīcu, izpildīt tās priekšrakstus, skaidrot tās mācības un ieviest, un saglabāt tās paradumus. Ikviens vīrietis, kurš ir ordinēts par apustuļi un iecelts par Divpadsmit apustuļu

Divpadsmit apustuļu kvorums 1965. gadā. Pirmajā rindā no kreisās: Ezra Tafts Bensons, Marks E. Pītersens (uz krēsla roku balsta), Džozefs Fīldings Smīts (kvoruma prezidents) un Legrands Ričards. Otrajā rindā no kreisās: Gordons B. Hinklījs, Delberts L. Steiplijs, Tomass S. Monsons, Spensers V. Kimbals, Harolds B. Lī, Marions G. Romnijs, Ričards L. Evanss un Hovards V. Hanteris.

kvoruma locekli, tiek atbalstīts par pravieti, gaišreģi un atklājēju. Brīdī, kad prezidents Bensons tika aicināts par Baznīcas prezidentu, viņš, tāpat kā daudzi prezidenti pirms viņa, bija vecākais apustulis. Viņa padomnieki tika izraudzīti no Divpadsmit apustuļu padomes. Tādējādi, visiem esošajiem Augstākā prezidija un Divpadsmit apustuļu padomes locekļiem ir atslēgas, tiesības un pilnvaras, kas attiecas uz svēto apustuļa aicinājumu.

Es citēšu no Mācības un Derībām:

„No Melhisedeka priesterības, trīs prezidējošie augstie priesteri, ko izvēlējis kolektīvs, nozīmēti un ordinēti šajā amatā, un atbalstīti ar uzticību, ticību un baznīcas lūgšanu, veido baznīcas Prezidija kvorumu” (M&D 107:22).

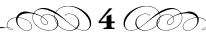
Kad prezidents ir slims vai nav spējīgs pilnvērtīgi pildīt visus sava amata pienākumus, abi viņa padomnieki veido Augstākā prezidija kvorumu. Viņi turpina pildīt ikdienas prezidija darbu. Neparastos apstākļos, kad pienākumus spēj pildīt tikai viens cilvēks, viņš var

rikoties ar prezidija pilnvarām, kā tas ir aprakstīts Mācības un Derību 102. nodaļas 10.–11. pantā. . . .

. . . Augstākā prezidija padomnieki turpina šī amata pastāvīgos pienākumus. Taču ikvienu būtisku jautājumu par Baznīcas politiku, kārtību, programmām vai mācībām, rūpīgi un kopā lūdzot, apsver Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļi. Šie divi kvorumi — Augstākā prezidija kvorums un Divpadsmit apustuļu kvorums — satiekas kopā un katrs no viņiem pilnīgi brīvi var paust savu viedokli par jebkuru svarīgu jautājumu.

Es no jauna atsaukšos uz Tā Kunga vārdiem: „Un katram lēmumam, ko pieņēmis kāds no šiem kvorumiem, ir jābūt vienbalsīgam; tas ir, katram katra kvoruma loceklim ir jāpiekrīt tā lēmumiem, tādā veidā, lai padarītu viņu lēmumus vienu ar otru vienlīdz spēcīgā esošus jeb likumīgus” (M&D 107:27). . . .

. . . Visiem vajadzētu saprast, ka Jēzus Kristus vada šo Baznīcu, kas nes Viņa svēto vārdu. Viņš to uzrauga un vada. Sēžot pie Sava Tēva labās rokas, Viņš vada šo darbu. Viņam ir tiesības, vara un izvēle Savā veidā aicināt cilvēkus augstos un svētos amatos un, saskaņā ar Viņa gribu, tos atbrīvot, saucot viņus atpakaļ mājās pie Sevis. Viņš ir dzīvības un nāves Pavēlnieks. Es neuztraucos par apstākļiem, kādos mēs atrodamies. Es tos pieņemu — kā Viņa gribas izpausmi. Tāpat es uzņemos atbildību — strādāt kopā ar saviem brāļiem, darot visu, ko varam, lai turpinātu šo svēto darbu ar ziedošanās, mīlestības, pazemības, pienākuma un uzticības garu.¹⁰

Apustuļi ir īpašie Kristus Vārda liecinieki visā pasaulē.

Pēc tam, kad viņi tiek ordinēti, lai pildītu svēto apustuļu aicinājumu un . . . iecelti par Divpadsmit apustuļu padomes locekļiem, no viņiem tiek sagaidīts, ka viņi galvenokārt nodosies kalpošanas darbam. Viņi . . . savās dzīvēs pirmajā vietā, pirms visa pārējā, liek pienākumu — būt par īpašajiem Kristus Vārda lieciniekiem visā pasaulē. . . .

Tāpat kā mēs pārējie, arī viņi ir cilvēki. Viņiem ir gan stiprās, gan vājās puses. Kopš šī brīža — uz visu atlikušo mūžu, ja vien viņi paliks uzticīgi, viņu galvenās rūpes būs virzīt uz priekšu Dieva darbu pasaulē. Viņiem ir jārūpējas par mūsu Tēva bērnu labklājību — gan

to, kuri ir Baznīcā, gan to, kuri ir ārpus tās. Viņiem ir jādara viss iespējamais, lai mierinātu tos, kuri sēro, stiprinātu vājos, iedrošinātu tos, kuri vilcinās, draudzētos ar tiem, kuri ir vientuļi, rūpētos par trūcīgajiem, svētītu slimos, liecinātu par Dieva Dēlu, viņu Draugu un Skolotāju, kuram viņi kalpo, ne vien ar ticību, bet ar skaidrām zināšanām. . . .

. . . Es liecinu par viņu sadraudzību, nodošanos, ticību, smago darbu un ārkārtīgi lielo kalpošanu, virzot uz priekšu Dieva valstību.¹¹

5

Pirms Augstākais prezidijs un Divpadsmitie pieņem lēmumu, viņi tiecas pēc atklāsmes un pilnīgas saskaņas.

Visi lēmumi tiek pieņemti, Augstākajam prezidijam un Divpadsmit apustuļiem apspriežoties un panākot savā starpā pilnīgu vienprātību. Sākumā, pārspriežot jautājumus, viedokļi var atšķirties. Tā tam ir jābūt. Šiem vīriem ir atšķirīgas pieredzes un viņi ir spējīgi spriest paši. Taču, pirms tiek pieņemts gala lēmums, iestājas prāta un balsis vienprātība.

Tā tam ir jābūt, ja tiek sekots Tā Kunga, caur atklāsmi dotajam, vārdam [skat. M&D 107:27, 30–31]. . . .

. . . Kalpojot Divpadsmit apustuļu padomē un Augstākajā prezidijā, ne reizi netika pieņemts kāds nopietns lēmums, neievērojot šo kārtību. . . . Šajā procesā, vīriem izsakot savas domas, tiek atlasītas un pārdomātas idejas un priekšstati. Taču es nekad neesmu novērojis nopietnas nesaskaņas vai personisku naidīgumu brāļu starpā. Tā vietā es novēroju ko skaistu un ievēribas cienīgu — kā kopā sanākušie brāļi ar atšķirīgiem uzskatiem, Svētā Gara vadības un atklāsmes spēka ietekmē, sasniedz absolūtu saskaņu un pilnīgu vienprātību. . . .

Es nezinu nevienu citu pārvaldes institūciju, par kuru varētu sacīt to pašu.¹²

6

Staba prezidents caur iedvesmu tiek aicināts kalpot par bīskapu padomdevēju un cilvēku vadītāju.

Staba prezidents ir amatpersona, kas caur atklāsmi tiek aicināta būt par starpniekiem starp draudžu bīskapiem un Baznīcas augstākajiem

pilnvarotajiem. Tas ir ļoti svarīgs aicinājums. Viņu apmāca augstākie pilnvarotie, savukārt viņš apmāca bīskapus. . . .

Staba prezidents kalpo par bīskapu padomdevēju. Katrs bīskaps zina, ka tad, kad viņam ir jātiek galā ar nopietnu problēmu, ir kāds samērā viegli pieejams cilvēks, pie kura viņš var doties, lai dalītos savās rūpēs un saņemtu padomu.

Staba prezidents sniedz papildus apliecinājumu tam, ka cilvēks ir pietiekami cienīgs, lai dotos uz Tā Kunga namu. . . . Tāpat prezidents nosaka, vai tie cilvēki, kuri vēlas doties misijā un pārstāvēt Baznīcu, ir pietiekami cienīgi. Viņš arī intervē šos kandidātus, un tikai tad, ja viņš ir apmierināts ar viņu atbildēm, viņš izsniedz rekomendāciju. Viņam ir piešķirtas arī pilnvaras iecelt tos, kuri ir aicināti misijās, un atbrīvot viņus no šī aicinājuma tad, kad viņi ir pabeiguši savu kalpošanas darbu.

Pats svarīgākais, viņš ir galvenā staba disciplinārā amatpersona. . . . Viņam ir ļoti nopietna atbildība raudzīties, lai stabā mācītā doktrīna tiek saglabāta tīra un neskarta. Viņa pienākums ir raudzīties, lai netiktu mācīta nepareiza doktrīna vai kļūdaini paradumi. Ja kāds Mehisedeka priesterības nesējs vai kāda cita persona neatbilstoši uzvedas, tad noteiktās situācijās viņam ar tiem ir jāapspriežas, taču, ja šī persona turpina iesākt, tad prezidentam ir pienākums atbilstoši rīkoties. Viņam ir jāprasa, lai pārkāpējs stājas disciplinārās padomes priekšā, kas nosaka, vai viņam piešķirt pārbaudes periodu, atņemt pilntiesīga Baznīcas locekļa statusu, vai arī viņu izslēgt no Baznīcas.

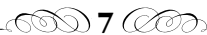
Tas ir pats grūtākais un nepatīkamākais uzdevums, taču prezidentam ar to ir jātiek galā, nebaidoties un nepieķēpjoties pārkāpējam. Tas viss ir jādara saskaņā un Gara vadībā, atbilstoši tam, kā aprakstīts Mācības un Derību 102. nodaļā.

Pēc tam viņam ir jādara viss iespējamais, lai strādātu ar šo cilvēku un palīdzētu pēc noteikta laika atkal atgriezties Baznīcā.

Šis viss un vēl daudz kas cits ietilpst viņa pienākumos. Tādēļ ir loģiski, ka viņam pašam ir jābūt labam piemēram citiem cilvēkiem. . . .

. . . Tāpēc, ka mēs tik ļoti paļaujamies uz [stabu prezidentiem], mēs mudinām vietējos baznīcas locekļus nemeklēt augstākos pilnvarotos, lūdzot viņiem padomu un svētības. Viņu stabu prezidenti ir

aicināti saskaņā ar to pašu iedvesmu, ar kādu tika aicināti augstākie pilnvarotie.¹³

Bīskapi ir ganāmpulka gani.

Baznīca var augt un paplašināties un tas tā noteikti notiks. Šis evaņģēlijs ir jāsludina katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai. Nedrīkst pieļaut, ka tuvā nākotnē apstātos Ciānas celšana, pilnveidošana un paplašināšana. Tomēr, ņemot to visu vērā, katram baznīcas loceklim ir jābūt tuvām un garīgām attiecībām ar gudru un gādīgu bīskapu vai draudzes prezidentu. Viņi ir ganāmpulka gani, kuru pienākums ir rūpēties par salīdzinoši mazu cilvēku skaitu, lai neviens netiktu aizmirsts, nepamanīts vai neievērots. Jēzus bija patiesais gans, kurš palīdzēja katram nomocītajam, sniedzot individuālu svētību.¹⁴

Baznīcas bīskapi . . . lielā mērā ir Israēla gani. Ikviens Baznīcas loceklis ir atbildīgs bīskapa vai draudzes prezidenta priekšā. Viņiem ir daudz rūpju, un es aicinu katru Baznīcas loekli darīt visu iespējamo, lai tās atvieglotu.

Mums ir jālūdz par viņiem. Viņiem, darot šo grūto darbu, ir nepieciešams mūsu atbalsts. Mēs varam viņus daudz vairāk atbalstīt un būt mazāk no viņiem atkarīgi. Mēs varam viņiem palīdzēt daudzos veidos un pateikties par visu, ko viņi mūsu labā dara. Mēs viņus padarām vājus un nogurušus ļoti īsā laikā, uzliekot viņiem savas nastas.

. . . Katrs bīskaps ir vīrietis, kurš ir ticis aicināts caur Garu, pravietojumu un atklāsmi un ir iecelts un ordinēts ar roku uzlikšanu. Katram no viņiem ir atslēgas savas draudzes vadīšanai. Katrs no viņiem ir augstais priesteris, kurš prezidē pār savu draudzi. Katram no viņiem ir ļoti svarīgi pārvaldīšanas pienākumi. Katrs no viņiem ir tēvs saviem cilvēkiem.

Neviens par savu kalpošanu nesaņem atalgojumu. Nevieni bīskaps no Baznīcas nesaņem algu par savu darbu.

Prasības pret bīskapu mūsdienās ir tādas pašas, kā laikā, kad dzīvoja Pāvils, kurš rakstīja Timotejam [skat. 1. Timotejam 3:2–6]. . . .

Savā vēstulē Titam Pāvils raksta, ka „bīskapam jābūt nevainojamam kā Dieva namturim”; . . .

„Viņam jā rūpējas par sludināšanu, kas atbilst mācībai, lai viņš būtu spējīgs paskubināt veselīgā mācībā un atspēkot tos, kas runā pretim” (Titam 1:7, 9).

Šie vārdi atbilstoši apraksta mūsdienu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas bīskapu.¹⁵

Es mudinu Baznīcas ļaudis, lai arī kur tie atrastos, saskaroties ar problēmām, sākumā tās mēģināt atrisināt pašiem. Apdomājiet tās, meklējiet jums pieejamās alternatīvas, lūdziet par tām un meklējiet Tā Kunga vadību. Ja jūs ar tām nevarat tikt galā paši, tad runājiet ar savu bīskapu vai draudzes prezidentu. Viņš ir Dieva vīrs, kurš ir aicināts ar svētās priesterības pilnvarām un ir ganāmpulka gans.¹⁶

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kāpēc mūsdienās ir vajadzīgi pravieši? Kādi ir jūsu iespaidi par Tā Kunga „sagatavošanas procesu”, apmācot un aicinot Baznīcas prezidentu? (Skat. 1. sadaļu.)
- Kādi ir jūsu iespaidi, izlasot prezidenta Hinklija aprakstu par to, kā tiek izraudzīts jauns Baznīcas prezidents? (Skat. 2. sadaļu.) Kāpēc ir svarīgi zināt, ka prezidents tiek izraudzīts saskaņā ar „dievišķu ieceri, kas nodrošina vadītājus, kuri ir iedvesmoti un pārbaudīti”?
- Kādus principus un kārtību ir iedibinājis Tas Kungs, lai pārvaldītu Baznīcu, ja prezidents nav spējīgs pilnībā pildīt visus savus pienākumus? (Skat. 3. sadaļu.)
- Kā pēdējo dienu apustuļi izrāda rūpes par visiem Dieva bērniem — „gan tiem, kuri ir Baznīcā, gan tiem, kuri ir ārpus tās”? (Skat. 4. sadaļu.) Kā iepriekšējās konferencēs teiktais atspoguļo šīs rūpes? Kādu labumu jūs esat guvuši no mūsdienu praviešu un apustuļu mācībām?
- Rūpīgi pārlasiet prezidenta Hinklija mācības par to, kā Augstākais prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums pieņem lēmumus (skat. 5. sadaļu). Ko mēs varam mācīties no tā, kā viņi tos pieņem? Kā mēs varam pielietot šos principus savās ģimenēs un Baznīcā?

- Ko jūs, izlasot 6. un 7. sadaļu, uzzinājāt par staba prezidentu un bīskapu aicinājumiem? Kā mēs vēl vairāk varam atbalstīt mūsu Baznīcas vadītājus?

Saistītās rakstvietas

Efeziešiem 2:19–20; 4:11–14; M&D 1:38; 21:1–6; Ābrahāma 3:22–23; Ticības apliecinājumi 1:5–6

Mācīšanas padoms

„Liecīniet tad, kad vien Gars jūs uz to mudina, ne tikai katras stundas beigās. Dodiet iespēju tiem, kurus mācāt, sniegt savu liecību” (*Teaching, No Greater Call* [1999. g.], 45. lpp.).

Atsauces

1. „In . . . Counsellors There Is Safety”, *Ensign*, 1990. g. nov., 49. lpp.
2. Skat. Conference Report, 1961. g. okt., 115.–116. lpp.; citāts no „Es, apbrīnas pārņemts”, *Garīgās dziesmas*, nr. 118.
3. „This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 51. lpp.
4. „Strengthening Each Other”, *Ensign*, 1985. g. feb., 5. lpp.
5. „He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, 1983. g. maijs, 6.–7. lpp.
6. „Believe His Prophets”, *Ensign*, 1992. g. maijs, 53. lpp.
7. „Come and Partake”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 46.–47. lpp.
8. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 69. lpp.
9. „The Church Is on Course”, *Ensign*, 1992. g. nov., 53.–54. lpp.
10. „God Is at the Helm”, *Ensign*, 1994. g. maijs, 54., 59. lpp.
11. „Special Witnesses for Christ”, *Ensign*, 1984. g. maijs., 49.–51. lpp.
12. „God Is at the Helm”, 54., 59. lpp.
13. „The Stake President”, *Ensign*, 2000. g. maijs, 50.–51. lpp.
14. „This Work Is Concerned with People”, 52.–53. lpp.
15. „The Shepherds of Israel”, *Ensign* vai *Liahona*, 2003. g. nov., 60. lpp.
16. „Live the Gospel”, *Ensign*, 1984. g. nov., 86. lpp.

Sadraudzība ar tiem, kuri nav no mūsu ticības

*„Pasniegsim roku, lai palīdzētu labas gribas
vīriešiem un sievietēm, neatkarīgi no viņu
reliģiskās pārliecības un dzīves vietas!”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

Uzstājoties reliģisko vadītāju konferencē 1994. gada novembrī, Gordons B. Hinklijs teica:

„Mums ir dažādi doktrinārie uzskati. Apzinoties mūsu teoloģiskās atšķirības, man tomēr šķiet, ka mēs visi esam vienisprātis attiecībā uz to, kāds ļaunums un problēmas valda pasaulē un mūsu sabiedrībā, un mēs apzināmies savu milzīgo atbildību un iespēju — ieņemt vienotu nostāju, pastāvēt par tām sabiedriskās un privātās dzīves vērtībām, kas ir saistītas ar tikumību un morāli, cieņu pret visiem vīriešiem un sievietēm kā Dieva bērniem, nepieciešamību pēc pieklājīgām un laipnām attiecībām un ģimenes kā dievišķi iedibinātas sabiedrības pamatvienības saglabāšanu. . . .

Mūsu visu sirdīs mājo vēlme palīdzēt nabagajiem, uzmundrināt nomāktos, sniegt mierinājumu, cerību un palīdzību visiem, kuri ir nonākuši grūtībās un cieš dažāda veida sāpes.

Mēs saredzam vajadzību dziedināt sabiedrības vātis un aizstāt mūsdienu pesimismu ar optimismu un ticību. Mums ir jāsaprot, ka nav nekādas vajadzības apsūdzēt vai kritizēt citam citu. Mums ir jāizmanto sava ietekme, lai apklusinātu dusmīgās, atriebīgās un strīdīgās balsis. . . .

Mūsu spēks slēpjas mūsu izvēles brīvībā. Mūsu spēks slēpjas pat mūsu dažādībā. Taču vislielākais spēks izriet no uzdevuma, ko Dievs devis ikvienam no mums, — darboties, lai uzmundrinātu un svētītu

Prezidents Hinklijs mudināja mūs pievienoties tiem, kuri nav no mūsu ticības, lai „darbotos sabiedrības labā”.

visus Viņa dēlus un meitas, neatkarīgi no viņu etniskās vai tautiskās piederības vai cita veida atšķirībām. . . .

Kaut Tas Kungs svētītu mūs ar spēju būt vienotiem un sastrādāties, atbrīvojot savu sirdi un mūsu sabiedrību no visiem naidīgajiem, neiecietīgajiem, rasistiskajiem un negatīvajiem vārdiem un darbībām, kas šķeļ sabiedrību. Mūsu starpā nevajadzētu būt vietai nekādām izsmejošām piezīmēm, rasistiskiem apvainojumiem, naidīgiem apzīmējumiem, ļaunprātīgām tenkām un zemisku un ļaunu baumu izplatīšanai.

Lai Dievs svētī mūs visus ar mieru, kas nāk no Viņa! Lai Viņš svētī mūs ar pateicīgām sirdīm un vēlmi sadarboties, cienot citam citu un apvienojot mūsu pūliņus, lai svētītu to sabiedrību, kurā mums ir tā laime dzīvot!”¹

Gadu pēc šī vēstījuma prezidents Hinklijs uzrunāja kādu laicīgo vadītāju grupu. Tā bija neliela grupiņa — tikai kādi 30 cilvēki —, taču šiem cilvēkiem bija tālejoša ietekme, viņu starpā bija prezidenti, galvenie redaktori, producenti un žurnālisti, kuri pārstāvēja lielākos ASV ziņu izdevumus. „Vienkāršā un dažbrīd humora pilnā sarunā [viņš sniedza] pārskatu par Baznīcas starptautisko vērienu, komentēja tās pūliņus misionāru, humānā un izglītības darba jomā un pēc tam aicināja uzdot jautājumus. . . . Viņš atbildēja uz katru jautājumu atklāti, nevilcinoties un bez jebkādam neveiklības pazīmēm.” Daži dalībnieki pauda izbrīnu par viņa atklātību, uz ko viņš atbildēja, ka vienīgais, ko viņš atsakās apspriest, ir sīkāka informācija par svētajiem tempļa priekšrakstiem. „Citu tēmu apspriešanai durvis ir plaši atvērtas,” viņš teica.

Vienubrīd šajā jautājumu un atbilžu sesijā Maiks Valass — televīzijas šova *60 Minutes* (60 minūtes) galvenais reportieris — atklāja, ka vēlētos veidot īpašu ziņu reportāžu par prezidentu Hinkliju. Pēc nelielas pauzes prezidents Hinklijs atbildēja: „Paldies! Es izmantošu šo iespēju.”²

Vēlāk prezidents Hinklijs atzina, ka izjutis zināmas bažas saistībā ar šo Maika Valasa interviju, kuram bija nežēlīga reportiera slava. Taču atzīstot, kādēļ tomēr, par spīti bažām, piekritis šai intervijai, viņš paskaidroja:

„Es jutu, ka tas paver iespēju paust dažus pozitīvus mūsu kultūras un vēstījuma aspektus daudziem miljoniem cilvēku. Es nolēmu, ka daudz labāk padoties spēcīgam iespēju vējam, nekā vienkārši sarauties čokurā, nedarot neko.”³

Daudzpusīgā intervija ietvēra šādu sarunas fragmentu:

Valasa kungs: „Kā jūs raugāties uz tiem, kuri nav mormoņi?”

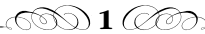
Prezidents Hinklijs: „Mīloši un cieņpilni. Man ir daudz draugu, kuri nav mormoņi. Es viņus cienu. Es viņus ārkārtīgi apbrīnoju.”

Valasa kungs: „Par spīti tam, ka viņi vēl nav skatījuši gaismu?”

Prezidents Hinklijs: „Jā. Uzrunājot visus, kuri nav no šīs Baznīcas, es saku: mēs atzīstam visus tos tikumus un labo, kas jums piemīt. Ņemiet to līdzī un paskatieties, vai mēs varam tam ko pievienot.”⁴

Līdz brīdim, kad intervija bija beigusies, prezidents Hinklijs un Maiks Valass bija kļuvuši par draugiem. Valasa kungs raksturoja prezidentu Hinkliju kā „draudzīgu, uzmanīgu un optimistisku vadītāju”, kurš „tik tiešām ir pelnījis gluži vai vispārējo apbrīnu, kuru saņem”.⁵

Gordona B. Hinklija mācības

Kad atceramies, ka visi cilvēki ir Dieva bērni, mēs daudz biežāk pasniedzam roku, lai uzmundrinātu citus un tiem palīdzētu.

Mēs nedrīkstam aizmirst, ka dzīvojam pasaulē, kur valda liela dažādība. Visi Zemes ļaudis ir mūsu Tēva bērni, kuriem ir daudz un dažādas reliģiskās pārliecības. Mums vajadzētu veicināt iecietību, paust atzinību un cienīt citam citu.⁶

Nevienā Zemes nostūrī nav nekādas vajadzības pēc konfliktiem starp atšķirīgu ļaužu grupām. Lai visu ļaužu mājās tiek mācīts, ka mēs visi esam Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, bērni, un, tā kā mums ir viens tēvs, mūsu starpā var valdīt un ir jāvalda brālība.⁷

Ja mēs pastāvīgi paturētu prātā šo dievišķo izcelsmi, domājot par Dieva Tēva lomu un mūsu brālību kā par īstenu faktu, mēs kļūtu nedaudz iecietīgāki, nedaudz laipnāki, nedaudz izpalīdzīgāki, uzmundrinot, atbalstot apkārtējos un palīdzot tiem. Mēs justu

mazāku tieksmi pēc tā, kas mums pavisam uzskatāmi nepiedien. Mēs esam Dieva bērni, un mēs mīlam Viņu. Rīkojieties saskaņā ar to nedaudz biežāk!⁸

2

Mums ir jādzīvo ar cieņpilnu, atzinīgu un draudzīgu attieksmi pret citiem cilvēkiem, kuri nav no mūsu ticības.

„Mēs pieprasām privilēģiju pielūgt Visuvareno Dievu saskaņā ar mūsu sirdsapziņu un atvēlam visiem cilvēkiem to pašu privilēģiju, lai viņi pielūdz kā, kur vai ko tie vēlas.” (Ticības apliecinājumi 1:11.)

Cik gan tas ir svarīgi, ka, ticot Dievam un pielūdzot Viņu saskaņā ar savu mācību, mēs nekļūstam iedomīgi, paštaisni vai lepni, bet atvēlam citiem privilēģiju pielūgt Dievu saskaņā ar viņu vēlmēm. Liela daļa pasaules problēmu ir cēlušās no starpreliģiskām nesašķaidītām. Esmu laimīgs, ka varu teikt: es varu piesēst līdzās saviem katoļu draugiem un aprunāties ar tiem, un es varu piesēst līdzās saviem protestantu draugiem un aprunāties arī ar tiem. Ja būtu nepieciešams, tad, dzīvojot šajā pasaulē, es aizstāvētu viņus, kā šī Baznīca to darījusi un turpinās darīt.⁹

Es aicinu mūsu ļaudis visā pasaulē izturēties cieņpilni un atzinīgi pret tiem, kuri nav mūsu Baznīcas locekļi. Cilvēkiem ar atšķirīgu ticību un filosofiskajiem uzskatiem ārkārtīgi nepieciešama laipnība un savstarpējā cieņa. Mēs nedrīkstam atbalstīt nevienu mācību par etnisko pārkāpumu. Mēs dzīvojam daudzveidīgā pasaulē. Mēs varam cienīt un mums ir jāciena cilvēki, kuru mācībām mēs nepiekrītam. Mums ir jābūt gataviem aizstāvēt to ļaužu tiesības, kuri var kļūt par neiecietības upuriem.

Es aicinu pievērst uzmanību pārsteidzošajiem vārdiem, ko 1843. gadā teica Džozefs Smits:

„Ja es esmu parādījis, ka esmu bijis gatavs mirt par „mormoņiem”, es debesu priekšā drosmīgi pasludinu, ka esmu tikpat gatavs iet nāvē, lai aizstāvētu prezbitēriāņu, baptistu vai jebkura laba cilvēka tiesības, kas pārstāv jebkuru konfesiju; jo ar tiem pašiem principiem, ar ko varētu tikt samītas pēdējo dienu svēto tiesības, var tikt samītas arī Romas katoļu vai kādas citas konfesijas tiesības.” (*History of the Church*, 5:498.)¹⁰

Mēs nedrīkstam atstumt citus. Mēs nedrīkstam kultivēt pārāka svētākuma attieksmi. Mēs nedrīkstam kļūt paštaisni. Mums jābūt augstsirdīgiem, atvērtiem un draudzīgiem. Mēs varam saglabāt savu ticību. Mēs varam piekopt savu reliģiju. Mēs varam lolot savu pielūgsmes veidu, neaizvainojot pārējos. Es izmantoju šo brīdi, lai lūgtu jums izturēties pret citu ticību pārstāvjiem ar iecietības un brālīguma, sadraudzības un mīlestības garu.¹¹

Mēs nedrīkstam kļūt nelaipni, runājot par doktrinārām atšķirībām. Mūsu vidū nav vietas dzēlībām. Taču mēs nedrīkstam padoties vai piekāpties attiecībā uz zināšanām, ko esam ieguvuši, pateicoties atklāsmēm, kā arī atslēgām un pilnvarām, kas iegūtas tiešā veidā no tiem, kuriem tās bijušas senatnē. Paturēsim prātā, ka šī ir pasaules Glābēja iedibināto lietu atjaunošana. . . .

Mēs varam izturēties cieņpilni pret citām reliģijām, un mums tas ir jādara. Mums ir jāatzīst, ka tās dara milzum daudz laba. Mums ir jāmāca saviem bērniem būt iecietīgiem un draudzīgiem pret tiem, kuri nav no mūsu ticības.¹²

Mēs necenšamies kaitēt citām baznīcām. Mēs necenšamies aizvainot citas baznīcas. Mēs nestrīdamies ar citām baznīcām. Mēs nedisputējam ar citām baznīcām. Uzrunājot tos, kuriem ir cita ticība vai kuri netic nekam, mēs vienkārši sakām: „Ņemiet līdzi to patiesību, kas jums ir, un paskatieties, vai mēs varam tai ko pievienot!”¹³

3

Mēs varam sadarboties ar citiem krietnu mērķu īstenošanā, nepiekāpjoties savā mācībā.

Mēs varam sastrādāties, un mēs strādājam kopā ar citu reliģiju pārstāvjiem, īstenojot dažādus pasākumus pastāvīgajā cīņā pret sociālo ļaunumu, kas apdraud mums visiem tik dārgās un būtiskās vērtības. Lai gan šiem ļaudīm ir citāda ticība, viņi ir mūsu draugi, kaimiņi un līdzstrādnieki visdažādākajos pasākumos. Mēs priecājamies, ka varam līdzdarboties, atbalstot viņu pūliņus.

Taču, to darot, mēs neveicam nekādas doktrināras atkāpes. Tas nav nepieciešams, un tā tam nav jābūt. Taču, kopīgi strādājot, mēs veidojam zināma līmeņa sadraudzību.¹⁴

„Mūsu laipnība var kļūt par pārliecinošāko argumentu tam, kam mēs ticam.”

Paturēsim prātā, ka mēs ticam, ka mums jābūt labvēlīgiem pret visiem un jādara labu visiem cilvēkiem. Es esmu pārliecināts, ka mēs varam apmācīt savus bērnus pietiekami efektīvi, lai mums nevajadzētu baidīties, ka tie zaudēs ticību, izturoties draudzīgi un uzmanīgi pret cilvēkiem, kuri nepiekrīt šīs Baznīcas mācībai. . . . Iesaistīsimies pasākumos, kuri nāk par labu sabiedrībai! Var gadīties, ka būs tādas situācijas, kas ir saistītas ar būtiskiem tikumības jautājumiem, kuros mēs nevaram piekāpties, nenododot savus principus. Taču šādos gadījumos mēs varam pieklājīgi nepiekrīst, neklūstot nelaipni. Mēs varam atzīt, ka cilvēki var no sirds aizstāvēt mums nepieņemamu nostāju. Mēs varam runāt par principiem, nevis cilvēkiem.

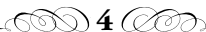
Iesaistīsimies un palīdzēsim pasākumos, kas atstāj pozitīvu iespaidu uz sociālo vidi un ir iecerēti tam, lai nāktu par svētību visiem pilsoņiem! . . .

Māciet tiem, par kuriem esat atbildīgi, cik svarīgas ir labas pilsoniskās manieres. Mudiniet tos iesaistīties publiskajās apspriedēs, paturot prātā, ka klusa, neatlaidīga un saprātīga balss ir pārliecinošāka par skaļu, kliedzošu protesta balsi. Uzņemoties šo atbildību, mūsu ļaudis nāks par svētību savai apkaimei, ģimenei un Baznīcai.¹⁵

Mēs nedrīkstam padoties ļaunajiem spēkiem! Mēs varam saglabāt un mums ir jā saglabā tie standarti, par kuriem šī Baznīca iestājusies kopš tās organizēšanas brīža. Ir kāds labāks ceļš par pasaulīgo ceļu. Ja tas nozīmē, ka mums pa to jāiet vieniem, tad mums tas ir jādara.

Taču mēs nebūsim vieni. Es esmu pārliecināts, ka visā pasaulē ir miljoniem cilvēku, kuri sēro par apkārt valdošo ļaunumu. Viņi mīl visu tikumīgo, krietno un pacilājošo. Arī viņi pacels savas balsis un ieguldīs savus spēkus tajā, lai saglabātu vērtības, ko ir vērts paturēt un vairot.¹⁶

Lūgšim par labajiem spēkiem! Pasniegsim roku, lai palīdzēt labas gribas vīriešiem un sievietēm, neatkarīgi no viņu reliģiskās pārliecības un dzīvesvietas! Būsim nelokāmi, stājoties pretim ļaunumam — gan savā zemē, gan ārvalstīs! . . . Mēs varam mainīt šo pasauli uz labu — to var katrs no mums.¹⁷

Izturoties pret citiem mīloši, cieņpilni un laipni, mēs parādām, ka esam patiesi Jēzus Kristus mācekļi.

Savas sevišķās misijas īstenošanā mēs darbojamies, pildot augšāmceltā Kunga pavēli, kurš ir runājis šajā pēdējā, noslēdzošajā evaņģēlija atklāšanas laikmetā. Šis ir Viņa unikālais un brīnišķīgais darbs. Mēs liecinām un stāstām par Viņu. Taču, to darot, mums nav jāuzvedas iedomīgi un paštaisni.

Kā teica Pēteris, mēs esam „izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, [īpaši ļaudis]”. Kāpēc? Lai varētu paust „Tā varenos darbus, kas [mūs] ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā” (1. Pētera 2:9). . . .

Būsim patiesi Kristus mācekļi, kas ievēro zelta likumu, darot citiem to, ko mēs vēlētos, lai tie dara mums! Stiprināsim savu ticību un mūsu bērnu ticību, esot laipni pret tiem, kas nav no mūsu ticības! Mīlestība un cieņa uzveiks visas ienaida izpausmes. Mūsu laipnība var kļūt par pārliecinošāko argumentu tam, kam mēs ticam.¹⁸

Es vēlos mudināt izkopt izpalīdzīgu attieksmi pret tiem, kuri nav no mūsu ticības, iedrošinot tos un veidojot laipnas un mīļas attiecības, kas palīdzēs tiem iesaistīties brīnišķīgajās Baznīcas programmās.

Man prātā nāk Edvīna Markhama dzejolis:

*„No draugu loka kā ķeceri kāds cilvēks mani izslēdza.
Viņš nolēma, ka es dumpinieks, un ignorēt mani uzsāka!
Ar gudru ziņu dzīvodams, es mīlestību neliedzu —
Tam savu sirdi pavēru, lai draugu lokā uzņemtu.”¹⁹*

Mums pavisam noteiktu nevajadzētu lielīties ar [savu reliģiju] vai izrādīt jebkāda veida pārkumu. Tādējādi mēs noliegtu Kristus Garu, kuru mums vajadzētu atdarināt. Šis Gars izstaro no mūsu sirds un dvēseles, dzīvojot klusi un neplātoties.

Ikviens no mums ir saticis kādu cilvēku, kuru gluži vai apskauž, jo viņš ir izkojis tādas manieties, kas bez vārdiem atklāj evaņģēlija daili, kuru tas iedzīvinājis savā izturēšanās veidā.

Mēs varam pieklusināt balsi par dažiem decibelu. Mēs varam atmaksāt ļaunu ar labu. Mēs varam pasmaidīt, kaut dusmoties būtu daudz vieglāk. Mēs varam ieturēt paškontroli un pašdisciplīnu, ignorējot jebkādas mums izteiktus apvainojumus.²⁰

Vai mēs spējam aptvert un patiesi izprast, cik ārkārtīgi svarīgs ir tas, kas mums dots? Tā ir visu līdzšinējo paaudžu darba kulminācija, cilvēciskās pieredzes panorāmas noslēdzošā daļa.

Taču tas nenozīmē to, ka mēs esam kaut kādā veidā pārāki. Tam, drīzāk, vajadzētu likt mums justies pazemīgākiem. Tas uzliek mums neatceļamu atbildību — pasniegt roku, gādājot par visiem pārējiem Skolotāja Garā, kurš ir mācījis: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” (Mateja 19:19.) Mums ir jāatbrīvojas no paštaisnuma un jāpaceļas pāri savtīgumam. . . .

Mēs, šī paaudze, esam pēdējā raža no visa, kas bijis pirms tam. Ar to vien, ka citiem ir zināms, ka mēs esam šīs Baznīcas locekļi, nepietiek. Uz mūsu pleciem gulstas svētsvinīgs pienākums. Uzņemsimies to un centīsimies to izpildīt!

Mums ir jādzīvo kā patiesiem Kristus sekotājiem, izjūtot žēlsirdību pret visiem, atmaksājot ļaunu ar labu, ar savu piemēru mācot Tā Kunga ceļus un veicot plaša mēroga kalpošanu, ko Viņš ieskicējis.²¹

Citāts no Jūtas štata Soltleiksītijas Konferenču centra iesvētīšanas lūgšanas: Kaut mēs, Tavas Baznīcas pārstāvji, būtu viesmīlīgi un laipni! Kaut mēs saglabātu tos standartus un izturēšanos, ar ko esam tapuši zināmi, un atvēlētu visiem privilēģiju pielūgt, „kā, kur vai

ko tie vēlas” [Ticības apliecinājumi 1:11]! Svētī mūs, lai mēs varētu pasniegt roku kā labi kaimiņi un palīdzēt ikvienam! Lai mēs varētu pacelt visas bēdu nomocītās rokas un stiprināt nespēcīgos ceļus [skat. M&D 81:5]. Lai mēs varētu sadzīvot mierā, izturoties cits pret citu atzinīgi un cieņpilni.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kā atskārsmē par to, ka mēs visi esam Dieva bērni, palīdz veidot savstarpējās attiecības? (Skat. 1. sadaļu.) Kā mēs varam izkopt daudz atzinīgāku un cieņpilnāku attieksmi pret citiem? Kā pieaugušie var iemācīt bērniem izturēties pret citiem atzinīgi un cieņpilni?
- Pārskatiet prezidenta Hinklija padomu par to, kā mums jāattiecas pret tiem, kuri nav no mūsu ticības (skat. 2. sadaļu). Kā mēs varam saprast, vai attiecībās ar apkārtējiem neesam kļuvuši iedomīgi un paštaisni? Kā mēs varam būt draudzīgāki un mīlošāki pret cilvēkiem, kuriem ir atšķirīgi uzskati?
- Kādēļ ir svarīgi, lai Baznīcas locekļi sadarbotos ar citiem cilvēkiem krietnu mērķu īstenošanā? (Skat. 3. sadaļu.) Miniet šo pūliņu piemērus! Kā mēs varam atstāt daudz pozitīvāku iespaidu uz sabiedrību?
- Ko mēs varam mācīties no prezidenta Hinklija mācībām par mācekliību 4. sadaļā? Kā jūs esat pieredzējuši to, ka mīlestība un cieņa uzveic ienaida izpausmes? Kādēļ mūsu attieksme pret citiem var kļūt par „pārliecinošāko argumentu tam, kam mēs ticam”? Padomājiet par konkrētiem veidiem, kā pasniegt roku līdzcivēkiem.

Saistītās rakstvietas

Mateja 7:12; Lūkas 9:49–50; Jāņa 13:34–35; 1. Jāņa 4:7–8; M&D 1:30; 123:12–14; Ticības apliecinājumi 1:13

Ieteikums studijām

„Izjutot prieku, ko sniedz izpratne par evaņģēliju, jūs sajūtīsiet vēlmi pielietot apgūto. Centieties dzīvot saskaņā ar to, ko esat apguvuši un sapratuši. Tādējādi pieaugs gan jūsu ticība, gan jūsu zināšanas un liecība.” (*Sludini Manu evaņģēliju* (2004. g.), 19. lpp.)

Atsauces

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 663.–664. lpp.
2. Citāts no Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 537.–538. lpp.
3. „Remember . . . Thy Church, O Lord”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 83. lpp.
4. „This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, 1996. g. nov., 51. lpp.
5. Mike Wallace, citāts no Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000. g.), viii.
6. „The Work Moves Forward”, *Ensign*, 1999. g. maijs, 5. lpp.
7. „Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, 1996. g. sept., 7. lpp.
8. „Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, 1996. g. 5. okt., 2. lpp.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 417. lpp.
10. „This Is the Work of the Master”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 71. lpp.; skat. arī *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2007. g.), 343. lpp.
11. „Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign*, 2001. g. okt., 70. lpp.
12. „We Bear Witness of Him”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 4. lpp.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 350. lpp.
14. „We Bear Witness of Him”, 4.–5. lpp.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 131. lpp.
16. „Standing Strong and Immovable”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 2004. g. 10. janv., 20. lpp.
17. „The Times in Which We Live”, *Ensign*, 2001. g. nov., 74. lpp.
18. „We Bear Witness of Him”, 5. lpp.
19. „Four B's for Boys”, *Ensign*, 1981. g. nov., 41. lpp.; citāts no Edwin Markham dzejoļa „Outwitted”, dzejoļu izlase *The Best Loved Poems of the American People*, sast. Hazel Felleman (1936. g.), 67. lpp.
20. „Each a Better Person”, *Ensign* vai *Liahona*, 2002. g. nov., 100. lpp.
21. „The Dawning of a Brighter Day”, *Ensign* vai *Liahona*, 2004. g. maijs, 83.–84. lpp.
22. Konferenču centra iesvētīšanas lūgšana, citāts no „This Great Millennial Year”, *Ensign*, 2000. g. nov., 71. lpp.

„Pasniesim roku pasaulei, veicot misionāru darbu un mācot visus, kas ieklausīsies vēsti par evaņģēlija atjaunošanu!”

Pēdējo dienu brīnums — misionāru darbs

„Es aicinu jūs kļūt par diženu armiju, kas jūt entuziasmu veikt šo darbu un lielu, visaptverošu vēlmi palīdzēt misionāriem pildīt viņu milzīgo pienākumu.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Lai gan, būdams jauniešs, Gordons B. Hinklijs bija uzticīgs priesterības nesējs, viņš negaidīja, ka tiks aicināts pilnlaika misijā. „Tas bija visdziļākās ekonomiskās depresijas laiks cilvēces vēsturē,” viņš vēlāk paskaidroja. „[Soltleiksītijā] bezdarba līmenis sasniedza aptuveni 35%, un vairums no bezdarbniekiem bija vīri un tēvi, jo tikai neliels skaits sieviešu strādāja algotu darbu. Tolaik misijā devās tikai daži misionāri. . . . Es biju ieguvis bakalaura grādu un plānoju kaut kādā veidā uzsākt maģistra studijas. Tad bīskaps nāca klajā ar, manuprāt, šokējošu ieteikumu. Viņš runāja par misiju.”¹

Gordons atsaucās sava bīskapa „šokējošajam ieteikumam” un 1933. gadā tika aicināts kalpot Anglijā, kļūdams par vienu no 525 misionāriem, kuri togad tika aicināti misijā.² Savas misijas laikā viņš sastapās ar daudziem pārbaudījumiem, taču kalpošana nostiprināja viņa ticību:

„Darbs misijā nebija viegls. Tas bija grūts un laupīja drosmi. Bet tā bija tik brīnišķīga pieredze! Atskatoties es atskāršu, ka, ierodoties Lielbritānijā, visdrīzāk biju savtīgs jauniešs. Kāda gan tā bija svētība — atlikt malā savas savtīgās intereses, īstenojot daudz dziļākas intereses Tā Kunga darbā! . . .

Es esmu ļoti pateicīgs par savu misijas pieredzi. Es spēju aizskart dažu cilvēku dzīves, un gadu gaitā viņi ir man pateikušies. Tas ir svarīgi. Taču man nekad nav īpaši rūpējis tas, cik daudz man vai citiem misionāriem bijis kristību. Es esmu smēlies gandarījumu apziņā, ka

esmu paveicis to, ko Tas Kungs vēlas, un kalpojis par instrumentu Viņa rokās, īstenojot Viņa nolūkus. Ejot cauri šai pieredzei, manas sirds dziļumos nostiprinājās pārliecība un apziņa, ka šis patiesi ir patiesais un dzīvais Dieva darbs, kas atjaunots caur pravieti, lai svētītu visus, kuri to pieņems un dzīvos pēc tā principiem.”³

Līdz ar misiju aizsākās prezidenta Hinklija nodošanās Tā Kunga darbam visa mūža garumā. Kalpojot par Baznīcas prezidentu, viņš ceļoja vairāk nekā miljons reižu (1,6 miljoni km) uz vairāk nekā 70 valstīm, lai dalītos liecībā par Jēzu Kristu un Viņa atjaunoto evaņģēliju.⁴

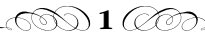
Prezidents Hinklijs bieži izteica Baznīcas locekļiem aicinājumu — pievienoties viņam evaņģēlija sludināšanā. Viņa prezidentūras laikā šim aicinājumam atsaucās vairāk nekā 400 000 pilnlaika misionāru. Pateicoties viņu kalpošanai un Baznīcas locekļu misionāru darbam, šajā laikā tika kristīti vairāk nekā 3 500 000 jaunpievērsto.⁵

Allaž optimistiskais prezidents Hinklijs dalījās savā ekspansīvajā vīzijā par turpmāko Tā Kunga darba attīstību:

„Ja mēs dosimies uz priekšu, nezaudējot vīziju par mūsu mērķi, ne par vienu nerunājot sliktu, dzīvojot pēc dižajiem principiem, kuru patiesums mums zināms, šis darbs virzīsies uz priekšu, varenībā un spēkā piepildot visu Zemi. Durvis, kas šobrīd ir aizvērtas evaņģēlija sludināšanai, tiks atvērtas.”⁶

Mums ir lielas cerības uz nākamību, un mums ir stipra ticība. Mēs zinām, ka esam tik tikko pieskārušies tam darbam, kas norisināsies turpmākajos gados. . . . Mums ir milzīgs pienākums — virzīties uz priekšu. Taču tā ir arī dižena iespēja.”⁷

Gordona B. Hinklija mācības

Mums ir jāsniedz roka pasaulei, veicot misionāru darbu un mācot visus, kas ieklausīsies.

Mums ir dievišķs uzdevums — nest evaņģēliju katrai tautai, tautībai, valodai un katram cilvēkam. Mums ir uzdots mācīt un kristīt Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā. Augšāmceltais Glābējs teica: „Eita pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai.” (Marka 16:15.)

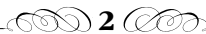
Mēs esam iesaistījušies dižā un visaptverošā patiesības un labvēlības krusta gājienā.⁸

Misionāru darbs pastāvēja jau pirms Baznīcas organizēšanas. Kopš tā laika tas ir turpinājies, neraugoties uz daudz un dažādajām grūtībām, ar ko sastapušies mūsu ļaudis. Lai katrs no mums apņemas atsaukties jaunām iespējām, uzņemties lielāku atbildību un veikt atbildīgākus pienākumus, palīdzot mūsu Debesu Tēva brīnišķīgajā darbā — īstenot Viņa dēlu un meitu nemirstību un mūžīgo dzīvi visā pasaulē!⁹

Pēdējo dienu svētie, pasniegsim roku tiem, kas nav no mūsu ticības! Nerīkosimies augstprātīgi, izturoties pret citiem ar pārāka svētuma attieksmi. Tā vietā izrādīsim citiem mīlestību, izturēsimies cieņpilni un izpalīdzīgi. Mēs esam ārkārtīgi pārprasti, un es baidos, ka tas lielākoties ir mūsu pašu vainas dēļ. Mēs varam būt daudz iecietīgāki, viesmīlīgāki, draudzīgāki, rādot daudz labāku piemēru nekā agrāk. Mācīsim savus bērnus izturēties pret citiem draudzīgi, cieņpilni, mīloši un ar apbrīnu. Tam būs daudz labāki rezultāti nekā pašcildinošai attieksmei. . . .

Pasniegsim roku pasaulei, veicot misionāru darbu, mācot visus, kas ieklausīsies vēstī par evaņģēlija atjaunošanu, bezbailīgi, bet tajā pašā laikā bez jebkāda paštaisnuma stāstot par Pirmo vīziju, liecinot par Mormona Grāmatu un par priesterības atjaunošanu. Metīsimies ceļos, mani brāļi un māsas, un lūgsim par iespēju vest citus pie priekpilnā evaņģēlija.¹⁰

Tas ir apbrīnojami un brīnišķīgi, kā tūkstošiem cilvēku skar Svētā Gara brīnums un viņi notic, pieņem un kļūst par Baznīcas locekļiem. Viņi tiek kristīti. Viņu dzīve mainās uz mūžiem. Notiek brīnumi. Viņu sirdī sāk dīgt ticības sēkla. Tā uzplaukst, turpinot mācīties. Un viņi pieņem principu pēc principa, līdz ir ieguvuši visas apbrīnojamās svētības, kas tiek dotas cilvēkiem, kuri staigā ticībā šajā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.¹¹

Mums ir jāpalīdz pilnlaika misionāriem vest cilvēkus pie patiesības atziņas.

Reiz es Dienvidamerikā satīku kādu sievieti, kura bija pievienojusies Baznīcai. Kvēli mīlot [evaņģēliju], ko bija uzgājusi, viņa staigāja

apkārt, entuziasmā stāstot par to citiem. Tikai septiņu mēnešu laikā kopš viņas kristībām viņa bija ieteikusi misionāriem trīssimt paziņas, lai tie varētu tiem izskaidrot evaņģēliju. Uz minēto brīdi sešdesmit no tiem bija pievienojušies Baznīcai. Droši vien, ka vēlāk pievienojās vēl vairāk. Viesodamies Sanpaulu pilsētā, Brazīlijā, es satiku jaunu misionāru, kurš bija pirmais, kurš mācīja šai sievietei evaņģēliju. Arī viņš bija jaunpievērstais un bija devies misijā, lai pārstāvētu Baznīcu, pienesot vērā ņemamu finansiālu upuri. Sieviete, par kuru runāju, bija viena no 43 cilvēkiem, kuriem viņš uz to brīdi bija palīdzējis pievienoties Baznīcai. Šis jauniešs no Brazīlijas bija pavairojis savus pūliņus vairāk nekā simts reižu — ar 43 paša jaunpievērstajiem un 60 jaunpievērstajiem caur sievieti, kuru bija pievērsis, neskaitot pārējos, kurus atvedīs citi viņa jaunpievērstie.¹²

Tik daudzi no mums uzskata, ka misionāru darbs nozīmē — vienkārši klauvēšanu pie durvīm. Visi, kuri ir iepazinuši šo darbu, zina, ka ir labāks ceļš, un tas ir caur Baznīcas locekļiem. Ja klausītāju ar misionāriem iepazīstina Baznīcas loceklis, tiek iedarbināta tūlītēja atbalsta sistēma. Baznīcas loceklis liecina par to, ka šis darbs ir paties. Viņam patiesi rūp, lai viņa draugs — klausītājs — būtu laimīgs, un viņš ir sajūsmā, ja šis draugs progresē evaņģēlija apguvē.

Pilnlaika misionāri var mācīt šo klausītāju, taču Baznīcas loceklis, kad vien iespējams, sniedz atbalstu, piedāvājot savu mājvietu, lai viņi varētu veikt misionāru kalpošanu. Viņš no visas sirds liecina par šī darba dievišķumu. Viņš ir līdzās, lai atbildētu uz jautājumiem, kad blakus nav misionāru. Viņš turpina draudzēties ar jaunpievērsto, kuru gaida lielas un nereti arī grūtas pārmaiņas.

No evaņģēlija nav jākaunas. Tā ir lieta, ar ko lepoties. „Tad nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu,” Pāvils rakstīja Timotejam (2. Tim. 1:8). Iespējas dalīties evaņģēlijā ir visur. . . .

Jaunu cilvēku ieviešanas process Baznīcā nav tikai misionāru atbildība. Vislabākos panākumus viņi gūst tad, ja jaunu klausītāju uziešanu nodrošina Baznīcas locekļi. . . .

Lai katrs Baznīcas loceklis arvien lielākā mērā apzinās savu paša potenciālu — vest apkārtējos pie zināšanām par patiesību! Lai katrs pie tā piestrādā! Lai katrs par to lūdz no visas sirds! . . .

„Iespējas dalīties evaņģēlijā ir visur.”

Mani brāļi un māsas, mēs varam ļaut, lai misionāri cenšas paveikt to tikai saviem spēkiem, vai arī palīdzēt tiem. Darbojoties vieni, viņi klauvēs pie durvīm dienu pēc dienas, bet pļauja būs niecīga. Mēs kā Baznīcas locekļi varam palīdzēt tiem atrast un mācīt klausītājus. . . .

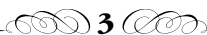
Lai ik stabs sāk apzināties iespēju — atrast tos, kuri ieklausīsies evaņģēlija vēstījumā. Šajā procesā mums nevajag nevienu aizvainot. Mums nevajag būt iedomīgiem. Visefektīvākie meklēšanas pūliņi, ko mēs veiksīm, būs krietna piemēra rādīšana savā dzīvē. Un, iesaistoties šajā kalpošanā, mūsu dzīve uzlabosies, jo mēs modri raudzīsimies, lai nedarītu vai nepateiktu neko tādu, kas varētu kavēt to cilvēku izaugsmi, kurus mēs cenšamies vest pie patiesības. . . .

Entuziasmam būtu jāpieaug ikvienā Baznīcas līmenī. Runāsim laiku pa laikam [par misionāru darbu] Svētā Vakarēdiena sanāksmēs. Apspriedīsim to priesterības nesēju un Palīdzības biedrības iknedēļas sanāksmju laikā. Lai jaunie vīrieši un jaunās sievietes runā par to un plāno, kā palīdzēt šajā svarīgajā pasākumā. Lai pat Sākumskolas bērni domā par to, kā palīdzēt. Daudzi vecāki ir atnākuši uz Baznīcu, pateicoties bērnam, kurš ticis aicināts uz Sākumskolu. . . .

Brāļi un māsas no bīskapijām, stabiem, apgabaliem un draudzēm, es aicinu jūs kļūt par diženu armiju, kas jūt entuziasmu veikt šo

darbu un lielu, visaptverošu vēlmi palīdzēt misionāriem pildīt viņu milzīgo pienākumu — nest evaņģēliju katrai tautai, tautībai, valodai un katram cilvēkam. „Druvas jau ir baltas [un gatavas] plūvajai” (M&D 4:4). Tas Kungs ir sludinājis to atkal un atkal. Vai mēs ticēsim Viņa teiktajam?¹³

Misionāru vārdā . . . es vēlētos lūgt svētajiem darīt visu, kas viņu spēkos, lai ieteiktu misionāriem [cilvēkus], kurus tie varētu mācīt. To darot, jūs jutīsieties laimīgi. Katrs, ko redzēsīt pievienojamies Baznīcai, pateicoties saviem pūliņiem, ienesīs jūsu dzīvē prieku. Es apsolu to ikvienam no jums.¹⁴

Pilnlaika misionāru darbs sniedz nezūdošu prieku tiem, kuri kalpo.

Mums ir jāpaceļ cienīguma un prasību latiņa attiecībā uz tiem, kuri dodas pasaulē kā Tā Kunga, Jēzus Kristus, sūtņi.¹⁵

Mūsdienu pasaulei ir vajadzīgs tīras liecības spēks. Tai ir nepieciešams Jēzus Kristus evaņģēlijs, un, ja jau pasaulei tas ir jādzird, tad mums ir vajadzīgi vēstneši, kas to mācītu.

Mēs lūdzam, lai vecāki sāktu apmācīt savus bērnus [misionāru darbā] jau kopš mazotnes. Ja mājās tiek noturētas ģimenes lūgšanas, ja mājās tiek noturēti ģimenes mājvakari, ja ģimenē tiek lasīti Svētie Raksti, ja tēvs un māte aktīvi apmeklē Baznīcu un ar entuziasmu runā par Baznīcu un evaņģēliju, bērni pavisam dabiski piesātinās ar vēlmi — mācīt evaņģēliju citiem. Šādās ģimenēs parasti tiek piekoptas misionāru darba tradīcijas. Kamēr bērni vēl mazi, viņiem tiek atvērti krājkonti. Zēni uzaug, gluži dabiski sagaidot, ka tiks aicināti kalpot par Baznīcas misionāriem. Došanās misijā kļūst par tādu pašu puišu dzīves programmu kā izglītības iegūšana.¹⁶

Misionāru darbs būtībā ir priesterības pienākums. Tādēļ šī nasta ir jānes lielākoties mūsu jaunajiem vīriešiem. Tas ir viņu pienākums un atbildība.¹⁷

Jaunie [vīrieši], es ceru, ka jūs visi raugāties misijas virzienā. Es nevaru apsolīt, ka jums ies jautri. Es nevaru apsolīt, ka jums būs viegli un ērti. Es nevaru apsolīt, ka jūs laiku pa laikam neiegrimsiet mazdūšībā, nebajļosities un nejutīsities nožēlojami. Taču es varu

jums apsolīt, ka šajā laika periodā jūs pilnveidosities tā, kā nekad agrāk visā savā dzīvē. Es varu apsolīt jums unikālu, brīnišķīgu un nezūdošu laimes sajūtu. Es varu apsolīt, ka jūs izvērtēsiet savu dzīvi, ka jūs noteiksiet jaunas prioritātes, ka jūs tuvosities Tam Kungam, ka lūgšana kļūs par patiesi brīnišķu pieredzi, ka jūs staigāsiet ticībā tam, ka viss labais, ko jūs darāt, nesīs augļus.¹⁸

Mums ir nepieciešamas arī dažas jaunās sievietes, [kas kalpotu misijā]. Viņas veic apbrīnojamu darbu. Viņas var iekļūt mājās, kur elderi nevar. . . .

[Taču] . . . jaunajām sievietēm nevajadzētu just tikpat lielu atbildību par to, kā jaunajiem vīriešiem. Dažas no viņām ļoti vēlēšies doties misijā. Ja tā, tad viņām vajadzētu apspriesties par to ar savu bīskapu un vecākiem. . . . Uzrunājot māsas, es saku, ka jūs tiksiet vienlīdz cienītas, jūsu pienākums tiks paveikts tikpat lielā mērā, jūsu pūliņi būs vienlīdz pieņemami Tam Kungam un Baznīcai, neatkarīgi no tā, vai jūs dodaties misijā vai ne.¹⁹

Līdz ar vajadzību pēc jaunajiem elderiem un māsām, misijā ir pieaugoša vajadzība arī pēc pāriem. Gados vecāki laulātie pāri, kas devušies misijā, veic brīnišķīgu darbu. Mums vajag vēl vairāk pāru. Mums, jo sevišķi, ir vajadzīgi tie, kuri prot svešvalodas. Viņi var kalpot, veicot daudzus pienākumus, iejūtīgu un gādīgu misijas prezidentu vadībā.

Pieaugot cilvēku skaitam, kuri dodas pensijā, būdami enerģiski un pie labas veselības, starp viņiem ir daudzi, kuri var atsaukties milzīgajai vajadzībai pēc misionāriem Tā Kunga darbā.²⁰

Mūsu pensionētie vīrieši un sievietes kalpo būtiskos šīs Baznīcas misionāru amatos visā pasaulē. Viņu skaits pieaug. Viņi dodas turp, kur tiek aicināti. Viņi kalpo tur, kur tas ir nepieciešams. Tādējādi viņi iegūst jaunus draugus, dalās savās prasmēs un paver jaunas iespējas cilvēkiem, kuri nekad neaizmirsīs šos vīriešus un sievietes, kas nākuši pie viņiem tūras nesavtības garā — mācīt un darīt labu. Viņi nesaņem finansiālu atalgojumu. Viņi dodas misijā par saviem līdzekļiem. Viņu nodošanās šim darbam ir neizmērojama. Viņu pūliņi nes neskaitāmus augļus.²¹

„Mūsdienu pasaulei . . . ir nepieciešams Jēzus Kristus evaņģēlijs, un, ja jau pasaulei tas ir jādzird, tad mums ir vajadzīgi vēstneši, kas to mācītu.”

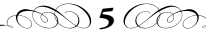
4

Iepazīstinot citus ar evaņģēliju, Tā Kunga Gars palīdz mums pieņemt atšķirīgo.

Tā kā mums [kā Dieva bērniem] ir vieni un tie paši vecāki, mēs visi atpazīstam patiesību. Tas, ka kādam ir nedaudz citāda ādas krāsa, ka viņa acīm ir nedaudz citādāks izvietojums, ka viņš nēsā atšķirīgu apģērbu, nekādā ziņā nepadara viņu par atšķirīgu individu. Visā pasaulē vīrieši un sievietes uz vieniem un tiem pašiem stimuliem atsaucas gandrīz vienādi. Viņi cenšas sasildīties, kad ir nosaluši; viņi ir iepazinuši līdzīgus sāpju paveidus; viņi ir piedzīvojuši skumjas un iepazinuši prieku. . . .

Kad šķiet, ka savstarpējās atšķirības — domājot gan par mūsu kaimiņiem, gan citu kultūru pārstāvjiem — kļūst par barjeru tajā, lai dalītos ar evaņģēliju, parasti palīdz klusa laipnība. Es liecinu: ja mēs ievērosim Tā Kunga pavēli un iepazīstināsim citus ar evaņģēliju, Tā Kunga Gars palīdzēs pieņemt atšķirīgo starp cilvēkiem, kas māca un tiek mācīti. Tas Kungs izskaidroja šo procesu, sakot: „Tādēļ tas, kas sludina [ar Garu], un tas, kas saņem [ar Garu], saprot viens otru, un abi iedvesmojas un priecājas kopā.” (M&D 50:22.)

Es esmu gandarīts par to, ka visefektīvākais līdzeklis, kas katram no mums dots mūsu aicinājumā — dalīties evaņģēlijā —, ir Tā Kunga Gars. Mēs visi esam pamanījuši, kā Tas darbojas citos. Darot Tā Kunga darbu, mēs esam sajutuši To arī mūsos pašos. Tādos brīžos šķiet, ka atšķirīgais mūsos un cilvēkos, kurus mācām, nokrīt kā zvīņas no acīm. (Skat. 2. Nefija 30:6.) Starp mums dzimst radniecīgas jūtas un apbrīnojama sapratne. Mēs gluži burtiski saprotam viens otru un gluži burtiski iedvesmojamies, un priecājamies kopā.²²

Ja mēs virzīsimies uz priekšu ticībā, Tas Kungs svētīs mūsu pūliņus — iepazīstināt citus ar evaņģēliju.

Mēs patiesi esam iesaistījušies brīnumainā darbā un pieredzam brīnumu. . . . Debesu Dievs ir paveicis šo pēdējo dienu brīnumu, un tas, ko mēs esam redzējuši līdz šim, ir tikai ieskats diženajā darbā, kas vēl notiks. Šo darbu paveiks pazemīgi vīrieši un sievietes — gan gados jauni, gan veci.²³

Šis darbs būs veiksmīgs, jo Tas Kungs ir apsolījis:

„Un, kas pieņems jūs, tur Es būšu arī, jo Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs, un Mani eņģeļi jums apkārt, lai jūs atbalstītu.” (M&D 84:88.)

Virzīsimies uz priekšu ticībā, pildot dievišķi doto uzdevumu un saņemot dievišķi apsolītās svētības. Ja mēs tā darīsim, Tas Kungs svētīs mūsu pūliņus. Darīsim savu daļu, daloties evaņģēlijā ar apkārtējiem, pirmkārt, rādīdami piemēru un tikai pēc tam izteikdami iedvesmotas pamācības.

Akmens, kas, atraisījies no kalna, bez kādas cilvēku roku palīdzības, turpinās velties, līdz būs piepildījis visu zemi. (Skat. Daniēla 2. nodaļu.) Es dalos ar jums savā liecībā par šo patieso principu un par to, ka ikviens no mums var palīdzēt šajā darbā atbilstoši saviem apstākļiem, tiecoties pēc Debesu Tēva vadības un iedvesmas. Darbs, ko mēs darām, ir Dieva darbs, un, pateicoties Viņa svētībai, mēs necietīsim neveiksmi.²⁴

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ mēs dažkārt baidāmies dalīties evaņģēlijā? Kā mēs varam pārvarēt savas bailes un pasniegties pretī apkārtējiem? Miniet dažus piemērus! (Skat. 1. sadaļu.) Kādus misionāru darba brīnumus jūs esat pieredzējuši?
- Kādēļ vislabākos panākumus misionāri gūst tad, „ja jaunu klausītāju atrašanu nodrošina Baznīcas locekļi”? (Skat. 2. sadaļu.) Kā vēl Baznīcas locekļi var palīdzēt pilnlaika misionāriem? Miniet dažus piemērus!
- Kādēļ pilnlaika misija atstāj tik lielu iespaidu uz to cilvēku dzīvi, kuri kalpo? Kā vecāki var palīdzēt saviem bērniem sagatavoties kalpošanai pilnlaika misijā? (Skat. 3. sadaļu.) Kā ģimenes locekļi varētu palīdzēt gados vecākiem pāriem sagatavoties kalpošanai misijā?
- Pārskatiet 4. sadaļu. Kādas iezīmes piemīt visiem cilvēkiem? Miniet dažus piemērus! Kā mēs varam pieņemt atšķirīgo, kas traucē dalīties evaņģēlijā? Kad jūs esat piedzīvojuši, ka Tā Kunga Gars palīdz pieņemt savstarpējās atšķirības?
- Prezidents Hinklijs uzsver: ja mēs „virzīsimies uz priekšu ticībā”, Tas Kungs svētīs mūsu pūliņus dalīties evaņģēlijā (skat. 5. sadaļu). Kā jūs varat stiprināt savu ticību, lai jūsos pieaugtu vēlme dalīties evaņģēlijā?

Saistītās rakstvietas

Jesajas 52:7; Mateja 28:19–20; Almas 26:1–5; M&D 1:20–23; 4. nodaļa; 18:15–16; 38:40–41

Ieteikums skolotājiem

„Nebaidieties no klusuma brīžiem. Cilvēkiem bieži vien ir nepieciešams laiks, lai apdomātos un atbildētu uz jautājumiem vai izteiktu savas sajūtas vārdos. Jūs varētu ieturēt pauzi pēc tam, kad esat uzdevuši jautājumu, kad kāds ir dalījies garīgā pieredzē vai kad kādam rodas grūtības izteikties.” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 67. lpp.)

Atsauces

1. „The Question of a Mission”, *Ensign*, 1986. g. maijs, 40. lpp.
2. Skat. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 58. lpp.
3. „The Question of a Mission”, 40. lpp.
4. Skat. „Opening Remarks”, *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. maijs, 5. lpp.
5. Skat. „Es esmu tīrs” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 60. lpp.
6. „Look to the Future”, *Ensign*, 1997. g. nov., 68. lpp.
7. „Opening Remarks”, 6. lpp.
8. „True to the Faith”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 67. lpp.
9. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, 1999. g. maijs, 110. lpp.
10. „A Time of New Beginnings”, *Ensign*, 2000. g. maijs, 87. lpp.
11. „The Miracle of Faith”, *Ensign*, 2001. g. maijs, 68. lpp.
12. „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, 1996. g. feb., 5. lpp.
13. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, 105.–107., 110. lpp.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 374. lpp.
15. „To Men of the Priesthood”, *Ensign* vai *Liahona*, 2002. g. nov., 57. lpp.
16. „There Must Be Messengers”, *Ensign*, 1987. g. okt., 2. lpp.
17. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, 1997. g. nov., 52. lpp.
18. „To the Boys and to the Men”, *Ensign*, 1998. g. nov., 52. lpp.
19. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, 52. lpp.
20. „There Must Be Messengers”, 4. lpp.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005. g.), 517.–518. lpp.
22. „We Have a Work to Do”, *Ensign*, 1988. g. feb., 5.–6. lpp.
23. „We Have a Work to Do”, 6. lpp.
24. „We Have a Work to Do”, 6. lpp.

„Tas Kungs atstāja deviņdesmit deviņas avis, lai sameklētu pazudušo avi.”

Mīloša sadraudzība ar jaunpievērstajiem un neaktīvajiem Baznīcas locekļiem

„Mums pastāvīgi ir jāapzinās, ka mums ir ārkārtīgi svarīgs pienākums būt sadraudzībā . . . ar tiem, kuri ir nesen pievienojušies Baznīcai, kā arī mīloši vērsties pie tiem, kuri . . . ir kļuvuši neaktīvi.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

Viena no lietām, ko prezidents Hinklijs uzsvēra, kalpojot par Baznīcas prezidentu, bija tā, ka ir svarīgi būt sadraudzībā ar jaunpievērstajiem Baznīcas locekļiem un tiem, kuri Baznīcā ir neaktīvi. Viņš dalījās ar daudziem savu personīgo centienu piemēriem attiecībā uz šo jautājumu, taču kādu piemēru viņš ar sāpēm atzina par „vienu no viņa neveiksmēm”. Viņš paskaidroja:

„Kad es kalpoju misijā Britu salās, mēs ar pārinieku mācījām kādu jaunu vīrieti, un man bija tas gods viņu kristīt. Viņš bija ļoti izglītots, izsmalcināts un nodevies mācībām. Es biju ļoti lepns par šo apdāvināto jauniešu, kurš bija pievienojies Baznīcai. Es sajutu, ka viņam ir visas īpašības, lai kādu dienu kļūtu par vadītāju mūsu cilvēku vidū.

Viņš centās no jaunpievērstā kļūt par Baznīcas locekli. Pirms es tiku atbrīvots no misijas, man bija iespēja ar viņu sadraudzēties. Pēc tam es tiku atbrīvots un varēju doties mājās. Viņam tika piešķirts neliels aicinājums Londonas draudzē. Viņš nezināja, kas no viņa tiek sagaidīts un pieļāva kļūdu. Draudzi, kurā viņš kalpoja, vadīja vīrs, kurš, man jāsaka, nebija īpaši laipns un viņam piemita spēcīga tieksme — kritizēt citus. Diezgan cietsirdīgā veidā viņš norāja manu draugu, kurš bija pieļāvis vienkāršu kļūdu.

„Tovakar jaunietis devās prom no mūsu irētajām telpām, jūtoties bēdīgs un sāpināts. . . . Viņš sev teica: „Ja viņi visi ir tādi, tad es netaisos tur atgriezties.”

Viņš palika neaktīvs. Pagāja daudzi gadi. . . . Kad es atkal biju Anglijā, es izmisīgi centos viņu atrast. . . . Es atgriezos mājās un galu galā, pēc ilgas meklēšanas, viņu atradu.

Es viņam aizrakstīju vēstuli. Viņš man atbildēja, taču vēstulē nepieņēma evaņģēliju.

Kad es nākamajā reizē biju Londonā, es atkal viņu meklēju. Tajā dienā, kad man vajadzēja doties prom, es viņu atradu. Es viņam piezvanīju, un mēs satikāmies metro stacijā. Mēs abi apskāvāmies. Man bija ļoti maz laika pirms lidmašīnas atiešanas, taču mēs nedaudz parunājām un, manuprāt, viens pret otru attiecāmies ar patiesu cieņu. Pirms es devos projām, viņš mani vēlreiz apskāva. Es apņēmos nekad vairs ar viņu nepazaudēt kontaktu. . . .

Pagāja daudzi gadi. Mēs abi palikām vecāki. Viņš aizgāja pensijā un pārcēlās uz Šveici. Reiz, kad es biju Šveicē, es devos meklēt ciemu, kurā viņš dzīvoja. Dienas labāko daļu mēs pavadījām kopā — viņš ar savu sievu un es ar savējo. Mēs kopā pavadījām brīnišķīgu laiku, taču bija redzams, ka ticības uguns jau sen ir nodzisusi. Es centos, kā vien varēju, bet nespēju atrast veidu, kā to iedegt no jauna. Mēs turpinājām sarakstīties. Es viņam sūtīju grāmatas, žurnālus, Tabernakla kora ierakstus un citas lietas, par kurām viņš pauda pateicību.

Pirms dažiem mēnešiem viņš nomira. Viņa sieva man atrakstīja vēstuli, lai man par to paziņotu. Viņa teica: „Tu biji labākais draugs, kāds viņam jebkad ir bijis.”

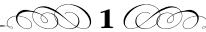
Kad es lasīju šo vēstuli, pār maniem vaigiem ritēja asaras. Es zināju, ka esmu cietis neveiksmi. Iespējams, ja es būtu pie viņa aizgājis, kad viņš pirmo reizi tika satriekts, viņam būtu izdevies izveidot citādāku dzīvi. Es domāju, ka es tobrīd būtu spējis viņam palīdzēt un spētu sadziedēt brūci, kas sagādāja viņam ciešanas. Mani mierina tikai viena doma — es centos. Taču man ir žēl, ka es cietu neveiksmi.

„Šobrīd izaicinājums ir lielāks, nekā jebkad agrāk, jo jaunpievērsto ir daudz vairāk, nekā jebkad agrāk. . . . Katrs jaunpievērstais ir ļoti svarīgs. Katrs jaunpievērstais ir Dieva dēls vai meita. Par katru jaunpievērsto mums ir liela un nopietna atbildība.”¹

Prezidents Hinklijs par jaunpievērstajiem un mazaktīvajiem Baznīcas locekļiem rūpējās tāpēc, ka viņš redzēja, cik ļoti evaņģēlijs svēta cilvēku dzīves. Kāds ziņu reportieris viņam reiz jautāja: „Kas jums sniedz vislielāko gandarījumu, raugoties uz Baznīcas darbu mūsdienās?” Prezidents Hinklijs atbildēja:

„Vislielāko gandarījumu man sniedz tas, ka es redzu, ko evaņģēlijs izdara ar cilvēkiem. Tas viņiem sniedz jaunu skatījumu uz dzīvi. Tas viņiem paver tādu perspektīvu, ko viņi iepriekš nekad nebija saredzējuši. Tas viņiem palīdz tiekties pēc cēlām un dievišķām lietām. Ar viņiem notiek kaut kas tāds, uz ko var noraudzīties ar apbrīnu. Viņi vēršas pie Kristus un „atdzīvojas”.²

Gordona B. Hinklija mācības

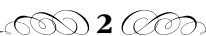
Mums ir svarīgs pienākums — kalpot katram cilvēkam individuāli.

Mums ir jārūpējas par katru cilvēku. Kristus vienmēr katram cilvēkam pievērsās individuāli. Viņš personīgi dziedināja slimos. Viņš runāja līdzībās par konkrētiem cilvēkiem. Šai Baznīcai rūp ikviens cilvēks, neskatoties uz to skaitu. Vai nu tie būtu 6, 10, 12 vai 50 miljoni, mums nekad nevajadzētu aizmirst, ka katrs cilvēks ir svarīgs.³

Mēs kļūstam par lielu, globālu sabiedrību. Taču mums vienmēr ir jābūt ieinteresētiem un jārūpējas par katru cilvēku individuāli. Ikviens šīs baznīcas loceklis ir kāds konkrēts vīrietis vai sieviete, zēns vai meitene. Mūsu pienākums ir parūpēties, lai katrs no viņiem tiktu „[pieminēts] un [pabarots] ar labo Dieva vārdu” (Moronija 6:4), lai katram, veicot Tā Kunga darbu, būtu iespēja pilnveidoties, izpausties un mācīties, lai nevienam nepietrūktu dzīvei nepieciešamās lietas, lai tiktu apmierinātas trūkumcietēju vajadzības, lai katram tiktu sniegts iedrošinājums, apmācība un iespēja virzīties uz priekšu laicīgajā un mūžīgajā dzīvē. . . .

Šis darbs ir saistīts ar cilvēkiem — ar Dieva dēliem un meitām. Runājot par šī darba sasniegumiem, mēs runājam par Baznīcas locekļu skaitu, taču visām mūsu pūlēm vajadzētu būt vērstām uz katra indivīda attīstību.⁴

Es vēlos uzsvērt, ka cilvēku skaits, kas pievienojas Baznīcai, ir daudz lielāks, nekā to cilvēku skaits, kuri no tās aiziet. . . . Mums ir daudzi iemesli, lai mēs justos iedrošināti. Taču katra pievērstā cilvēka ticības zudums ir traģēdija. Katrs baznīcas loceklis, kurš kļūst neaktīvs, ir pamats nopietnām raizēm. Tas Kungs atstāja deviņdesmit deviņas avis, lai sameklētu vienu pazudušo avi. Viņa rūpes par šo vienu avi bija tik lielas, ka Viņš to padarīja par vienu no Savu dižo mācībstundu tēmām [skat. Lūkas 15:1–7]. Mēs nedrīkstam atslābt. Mums pastāvīgi ir jāpievērs Baznīcas vadītāju un locekļu uzmanība mūsu ārkārtīgi svarīgajam pienākumam — būt patiesā, sirsnīgā un brīnišķīgā sadraudzībā ar tiem, kuri nesen ir pievienojušies Baznīcai, un mīloši vērsties pie tiem, kuri kaut kāda iemesla dēļ ir kļuvuši neaktīvi. Ir pietiekami daudz pierādījumu, ka to ir iespējams paveikt, ja ir vēlēšanās.⁵

Katrs pievērstais ir vērtīgs, un mums par viņu ir jāuzņemas liela un nopietna atbildība.

Es esmu sapratis, ka Baznīcas lielākā traģēdija ir to cilvēku zaudējums, kuri bija pievienojušies Baznīcai, bet tad no tās atkrituši. Ar pavisam nedaudziem izņēmumiem, tam tā nevajadzētu notikt. Es esmu pārliecināts, ka gandrīz visos gadījumos tie, kurus misionāri nokrista, ir pietiekami apmācīti, lai būtu saņēmuši zināšanas un liecību un paliktu uzticīgi savām kristību derībām. Taču nav viegli savā dzīvē veikt pārmaiņas, lai pievienotos šai Baznīcai. Tas nozīmē — saraut saites ar iepriekšējo dzīvi. Tas nozīmē — atstāt draugus un atteikties no iepriekš pieņemtiem uzskatiem. Iespējams, tas nozīmē — mainīt ieradumus un apspiest tieksmes. Daudzos gadījumos tas nozīmē — saskarties ar vientulību un pat bailēm no nezināmā. Šajā grūtajā dzīves posmā par jaunpievērsto cilvēku ir jā rūpējas un viņš ir jāstiprina. Ir pieliktas lielas pūles, lai viņš varētu atrasties Baznīcā. Ilgie misionāru pūliņi un viņu ieguldījums kalpošanā, kā arī jaunpievērsto atteikšanās no iepriekšējām attiecībām un ar to saistītās traumas pieprasa neatlaidīgu darbu, lai šīs dārgās dvēseles tiktu laipni uzņemtas, iedrošinātas, lai viņām tiktu sniegta palīdzība vājuma brīžos, doti pienākumi, pateicoties kuriem, viņi var pieaugt ticībā un gūt uzmundrinājumu, un lai viņiem tiktu pausta pateicība par visu, ko viņi dara.⁶

„Es aicinu katru Baznīcas locekli mīloši un draudzīgi attiekties pret tiem, kuri pievienojas Baznīcai.

Nav pilnīgi nekādas jēgas darīt misionāru darbu, ja mēs necenšamies nosargāt sava darba augļus. Šie aspekti ir nedalāmi. Ticībai pievērstie ir ļoti vērtīgi. . . . Par katru jaunpievērsto mums ir jāuzņemas liela un nopietna atbildība. Ir ārkārtīgi nepieciešams, lai mēs parūpētos par tiem, kuri ir kļuvuši par daļu no mums. . . .

Nesen es saņēmu ļoti interesantu vēstuli. To rakstīja kāda sieviete, kura bija pievienojusies Baznīcai pirms gada. Viņa rakstīja:

„Mans ceļš, lai pievienotos Baznīcai, bija unikāls un diezgan smags. Šis pēdējais gads ir bijis grūtākais manā dzīvē. Taču tas ir bijis arī vērtīgākais. Kā jaunpievērstā, es katru dienu sastopos ar jauniem izaicinājumiem.” . . .

Viņa raksta: „Baznīcas locekļi nezina, kā tas ir — būt par jaunpievērsto. Tādēļ viņiem ir tikpat kā neiespējami saprast, kā sniegt mums atbalstu.”

Es aicinu jūs, mani brāļi un māsas, — ja jūs nezināt, kā tas ir, tad pacientieties iztēloties! Var gadīties, ka jaunpievērstie jūtas briesmīgi

vientuļi. Viņi var izjust vilšanos. Iespējams, viņi ir nobijušies. Mēs, kas esam šajā Baznīcā, atšķiramies no šīs pasaules daudz lielākā mērā, nekā mums šķiet. Šī sieviete turpina rakstīt:

„Kad mēs, klausītāji, kļūstam par baznīcas locekļiem, mēs, sev par pārsteigumu, atklājam, ka esam ienākuši pilnīgi citā pasaulē — pasaulē ar jaunām tradīcijām, kultūru un valodu. Mēs atklājam, ka nav neviena cilvēka vai avota, pie kā vērsties pēc padoma, dodoties ceļojumā pa šo jauno pasauli. Sākotnēji ceļojums šķiet aizraujošs, un mūsu kļūdas — pat uzjautrinošas —, taču tad nāk vilšanās, kas ar laiku pāraug dūsmās. Un šajā vilšanās un dūsmu periodā mēs aizejam. Mēs atgriezāties pasaulē, no kuras nācām, kurā zinājām savu lomu, kurā varējām sniegt savu pienesumu un kuras valodā pratām sarunāties.”⁷

Daži cilvēki nokristās un pēc diviem vai trīs mēnešiem, negūstot nekādu atbalstu no Baznīcas locekļiem, aiziet. Brāļi un māsas, ir ļoti svarīgi saprast, ka tikko kristītie Baznīcas locekļi ir jaunpievērstie, kuru sirdis ir pārliecība par šo dižo darbu. Tas nav kaut kas tāds, kas mums ir jāsaprot tikai ar prātu. Tas ir jāsaņū ar sirdi, un viņu sirdis aizskar Svētais Gars, līdz viņi zina, ka šis darbs ir patiess, ka Džozefs Smits patiešām bija Dieva pravietis, ka Dievs un Jēzus Kristus dzīvo un ka viņi parādījās zēnam Džozefam Smitam, ka Mormona Grāmata ir patiesa un ka šajā Baznīcā ir priesterība ar visām tās dāvanām un svētībām. Nevieni vārdi nebūs pārāk spēcīgi, lai to uzsvērtu.⁸

3

Katram jaunpievērstajam ir nepieciešams draugs, aicinājums un „barošana” ar Dieva vārdu.

Ņemot vērā pastāvīgi pieaugošo jaunpievērsto skaitu, mums jāpieļiek aizvien lielākas pūles, lai palīdzētu viņiem iepazīt šo jauno ceļu. Ikvienam no viņiem ir nepieciešamas trīs lietas: draugs, aicinājums un barošana ar „labo Dieva vārdu” (Moronija 6:4). Mums ir uzticēts pienākums un dota iespēja nodrošināt šīs lietas.⁹

Draudzība

Jaunpievērstie pievienojas Baznīcai, sajūtot entuziasmu par to, ko ir uzzinājuši. Mums uz to ir nekavējoties jāreaģē. . . . Ieklausieties viņos, vadiet viņus, atbildiet uz viņu jautājumiem un esiet klāt, lai

palīdzētu visos apstākļos un situācijās. . . . Es aicinu katru Baznīcas locekli draudzīgi un mīloši attiekties pret tiem, kuri pievienojas Baznīcai.¹⁰

Mums ir svarīgs pienākums pret tiem, kuri tiek kristīti šajā Baznīcā. Mēs nedrīkstam pret viņiem izturēties nevērīgi un atstāt viņus novārtā. Viņiem ir nepieciešama palīdzība, lai viņi pierastu pie šīs Baznīcas kultūras un dzīvesveida. Mums ir dota liela svētība un iespēja sniegt šo palīdzību. . . . Laiņš smaidis, draudzīgs rokaspiediens un uzmundrinoši vārdi darīs brīnumus.¹¹

Palīdzēsim šiem cilvēkiem! Būsim viņu draugi! Būsim laipni pret viņiem un iedrošināsim viņus! Pilnveidosim viņu ticību un zināšanas par Tā Kunga darbu.¹²

Es jums lūdzu, . . . uzņemiet ar patiesu interesi tos, kuri pievienojas Baznīcai, un draudzējieties ar viņiem, lieciet viņiem justies gaidītiem un mieriniet viņus, un mēs redzēsim brīnišķīgus rezultātus. Tas Kungs jūs svētīs ar palīdzību šajā lieliskajā jaunpievērsto aktivitātes uzturēšanas procesā.¹³

Atbildība

Šajā Baznīcā no cilvēkiem kaut kas tiek sagaidīts. Tajā ir augsti standarti un stingra doktrīna. Mēs sagaidām, ka cilvēki nodosies kalpošanai, nevis vienkārši sekos, neko nedarot. Mēs sagaidām, ka viņi kaut ko darīs. Cilvēki uz to reaģē. Viņi ar prieku uzņem iespēju kalpot, un, to darot, uzlabojas viņu spējas, izpratne un prasmes darīt dažādas lietas un tās paveikt labi.¹⁴

Dodiet jaunpievērstajiem kādu pienākumu. Viņi nespēs augt ticībā, ja viņi neko nedarīs. Ticība un liecība līdzinās rokas muskuļiem. Ja tos izmanto un nodarbina, tie kļūst stiprāki. Bet, ja roku ieliek pārsējā un to tur arī atstāj, muskuļi paliek vāji un nespējīgi. Tāpat tas ir arī ar mūsu liecībām.

Daudzi no jums saka, ka viņi nav gatavi uzņemties kādu aicinājumu, taču neviens no mums nebija gatavs, kad to saņēma. Es to varu teikt arī par sevi pašu. Vai jūs domājat, ka es biju gatavs šim lielajam un svētajam aicinājumam? Es biju ārkārtīgi satraukts. Man likās, ka esmu tam nepiemērots. Es joprojām jūtos satraukts un nepiemērots. Taču es cenšos iet uz priekšu, tiecoties pēc Tā Kunga

Prezidents Hinklijs mācīja, ka jaunpievērstajiem ir jādod iespēja kalpot Baznīcā.

svētībām un cenšoties darīt Viņa gribu, cerot un lūdzot, ka mans kalpošanas darbs būs Viņam pieņemams. Kad man bija divpadsmit gadi, es saņēmu savu pirmo Baznīcas aicinājumu — kļūt par diakonu kvoruma prezidenta padomnieku. Es nejutos piemērots un biju ārkārtīgi satraucies. Taču es centos, tieši tāpat kā jūs, un pēc tam tika doti citi aicinājumi. Es nekad nejutos piemērots, taču vienmēr jutu pateicību un vēlmi mēģināt.¹⁵

Katram jaunpievērstajam, kurš pievienojas šai Baznīcai, būtu neka vējoties jādod kāds aicinājums. Tas var būt ļoti neliels, taču tas var būt izšķirošs viņa dzīvē.¹⁶

Protams, jaunpievērstie daudz ko nezinās. Visticamāk, viņi pieļaus kļūdas. Nu un tad? Mēs visi kļūdāmies. Svarīgākais ir tas, ka rīkojoties viņi pilnveidosies.¹⁷

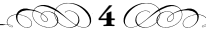
Barošana ar labo Dieva vārdu

Es ticu . . . , ka šiem jaunpievērstajiem ir liecība par evaņģēliju. Es ticu, ka viņiem ir ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, un viņi apzinās Viņa dievišķo esamību. Es ticu, ka viņi ir patiesi nožēlojuši savus grēkus un ir apņēmušies kalpot Tam Kungam.

Pēc tam, kad viņi tika kristīti, Moronijs viņiem teica: „Un, kad tie bija tikuši pieņemti kristīšanai un bija tikuši Svētā Gara spēka ietekmēti un attīrīti, tie tika ieskaitīti starp Kristus baznīcas ļaudīm; un viņu vārdi tika pierakstīti, lai viņi varētu tikt pieminēti un baroti ar labo Dieva vārdu, lai turētu tos uz pareizā ceļa, lai turētu tos nepārtraukti modrus lūgšanā, paļaujoties vienīgi uz Kristus nopelniem, kurš bija viņu ticības sākējs un piepildītājs” (Moronija 6:4).

Mūsdienās, tāpat kā tajā laikā, jaunpievērstie tiek „ieskaitīti starp Kristus baznīcas ļaudīm . . . , lai viņi varētu tikt pieminēti un baroti ar labo Dieva vārdu, lai turētu tos uz pareizā ceļa, lai turētu tos nepārtraukti modrus lūgšanā”. . . . Palīdzēsīm viņiem spert pirmos soļus, kļūstot par baznīcas locekļiem.¹⁸

Ir absolūti nepieciešams, lai [katrs jaunpievērstais] iesaistītos priesterības kvoruma vai Palīdzības biedrības, Jauno sieviešu vai Jauno vīriešu, Svētdienas skolas vai Sākumskolas darbā. Viņi ir jāaicina uz dievkalpojumiem pieņemt Svēto Vakarēdienu un atjaunot kristību laikā noslēgtās derības.¹⁹

Kad cilvēks atkal kļūst aktīvs, viņš iegūst ļoti daudz un neko nezaudē.

Pasaulē ir tūkstošiem cilvēku . . . , kuri saka, ka ir Baznīcas locekļi, taču to ir pametuši, un kuri vēlas atgriezties, taču nezina kā un jūtas pārāk nedroši, lai mēģinātu. . . .

Jums, mani brāļi un māsas, kuri ir saņēmuši savu garīgo mantojumu un aizgājuši, bet tagad savā dzīvē jūt tukšumu, ceļš uz atgriešanos vienmēr ir atvērts. . . . Ja jūs spersiet pirmo biklo soli, lai atgrieztos, jūs tiksiet uzņemti atplestām rokām un satiksiet sirsnīgus draugus, kuri liks jums justies gaidītiem.

Es domāju, ka es zinu, kāpēc jūs aizgājāt. Jūs aizvainoja kāds neapdomīgs cilvēks, jūs ievainojot, un jūs nodomājāt, ka viņa rīcība ir raksturīga visai Baznīcai. Vai arī jūs pārcēlāties no vietas, kur jums bija draugi, uz vietu, kur jūs, lielākoties, no Baznīcas bijāt viens pats un uzaugāt, par Baznīcu neko daudz neuzzinot.

Iespējams, jūs pievienojāties kādai kompānijai vai jums radās paradumi, kas, jūsuprāt, bija nesavienojami ar Baznīcu. Vai arī jūs

iedomājaties, ka daudz labāk par pārējiem Baznīcas locekļiem zināt, kas notiek reālajā pasaulē, un, uzskatot, ka esat labāks par pārējiem, aizgājāt no šo cilvēku vidus.

Es šeit neesmu, lai uzskaitītu iemeslus. Es ceru, ka arī jūs to nedarīsiet. Atstājiet pagātnei aiz muguras. . . . Jūs varat iegūt visu, neko nezaudējot. Atgriezieties, mani draugi. Baznīcā jūs gūsiet tādu mieru, ko nebūsiet jutuši jau sen. Ir daudzi, ar kuriem jums būs prieks draudzēties.²⁰

Mīļotie brāļi un māsas, kuri . . . ir attālinājušies, Baznīcai jūs esat vajadzīgi, tāpat kā jums ir nepieciešama Baznīca. Ir daudzi, kuri jūs uzklaušīs ar sapratni un pasniegs savu roku, lai palīdzētu atrast atpakaļceļu. Ir daudzi, kuri sasildīs jūsu sirdi un par jūsu atgriešanos lies prieka asaras.²¹

5

Tie pēdējo dienu svētie, kuri atgriezīsies Baznīcā, sajūtīs, cik labi ir atkal būs mājās.

Kādā svētdienā man bija jāpiedalās staba konferencē Kalifornijā. Mans vārds un fotogrāfija bija ievietoti vietējā avīzē. Kad mēs ar staba prezidentu torīt iegājām staba centra birojā, iezvanījās telefons. Zvans bija domāts man, un zvanītājs nosauca savu vārdu. Viņš vēlējās ar mani satikties. Es atvainojos, ka nevaru piedalīties sapulcē, kas man agri no rīta bija jāvada, un palūdzu, lai staba prezidents to novada manā vietā. Man bija jāizdara kaut kas svarīgāks.

Man bija jāsatiek draugs, kurš, jūtoties bikli un nedroši, bija ieradies ar mani satikties. Viņš jau ļoti ilgu laiku nebija bijis Baznīcā. Mēs apskāvāmies kā brāļi, kuri jau sen nav redzējušies. Sākumā saruna bija neveikla, taču drīz vien tā kļuva brīvāka, runājot par kopā pavadīto laiku — pirms daudziem gadiem Anglijā. Šī spēcīgā vīra acīs bija asaras, runājot par Baznīcu, kurā viņš kādreiz bija bijis ļoti aktīvs, un tad pastāstīja par garajiem, tukšajiem gadiem, kas sekoja pēc tam. Mēs par tiem runājām tā, kā cilvēki runā par murgiem. Kad viņš aprakstīja šos izniekotus gadus, mēs runājām par viņa atgriešanos. Viņš domāja, ka tas būs grūti un apkaunojoši, taču viņš piekrita mēģināt.

Nesen es no viņa saņēmu vēstuli. Viņš teica: „Es esmu atgriezies. Es esmu atgriezies un ir tik brīnišķīgi atkal būt mājās.”

Arī jūs, mani mīlie draugi, kuri, tāpat kā viņš, vēlas atgriezties, taču vilcināties spert šo pirmo soli, — mēģiniet. Ļaujiet mums panākt pretī, paņemot jūs pie rokas un palīdzēt. Es jums apsolu, ka jūs jutīsieties labi atkal būt mājās.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kāpēc mums baznīcā, kas atrodas visā pasaulē, „vienmēr ir jābūt ieinteresētiem un jārūpējas par katru cilvēku individuāli”? (Skat. 1. sadaļu.) Kā jūs esat tikuši svētīti, pateicoties kādam, kurš par jums izrādīja personīgu interesi? Kā mēs varam kļūt līdzcietīgāki, rūpējoties par katru cilvēku individuāli?
- Ko mēs varam mācīties un pielietot savā dzīvē, ņemot vērā vēstuli, ar ko prezidents Hinklijs dalījās 2. sadaļā? Apdomājiet, ko jūs varat darīt, lai stiprinātu tos, kuri cenšas nostiprināt savu ticību?
- Kāpēc katram jaunpievērstajam ir nepieciešams draugs, aicinājums un barošana ar Dieva vārdu? (Skat. 3. sadaļu.) Kā mēs varam sadraudzēties ar jaunpievērstajiem? Kā mēs varam atbalstīt jaunpievērstos viņu aicinājumos? Kā mēs varam palīdzēt jaunpievērstajiem tikt „barotiem ar labo Dieva vārdu”?
- Kāpēc baznīcas locekļiem dažkārt ir grūti atkal kļūt aktīviem Baznīcā? (Skat. 4. sadaļu.) Kā mēs varam palīdzēt cilvēkiem atgriezties Baznīcā? Kad jūs esat pieredzējuši vai bijuši liecinieki priekam, ko rada kāda cilvēka atgriešanās Baznīcā?
- Ko jūs mācījāties no stāsta, ar ko prezidents Hinklijs dalījās 5. sadaļā? Apdomājiet, kā jūs varat palīdzēt kādam neaktīvam Baznīcas loceklim „atgriezties mājās”.

Saistītās rakstvietas

Lūkas evaņģēlija 15. nodaļa; Jāņa 10:1–16, 26–28; 13:34–35; Mosijas 18:8–10; Helamana 6:3; 3. Nefija 18:32; Moronija 6:4–6; M&D 38:24

Ieteikums studijām

„Daudzi uzskata, ka labākais laiks studijām ir no rīta, pēc naktsmiera. . . . Citi dod priekšroku studijām klusās vakara stundās, kad darbdiena ar tās rūpestiem ir beigusies. . . . Laikam jau svarīgākais

ir nevis tas, kad studējam, bet gan tas, ka atvēlam noteiktu laiku regulārām studijām” (Hovards V. Hanters, „Reading the Scriptures”, *Ensign*, 1979. g. nov., 64. lpp.).

Atsauces

1. „Converts and Young Men”, *Ensign*, 1997. g. maijs, 47.–48. lpp.
2. „Converts and Young Men”, 48. lpp.
3. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 2003. g. okt., 5. lpp.
4. „This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, 1995. g. maijs, 52.–53. lpp.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 537.–538. lpp.
6. „There Must Be Messengers”, *Ensign*, 1987. g. okt., 5. lpp.
7. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, *Ensign*, 1999. g. maijs., 108. lpp.
8. „Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, *Church News*, 1997. g. 5. aprīlis, 2; skat. arī „Inspirational Thoughts”, 3. lpp.
9. „Converts and Young Men”, 47. lpp.
10. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, 1997. g. nov., 51. lpp.
11. „Inspirational Thoughts”, 4. lpp.
12. „Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, 1999. g. jūlijs, 73. lpp.
13. „Words of the Prophet: Reach Out”, *New Era*, 2003. g. feb., 7. lpp.
14. „Inspirational Thoughts”, 3.–4. lpp.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 538. lpp.
16. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1998. g. jūl., 4. lpp.
17. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, 108. lpp.
18. „Converts and Young Men”, 48. lpp.
19. „Find the Lambs, Feed the Sheep”, 108. lpp.
20. „Everything to Gain—Nothing to Lose”, *Ensign*, 1976. g. nov., 95.–96. lpp.
21. „And Peter Went Out and Wept Bitterly”, *Ensign*, 1979. g. maijs, 67. lpp.
22. „Everything to Gain—Nothing to Lose”, 97. lpp.

Svētā tempļa svētības

„Tempļa priekšraksti kļūst par augstākajām svētībām, ko Baznīca var piedāvāt.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

„Es ticu, ka neviens Baznīcas loceklis nav saņēmis pašu labāko, ko Baznīca spēj dot, līdz viņš vai viņa nav saņēmis tempļa svētības Tā Kunga namā,” sacīja prezidents Gordons B. Hinklijs 1997. g. oktobra vispārējās konferences priesterības sesijā. „Ši iemesla dēļ mēs darām visu, kas ir mūsu spēkos, lai pasteidzinātu šo svēto ēku celtniecību un padarītu plašāk pieejamas svētības, kas tur tiek saņemtas.”¹ Viņš nosauca vairākus tempļus, kas atradās dažādās celtniecības un projektēšanas stadijās, un tad paziņoja, ka tas izmainīs cilvēku dzīves visā pasaulē:

„Dažviet Baznīca atrodas attālās nomalēs, kur tās locekļu skaits ir neliels un, visdrīzāk, tuvākajā nākotnē īpaši nepieaugs. Vai cilvēkiem, kas dzīvo šādās vietās, uz mūžu būs liegtas tempļa priekšrakstu svētības? Apmeklējot šādu vietu pirms vairākiem mēnešiem, mēs lūdzām un apdomājām šo jautājumu. Mēs ticam, ka saņēmām skaidru un nepārprotamu atbildi.

Dažās šādās vietās mēs uzcelsim nelielus tempļus. . . . Tie [tiks] būvēti saskaņā ar tempļa standartiem, kas ir daudz augstāki par sanāksmju nama standartiem. Tajos varēs veikt kristīšanos mirušo labā, noturēt endaumenta sesijas, saistīšanas un visus pārējos priekšrakstus, kas tiek veikti Tā Kunga namā gan dzīvajiem, gan mirušo labā.”²

Iedvesma šim plānam radās vairāk kā pirms 20 gadiem, kad prezidents Hinklijs kalpoja par Baznīcas tempļa komitejas priekšsēdētāju. Norūpējies par to, ka daudziem pēdējo dienu svētajiem nebija pieejamas tempļa svētības, viņš savā dienasgrāmatā rakstīja: „Baznīca

Kolonijas Huastecas Čivavas Meksikas templis

varētu uzcelt [vairākus mazus] tempļus par summu, cik izmaksāja Vašingtonas templis [kas tobrīd atradās celtniecības stadijā]. Šādi tempļi kļūtu pieejamāki cilvēkiem, un viņiem nevajadzētu mērot lielus attālumus, lai līdz tiem nokļūtu.”³

1997. gadā atklāsme no Tā Kunga pavēra iespēju šai idejai realizēties. Prezidents Hinklijs nedaudz dalījās šajā atklāsmē Kolonijas Huarezas Čivavas Meksikas tempļa iesvētīšanas lūgšanā. „Tieši šeit, Ziemeļmeksikā,” viņš lūdza, „Tu atklāji ideju un plānu par mazāka tempļa izveidi, kas ir pabeigts līdz pēdējam sīkumam, taču pielāgots šī apgabala Baznīcas locekļu vajadzībām un apstākļiem šī Tava vīna dārza daļā. Šī atklāsme nāca, pateicoties vēlmei un lūgšanai par to, kā palīdzēt Taviem ļaudīm šajā vietā, kas ir bijuši patiesi un uzticami.”⁴

Sešus mēnešus vēlāk pēc tam, kad tika paziņots plāns par mazāku tempļu celtniecību, prezidents Hinklijs izteica vēl vienu svarīgu paziņojumu:

„Mēs esam apmeklējuši Baznīcas locekļus vistālākajās vietās. Es esmu saticis daudzus, kam piemīt ļoti maz no šīs pasaules iedzīves. Taču sirdīs viņiem ir stingra ticība attiecībā uz šo pēdējo dienu darbu. Viņi mīl Baznīcu. Viņi mīl evaņģēliju. Viņi mīl To Kungu un vēlas pildīt Viņa gribu. Viņi maksā savu desmito tiesu, lai arī cik pieticīga tā būtu. Viņi nes ārkārtīgi lielus upurus, lai apmeklētu tempļus. Viņi ceļo dienām ilgi zemas kvalitātes autobusos vai vecās laivās. Viņi krāj naudu un no daudz kā atsakās, lai tas būtu iespējams.

Viņiem tuvumā ir nepieciešami tempļi — mazi, skaisti tempļi, kur kalpot. Tieši tāpēc es izmantoju šo iespēju, lai paziņotu visai Baznīcai par programmu — nekavējoties uzcelt ap 30 mazu tempļu. . . .

Šis būs lielisks projekts. Nekas tamlīdzīgs iepriekš netika mēģināts. . . . Līdz ar to jau 51 šobrīd esošajam templim klāt nāks vēl 47 jauni tempļi. Es domāju, ka mums jāuzceļ vēl 2, lai līdz šī gadsimta beigām tie varētu būt apaļi 100, aizvadot 2000 gadus „pēc mūsu Kunga un Glābēja Jēzus Kristus atnākšanas miesā” (M&D 20:1). Šajā iecerē mēs virzāmies ar tik lielu sparū, kā nekad iepriekš.”⁵

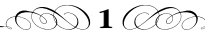
2000. gada 1. oktobrī prezidents Hinklijs iesvētīja Bostonas Masačūsetsas templi, kas kļuva par 100-to apmeklētājiem pieejamo templi. Līdz gada beigām viņš iesvētīja divus tempļus Brazīlijā. Un kad 2008. gada 27. janvārī viņš nomira, Baznīcā darbojās 124 tempļi,

un par 13 tempļu celtniecību bija paziņots. No 124 tempļiem, kas tobrīd darbojās, prezidents Hinklijs bija iesaistījies to plānošanā un celtniecībā un personīgi iesvētīja 85.

Lai gan prezidents Hinklijs paziņoja par daudzu jaunu tempļu celtniecību un apbrīvoja to skaistumu, viņš atgādināja pēdējo dienu svētajiem, kāds ir šo svēto ēku nolūks: svētīt cilvēkus un ģimenes, visus pēc kārtas. Runājot par Sandjego Kalifornijas tempļi, viņš teica: „Kas šī ir par krāšņu un skaistu ēku! Lai arī, cik skaista tā būtu, šī celtne ir tikai līdzeklis, lai iegūtu to, ko mēs vēlamies, — ne galvenais mērķis. Šis nams tika uzcelts un iesvētīts, lai veiktu tur svētos priekšrakstus, kurus Tas Kungs šajā laikā ir atklājis.”⁶

Kādā citā reizē viņš sacīja: „Neviens cilvēks nav ieguvis visu evaņģēliju, līdz viņš nav saņēmis [tempļa priekšrakstus]. Un uz mums gulstas atbildība — nodrošināt, lai šīs iespējas būtu pieejamas. Es nezinu, cik garš vēl būs mans mūžs, bet es ceru aizvadīt savas dienas, ceļot Tā Kunga tempļus un padarot tos pieejamus cilvēkiem, lai viņi varētu iemantot brīnišķīgas svētības, ko [tur] var iegūt.”⁷

Gordona B. Hinklija mācības

Tempļi ir mūsu liecības izpausme, un tie attēlo augstāko mūsu pielūgsmē.

Katrs templis, ko ir uzbūvējusi Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca, ir šo cilvēku liecības izpausme par to, ka Dievs, mūsu Mūžīgais Tēvs, dzīvo, ka Viņam ir iecere, kā svētīt Savus dēlus un meitas visās paaudzēs, ka Viņa Mīļotais Dēls, Jēzus Kristus, kurš piedzima Jūdejas Bētleme un tika sistis krustā Golgātā, ir pasaules Glābējs un Pestītājs, kura Izpirkšanas upuris ļauj šai iecerei piepildīties ikviena cilvēka, kurš pieņem un dzīvo saskaņā ar evaņģēliju, mūžīgajā dzīvē.⁸

Viss, kas norisinās tempļi, mūs pacilā un padara cildenākus. Tur mēs runājam par šo dzīvi un dzīvi pēc nāves. Tur mēs runājam par cilvēka kā Dieva bērna nozīmīgumu. Tur mēs runājam par ģimenes nozīmīgumu, ko izveidojis Visuvarenais. Tur mēs runājam par laulības attiecību mūžīgumu. Tur mēs runājam par tiekšanos uz lielāku godību. Tā ir gaismas vieta, miera vieta, mīlestības vieta, kur mēs saskaramies ar mūžības jautājumiem.⁹

Ikviens templis . . . būtībā ir kā piemineklis mūsu ticībai par cilvēka dvēseles nemirstību, ka šī mirstīgā dzīvē ir fāze, kurai mēs izejam cauri, kas ir daļa no nepārtraukta, augšupejoša kāpiena, tā sakot, tikpat droši, ka dzīve ir šeit, tā būs arī tur. Tā ir mūsu nelokāmā pārlicība. Tā tiek īstenota, pateicoties Glābēja veiktajai Izpirkšanai, un templis kļūst, kā esmu teicis, par tiltu no šīs dzīves uz nākamo. Templī viss ir attiecināms uz nemirstības lietām.¹⁰

Šis vienreizējās un brīnišķīgās celtnes un priekšraksti, kas tajās tiek pildīti, attēlo augstāko mūsu pielūgsmē. Šie priekšraksti kļūst par mūsu teoloģijas vispilnīgāko izpausmi.¹¹

Pret svētām lietām jāizturas ar atbilstošu cieņu. . . . Kad jūs atstājat Tā Kunga nama durvju sliekšni, izturieties uzticami pret svēto atbildību un nerunājiēt par to, kas ir svēts un iesvētīts.

Tas Kungs ir teicis: „Atcerieties, ka tas, kas nāk no augšienes, ir svēts, un par to ir jārunā uzmanīgi un ar Gara pamudinājumu.” (M&D 63:64.) Un vēl: „Neniekojies ar svētām lietām.” (M&D 6:12.)¹²

2

Caur tempļa priekšrakstiem mēs saņemam evanģēlija augstākās svētības.

Šie tempļi, kas tagad atrodas visā pasaulē, ir nepieciešami, lai pilnībā īstenotu Glābēja Izpirkšanu. Šeit ar svētās priesterības pilnvarām tiek veikti priekšraksti, kas sniedz ne tikai glābšanu, bet arī mūžīgo paaugstināšanu.¹³

Jēzus Kristus, Dieva Dēls, atdeva Savu dzīvību pie krusta Golgātā, lai izpirktu visas cilvēces grēkus. Viņš bija aizstājošais upuris par ikvienu no mums. Ar šo upuri nāca augšāmcelšanās solījums mums visiem. Tas mums ir dots, pateicoties Dieva labvēlībai, bez jebkāda veida piepūles no cilvēka. Un pie tam ar svētās priesterības atslēgām, ko Tas Kungs piešķīra divpadsmit apustuļiem, laikā, kad dzīvoja ar viņiem uz Zemes, šīs atslēgas šajā laika atklāšanā atjaunoja tie, kam tās bija nodotas senajos laikos, caur tām nāca vēl citas lielas svētības, tai skaitā unikāli un neatkārtojami priekšraksti, kas tiek pildīti Tā Kunga namā. Tikai šajos priekšrakstos atklājas „priesterības pilnība”. (M&D 124:28.)¹⁴

Tempļa priekšraksti [ir] augstākās svētības, ko Baznīca var piedāvāt.¹⁵

Tempļa svētības, kas pieejamas tiem vīriešiem un tām sievietēm, kas ir cienīgi tajā ieiet, . . . ietver mazgāšanu un iesvaidīšanu, lai mēs varētu būt tīri Tā Kunga priekšā. Tās ietver rituālus ar norādījumiem, kuros mums tiek sniegts saistību un svētību dāvinājums, kas motivē mūs dzīvot saskaņā ar evaņģēlija principiem. Tās ietver saistīšanas priekšrakstus saskaņā ar kuriem tas, kas tiek saistīts uz Zemes, tiek saistīts arī debesīs, šādi ļaujot ģimenes attiecībām turpināt pastāvēt.¹⁶

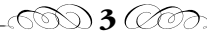
[Reiz] mani pasauca uz slimnīcu pie kādas mātes, kas sirga ar smagu slimību pēdējā stadijā. Neilgi pēc tam viņa nomira, atstājot vīru un četrus bērnus, tai skatā sešus gadus veco dēlu. Šī situācija bija skumja, ļoti sāpīga un traģiska. Taču caur asarām viņu sejā bija redzama ticība — skaista un nešaubīga, lai gan šobrīd viņi piedzīvoja skumīgu šķiršanos, kādu dienu viņi piedzīvos priecīgu atkalredzēšanos, jo šīs laulības aizsākās ar saistīšanos Tā Kunga namā uz laiku un uz visu mūžību, saskaņā ar svētās priesterības pilnvarām. . . .

Daudzi ir mērojuši [garu ceļu], lai saņemtu tempļa laulību svētības. Esmu redzējis, kā pēdējo dienu svēto grupa no Japānas, kas, pirms templis tika uzcelts viņu dzimtenē, bija atteikusies no ēdiena, lai varētu atļauties tālo ceļojumu uz Laie Havaju templi. Pirms mēs uzcēlām templi Johannesburgā, mēs satikām tos svētos, kas liedza sev pirmās nepieciešamības lietas, lai varētu atļauties 7000 jūdžu (11 000 km) tālo lidojumu no Dienvidāfrikas uz templi Sarijā, Anglijā. Viņu acīs staroja gaisma, viņu sejas rotāja smaids un no viņu lūpām nāca liecības par to, ka šī ceļojuma vērtība mūžībā bija daudz lielāka par visām izmaksām.

Un es atceros, kā pirms daudziem gadiem Jaunzēlandē dzirdēju kāda cilvēka liecību, kurš dzīvoja Austrālijas nomaļākajā apvidū. Viņa laulība tika reģistrēta saskaņā ar valsts likumdošanu, vēl pirms viņš ar sievu un bērniem pievienojās Baznīcai, un vēlāk viņi mēroja ceļu pāri plašajam kontinentam, tad pāri Tasmana jūrai — līdz Oklendā templim skaistajā Vaikato ielejā. Es atceros, ko viņš teica: „Mēs nevarējām atļauties doties uz templi. Mūsu pasaulīgā iedzīve bija vien veca mašīna, mēbeles un trauki. Es teicu savai ģimenei: „Mēs nevaram atļauties doties uz templi.” Tad es ieskatījos savas skaistās sievas un brīnišķīgo bērnu acīs un teicu: „Mēs nevaram atļauties turp

nedoties. Ja Tas Kungs man dos spēku, es strādāšu un nopelnīšu pietiekami, lai iegādātos jaunu mašīnu, mēbeles un traukus, taču, ja man ir jāzaudē mani mīļotie, es patiesi būšu nabags gan dzīvē, gan mūžībā.”¹⁷

Tas nav nekāds pārsteigums, mani brāļi un māsas, ka pēc tempļu . . . atklāšanas, es redzēju asaras spēcīgu vīru acīs, apskaujot savas sievas pie šo svēto tempļu altāriem. Es redzēju asaras tēviem un mātēm, kad viņi pie šiem pašiem altāriem apskāva savus bērnus. Caur pilnvarām, kuras tiek šeit pielietotas, viņi uzzināja, ka ne laiks, ne nāve nevar saraut saites, ar kurām viņi ir sasaistīti kopā.¹⁸

Templis ir svētnīca, kur mēs saņemam glābšanas priekšrakstus, kalpojot to labā, kuri ir miruši bez evaņģēlija.

Pastāv neskaitāmi miljoni cilvēku, kuri ir dzīvojuši uz Zemes un kuriem nekad nav bijusi iespēja dzirdēt evaņģēliju. Vai viņiem tiks liegtas svētības, kas tiek dāvātas Baznīcas tempļos?

Caur dzīviem, pilnvarotiem pārstāvjiem, kuri darbojas mirušo labā, šie paši priekšraksti ir pieejami tiem, kuri ir aizgājuši no mirstīgās dzīves. Tad garu pasaulē viņi var brīvi izvēlēties vai nu pieņemt, vai noraidīt šos priekšrakstus, kas uz Zemes tiek izpildīti viņu labā, tai skaitā, kristīšanu, laulību un ģimenes attiecību saistīšanu. Tā Kunga darbā nav nekādas piespiešanas, bet pastāv tikai iespēja.¹⁹

Šī ir svētnīca, kur tiek kalpots. Lielākā daļa šajā svētajā namā paveiktā darba tiek darīts aizstājošā veidā to labā, kas ir devušies aiz nāves priekšvara. Šis darbs nelīdzinās nevienam citam. No jebkura, man zināma, darba tas visvairāk līdzinās Dieva Dēla aizstājošajam upurim, ko viņš īstenoja visas cilvēces labā. Mēs negaidām pateicību no tiem, kas aizsaulē gūst labumu no šīs uzticīgās kalpošanas. Tā ir dzīvo cilvēku kalpošana mirušo labā. Tā ir pašai izdzīvīgās kalpošanas pati būtība.²⁰

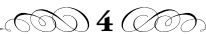
Visiem zēniem un meitenēm . . . tiek atgādināts, ka šie tempļi nav domāti tikai viņu vecākiem, bet arī viņiem. Sasniedzot 12 gadu vecumu, viņi var ienākt Tā Kunga namā un, būdami to cilvēku pārstāvji, kas ir aiz nāves priekšvara, kristīties viņu vietā. Kas tā ir par

lielisku un pašai dziedzīgu kalpošanu! Kas tā ir par brīnišķīgu iespēju mūsu jaunatnei — iesaistīties šajā absolūti pašai dziedzīgajā darbā to cilvēku labā, kas nespēj sev palīdzēt.

Mūsu pieaugošā aktivitāte tempļa darbā . . . ir cieši saistīta ar mūsu pieaugošo aktivitāti ģimenes vēstures darba veikšanā. Datori ar to plašajām iespējām paātrina šo darbu, un cilvēki izmanto šīs jaunās, viņiem pieejamās tehnoloģijas savam labumam. Kā gan var nenonākt pie secinājuma, ka Tas Kungs ir iesaistīts šajā darbā? Pilnveidojoties datoru iespējām, pieaug tempļu skaits, lai varētu apkalpot pieaugošā ģimenes vēstures darba rezultātus.²¹

Mēs esam atbildīgi par šo svētību, mūžīgo svētību, kas pienākas visiem, jebkad uz Zemes dzīvojošiem, — neskaitāmajām vīriešu un sieviešu paaudzēm, kas kādreiz dzīvoja uz šīs Zemes, kas tagad dzīvo uz šīs Zemes un kas vēl tikai dzīvos uz šīs Zemes. Cik gan liela ir mūsu atbildība! Mums ir jāpaceļas nedaudz augstāk un jāstrādā nedaudz cītīgāk, lai šo darbu paveiktu.²²

Tie, kas atrodas otrajā pusē, tie, kas nav miruši, bet dzīvi garā, liksmos un priecāsies, kad viņi atmodīsies un dosies tālāk pa savu ceļu uz „nemirstību un mūžīgo dzīvi” (Mozus 1:39).²³

Mūs sagaida lielas svētības, ja mēs esam cienīgi un bieži apmeklējam templi.

. . . Šodien es izaicinu ikvienu no jums sakārtot savu dzīvi, lai jūs būtu cienīgi doties uz Tā Kunga namu un saņemt tur svētības, kas ir paredzētas tieši jums. . . . Prasības ir lielas, bet svētības — vēl lielākas.²⁴

Es mudinu mūsu cilvēkus visā pasaulē, pārliecinādams, cik dedzīgi vien spēju, dzīvot cienīgi, lai turētu tempļa apmeklējuma rekomendāciju, saņemt to un attiekties pret to kā pret ļoti dārgu vērtību, un pielikt lielākas pūles, lai dotos uz Tā Kunga namu un saņemtu to garu un svētības, kas tur ir pieejamas.²⁵

Neskatoties uz to, vai varat templi apmeklēt bieži vai ne, esiet cienīgi, lai saņemtu tempļa apmeklējuma rekomendāciju un turiet to savā kabatā. Tā atgādinās jums par to, kas no jums, pēdējo dienu svētajiem, tiek sagaidīts.²⁶

Es esmu pārliecināts, ka katrs vīrietis vai sieviete, kas dodas uz templi sirsnīguma un ticības garā, iziet no Tā Kunga nama kā labāks vīrietis vai sieviete. Mums visiem ir nepieciešamība pastāvīgi pilnveidoties savā dzīvē. Dažreiz ir nepieciešams atstāt pasaules kņadu un satraukumu un doties uz Dieva svēto namu, lai šī nama sienās sajustu svētuma un miera vidē Viņa Garu.²⁷

Šajā svētajā celtnē mēs varam mācīties par Dieva jaukajām un svētajām lietām. Šeit mēs esam izklāstījuši mīloša Tēva plānu Viņa dēlu, meitu un visu paaudžu labā. Šeit mēs esam ieskicējuši cilvēka mūžīgā ceļojuma odiseju no pirmslaicīgās esamības līdz šai dzīvei un arī pēc tās. Šeit skaidri un vienkārši tiek mācītas diženās pamatpatiesības, ko var saprast tie, kuri klausās. . . .

Templis ir arī vieta, kur saņemt personīgo iedvesmu un atklāsmi. Ir daudzi cilvēki, kuri krīzes laikā vai tad, kad ir jāpieņem sarežģīti lēmumi vai jātiek galā ar smagām problēmām, ir devušies uz templi, gavējuši, lūguši un meklējuši dievišķu vadību. Daudzi ir liecinājuši, ka, gaidot atklāsni, viņi, atrodoties templī vai vēlāk, bija saņēmuši iedvesmu attiecībā uz to, ko darīt, un tā bija atbilde uz viņu lūgšanām.

Šis templis ir mūžīgās patiesības avots. „Kas dzers no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps.” (Jāņa 4:14.) Šeit tiek mācītas tās patiesās mācības, kas savā būtībā ir dievišķas, bet savā pielietojumā — mūžīgas.

Tiem, kas ienāk šī nama sienās, tas kļūst par derību namu. Šeit mēs apsolām, svinīgi un svēti, dzīvot saskaņā ar Jēzus Kristus evaņģēliju vislabākajā izpausmē. Mēs noslēdzam derību ar Dievu, mūsu Mūžīgo Tēvu, dzīvot saskaņā ar tiem principiem, kas ir visas patiesās reliģijas pamats.²⁸

Vai jūsu dzīve ir rūpju pilna? Vai jūs nomāc problēmas, bažas un raizes? Vai jūs vēlaties iegūt mieru savā sirdī un iespēju sarunāties ar To Kungu un meditēt par Viņa ceļu? Dodieties uz Tā Kunga namu un sajūtieliet tur Viņa Garu, un sarunājieties ar Viņu, un jūs iemantosiet mieru, ko neatradīsiet nekur citur.²⁹

Tumsības brīžos centieties nokļūt Tā Kunga namā un norobežojieties tur no pasaules. Saņemiet Viņa svētos priekšrakstus un dāvājiet tos saviem senčiem. Sesijas noslēgumā pasēdīet klusām tempļa celestiālajā istabā un pārdomājiet svētības, kuras esat saņēmuši sev

„Dodieties uz Tā Kunga namu un sajūtiēt tur Viņa Garu, un sarunājaties ar Viņu un jūs iemantosiet mieru, ko neatradīsiet nekur citur.”

vai dāvājuši iespēju saņemt tiem, kas atrodas priekšskara otrajā pusē. Jūsu sirds būs pateicības pilna, un domas par Tā Kunga diženās ieceres mūžīgajām patiesībām iedvesmos jūsu dvēseli.³⁰

Šajā trokšņainajā, nemierīgajā, uz konkurenci balstītajā pasaulē kas tā ir par privilēģiju — ienākt svētajā namā, kur mēs varam piedzēt Tā Kunga Gara svētījošo ietekmi. Mums nemitīgi uz mācas savtīgums. Mums tas ir jāpārvar, un nav labāka veida, lai to izdarītu, kā dodoties uz Tā Kunga namu un kalpojot tur aizstājošā veidā to labā, kas atrodas aiz nāves priekšskara. . . .

. . . Es mudīnu jūs vairāk izmantot šo svētību nesošo privilēģiju. Jūs attīrīsiet savu raksturu. Jūs nolobīsiet savtīguma čaulu, kurā dzīvo lielākā daļa no mums. Jūs burtiski sajūtīsiet iesvētīšanu un tiksiet padarīti par labākiem vīriešiem un labākām sievietēm.³¹

Es zīnu, ka jūs esat aizņēmti savās dzīvēs. Es zīnu, ka jums ir daudz darāmā. Taču es apsolu jums: ja jūs dosīties uz Tā Kunga namu, jūs tiksiet svētīti, jūsu dzīve kļūs labāka. Tagad, mani mīlie brāļi un mīļās māsas, lūdzu, lūdzu, dāvājiet sev šo lielisko iespēju — doties

uz Tā Kunga namu un saņemt tur visas brīnišķīgās svētības, kas ir jūsu, lai iegūtu.³²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs teica, ka tempļa priekšraksti ir „mūsu teoloģijas vispilnīgākā izpausme” (1. sadaļa) un „augstākās svētības, ko Baznīca var piedāvāt” (2. sadaļa). Kādas svētības jūs esat saņēmuši caur šiem priekšrakstiem?
- Prezidents Hinklijs runāja par to, kā vīrieši un sievietes tempļos lēja prieka asaras (skat. 2. sadaļa). Balstoties uz jūsu pieredzi, kāpēc tempļa priekšraksti tik dziļi aizkustina?
- Par mirušo pestīšanas darbu prezidents Hinklijs teica: „Kas tā ir par brīnišķīgu iespēju mūsu jaunatnei — iesaistīties šajā absolūti pašai izdzīvīgajā darbā” (3. sadaļa). Kā vecāki var kalpot kopā ar jauniešiem, pildot šo darbu?
- Ko mēs varam darīt, lai atvēlētu laiku kalpošanai un pielūgsmei templī? Kādā ziņā mūsu kalpošana templī var ietekmēt mūsu dzīvi ārpus tā? (Skat. dažus piemērus 4. sadaļā.) Kā došanās uz templi ir jūs svētījusi?

Saistītās rakstvietas

2. Mozus 25:8; 1. Ķēniņu 6:11–13; M&D 88:119–120; 109:12–13, 24–28; 110:1–10; 128:22–24.

Ieteikumi studijām

„Dalieties tajā, ko iemācījāties. Tādējādi jūsu domas kļūs skaidrākas un jums būs vieglāk paturēt prātā apgūto.” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 17. lpp.)

Atsauces

1. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, 1997. g. nov., 49. lpp.
2. „Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, 49. lpp.
3. Šerija L. Djū, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 325. lpp.
4. „This Is a Day Long Looked Forward To” (teksts no Kolonijas Huareas Čivavas Meksikas tempļa iesvētīšanas lūgšanas 1999. g. 6. martā), *Church News*, 1999. g. 13. martā, 7. lpp.
5. „New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel”, *Ensign*, 1998. g. maijs, 87.–88. lpp.

6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005. g.), 311.–312. lpp.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 641. lpp.
8. „This Peaceful House of God”, *Ensign*, 1993. g. maijs, 74. lpp.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 623.–624. lpp.
10. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 2002. g. apr., 4. lpp.
11. „Of Missions, Temples, and Stewardship”, *Ensign*, 1995. g. nov., 53. lpp.
12. „Keeping the Temple Holy”, *Ensign*, 1990. g. maijs, 52. lpp.
13. “Shining Star in a World Oppressed with Darkness” (teksts no Manhetenas Ņujorkas tempļa iesvētīšanas lūgšanas, 2004. g. 13. jūnijs), *Church News*, 2004. g. 19. jūnijs, 5. lpp.
14. „Rejoice in This Great Era of Temple Building”, *Ensign*, 1985. g. nov., 59. lpp.
15. „New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel”, 88. lpp.
16. „Temples and Temple Work”, *Ensign*, 1982. g. feb., 3. lpp.
17. „The Marriage That Endures”, *Ensign*, 2003. g. jūl., 4.–6. lpp.
18. „Rejoice in This Great Era of Temple Building”, 60. lpp.
19. „Why These Temples?” *Ensign*, 1974. g. aug., 40. lpp.
20. „The Salt Lake Temple”, *Ensign*, 1993. g. marts, 5. lpp.
21. „Welcome to Conference”, *Ensign*, 1999. g. nov., 4.–5. lpp.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 640. lpp.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, 1. sēj.*, 154. lpp.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, 1. sēj.*, 362. lpp.
25. „Of Missions, Temples, and Stewardship”, 53. lpp.
26. „Inspirational Thoughts”, 4. lpp.
27. „Of Missions, Temples, and Stewardship”, 52. lpp.
28. „The Salt Lake Temple”, 5.–6. lpp.
29. „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, 1996. g. apr., 72. lpp.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006. g.), 103. lpp.
31. „Closing Remarks”, *Ensign vai Liahona*, 2004. g. nov., 104.–105. lpp.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 624. lpp.

Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana — visaptveroša un vienlaikus personīga

„Es liecinu [par] Tā Kunga, Jēzus Kristus, īstenoto Izpirkšanu. Bez tās dzīvei nebūtu jēgas. Tā ir mūsu esamības noslēgākmens.”

No Gordona B. Hinklija dzīves

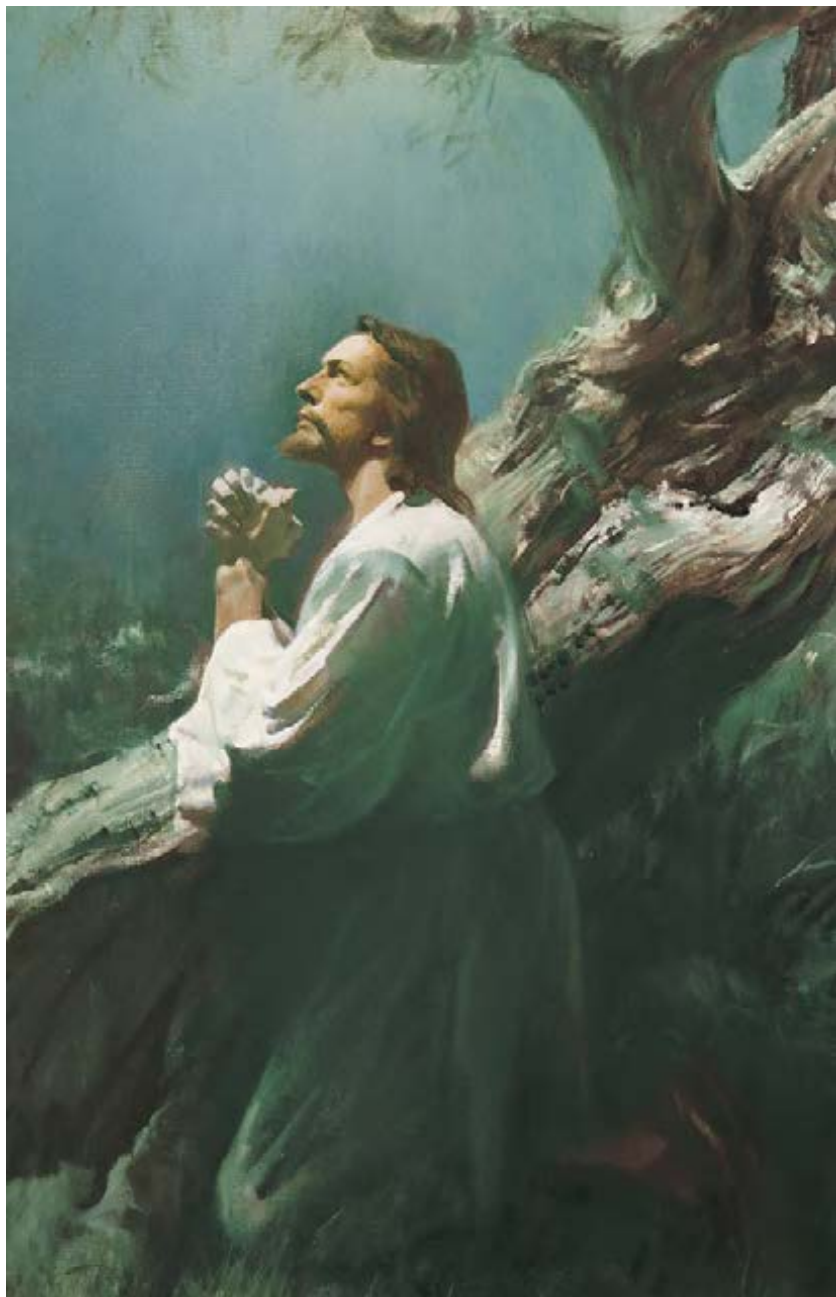
Prezidents Gordons B. Hinklijs, būdams Augstākā prezidija un Divpadsmit apustuļu kvoruma vadītājs, 2000. gada 1. janvārī publicēja šo vadītāju vienbalsīgo liecību par Glābēju. Šajā vēstījumā ar nosaukumu „Dzīvais Kristus” tika pasludināts: „Mēs sniedzam savu liecību par Viņa nepārspējamās dzīves patiesumu un Viņa Grēku Izpirkšanas upura bezgalīgo vērtību. Neviens cits nav atstājis tik dziļu iespaidu uz tiem, kas jebkad dzīvojuši un vēl dzīvos uz šīs Zemes.”¹

Pēc trim mēnešiem, uzstājoties vispārējā konferencē, prezidents Hinklijs liecināja par to, cik dziļi Glābējs iespaidojis viņa dzīvi. Viņš ļoti izjusti, balsij aizkustinājumā aizlūstot, pauda savas personīgās izjūtas, sakot:

„No visa tā, par ko šorīt jūtos pateicīgs, viena lieta paceļas pāri visām citām. Tā ir mana nezūdošā liecība par Jēzu Kristu, Visvarenā Dieva Dēlu, Miera Valdnieku, Svēto. . . .

Jēzus ir mans draugs. Neviens cits man nav devis tik daudz. „Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem” (Jāņa 15:13). Viņš atdeva Savu dzīvību par mani. Viņš pavēra ceļu uz mūžīgo dzīvi. Tas bija pa spēkam vienīgi Dievam. Es ceru, ka tieku uzskatīts par cienīgu būt par Viņa draugu.

Viņš ir mans paraugs. Viņa dzīvesveids, Viņa absolūti nesavtīgā rīcība, Viņa palīdzība grūtībās nonākušajiem, Viņa noslēdzošais

„Viss bija atkarīgs no Viņa — Viņa īstenotās Izpiršanas upura. . . . Tas bija Tēva diženās ieceres noslēgākmens.”

upuris — tas viss rāda man piemēru. Kaut arī es nespēju būt pilnīgi tāds pats — kā Viņš, es varu censties. . . .

Viņš ir mans Dziedinātājs. Es ar apbrīnu raugos uz Viņa neapprakstāmajiem brīnumiem. Es zinu, ka tie tik tiešām notika. Es pieņemu šo patiesību, jo zinu, ka Viņš ir dzīvības un nāves Pavēlnieks. Brīnumi, ko Viņš paveica, kalpojot uz Zemes, liecina par Viņa apbrīnojamo līdzcietību, mīlestību un cilvēcīgumu.

Viņš ir mans Vadītājs. Es jutos pagodināts, ka varu būt viens no daudzajiem, kuri mīl Viņu un ir sekojuši Viņam šo divtūkstoš gadu garumā kopš Viņa piedzimšanas. . . .

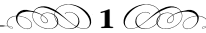
Viņš ir mans Glābējs un Pestītājs. Caur sāpēm un neizsakāmām ciešanām atdodot Savu dzīvību, Viņš ir pasniedzis roku, lai paceltu mani, ikvienu no mums un visus Dieva dēlus un meitas no mūžīgās tumsības bezdibeņa, kas seko nāvei. Viņš ir devis kaut ko labāku — gaismas un izpratnes, izaugsmes un skaistuma esību, kurā mēs varam turpināt ceļu, kas ved uz mūžīgo dzīvi. Es jutos neizsakāmi pateicīgs. Es jūtu nebeidzamu pateicību Savam Kungam.

Viņš ir mans Dievs un mans Ķēniņš. Viņš vadīs un valdīs kā ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs no mūžības uz mūžību. Viņa valdīšanai nebūs gala. Viņa godības diena nepieredzēs rieta.

Neviens cits nevar ieņemt Viņa vietu. Neviens cits to nekad neieņems. Viņš ir pilnīgs un nevainīgs Dieva jērs, kura priekšā es noliecos un caur kuru es vēršos pie sava Tēva Debesīs. . . .

Es ar pateicību un nezūdošu mīlestību liecinu par šo visu Viņa svētajā Vārdā.”²

Gordona B. Hinklija mācības

Mūsu Debesu Tēva mīlestība izpaužas tajā, ka Viņš dāvāja mums Savu vienpiedzimušo Dēlu.

Es jūtu dziļu aizkustinājumu, domājot par sava Debesu Tēva milzīgo mīlestību. Cik gan pateicīgs es esmu par to, ka zinu — Dievs mūs mīl! Viņa neaptverami dziļā mīlestība ir izpaudusies tajā, ka Viņš dāvāja Savu vienpiedzimušo Dēlu, kurš nāca pasaulē, lai dotu cerību mūsu sirdīm, lai padarītu mūsu savstarpējās attiecības laipnas

un pieklājīgas, un pats svarīgākais, — glābtu mūs no mūsu grēkiem, uzvedot uz ceļa, kas ved uz mūžīgo dzīvi.³

Glābēja pirmslaicīgā kalpošana

Mūsu visu Tēvs, kurš mīl mūs —Savus bērnus —, piedāvāja . . . ieceri, kuras ietvaros mums būtu brīvība izvēlēties savas dzīves virzienu. Viņa pirmdzimtais Dēls, mūsu vecākais Brālis, bija šīs ieceres atslēga. Cilvēkiem bija paredzēts dāvāt rīcības brīvību, un līdz ar šo rīcības brīvību nāktu atbildība. Cilvēki ietu pasaulīgus ceļus — grēkojot un klūpot. Taču Dieva Dēls nāktu šai pasaulē miesā, lai pienestu Sevi kā upuri, izpērkot visu cilvēku grēkus. Caur neizsakāmām ciešanām Viņš kļuva par Pestītāju, visas cilvēces Glābēju.⁴

Glābēja laicīgā kalpošana

Visā cilvēces vēsturē nav pieredzēts tāds ķēnišķums, kā Viņa ķēnišķums. Viņš, varenais Jehova, nolaidās no augstumiem, lai nāktu šai laicīgajā pasaulē Betlēmes stallī. Viņš uzauga Nācaretē, kur „pieņēmas gudrībā, augumā un piemīlībā pie Dieva un cilvēkiem” (Lūkas 2:52).

Jānis Viņu kristīja Jordānas ūdeņos, „un redzi, debesis tika atvērtas, un viņš redzēja Dieva Garu kā balodi nolaižamies un uz Viņu nākam.

Un redzi, balss no debesīm sacīja: „Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man labs prāts.” (Mateja 3:16–17.)”

Trijos Savas laicīgās kalpošanas gados Viņš paveica to, ko neviens cits pirms Viņa nebija darījis, Viņš mācīja tā, kā neviens cits pirms tam nebija mācījis.

Tad pienāca brīdis pienest upuri. Augšstabā notika vakariņas — pēdējās laicīgās vakariņas ar Divpadsmit apustuļiem. Mazgājot tiem kājas, Viņš pasniedza mācību par pazemību un kalpošanu, ko tie nekad neaizmirsīs.⁵

Ciešanas Ģetzemanes dārzā

Tad sekoja ciešanas Ģetzemanē. „Šīs ciešanas,” kā Viņš teica, „lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā” (M&D 19:18).⁶

Ģetzemanes dārzā Viņš izjuta tik milzīgas ciešanas, ka sviedri pilēja kā asins lāses, kamēr Viņš lūdās Savu Tēvu. Taču tas viss bija daļa no viņa diženā Izpirkšanas upura.⁷

[Reiz es sēdēju Ģetzemanes dārzā], veca olīvkoka ēnā, lasot par baismīgo cīniņu, ko Dieva Dēls izcīnīja, stājoties pretī Savam liktenim, sviedru vietā liedams asins lāses un lūgdams Savam Tēvam, lai šis biķeris, ja iespējams, ietu Tam secen, tajā pašā laikā sakot: tomēr ne Mana, bet Tava griba lai notiek. . . . Mani pārņēma sajūta, ka Viņš nelūdās un nestājās pretī šim smagajam pārbaudījumam, baidoties no fiziskām sāpēm, kuras tik drīz nāktos pārciest, domājot briesmīgo, brutālo sišanu krustā. Esmu pārliecināts, ka tā bija tikai daļa no tā visa. Man šķiet, ka lielākoties Viņu nospieda apziņa par Savu lomu visu Dieva dēlu un meitu mūžīgās labklājības nodrošināšanā visās paaudzēs paaudzēs.

Viss bija atkarīgs no Viņa — Viņa īstenotā Izpirkšanas upura. Tā bija atslēga. Tas bija noslēgakmens diženajai iecerei, kuru Tēvs bija izstrādājis Savu dēlu un meitu mūžīgās dzīves nodrošināšanai. Lai cik briesmīgi bija to uzņemties, lai cik smagi bija to apzināties, Viņš uzņēmās, Viņš īstenoja to, un tas tik tiešām bija apbrīnojams un brīnišķīgs veikums. Es uzskatu, ka tas stāv pāri mūsu saprašanai. Taču mēs varam gūt nelielu ieskatu tajā, un mums ir jāmācās to novērtēt arvien vairāk un vairāk.⁸

Arests, krustā sišana un nāve

Rupjas un nežēlīgas rokas saņēma Viņu un nakts laikā pretlikumīgi aizveda Annas un pēc tam arī Kajafas — viltīgās un ļaunās Sinedrija amatpersonas — priekšā. Nākamā rīta agrumā sekoja otrā iznākšana šī blēdīgā un ļaunā vīra priekšā. Pēc tam Viņu aizveda pie Pilāta, Romas pārvaldnieka, kuru sieva brīdināja, sakot: „Liec mierā šo taisno!” (Mateja 27:19.) Romietis, cenšoties tikt vaļā no atbildības, nosūtīja Jēzu pie Hēroda — korumpētā, samaitātā un ļaunā Galilejas pārvaldnieka. Kristus tika izsmiets un šaustīts. Viņa galva tika kronēta ar asiem, savītiem ērkšķiem, pār Viņa asiņojošo muguru tika izsmējīgi pārmetts purpura apmetnis. Viņu vēlreiz atveda Pilāta priekšā, kuram pūlis kļiedza: „Sit Viņu krustā! Sit Viņu krustā!” (Luke 23:21.)

Klūpošiem solīem Viņš mēroja ceļu uz Golgātu, kur Viņa ievainotais ķermenis tika pienaglots pie krusta, īstenojot visnecilvēcīgāko un sāpīgāko nāves soda metodi, ko vien sadistiski prāti spēj uzburt.

Tomēr Viņš izsaucās: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara!” (Lūkas 23:34.)⁹

Cilvēces vēsturē nav sāpinošāka skata par Jēzu, cilvēces Pēstītāju, pasaules Glābēju, Ģetzemanē un pie krusta vienatnē īstenojot Grēku izpirkšanu.

Es atceros, kā mēs kopā ar prezidentu Haroldu B. Lī . . . apmeklējām Ģetzemanes dārzu Jeruzālemē. Mēs varējām kaut pavisam nedaudz sajust to briesmīgo cīņiņu, kas tur notika, intensīvo garīgo cīņu, ko Jēzus izcīnīja vienatnē, svīstot asinīm katrā porā (skat. Lūkas 22:44; M&D 19:18). Mēs atsaucām atmiņā nodevību, ko īstenoja cilvēks, kurš bija aicināts atbildīgā amatā. Mēs atcerējāmies, kā ļauni vīri brutāli sagrauba Dieva Dēlu. Mēs atcerējāmies par vientuļo stāvu pie krusta, kas agonijā sauca: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” (Mateja 27:46.) Tomēr pasaules Glābējs drošsirdīgi turpināja īstenot Grēku izpirkšanu mūsu visu labā.¹⁰

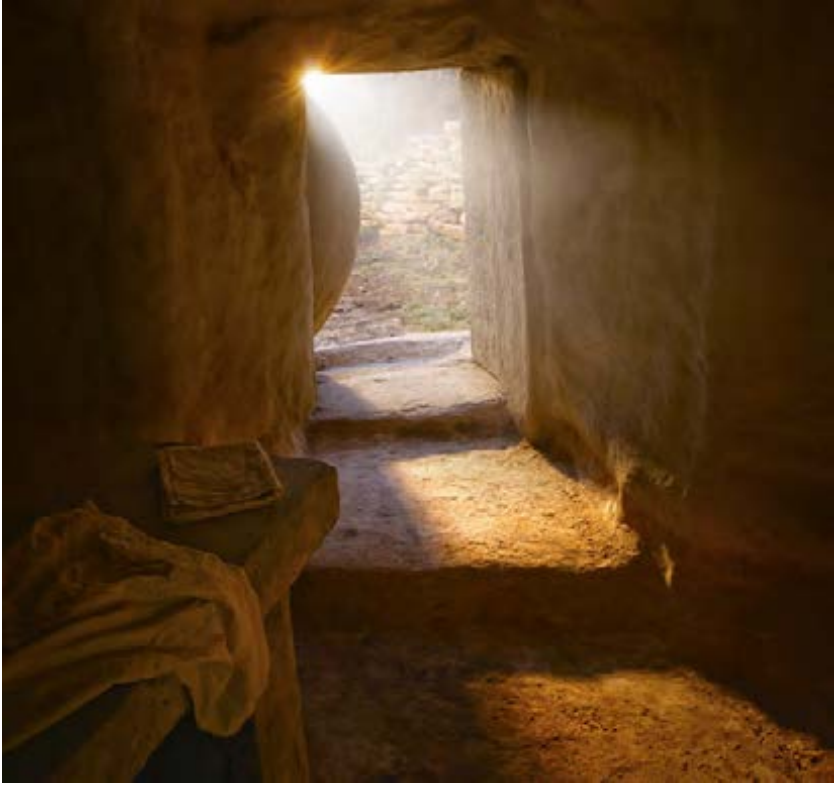
Pagāja stundas, līdz sāpēs izdzisa Viņa dzīvība. Zeme trīcēja, un tempļa priekšgars pārplīsa. No Viņa izkaltušajām lūpām atskanēja vārdi: „Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.” Un, to sacījis, Viņš nomira. (Lūkas 23:46.)

Tas bija beidzies. Viņa laicīgā dzīve bija beigusies. Viņš bija pienešis to kā izpiršanas maksu par visiem. Cilvēki, kuri Viņu mīlēja, bija zaudējuši cerību. Viņa dotie solījumi tika aizmirsti. Jūdu sabata vakarā Viņa ķermenis tika steidzīgi un maigi nolikts aizlienētā kapavietā.¹¹

Augšāmcelsšanās

Agrā svētdienas rītā pie kapa kopā ar citām sievietēm ieradās Marija Magdalēna. Steidzoties uz kapu, sievas tika prātojušas — kurš varētu novelt akmeni no kapeņu durvīm. Atnākot, viņas ieraudzīja eņģeli, kurš tās uzrunāja, sakot: „Es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto.

Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis.” (Mateja 28:5–6.)

„Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis.” (Mateja 28:6.)

Tā nekad vēl nebija noticis. Tukšais kaps bija atbilde uz gadu simteņiem seno jautājumu. Kā tik trāpīgi pateicis Pāvils: „Kur, nāve, tavs dzelonis? Kaps, kur tava uzvara?” (1. kor. 15:55.)¹²

2

Pateicoties Glābēja Izpiršanas upurim, visi cilvēki augšāmcelsies no kapa.

Ši Augšāmcelšanās rīta brīnums . . . ir visas cilvēces brīnums. Tas ir Dieva spēka radīts brīnums — Dieva, kura mīļotais Dēls atdeva Savu dzīvību, lai izpirtu visu ļaunību grēkus, mīloši upurējoties katra Dieva dēla un meitas labā. Tādējādi Viņš sarāva nāves saites.¹³

Nav nekā universālāka par nāvi, un nav spožāka cerības un ticības apliecinājuma par nemirstību. Neizmērojamās bēdas, kas nāk

līdz ar nāvi, milzīgo zaudējuma izjūtu, kas seko mīlotā aiziešanai, var mazināt vienīgi pārliecība par Dieva Dēla Augšāmcelšanos. . . .

Kad vien mūs skar nāves aukstā roka, šo drūmo un tumšo stundu izgaismo Tā Kunga, Jēzus Kristus, Dieva Dēla, uzvarošais stāvs, jo Viņa nepārspējamais, mūžīgais spēks ir uzveicis nāvi. Viņš ir pasaules Glābējs. Viņš atdeva Savu dzīvību par ikvienu no mums. Viņš atguva to, kļūdams par pirmo, kurš augšāmcelās no mirušajiem. Viņš, būdams kungu Kungs, uzvaroši paceļas pāri visiem citiem kungiem. Viņš, būdams visuvarens, paceļas pāri visiem vadītājiem. Viņš ir mūsu mierinājums, mūsu vienīgais, patiesais mierinājums, kad pār mums nolaižas tumšais, pasaulīgās nakts liķauts, cilvēka garam atstājot ķermenisko formu.

Jēzus Kristus paceļas pāri visai cilvēcei.¹⁴

Atceros, kā reiz uzstājos kāda krietna vīra bērņu ceremonijā. Viņš bija mans draugs, kura krietnums motivēja mani kļūt kaut nedaudz labākam. Gadiem ejot, es biju iepazinis viņa smaidu, viņa laipnos vārdus, viņa izcilo prāta darbību, viņa visaptverošo kalpošanu citiem. Bet tad viņš, tik gudrs un krietns būdams, pēkšņi nomira. Es palūkojos uz viņa nedzīvo ķermeni. Tur nebija vairs nevienas pazīšanās zīmes, kustības vai vārda. . . .

Es palūkojos uz viņa raudošo atraitni un bērniem. Viņi, tāpat kā es, zināja, ka nekad vairs šajā laicīgajā dzīvē nedzirdēs viņa balsi. Taču liegs, maigs un neapprakstāms Gars dāvāja mums mieru un mierināja. Šķita, ka mums tiek teikts: „Esiet mierīgi un ziniet, ka Es esmu Dievs.” (Psalmi 46:10.)

Šķita, ka Tas turpina, sakot: „Nesatraucieties! Tas viss ir daļa no Manas ieceres. Nevieni nevar izbēgt no nāves. Pat Mans mīļotais Dēls nomira pie krusta. Taču tādējādi Viņš kļuva par pirmo godības pilno būtni, kas augšāmcelās. Viņš atņēma nāvei tās dzeloni un kapam — uzvaru.”

Es spēju iztēloties, kā Tas Kungs uzrunā sērojošo Martu: „Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība: kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!” (Jāņa 11:25–26.)¹⁵

3

Pateicoties Glābēja Izpiršanas upurim, mums ir dota iespēja — iegūt paaugstināšanu un mūžīgo dzīvi.

Pateicība Visuvarenajam! Viņa godības pilnais Dēls sarāva nāves važas, svinot dižāko no uzvarām. . . . Viņš ir mūsu uzvarām vainagotais Kungs. Viņš ir mūsu Pestītājs, kurš izpirka mūsu grēkus. Pateicoties Viņa izpiršanas upurim, visi cilvēki augšāmcelsies no kapa. Viņš ir pavēris mums ceļu, lai mēs varētu iegūt ne vien nemirstību, bet arī mūžīgo dzīvi.¹⁶

Man ir tikai neliela nojausma par Viņa īstenotās Izpiršanas nozīmi. Es nespēju aptvert to visā pilnībā. Tā ir tik visaptveroša un vienlaicīgi — personīga, ka stāv pāri manai saprašanai.¹⁷

Mēs nekad nespēsim visā pilnībā aptvert Izpiršanas apmērus. Es zinu vien to, ka tā tika īstenota un ka tā tika īstenota mūsu visu labā. Pienesot Sevi kā izpirkumu par visas cilvēces grēkiem, Glābēja sāpes bija tik milzīgas, Viņa ciešanu agonija — tik intensīva, ka neviens no mums to nespēj aptvert.

Tikai caur Viņu mēs varam iegūt piedošanu. Tikai caur Viņu tiek dots solījums, ka visa cilvēce saņems pestīšanas svētību, tajā skaitā arī augšāmcelšanos no mirušajiem. Tikai caur Viņu un Viņa diženo, visaptverošo upuri mums ir dota iespēja — caur paklausību iegūt paaugstināšanu un mūžīgo dzīvi.¹⁸

Vai mēs visi neesam pazudušie dēli un meitas, kam nepieciešams nožēlot grēkus un iegūt mūsu Debesu Tēva piedodošo žēlastību, lai turpinātu sekot Viņa piemēram?

Viņa mīļotais Dēls, mūsu Pestītājs, piedodoši un žēlastīgi sniedzas mums pretim, tajā pašā laikā pavēlot nožēlot grēkus. . . . Tas Kungs teic (un es citēju pravietim Džozefam Smitam doto atklāsmi):

„Tādēļ Es pavēlu tev nožēlot grēkus — nožēlo, lai Es nesistu tevi ar Savas mutes rīkstī un ar Savām dusmām, un ar Savu niknumu, un tavas ciešanas nebūtu smagas — cik smagas, tu nezini, cik skaudras, tu nezini, jā, cik grūti būs paciest, tu nezini.

Jo lūk, Es, Dievs, esmu izcietis tās par visiem, lai viņi varētu neciest, ja tie nožēlos grēkus;

bet, ja viņi nenožēlos grēkus, viņiem nāksies ciest tāpat kā Man.

Šis mūžīgais, svētais upuris lika „Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā. . . .

Mācies no Manis, un klausies Manos vārdos; staigā Mana Gara lēnprātībā, un tev būs miers Manī.” (M&D 19:15–18, 23.)¹⁹

Kad viss būs pateikts un paveikts, kad būs izvērtēta visa vēsture un izpētīti visi cilvēka prāta dziļākie nostūri, neatradīsies nekā tik brīnišķīga, tik ķēnišķa un tik diža, kā labvēlīgā rīcība, kuru īstenoja Visuvarenā Dēls, Tēva ķēnišķās dzimtas Princis, Tas, kurš reiz runāja kā Jehova, Tas, kurš nolaidās no augstumiem, lai nāktu pasaulē, Betlēmē, kā jaundzimis bērniņš, atdodams Savu dzīvību negodā un sāpēs, lai visi Dieva dēli un meitas, kam lemts mirt, varētu staigāt no jauna un dzīvot mūžīgi visās paaudžu paaudzēs. Viņš paveica mūsu labā to, ko neviens no mums nespētu. . . .

Pravietis Jesaja pasludināja:

„Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, . . .

Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, Viņš bija satriekts mūsu nekrietnību dēļ; sods bija uzlikts Viņam mūsu miera labad; un ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jesajas 53:4–5.)

Tāds ir brīnumainais un patiesais Ziemassvētku stāsts. Jēzus piedzimšana Betlēmē, Jūdejā, ir tikai priekšvārds. Skolotāja trīs gadus ilgā kalpošana ir ievads. Viņa upuris un pilnīgi nesavtīgā rīcība, sāpēs mirstot pie krusta Golgātā, lai izpirktu mūsu visu grēkus, ir šī diženā stāsta būtība.

Augšāmcelšanās brīnums ir epilogs, kas dāvā pārliecību: „Kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.” (1. kor. 15:22.)

Ja nebūtu Lieldienu, nebūtu nekādu Ziemassvētku. Bez Kristus pestīšanas upura Ģetzemanē un Golgātā un uzvaras pilnās Augšāmcelšanās Jēzus bērniņš no Betlēmes būtu tikai viens no daudziem bērniņiem.

Es ticu Tam Kungam, Jēzum Kristum, mūžīgā un dzīvā Dieva Dēlam. Nav neviena diženāka, kas būtu staigājis pa šo Zemi. Nav neviena, kurš būtu pienesis līdzvērtīgu upuri vai dāvājis līdzvērtīgu svētību. Viņš ir pasaules Glābējs un Pestītājs. Es ticu Viņam. Es skaidri un gaiši pasludinu Viņa dievišķumu. Es mīlu Viņu. Es izrunāju Viņa Vārdu godbijīgi un ar apbrīnu. Es pielūdzu Viņu, tāpat kā Viņa

Tēvu — garā un patiesībā. Es pateicos Dievam un metos ceļos Viņa mīļotā Dēla priekšā, kurš izsenis sniedzis pretim katram no mums, sakot: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt.” (Mateja 11:28.) . . .

Es vēlu, lai ikviens no jums atrastu laiku, kaut vai vienu stundu, ko pavadīt, klusi meditējot un gremdējoties pārdomās par apbrīnojamo un ķēnišķo Dieva Dēlu.²⁰

Es liecinu [par] Tā Kunga, Jēzus Kristus, īstenoto Izpirkšanu. Bez tās dzīvei nebūtu jēgas. Tā ir mūsu esamības noslēgākmens. Tā apliecina, ka mēs dzīvojām vēl pirms nākšanas pasaulē. Laicīgā dzīve ir tikai pakāpiens pretī godības pilnākai esamībai, kas gaida nākotnē. Augšāmcelšanās apsolījums mīkstina ciešanas, kuras seko nāvei.²¹

Jēzus ir Kristus, izraudzītais Dieva Dēls, kurš nolaidās no augstumiem, lai nāktu pasaulē, piedzimstot kūtiņā, iekarotā tautā — starp vasaļiem. Viņš ir Dieva Dēls, Tēva Vienpiedzimušais miesā, Tēva Pirmdzimtais un mūsu pestīšanas Aizsācējs. Viņš ir mūsu Pestītājs, mūsu Glābējs, caur kura īstenoto Izpirkšanu mūžīgā dzīve ir pieejama ikvienam, kas paklausīgi sekos Viņa mācībām.²²

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Kādēļ mūsu Debesu Tēvs „dāvāja mums Savu vienpiedzimušo Dēlu”? (Skat. 1. sadaļu.) Kā jūs varētu paust pateicību par Viņa dāvanu? Kādas ir jūsu domas un sajūtas, lasot prezidenta Hinklija kopsavilkumu par to, ko Glābējs ir paveicis mūsu labā?
- Pārskatiet 2. sadaļu, salīdzinot to, ar kādiem vārdiem prezidents Hinklijs apraksta nāvi, ar to, kā viņš apraksta augšāmcelšanos. Ko jūs varat mācīties no šiem atšķirīgajiem vārdiem? Kā jūsu liecība par Glābēja Augšāmcelšanos iespaido jūsu dzīvi?
- Ko jūs varat mācīties no prezidenta Hinklija liecības par Jēzus Kristus veikto Izpirkšanu? (Skat. 3. sadaļu.) Kā Izpirkšana ir svētījusi personīgi jūs? Kādas sajūtas jūs pārņem, prātojot par upuri, ko Glābējs pieņēma jūsu labā? Ieplānojiet laiku, „ko pavadīt, klusi meditējot un gremdējoties pārdomās” par Glābēju.

Saistītās rakstvietas

Jesajas 53. nod.; Jāņa 3:16; 11:25; 2. Nefija 9:6–13; Almas 7:11–13; 34:8–10; Helamana 14:13–19; M&D 18:10–12

Ieteikums skolotājiem

„Ja jūs gatavosities mācīt ar lūgšanu, jūs varēsiet tikt vadīti tajā, kurus no principiem uzsvērt. Jūs varēsiet gūt sapratni par to, kā vislabāk izklāstīt noteiktas idejas. Iespējams, jūs gūsiet piemērus, uzskates līdzekļus un iedvesmojošus stāstus no vienkāršām dzīves situācijām. Varbūt jūs sajūtīsiet iedvesmu — uzaicināt kādu konkrētu cilvēku palīdzēt stundas pasniegšanā. Var gadīties, ka jūs atcerēsieties kādu personīgo pieredzi, kurā dalīties.” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 48. lpp.)

Atsauces

1. „Dzīvais Kristus: Divpadsmit apustuļu liecība”, *Ensign*, 2000. g. apr., 2. lpp.
2. „My Testimony”, *Ensign*, 2000. g. maijs, 69. un 71. lpp.
3. „The Wondrous and True Story of Christmas”, *Ensign*, 2000. g. dec., 2. lpp.
4. „We Look to Christ”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 90. lpp.
5. „The Victory over Death”, *Ensign*, 1997. g. apr., 2. lpp.
6. „The Victory over Death”, 2. lpp.
7. „Lietas, kuras es zinu” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2007. g. maijs, 83.–84. lpp.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997. g.), 29.–30. lpp.
9. „The Victory over Death”, 2. un 4. lpp.
10. „Living with Our Convictions”, *Ensign*, 2001. g. sept., 2. lpp.
11. „The Victory over Death”, 4. lpp.
12. „The Victory over Death”, 4. lpp.
13. „The Victory over Death”, 4. lpp.
14. „This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, 1996. g. maijs, 67. lpp.
15. „The Wondrous and True Story of Christmas”, 2. un 4. lpp.
16. „He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, 1999. g. maijs, 72. lpp.
17. „The Wondrous and True Story of Christmas”, 2. lpp.
18. „Piedošana” (vispārējās konferences runa), *Ensign* vai *Liahona*, 2005. g. nov., 84. lpp.
19. „Of You It Is Required to Forgive”, *Ensign*, 1991. g. jūn., 5. lpp.
20. „The Wondrous and True Story of Christmas”, 4.–5. lpp.
21. „Lietas, kuras es zinu”, 84. lpp.
22. Citāts no Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996. g.), 560. lpp.

Virzieties uz priekšu ar ticību!

*„Ja ir kas tāds, kas nepieciešams jums un man, . . .
[tā ir ticība], kas liek mums nomesties ceļos un lūgt
Tam Kungam vadību, un tad, iegūstot neizmērojamu
dievišķo palāvību, liek piecelties kājās un doties, un
darboties, lai palīdzētu panākt vēlamo rezultātu.”*

No Gordona B. Hinklija dzīves

„Kad [būdam jauns vīrietis] es devos misijā,” atminas prezidents Gordons B. Hinklijs, „mans dārgais tēvs iedeva man kartīti, uz kuras bija uzrakstīti trīs vārdi. Šos vārdus Tas Kungs teica sinagogas priekšniekam, kurš bija saņēmis jaunumus par savas meitas nāvi: „Nebīsties, tici vien!” (Marka 5:36.)”¹ Kalpojot Anglijā, elders Hinklijs sastapās ar daudzām grūtībām, kad viņam bija nepieciešams atcerēties šos trīs vārdus. Vēlāk viņš raksturoja kādu no šīm pieredzēm:

„Kādu dienu trijos vai četros Londonas laikrakstos bija atrodama kādas vecas, atkārtoti izdotas grāmatas recenzija ar nepatīsu un negatīvu nokrāsu, norādot, ka grāmata saturēja mormoņu vēsturi. Prezidents Merils [mans misijas prezidents] man pateica: „Es vēlos, lai tu dotos pie izdevēja un celtu pret to iebildumus.” Es uz viņu paskatījos un grasījos teikt: „Ne jau, nu, es.” Bet es pazemībā atbildēju: „Jā, ser.”

Es nevilcinoties varu teikt, ka biju nobijies. Es devos uz savu istabu un jutos līdzīgi tam, kā, iespējams, jutās Mozus, kad Tas Kungs lūdza viņam doties apciemot faraonu. Es noskaitīju lūgšanu. Tuvojoties Gudži ielas stacijai, lai ar metro vilcienu dotos līdz Flīta ielai, man kņudēja vēders. Es atradu prezidenta biroju un pasniedzu sekretārei savu vizītkarti. Viņa to paņēma, tad iegāja birojā un drīz vien atgriezās, sakot, ka prezidents bija pārāk aizņemts, lai ar mani tiktos. Es atbildēju, ka biju mērojis piecus tūkstošus jūdžu [8000 kilometru] un

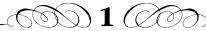
*„Kad viss ir pateikts un viss izdarīts, ticība ir mūsu
vienīgā patiesā un nerimstošā cerība.”*

ka es pagaidīšu. Nākamajā stundā viņa iegriezās viņa birojā divas vai trīs reizes, tad beidzot viņš mani uzaicināja. Es nekad neaizmirsīšu to skatu, ienākot iekšā. Viņš smēķēja garu cigāru ar skatienu uz sejas, kas šķietami pauda: „Netraucē man.”

Savā rokā es turēju recenzijas. Es nevaru atsaukt atmiņā, ko teicu pēc tam. Šķita, ka cits spēks runāja caur mani. No sākuma viņš bija ieņēmis aizsardzības pozīciju un pat bija kareivīgi noskaņots. Vēlāk viņš sāka atmaigt. Noslēgumā viņš apsolīja, ka kaut ko darīs lietas labā. Stundas laikā ikviens grāmatu izplatītājs Anglijā saņēma ziņu — atgriezt grāmatas izdevējam. Nosedzot izmaksas, viņš uzrakstīja un izdrukāja katras grāmatas ievadā apgalvojumu, ka šī grāmata nav vēsturisks apraksts, bet tikai izdomājums, un to, ka neviens nevēlējās aizvainot cienījamos mormoņu ļaudis. Pēc vairākiem gadiem viņš izdarīja vēl vienu būtisku pakalpojumu Baznīcai, un katru gadu, līdz viņa nāves stundai, es saņēmu no viņa Ziemassvētku apsveikuma kartīti.”²

Pieņemot uzdevumu — apmeklēt izdevēja biroju, elders Hinklijs sekoja paraugam, kas viņu vadīja visa mūža garumā: ar ticību pieņemt izaicinājumu; lūgt Tam Kungam pēc palīdzības; tad doties un strādāt.

Gordona B. Hinklija mācības

Ticība Debesu Tēvam un Jēzum Kristum var klūt par avotu mērķtiecīgai dzīvei.

Ja ir kas tāds, kas nepieciešams jums un man, lai palīdzētu mums šajā pasaulē rast panākumus un piepildījuma sajūtu, tad tā ir ticība — šis dinamiskais, spēcīgais, brīnišķīgais elements, ar kuru, saskaņā ar Pāvila vārdiem, pat pasaule tika radīta (skat. Ebrejiem 11:3). Es nerunāju par kaut kādu gaistošu jēdzienu, bet gan par praktisku, pragmatisku ticību, kas darbojas, kas liek mums nomesties ceļos un lūgt Tam Kungam vadību, un tad, iegūstot neizmērojamu dievišķo palāvību, liek piecelties kājās un doties, un darboties, lai palīdzētu panākt vēlamo rezultātu. Šādai ticībai ir nekam nepielīdzināma vērtība. Kad viss ir pateikts un viss izdarīts, šāda ticība ir mūsu vienīgā, patiesā un nerimstošā cerība.

. . . Ticība var kļūt par galveno avotu mērķtiecīgai dzīvei. Nav spēcīgākas motivācijas — pielikt jēgpilnus pūliņus — par zināšanām attiecībā uz to, ka mēs esam Dieva bērni, ka Dievs sagaida, lai mēs kaut ko darītu ar savu dzīvi, un to, ka Viņš mums palīdzēs, kad vien mēs to lūgsim. . . .

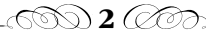
. . . Kad es runāju par ticību, es nedomāju par kaut ko abstraktu. Es domāju par dzīvu spēku, kas darbojas un parādās, tiklīdz mēs atzīstam Dievu kā mūsu Tēvu un Jēzu Kristu kā mūsu Glābēju. . . .

. . . Ticība Dievišķai Būtnei, Visuvarenajam, *ir* diženais spēks, kas liek virzīties uz priekšu un var izmainīt mūsu dzīvi.³

Pirms daudziem gadiem es strādāju kādā dzelzceļa uzņēmumā, kura sliedes vairākās vietās šķērsoja kalnus. Es bieži braucu ar vilcienu. Tolaik vēl braukāja tvaika lokomotīves. Šie lieli briesmoņi uz sliedēm bija milzīgi, ātri un bīstami. Bieži vien es prātoju, kā mašīnists uzdriktējās doties garajā ceļā pa nakti. Tad es sapratu, ka tas nebija viens garš ceļš, bet gan īsa ceļa pastāvīgs turpinājums. Lokomotīvei priekšā bija spilgts prožektors, kas izgaismoja ceļu 400 vai 500 jardu attālumā. Mašīnists redzēja tikai šo attālumu, un ar to bija pietiekami, jo tas nepārtraukti atradās viņa priekšā visas nakts garumā, līdz uzausa jauna diena. . . .

Līdzīgi ir ar mūsu mūžīgo ceļu. Mēs speram soli pa solim. Šādi darot, mēs pietuvojamies nezināmajam, bet ticība izgaismo ceļu. Ja mēs pieaugsim ticībā, mēs nekad nestaigāsim tumsībā. . . .

Izaicinājums, ar ko sastopas ikviens šīs Baznīcas loceklis, ir spert nākamo soli, pieņemt to pienākumu, kurā viņš ir aicināts pat tad, ja nejutās tam piemērots, un darīt to ar ticību, ar pārliecību, gaidot, ka Tas Kungs izgaismos ceļu viņa priekšā.⁴

Ticība ir liecības pamats un spēks, ar kādu tiek īstenots Tā Kunga darbs uz šīs Zemes.

Vienīgā, istā Baznīcas bagātība ir tās cilvēku ticībā.⁵

Tas ir brīnišķīgi un apbrīnojami, ka Svētā Gara brīnums aizskar cilvēku tūkstošus, ka viņi notic, pieņem un kļūst [par šīs Baznīcas] locekļiem. Viņi tiek kristīti. Viņu dzīve uz mūžu izmainās uz labo pusi. Notiek brīnumi. Viņu sirdī iesējas ticības sēkla. Tā aug, viņiem

mācoties. Un viņi pieņem principu pēc principa, līdz viņi iegūst ikvienu no brīnišķīgajām svētībām, kas nāk pie tiem, kuri staigā ar ticību šajā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.

. . . Šī dārgā un apbrīnojamā ticības dāvana, šī dāvana no Dieva, mūsu Mūžīgā Tēva, joprojām ir šī darba spēks un šī vēstījuma klusā izpausme. Tam visam par pamatu ir ticība. Tas viss ir rodams ticībā. Doties misijā, dzīvot saskaņā ar Gudrības vārdu, maksāt desmito tiesu — tam visam par pamatu ir ticība. Mūsu ticība atspoguļojas visā, ko mēs darām.

. . . Šī darba un valstības spēks nav rodams laicīgajos līdzekļos, lai arī cik iespaidīgi tie būtu. Tas ir atrodams mūsu cilvēku sirdīs. Tāpēc tas gūst panākumus. Tāpēc tas ir varens un pieaugošs. Tāpēc ar to ir iespējams paveikt brīnišķīgas lietas, kā tas arī tiek darīts. Tas viss notiek — pateicoties ticības dāvanai, ko Saviem bērniem, kas nešaubās un nebaidās, bet virzās uz priekšu, ir dāvājis Visuvarenais. . . .

Ticība ir liecības pamats. Ticība ir pamats uzticībai Baznīcā. Ticība atspoguļo ziedošanos, ko labprāt sniedzam, virzot Tā Kunga darbu uz priekšu.⁶

Evaņģēlijs ir labā vēsts. Tas ir vēstījums par uzvaru. Tas ir jāuzņem ar entuziasmu. . . .

Nebaidīsimies. Jēzus ir mūsu vadonis, mūsu spēks un mūsu ķēniņš.

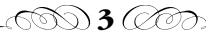
Šis ir pesimisma laikmets. Mums ir ticības misija. Mani brāļi un māsas visur pasaulē, es aicinu jūs no jauna nostiprināt savu ticību, lai virzītu šo darbu uz priekšu visā pasaulē. . . .

„Brāļi, vai mēs neturpināsim šo diženo lietu? Ejiet uz priekšu, un nevis atpakaļ. Drosmi, brāļi; un uz priekšu, uz uzvaru!” (M&D 128:22.) Šos vārdus uzrakstīja pravietis Džozefs psalmā par ticību.

Cik gan brīnišķīga ir šī diženā darba pagātne! Tā ir pilna ar varoņību, drosmi, drošsirdību un ticību. Cik brīnišķīgas ir mūsdienas, kad mēs virzāmies uz priekšu, lai svētītu cilvēku dzīves visur tur, kur viņi ieklausīsies Tā Kunga kalpu vēstījumā. Cik lieliska būs nākotne, kad Visuvarenais turpinās veikt Savu brīnišķīgo darbu, ietekmējot uz labo katru, kurš pieņems evaņģēliju un dzīvos pēc tā, un pat tieksies pēc mūžīgajām svētībām, ko Viņš dāvā Saviem dēliem un meitām visās

paaudzēs caur to cilvēku pašai dziedzīgo kalpošanu, kuru sirdis ir piepildītas ar mīlestību pret pasaules Pestītāju! . . .

Es aicinu katru no jums, lai arī kur jūs atrastos, kā šīs Baznīcas locekļus — stāvēsim stingri un virzīsimies uz priekšu ar dziesmu sirdī, dzīvojot pēc evaņģēlija, mīlot To Kungu un ceļot Viņa valstību. Kopā mēs ieturēsim šo virzienu un saglabāsim ticību, un Visuvarenais būs mūsu spēks.⁷

Ar ticību mēs varam pārvarēt bailes un visus mūsu dzīves šķēršļus vai izaicinājumus.

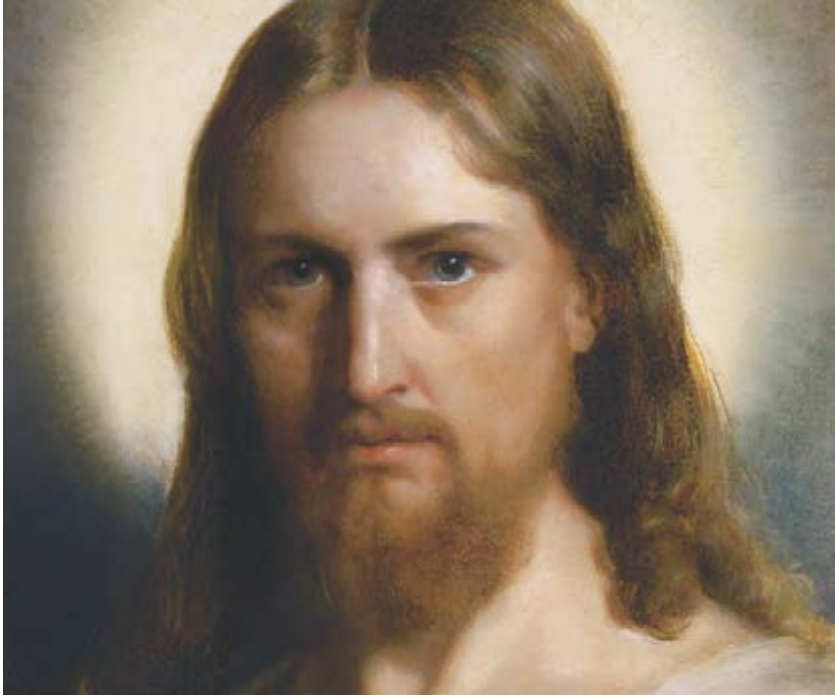
Kurš no mums var teikt, ka nav izjutis bailes? Es nepazīstu nevienu cilvēku, kurš būtu pilnībā pasargāts no šīm sajūtām. Daži, protams, ir pieredzējuši bailes daudz lielākā apmērā, salīdzinot ar citiem. Daži var tās pārvarēt ātri, bet citus bailes pārņem un nospiež, līdz beidzot pieveic. Mēs ciešam no bailēm — būt par izsmieklu, bailēm — no neizdošanās, bailēm — no vientulības, bailēm — no neziņas. Daži baidās no tagadnes, citi — no nākotnes. Daži nēsā grēka nastu un būtu gatavi atdot gandrīz jebko, lai atrīvotos no šīs nastas, taču baidās izmainīt savu dzīvi. Atzīsim, ka bailes nenāk no Dieva, drīzāk tās ir tirdošas, postošas sajūtas, kas nāk no patiesības un taisnīguma pretinieka. Bailes ir pretstats ticībai. Tās rada postošu, pat nāvējošu ietekmi.⁸

Pāvils rakstīja Timotejam: „Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu.

Tad nu nekaunies liecināt par mūsu Kungu” (2. Tim. 1:7–8).

Kaut ikviens šīs baznīcas loceklis noliktu šos vārdus tādā vietā, kur katru rītu, uzsākot dienu, tos varētu redzēt. Tie sniegtu mums drosmi runāt, tie sniegtu mums ticību mēģināt, tie stiprinātu mūsu pārliecību par To Kungu, Jēzu Kristu. Es ticu, ka vairāk brīnumu notiktu uz Zemes.⁹

Kādu dienu es runāju ar draugu, kurš bija aizbēdzis no savas dzimtenes. Kad viņa tautas valdība krita, viņš tika apcietināts un ieslodzīts. Viņa sievai un bērniem izdevās aizbēgt, bet viņš vairāk kā trīs gadus pavadīja ieslodzījumā bez iespējas sazināties ar tiem,

„Nekaunies liecināt par mūsu Kungu” (2. Timotejam 1:8).

kurus mīlēja. Ēdiens bija briesmīgs, dzīves apstākļi — nomācoši, bez cerības, ka kaut kas varētu uzlaboties.

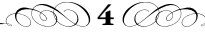
„Kas palīdzēja tev izturēt visu šo tumsības laiku?” es jautāju.

Viņš atbildēja: „Mana ticība, mana ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum. Es atdevu viņam savu nastu, un tad tā šķita daudz vieglāka.”¹⁰

Gan viss būs labi. Nesatraucies. Es saku to sev katru rītu. Viss nokārtosies. Ja jūs darāt to labāko, viss būs labi. Paļaujieties uz Dievu un virzieties uz priekšu ar ticību un pārliecību nākotnē. Tas Kungs mūs nepametīs. Viņš mūs neatstās.¹¹

Kurš no mums noliegtu: ja mums būtu lielāka ticība Dievam, mēs varētu rīkoties labāk, nekā rīkojamies tagad? Neviens šķērslis nav par lielu, neviens izaicinājums — par grūtu, ja mums ir ticība. Ar ticību mēs varam pārvarēt dzīves negācijas, kas nemitīgi mūs nomāc. Ar piepūli mēs varam attīstīt spējas, vājinot pamudinājumus, kas noved līdz pazemojošai vai ļaunai rīcībai. Ar ticību mēs varam

kontrolēt savas tieksmes. Mēs varam sniegties pretī tiem, kuri ir zaudējuši drosmi un jūtas sakauti, un mēs varam sasildīt viņus ar savas ticības spēku.¹²

Ja jūs pielietosiet savu ticību, Tas Kungs palīdzēs tai pieaugt.

Ja jūs veltīsiet savu laiku un talantus kalpošanai, jūsu ticība augs un jūsu šaubas mazināsies.¹³

Baznīcā jums tiks lūgts daudz ko darīt. Jums lūgs kalpot dažādās jomās. Mums nav algotas garīdzniecības. Jūs kļūstat par šīs Baznīcas garīdzniecību, un ikreiz, kad jūs aicina kalpot, es vēlos jūs mudināt pieņemt šo aicinājumu, un, tā darot, jūsu ticība pieaugs un kļūs stiprāka. Ticība līdzinās rokas muskulim. Ja es to pielietoju, ja to attīstu, tas kļūs stiprāks; tas paveiks daudz ko. Bet, ja es roku nēsāšu pārsējā un neko ar to nedarīšu, muskulis kļūs vājš un nederīgs, un gluži tāpat būs ar jums. Ja jūs izmantosiet ikvienu iespēju, ja jūs pieņemsiet ikvienu aicinājumu, Tas Kungs pavērs ceļu, lai to paveiktu. Baznīca nelūgs jums darīt neko tādu, ko jūs nevarētu paveikt ar Tā Kunga spēku.¹⁴

Tā ir mana lūgšana par visiem mums — „[Kungs], vairo mums ticību” [skat. Lūkas 17:5]. Vairo mūsu ticību, lai tā būtu kā tilts pāri neziņai un šaubu aizai. . . .

. . . Kungs, vairo mūsu ticību, lai mūs neietekmētu tie, kas bezspēcīgi noniecina Tavu diženo un svēto darbu. Stiprini mūsu gribu. Palīdzi mums celt un paplašināt Tavu valstību saskaņā ar Tavu diženo norādījumu, lai šis evaņģēlijs tiktu sludināts visā pasaulē kā liecība visām tautām. . . .

Dāvā mums ticību, lai mēs varētu redzēt pāri mirkļa problēmām un tiekties pēc nākotnes brīnumiem. Sniedz mums ticību, lai mēs varētu maksāt desmito tiesu un citus ziedojumus un paļauties uz Tevi, Visuvarenais, lai Tu atvērtu debesu logus, kā esi solījis. Sniedz mums ticību, lai mēs varētu darīt to, kas ir pareizs, un nebaidīties no sekām.

Dāvā mums ticību, kad pretinieka vētras mūs skar un liek mums pieplakt pie zemes. Lai slimību brīžos mūsu paļāvība kļūst stipra priesterības spēkā. Lai mēs varētu sekot Jēkaba padomam:

„Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu Tā Kunga Vārdā.

Un *ticīga lūgšana* izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcelš.” (Jēkaba 5:14–15; slīpraksts pievienots.) . . .

Kungs, kad mēs staigājam tumšajā ielejā, dod mums ticību, lai mēs varētu smaidīt par spīti asarām, zinot, ka tā ir daļa no mūsu mīlošā Tēva mūžīgās ieceres, ka, tiklīdz mēs pārkāpsim nāves sliekšni, mūsu priekšā būs cits, daudz brīnīšķīgāks, un to, ka, pateicoties Dieva Dēla īstenotajai Izpirkšanai, mēs visi uzcelsimies no kapa, un taisnīgie saņems paaugstināšanu.

Sniedz mums ticību, lai veiktu mirušo pestīšanas darbu, lai Tavš mūžīgais nolūks tiktu piepildīts Tavu dēlu un meitu labā visās paaudzēs.

Tēvs, dāvā mums ticību, lai sekotu padomam mazās lietās, kam ir ļoti liela nozīme. . . .

Kungs, vairo mūsu ticību vienam pret otru un sev pašiem, kā arī mūsu spējām darīt labu un paveikt diženas lietas. . . .

Tēvs, vairo mūsu ticību. No visām mūsu vajadzībām, es domāju, ka lielākā ir ticības vairošana. Un tā, dārgais Tēvs, vairo mūsu ticību Tev un Tavam Miļotajam Dēlam, Tavam diženajam, mūžīgajam darbam un pašiem sev kā Taviem bērniem, un mūsu spējām iet un darīt saskaņā ar Tavu gribu un Taviem norādījumiem, es pazemībā lūdzu Jēzus Kristus vārdā, āmen.¹⁵

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Jautājumi

- Prezidents Hinklijs mācīja, ka ticība Dievam ir „diženais spēks, kas liek virzīties uz priekšu un var izmainīt mūsu dzīvi” (1. sadaļa). Kas jums ir palīdzējis uzzināt par ticības spēku? Kad jūs esat novērojuši, ka, pietuvojoties „nezināmajam, . . . ticība izgaismo ceļu”?
- Ko mēs varam uzzināt par Baznīcas spēka avotu 2. sadaļā? Kā ticība un ziedošanās ir savstarpēji saistītas? Apdomājiet, kā jūs varat ņemt vērā prezidenta Hinklija aicinājumu — „virzīt šo darbu uz priekšu visā pasaulē”.

- Kāpēc, jūsuprāt, ticībai ir spēks palīdzēt mums pārbaudījumu brīžos? (Skat. 3. sadaļu.) Kad ticība ir palīdzējusi jums pārvarēt bailes? Kad ticība ir palīdzējusi jums pārvarēt citus šķēršļus?
- Pārskatiet prezidenta Hinklija lūgšanu 4. sadaļā. Kuri vārdi šajā lūgšanā jums ir īpaši nozīmīgi? Kā ticība var mums palīdzēt pārvarēt neziņu un šaubas? Kā ticība var mums palīdzēt saskatīt brīnumus aiz problēmām?

Saistītās rakstvietas

Jāņa 14:12–14; Romiešiem 5:1–5; 2. Nefija 26:12–13; Moronija 7:33–38; M&D 27:16–18

Ieteikums skolotājam

„Kad mēs regulāri un uzcītīgi studējam Svētos Rakstus, patiesi meklējot Gara vadību, mēs tiksim apgaismoti, kā sagatavot stundas. Mēs arī būsīm gatavi saņemt un sekot Gara pamudinājumiem tad, kad mācām” (*Teaching, No Greater Call* (1999. g.), 14. lpp.).

Atsauces

1. Skat. Conference Report, 1969. g. okt., 114. lpp.
2. „If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, 1995. g. jūl., 5. lpp.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000. g.), 109.–110. lpp.
4. „We Walk by Faith”, *Ensign*, 2002. g. maijs, 72.–73. lpp.
5. „The State of the Church”, *Ensign*, 1991. g. maijs, 54. lpp.
6. „The Miracle of Faith”, *Ensign*, 2001. g. maijs, 68.–69. lpp.
7. „Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, 1995. g. nov., 71.–72. lpp.
8. „God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign*, 1984. g. okt., 2. lpp.
9. „Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, 1996. g. feb., 5. lpp.
10. „Be Not Faithless”, *Ensign*, 1989. g. apr., 4. lpp.
11. „Latter-Day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinkley”, *Ensign*, 2000. g. okt., 73. lpp.
12. *Standing for Something*, 109.–110. lpp.
13. „He Is Risen, As He Said”, *Ensign*, 1983. g. apr., 7. lpp.
14. „Inspirational Thoughts”, *Ensign*, 1999. g. jūn., 2. lpp.
15. „Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, 1987. g. nov., 52.–54. lpp.

Attēlu saraksts

42. lappuse: *Fragments no Džozefa Smita Pirmā vīzija*, Gregs K. Olsens
50. lappuse: *Viens Gans*, Hovards Lions
59. lappuse: *Brigams Jangs „Ensign Peak” virsotnē*, A. Valojs Ītons
63. lappuse: *Fragments no Kristus un bagātais jauneklis*, Heinrihs Hofmans ar C. Harrison Conroy Co., Inc. atļauju.
78. lappuse: *Pārlīja ielas beigas*, Glens S. Hopkinsons
85. lappuse: *Rokas ratiņu glābšana*, Glens S. Hopkinsons
124. lappuse: *Fragments no Kalna sprediķis*, Harijs Andersons
129. lappuse: *Glābējs māca, ko nozīmē — būt māceklim*, Džastins Kuncs
132. lappuse: *Ceļš uz Emavu*, Džons Maknātons
138. lappuse: *Tas Kungs, Jēzus Kristus*, Dels Pārsons
172. lappuse: *Nefīja salauztais loks*, Maikls Džārviss Nelsons
196. lappuse: *Fragments no Kristus dziedina slimos pie Betzatas*, Karls Heinrihs Blohs
223. lappuse: *Pārlījs P. Prets lasa Mormona Grāmatu*, Džefs Hains
236. lappuse: *Fragments no Kristus attēls*, Heinrihs Hofmans ar C. Harrison Conroy Co., Inc. atļauju.
286. lappuse: *Atkal atrasts*, Gregs K. Olsens
308. lappuse: foto © *Deseret Morning News*
312. lappuse: *Kristus Ģetzemanē*, Harijs Andersons
329. lappuse: *Fragments no Kristus un zēns*, Karls Heinrihs Blohs

Alfabētiskais rādītājs

A

Apustuļi, 44, 262, 264–266

Atjaunošana

caur Džozefu Smitu, 43–44,
46–53

evaņģēlija atjaunošana, 43–53
priesterības atslēgu un pilnva-
ru atjaunošana, 44, 47–48,
214–215

sākās ar Pirmo viziju, 44, 46–47, 57
sekoja pēc renesanses un refor-
mācijas, 45–46

Atklāsme

atnāk kā klusa, rāma balss,
120–121

celt Honkongas Ķīnas templi,
117–119

celt mazus tempļus, 33–34,
309–310

mūsdienu atklāsme, 52–53

Atkrišana, 44–45, 50

Augšamcelšanās

ir iespējama — pateicoties Glābē-
jam, 327–331

Jēzus Kristus Augšamcelšanās,
130–132, 326–327

B

Bailes, 75–76, 149, 338

Baznīcas prezidents

kad Baznīcas prezidents nevar
pilnībā pildīt savus pienāku-
mus, 263–266

tiek Tā Kunga aicināts, 260–261

vecākais apustulis kļūst par
nākamo Baznīcas prezidentu,
262–263

Bērni

agri jāsagatavo misionāru dar-
bam, 289–290

bērnu dzīves atspoguļos ģimenē
sniegtās mācības, 174–175

bērnu nevainība, 51

dumpīgiem bērniem nepiecieša-
ma mīlestība un lūgšanas, 173
ir Tā Kunga dāvanas, 168

jāaudzina gaismā un patiesībā, 100
jāmāca agrā bērnībā, 171–173

Bīskaps, 268–270

Būt nedaudz apņēmīgākiem, 77–78,
179–181, 209, 253

C

Cieņa

pret tiem, kas nav no mūsu ticī-
bas, 276–277, 279–281

stiprina ģimenes attiecības,
173–175

D

Darbs

ir Baznīcas ģenialitāte, 192–193
mācības, kas apgūtas darbā, 189
vajadzība pēc darba, 191–193

Debesu Tēvs

aicina mūs lūgt Viņu, 109–110

Debesu Tēvam ir fizisks ķerme-
nis, 48–49

iedibināja ģimeni, 167

ir mūsu garu Tēvs, 52, 77,
109–110

ir patiesi spēka avots, 98
 liecības iegūšana par Debesu
 Tēvu, 147–149
 mil mūs, 323–324
 parādījās Džozefam Smitam, 44,
 46–49
 svētī tos, kuri tur Viņa baušļus, 64
 un Jēzus Kristus ir atsevišķas
 būtnes, 48–49
 vada šo Baznīcu, 64, 183
 Derības, 123, 179–181, 317
 Dievība, 48–49
 Dievs Tēvs. *Skat.* Debesu Tēvs
 Džozefs Smits. *Skat.* Smits, Džozefs

E

Evaņģēlijs
 atjaunots caur Džozefu Smitu,
 43–44, 46–53
 dod mums iemeslu priecāties,
 72–74, 99
 ir vēsts par uzvaru, 75–76

F

Finanses, 195–198

G

Gars. *Skat.* Svētais Gars
 Gatavība ārkārtas situācijām,
 195–196
 Grēku nožēlošana
 ir iespējama — pateicoties Jēzus
 Kristus īstenotajai Izpirkšanai,
 329–330
 ir viens no pirmajiem evaņģēlija
 principiem, 73
 netikumiskas uzvedības nožēlo-
 šana, 255–256

Ģ

Ģimene
 Baznīcas nostāja attiecībā uz
 ģimeni, 62

ģimenes attiecības ir vissvētākās,
 167
 ir Debesu Tēva iedibināta, 167
 ir sabiedrības pamatvienība, 51,
 111
 tiek stiprināta caur mīlestību un
 cieņu, 173–175
 var tikt saistīta uz mūžu, 51
 vēstījums par ģimeni, 31, 167

Ģimenes lūgšana

Gordons B. Hinklija mājās, 107
 palīdz bērniem augt ticībā,
 169–170
 rada brīnumus, 110–113

Ģimenes mājvakars, 170–171

H

Hinklija, Eida Bitnere (māte), 2–7,
 9, 69, 95, 141

Hinklija, Mārdžorija Peija (sieva)
 satiekas ar Gordonu B. Hinkliju,
 6, 12–13, 153
 viņas laulība ar Gordonu B. Hink-
 liju, 13–14, 95–96, 153–155
 viņas nāve, 37, 155

Hinklijs, Gordons B.

absolvē Jūtas Universitāti, 6, 55
 iepazīstina ar „Ģimene — vēstī-
 jums pasaulei”, 31, 167
 iepazīstina ar Pastāvīgās izglītības
 fondu, 30–31, 191, 194
 iesvēta 100. ekspluatācijā nodoto
 templi, 34, 310
 iesvēta Konferenču centru, 35
 izstrādā tempļa dāvinājuma filmu
 Bernes Šveices templim, 16–17
 kā tēvs, 13–14, 107, 165
 kā vīrs, 13, 153–155
 kļūst par Baznīcas prezidentu,
 24–26, 259–260
 paziņo par reģiona prezidiju
 aicinājumu, 23

- saņem atklāsmi — celt mazus tempļus, 33–34, 309–310
- saņem Prezidentālo Brīvības medaļu, 28
- saskaras ar ticības pārbaudījumiem savos jaunības gados, 5–6
- satiekas ar Mārdžoriju Peiju, 6, 12–13, 153
- sēro par savas sievas Mārdžorijas nāvi, 37, 155
- strādā uzņēmumā „Denveres un Rio Grande dzelzceļš”, 15
- tiek intervēts raidījumā *60 minūtes*, 27, 274–275
- tiek nozīmēts par Baznīcas Radio, publicitātes un misionāru literatūras komitejas izpildsekretāru, 10–12, 15, 57, 225
- tiek nozīmēts par Vispārējās misionāru komitejas izpildsekretāru, 16
- uzņem 2002. gada Ziemas Olimpiskās spēles Soltleiksitijā, 27–28
- uzsver jaunpievērsto aktivitātes saglabāšanu, 32–33, 295–306
- veicina garīgo un laicīgo mācīšanos, 30–31, 235–246
- viņa bērnība, 3–4
- viņa bērnu ceremonija, 38–39
- viņa ceļojumi, 9–10, 28–30, 43, 95, 154, 285
- viņa ģimenes vēstures mantojums, 2–3, 81–82
- viņa izglītība, 4–6
- viņa kalpošana Augstākajā prezidijā, 21–24, 259–260
- viņa kalpošana Divpadsmto kvorumā, 18–20, 259
- viņa laulība ar Mārdžoriju Peiju, 13–14, 95–96, 153–155
- viņa liecība, 4, 6, 36, 141–142, 321–323, 330–331
- viņam diagnosticē vēzi, 38
- viņa nāve, 38–39
- viņa piedzimšana, 2
- viņa pilnlaika misija, 6–9, 69, 201, 283–285, 333–335
- viņa vecāki, 2–9, 69, 95, 141, 235
- Hinklijs Brajents Stringhems (tēvs), 2–8, 69, 82, 95, 141, 189, 201, 235–237

I

Iecietība, 275–277, 279–281, 286

Izglītība

ar Pastāvīgās izglītības fonda atbalstu, 30–31, 191, 194

dzīves garumā, 235–246

garīgā izglītība ir tikpat svarīga, kā laicīgā, 243–245

Gordona B. Hinklija izglītība, 4–6

sniedz iespējas, 238, 240–242

Izpirkšana. *Skat.* Jēzus Kristus, Izpirkšana

J

Jaunpievērste Baznīcai

ir dārgi, 298–301

jaunpievērstiem ir vajadzīga atbildība, 298–299, 301–303

jaunpievērstiem ir vajadzīga barošana ar Dieva vārdu, 298, 301, 303–304

jaunpievērstiem ir vajadzīga draudzība, 301–302

Jaunpievērsto aktivitātes saglabāšana, 32–33, 295–306

Jēzus Kristus

apsola būt ar mums, 64, 292

Augšāmcelšanās, 130–132, 326–327

daži noliedz Viņa dievišķīgumu, 133–134

„Dzīvais Kristus — apustuļu liecība”, 36, 321

ir centrālā figūra cilvēces vēsturē, 44

krustā sišana, 130, 325–326
 laicīgā kalpošana, 128–129, 324
 liecības iegūšana par Viņu,
 133–137, 147–149
 mēs lūkojamies uz Viņu, 127–137
 parādījās Džozefam Smitam, 44,
 46–49
 pirmslaicīgā kalpošana, 324
 un Debesu Tēvs ir atsevišķas
 būtnes, 48–49
 veiktā Izpirkšana, 130, 321–331

K**Kalpošana**

atrast savu „patieso es” kalpošanā, 206–207
 Baznīca dod iespējas kalpot,
 207–209
 ir labākās zāles pret nelaimi,
 204–206
 nodoties kalpošanai, 201–209
 Palīdzības biedrībā, 101–103
 Svētais Gars vada mūs kalpošanā,
 119–120
 tempļos, 314–315

Koks, kas zaudēja līdzsvaru,
 171–173

Kristus. *Skat.* Jēzus Kristus

L**Labklājība, 193–194, 196****Laime**

caur kalpošanu, 204–206
 caur lūgšanu, 107–109
 caur misionāru darbu, 289–291
 ģimenē ienāk, kad tiek izrādītas
 mīlošas rūpes, 160–162
 laimes sajūtas izkopšana, 69–78
 rodas no evaņģēlija zināšanām,
 72–74, 99
 Tā Kunga iecere ir laimes iecere,
 71

Laulātie misionāru pāri, 290–291

Laulība

būt patiesam un uzticamam laulībā, 162
 Gordona B. Hinklija un Mārdžorijas Peijas laulība, 13–14, 95–96,
 153–155
 ir Debesu Tēva izveidota,
 155–156
 ir vienlīdzīga partnerība, 157
 kā mūžīga partnerība, 153–162
 laime laulībā rodama mīlošās
 rūpēs, 160–162

Lēmumi, 184–186

Liecība

Gordona B. Hinklija liecība, 4, 6,
 36, 141–142, 321–323, 330–331
 ir Baznīcas liels spēks, 142, 187,
 336–338
 liecības dāvana, 141–150
 mums ir jādalās ar liecību un
 jādzīvo saskaņā ar to, 149–150
 mūsu dzīvei vajadzētu simbolizēt
 mūsu ticību, 128
 par Mormona Grāmatu, 226–227
 spēcina mūs, kad mēs rīkojamies
 atbilstoši ticībai, 142–147

Likstas

kuras piedzīvoja pionieri, 3, 81,
 83, 85–88
 Mormona Grāmatā, 229
 neatkāpties, neskatoties uz likstām, 70
 sagatavošanās likstām, 195–196
 ticība var palīdzēt mums izturēt
 likstas, 338–340

Lūgšana

ģimenes lūgšana Gordona B.
 Hinklija mājās, 107
 ģimenes lūgšana palīdz bērniem
 augt ticībā, 169–170
 ģimenes lūgšana rada brīnumus,
 110–113

- kā saņemt atbildes uz lūgšanām, 113–115
 lūgšanas spēks, 107–115
 sniedz svētības un laimi, 107–109
- M**
-
- Mājas
 Gordona B. Hinklija mājas, 165
 kā mājās izveidot vidi, kas rosina mācīties, 239–240
 kā taisnīgas dzīves pamats, 165–175
Skat. arī Ģimene
- Mātes
 viņu pienākumi, 168
 viņu svētais aicinājums, 99–101
Skat. arī Ģimene; Vecāki
- Mazaktīvie Baznīcas locekļi
 mīloša sadraudzība ar mazaktīviem Baznīcas locekļiem, 299
 tiek aicināti atkal būt aktīvi Baznīcā, 304–306
- Miers
 caur pašpaļāvību, 189–198
 caur tikumisku dzīvesveidu, 251–253
 ir atrodams templī, 316–318
 lūgt par mieru, 110
- Mīlestība
 ģimene tiek stiprināta caur mīlestību, 173–175
 ir evaņģēlija galvenā būtība, 203
 laulībā, 155–162
 Mīlestības pilna sadraudzība ar mazaktīviem Baznīcas locekļiem, 299
 pret tiem, kas nav no mūsu ticības, 279–281
 var pārvērst sirdis, 202
- Misionāru darbs
 atbalstīts ar ģimenes lūgšanu, 110–113
- bērnu sagatavošana misionāru darbam, 289–290
 Gordona B. Hinklija misionāru darbs, 6–9, 69, 201, 283–285, 333–335
 ir priesterības pienākums, 290
 kā sniegt roku pasaulei, veicot misionāru darbu, 285–286
 palīdzība pilnlaika misionāriem misionāru darbā, 287–289
 pēdējās dienās, 283–293
 sniedz laimi, 289–291
 Tas Kungs svētīs mūsu pūles misionāru darbā, 292–293
- Mormona Grāmata
 Džozefa Smita iztulkota, 226, 228
 Gordona B. Hinklija aicinājums — izlasīt Mormona Grāmatu, 225
 kā saņemt liecību par Mormona Grāmatu, 226–227
 liecība līdzās Bībelei, 49–50
 liecība par Mormona Grāmatu noved pie pārliecības par citiem patiesiem principiem, 227–228
 liecina par Jēzu Kristu, 49–50, 226
 Mormona Grāmatas spēks, 225–233
 Mormona Grāmatas stāsts, 182, 228–229
 palīdz mums atrast risinājumus mūsdienu problēmām, 228–229
 var izmainīt mūsu dzīvi un mūsu redzējumu, 229–233
- N**
-
- Neprecētie pieaugušie, 159–160
- O**
-
- Optimisms, 69–78

P**Paklausība**

- ir ceļš uz laimi, 72
- nozīmē — dzīvot atbilstoši evaņģēlijam, 177–187
- stiprina Baznīcu, 186–187
- svētības rodas no paklausības, 64, 182–183
- tiek sagaidīta no mums visos dzīves aspektos, 181

Palīdzības biedrība, 101–103**Parāds, 197–198****Pārbaudījumi. *Skat.* Likstas****Pastāvīgās izglītības fonds, 30–31, 191, 194****Pašpaļāvība**

- ar Pastāvīgās izglītības fonda atbalstu, 30–31, 191, 194
- kā palīdzēt citiem kļūt pašpaļāvīgiem, 193–194
- nes mieru, 189–198

Pateicība, 71–72**Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca**

- atjaunota caur Džozefu Smitu, 43–44, 46–53
- Baznīcas agrīnie vadītāji paredzēja Tās likteni, 58–60, 85
- Baznīcas struktūra, 50–51, 259–270
- būs par karogu tautām, 55–65
- katram Baznīcas loceklim ir svarīga loma, 60–62
- mācības, kas Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu atšķir no pārējām baznīcām, 48–53
- piepilda Zemi, 46, 57–58, 293
- sniedz iespējas kalpot, 207–209

Pestīšanas iecere, 52, 316**Pionieri**

- agrīnās Baznīcas pionieri, 3, 58–61, 81–88

ir visi Baznīcas locekļi, 89–91
 īstenoja savu ticību realitātē, 83–84
 mūsdienu pionieri, 82, 89–91
 pionieru vēsturiskais mantojums, 81–92

Villija un Martina rokasratīņu grupu pionieri, 86–88

Pirmā vīzija, 44, 46–49, 57

Pornogrāfija, 123, 218, 251–255

Pravieši

iesaka mums būt laicīgi un garīgi sagatavotiem, 195–196
 parasti ir gados vecāki vīrieši, 261
 tiek Tā Kunga aicināti, 260–261

Prets, Pārlijs P., 229–231

Priekšraksti

mirušo labā, 51, 314–315
 tempļa priekšraksti ir Baznīcas augstākās svētības, 312–314

Priesterība

atjaunotās priesterības pilnvaras un atslēgas, 44, 47–48, 142, 214–215
 cienīgums, kas nepieciešams, lai nestu priesterību, 217–220
 Dievs paveic Savu darbu caur priesterību, 215
 katrs cienīgs vīrietis ir piemērots nest priesterību, 217
 Melhisedeka priesterība, 216–217
 priesterības kvorumi var būt spēka avots, 220
 priesterības spēks un svētības, 213–222
 un Baznīcas struktūra, 50–51, 259–270
 var svētīt visus Dieva bērnus, 216–217

S

Sabata diena, 63, 123

Sadraudzība

ar jaunajiem un mazaktīvajiem
Baznīcas locekļiem, 295–306
ar tiem, kas nav no mūsu ticības,
273–281

Sievietes

Iespējas sievietēm, 241–242
kā Dieva meitas, 95–104
sieviešu atbildība Baznīcā, 101
sieviešu svētā vieta Dieva iecerē,
96–97
strādā kopā ar priesterības nesē-
jiem, 101, 221–222
uzticīgu sieviešu spēks, 103–104

Smita, Emma, 97–99, 182

Smits, Džozefs

Baznīca tika atjaunota caur Džo-
zefu Smitu, 43–44, 46–53, 142
iztulkoja Mormona Grāmatu, 226,
228
viņa liecība, 132
viņa Pirmā vīzija, 44, 46–49

Staba prezidents, 267–268

Svētais Gars

iečukst mums atklāsmi, 117–124
liecina par patiesību, 119,
226–227
mūs apgaismo, veido un iedves-
mo, 121–123
palīdz mums pārvarēt atšķirības,
kas pastāv starp mums un
citiem, 291–292
vada mūs mūsu kalpošanā mājās
un baznīcā, 119–120
var būt mūsu pastāvīgs pavado-
nis, 119–120, 123–124

T

Tempļi

atklāsme — būvēt mazus tem-
pļus, 33–34, 309–310
ģimenes var tikt saistītas tempļos,
156–157, 313–314
ir miera un atklāsmes vietas,
316–318
ir mūsu liecības izpaušme,
311–312
priekšraksti par mirušajiem tiek
veikti tempļos, 314–315
tempļa svētības, 309–318

Tēvi

priesterības nesējiem ir jābūt
labiem tēviem, 218–220
tēvu pienākumi, 168
Skat. arī Ģimene; Vecāki

Ticība

došanās uz priekšu ar ticību,
333–341
ir liecības pamats, 336–338
ir mērķtiecīgas dzīves avots,
335–336
palīdz pārvarēt bailes un likstas,
338–340
pionieru ticība, 83–84
taisnīgu sieviešu ticība dod spē-
ku, 104
vairojas, kad tiek pielietota,
340–341

Tikumība

celt savu dzīvi uz tikumības
pamata, 249–256
savās domās, 254–255
sniedz svētības, 250–251
tikumības vērtība, 98, 250

V

Vardarbība, 219

Vecāki

ir atbildīgi par savu bērnu māci-
šanu un aprūpēšanu, 167–169

- neprecētie, 168–169
- vecākiem ir jālūdz par saviem bērniem, 109, 169, 173
- vecākiem ir jāsavvalda dusmas, 173–174
- vecākiem jau agri ir jāzagatavo bērni misionāru darbam, 289–290
- vecākiem nevajadzētu atnest ar roku dumpīgiem bērniem, 173
- vecākiem savās mājās ir jāizveido vide, kas veicina mācišanos, 239–240
- Vēstījums par ģimeni, 31, 167
- Vienotība
 - ar cilvēkiem no citām ticībām, 273–274
 - Augstākajā prezidijā un Divpadsmito starpā, 266–267
 - Baznīcas locekļu starpā, 64

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

